

Septyneri metai iki nuodemes

SYLVIA DAY

Septyneri metai
iki nuodėmės

Iš anglų kalbos vertė Gunda Davulytė

baltos lankos

UDK 821.111(73)-31
Da95

Versta iš:
Sylvia Day,
Seven Years to Sin,
Kensington Publishing Corp.,
New York, 2012

Viršely panaudota fotografija: Ilona Wellmann / arcangel-images.com

Knygos dailininkas
Zigmantas Butautis

Maketavo
Eglė Jurkūnaitė

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © 2011 Sylvia Day

ISBN 978-9955-23-767-9

© Gunda Davulytė, vertimas į lietuvių kalbą, 2014
© Baltų lankų leidyba, 2014

PROLOGAS

Įsitraukę į grumtynes atletiškai vyrai kažkodėl nenugalimai jaudino ir kaustė žvilgsnį. Neslopinama agresija ir nuožmumas išdavė pirmąją gyvulišką prigimtį. Įsirėžę kūnai skleidė jėgą, budinančią žemiausius moters instinktus.

Ledi Džesika Šefild nebuvo atspari, nors ją mokė, kad ledi turėtų tokia būti.

Ji negalėjo atplėšti akių nuo tų dviejų jaunuolių, gaivalingai besiimančių ant vejos kitapus siauro lėkšto tvenkinio. Vienas netrukus taps jos dieveriu; kitas – jo draugas, plevėsa, kuri nuo pelnytos griežtos kritikos dažnai gelbėjo nuodėmingai dailus veidas.

– Norėčiau ir aš šitaip pasivartyti, – ilgesingai ištarė sesuo.

Estera sėdėjo greta senutėlio ažuolo paunksmėje ir taip pat stebėjo imtynes. Dvelktelėjo švelnus vėjelis, pašiaušė žolės stiebelius ir nušiuveno per parką link didingo Peningtonų dvaro. Šis dunksojo saugus mišku apaugusios kalvos pašlaitėje, jo smiltainio fasadas su paaukuotais langų rėmais spindėjo saulėje, ir kiekvieną svečią čia apgaubdavo ramybė.

Džesė grįžo prie savo siuvinio gailėdamasi, kad turi supeikti seserį už spoksojimą, nors pati nusikalto lygiai taip pat.

– Tokie žaidimai moterims baigiasi kartu su vaikyste. Verčiau negeiskim to, kas ne mūsų valioje.

– Kodėl vyrai visą gyvenimą gali likt berniukai, o mes, moterys, turim pasent jaunos?

– Pasaulis sukurtas vyrams, – švelniai tarė Džesė.

Slėpdamasi po plačiakrašte šiaudine skrybėle ji vėl vogčiomis dirstelėjo į du imtynių einančius džentelmenus. Išgirdę įsakmų riktelių kovotojai sustingo; Džesės nugara įsitempė. Visi sykiu atsigręžė į tą pat pusę. Prie jaunuolių artinosi jos sužadėtinis, ir sukausčius įtampa palengva atsileido, tartum nuslūgtų triuškinančia banga užliejęs potvynis. Jau ne pirmąsyk ji klausė savęs, ar kada nors išsivaduos nuo to išgąščio, kuris perveria kaskart išiplieskiant kivrčui, ar vyro pykčio baimė įskiepyta jai taip giliai, kad niekuomet jos neatsikratys.

Aukštas ir elegantiškai apsitaisęs Benediktas Redžinaldas Sinkleris, vikontas Tarlis ir būsimasis grafas Peningtonas, žingsniavo per veją ryžtingai kaip vyras, suvokiantis savo valdžią. Tas įgimtas mėlynakraujo išdidumas ją ir ramino, ir baugino. Vieniems vyrams pakako žinoti, kokie jie svarbūs, o kiti jautėsi privalantys be atodairos šitai demonstruoti.

– O kokia moters paskirtis pasaulyje? – paklausė Estera, užsispyrėliškai papūtusi lūpas ir dėl to atrodanti jaunesnė nei savųjų šešiolikos. Nekantriu judesiu nubraukė nuo skruosto medaus spalvos garbaną, lygiai tokio pat atspalvio kaip Džesikos. – Jiems tarnauti?

– Juos gimdyti, – Džesė atsakydama gyvai pamojavo Tarliui. Rytoj juos sutuoks Sinklerių šeimos koplyčioje kruopščiai atrinktos aukštuomenės grietinėlės akivaizdoje. Ji laukė šito dėl daugybės priežasčių, ir toji, kad pagaliau nebereikės kęsti nenuspėjamų ir, regis, niekaip nekurstomų tėvo įniršio priepuolių, tikrai nebuvo pati menkiausia. Džesė neneigė, jog markizas Hedlis turi teisę branginti visuomenės pagarbą ir reikalauti iš jos, kad tą pagarbą užtikrintų. Ji smerkė žiaurų būdą, kuriuo jis taisė jos trūkumus.

Estera išdavė garsą, įtartinai panašų į prunkstelėjimą.

– Tai mūsų tėvo žodžiai.

– Ir pasaulyje vyraujantis požiūris. Kas kitas gali tai geriau žinot nei mudvi?

Nepaliamojamos jūdvių motinos pastangos pagimdyti Hedlių įpėdinį kainavo jai gyvybę. Hedliui teko iškęsti dar vieną žmoną, dar vieną dukterį ir dar penkerius metus, kol galiausiai išvydo gimstant savo mieliausiąjį sūnų.

– Netikiu, kad Tarlis į tave žiūri kaip į veislinę kumelę, – tarė Estera. – Tiesą sakant, manau, kad tu jam *rūpi*.

– Man pasisektų, jei tai būtų tiesa. Šiaip ar taip, jei man stigtų kilmingųjų kraujo, jis nebūtų piršęsis.

Džesė stebėjo, kaip Benediktas griežtai bara jaunesnįjį brolių už prasčiokišką pramogą. Maiklas Sinkleris atrodė ganėtinais apgailėtaujamas, tačiau Alisteris Kolfieldas – toli gražu. Šio poza, tegu ir ne atvirai įžūli, buvo pernelyg išdidėliška, kad atrodytų atgailaujanti. Trijulė išties žavėjo: liekni, tačiau tvirtai sudėti Sinkleriai kaštoninėmis garbanomis ir Kolfieldas, kurį, kalbėta, rašalo juodumo plaukais ir velniškai patraukliais bruožais apdovanojęs pats Mefistofelis.

– Pažadėk, kad būsi su juo laiminga, – palinkusi artyn maldavo Estera. Jos akys turėjo ryškią žolės žalumo rainelę ir spinduliavo nerimą. Jų spalvą, kaip ir šviesias garbanas, ji paveldėjo iš motinos. Džesei kliuvo pilkos tėvo akys. Tai buvo vienintelė jai tekusi jo dalelė. Jos nuomone, dėl šio fakto apgailėstauti nevertėjo.

– Ketinu tokia būti.

Šito užtikrinti nebuvo kaip, tačiau kam veltui jaudinti Esterą? Jų tėvas pasirinko Tarlį, ir Džesei teks su tuo apsiprasti, kad ir kas nutiktų.

Sesuo nesiliovė:

– Nenoriu, kad kuri iš mudvių atsisveikintų su šiuo pasauliu jausdama tokį pat apgailėtiną palengvėjimą kaip mūsų motina. Gyvenimas skirtas tam, kad juo gardžiuotumeis ir mėgautumeis.

Tebesėdėdama ant marmurinio pusemūlio formos suolo, Džesė pasigrėžė ir rūpestingai padėjo siuvinį į krepšelį šalimais. Troško, kad Estera visuomet išsaugotų tą meilią viltinę prigimtį.

– Mudu su Tarliu gerbiam vienas kitą. Man visad patiko jo draugija ir mudviejų pokalbiai. Jis protingas ir kantrus, mandagus ir dėmesingas. Ir nepaprastai dailus vyras. To neįmanoma nepastebėt.

Esteros šypsena jų ūksmingą prieglobstį nušvietė skaisčiau už saulę.

– Taip, jis toks. Man belieka melstis, kad tokį pat gražų tėvas parinktų ir man.

– Jau nusižiūrėjai kokį džentelmeną?

– Ne, nevisišškai. Vis dar ieškau to tobulo bruožų derinio, kuris man labiausiai tiktų, – Estera pažvelgė į tris vyrus, dabar jau įsitraukusius į rimtą pokalbį. – Man patiktų vyras, užimantis Tarlio padėtį visuomenėje, bet jam dar reikėtų pono Sinklerio linksmumo ir pono Kolfildo išvaizdos. Nors esu įsitikinusi, kad Alisteris Kolfildas bene gražiausias vyras visoje Anglijoje – o gal ir ne tik joje, – tad šiuo požiūriu teks pasitenkint prastesniu.

– Man jis per jaunas, tad negaliu jo šitaip vertint, – sumelavo Džesė, rydama akimis aptarinėjamąjį.

– Niekai. Pagal savo amžių jis ganėtinais subrendęs; visi taip sako.

– Jis persisotinęs palaido gyvenimo. Tai kas kita.

Džesę vargino perdėti suvaržymai, o Kolfildas nesikamavo, mat neturėjo jokių. Trys vyresnieji broliai prisiėmė reikiamus paveldėtojo, kariškio ir dvasininko vaidmenis, o jam vaidmens nebeliko. Kone liguistai dievinanti motina padėtį tik pablogino – kliudė išmokti bent trupučio atsakomybės. Pomėgis rizikuoti ir nesugebėjimas atsisakyti bet kokių lažybų ar iššūkių užtraukė jam nešlovę. Džesė pažinojo jį kelerius metus, ir bėgant laikui jis darėsi tik pašutesnis.

– Dveji metai – joks skirtumas, – užginčijo Estera.

– Gal ir ne, jei lygintum trisdešimt ir trisdešimt dvejus. Bet šešiolika ir aštuoniolika? Tai jau ištisas amžius.

Džesė pastebėjo jų link atskubančią Benedikto motiną, ir tai buvo aiškus ženklas, kad trumpas atokvėpis nuo paskutinės minutės pasirengimo sumaištis baigėsi. Ji atsistojo.

– Šiaip ar taip, savo susižavėjimą verčiau nukreipk kur kitur. Ponaičio Kolfildo šansai gyvenime nuveikt ką nors naudingo išties menki. Apgailėtina atliekamo ketvirtojo sūnaus padėtis beveik garantuotai užtikrina, jog įtakingu asmeniu jis netaps. Gėda, kad gero šeimos vardo teikiamas privilegijas išmainė į nutrūktgalviškus pomėgius, bet tai jo klaida, ir ji neturi tapti tavąja.

– Girdėjau kalbant, kad tėvas padovanojo jam laivą ir cukranendrių plantaciją.

– Labai tikėtina, jog Mastersonas taip pasielgė vildamasis, kad sūnus savo pavojingus polinkius puoselės tolimam krašte.

Estera atsiduso.

– Kartais taip trokštu iškeliaut toli toli. Negi aš vienintelė šito geidžiu?

Visai ne, norėjo atsakyti Džesė. Probėgšmais pasvajodavo pabėgti, tačiau visuomeninė padėtis ją smarkiai varžė. Šiuo atžvilgiu žemakilmėms moterims buvo kur kas geriau. Argi ji ne markizo Hedlio duktė ir būsimoji vikontienė Tarli? Jei nė vienas jų neįvyktų, ji tokios progos niekuomet negaus. Tačiau dalytis šiomis mintimis su jautriąja sesute ir nesąžininga, ir nederama.

– Jei Dievas duos, – tarė ji, – gausi vyrą, trokštantį suteikt tau visokeriopą malonumą. Tu to nusipelnei.

Džesė atrišo savo numylėtą mopsę Kuklutę ir mostelėjo kambarinei paimti krepšelį. Stabelėjo prie sesers ir pasilenkusi pabučiavo į kaktą.

– Per vakarienę užmesk akį į lordą Regmontą. Jis mielas, išties žavus, ką tik grįžo iš kelionės po Europą. Tu – vienas iš pirmųjų brangakmenių, kuriuos jis išvys parvykęs.

– Jam teks dar dvejus metus laukt, kol būsiu pristatyta aukštuo-
menei, – susierzynusi atkirto Estera.

– Tavęs verta laukt. Bet kuris puikaus skonio vyras kaipmat tai
supras.

– Tarsi aš galėčiau rinktis, net jei jis manim susidomėtų.

Džesė mirktelėjo ir nuleidusi balsą pasakė:

– Regmontas – artimas Tarlio draugas. Esu tikra, kad prirėkęs
Benediktas puikiai atsilieptų apie jį tėvui.

– Tikrai? – Estera, kupina jaunatviškos nekantrios, net suspur-
dėjo iš jaudulio. – Privalai mus supažindint.

– Būtinai, – Džesė pamojavo atsisveikindama, – tik iki tol nesi-
stebeilyk į nevykėlius.

Estera apsimetė užsidengianti akis, bet Džesė numanė, jog vos
pasitaikius progai sesuo vėl imsis žvalgytis į vyrus.

Džesė neabejotinai žvalgytūsi.

– Tarlis išties įsitempęs, – pareiškė Maiklas Sinkleris, valydama-
sis šapelius ir spoksodamas į tolstančią brolio nugarą.

– Tikėjaisi ko kito? – Alisteris Kolfildas pakėlė nuo žemės švar-
ką ir nupurtė prie rinktinio audinio prikibusius žolės stiebelius. –
Ryt jį sukaustys grandinėmis.

– Su puikiausiu metų brangakmeniu. Ne tokia jau liūdna dalia.
Anot mano motinos, pati Trojos Elena negalėjusi būti gražesnė.

– Arba marmurinė statula – šaltesnė.

Maiklas dėbtelėjo į draugą.

– Atsiprašau?

Alisteris žiūrėjo, kaip anapus juos skiriančio siauro seklaus tven-
kinio ledi Džesika Šefild, vedina šuneliu, per veją eina link namų.
Liekną figūrą nuo kaklo iki pat riešų ir kulkšnių gaubė blyškaus
gėlėto muslino apdaras, kuris plaikstomas vėjo gludo prie kūno. Ji
ėjo nusigręžusi, veidą nuo saulės dengė skrybėlė, tačiau bruožus jis

puikiai prisiminė. Alisterį nenugalimai traukė spoksoti į šitokį grožį. Kaip ir daugumą vyrų.

Ji turėjo iš prigimties nuostabius plaukus, ilgesnius ir vešlesnius nei bet kuri kita jo regėta šviesiaplaukė. Garbanos buvo kone sidabriškai balkšvos, jas gyvino tamsesnės auksinės sruogos. Anksčiau, kai dar nebuvo pristatyta aukštuomenei, retsykiais nešiodavo juos palaidus, bet dabar šukuosena santūrumu prilygo jos laikysenai. Buvo tokia jauna, o elgėsi ramiai ir apgalvotai tarsi gerokai brandesnė moteris.

– Tie šviesūs plaukai ir aksominė oda, – sumurmėjo Alisteris, – ir tos pilkos akys...

– Taip?

Alisteris išgirdo nuostabą draugo balse ir prakalbo tvirčiau:

– Spalvos tobulai atitinka jos temperamentą, – gyvai pareiškė jis. – Toji mergina tikra ledo karalaitė. Tavo brolis verčiau tegu meldžiasi, kad ji kuo greičiau pastotų, antraip gali mirtinai nušalt savo kotą.

– O tu verčiau prikąšk liežuvį, – įspėjo Maiklas, pirštais tarsi šukomis greitosiomis persibraukdamas kaštoninius plaukus. – Kad aš neįsižeisčiau. Ledi Džesika netrukus taps mano broliene.

Alisteris išsiblaškęs linktelėjo, ir jo dėmesį vėl prikaustė toji grakšti nepriekaištingos išvaizdos ir manierų mergina. Tarsi užkerėtas stebėjo ją ir laukė, kol lygutéliame it porcelianas paviršiuje atsiras koks įtrūkis. Nenumanė, kaip ji, tokia jauna, atlaiko spaudimą, kuriam pats tapo nepakantus ir prieš kurią ėmė maištauti.

– Atsiprašau.

Maiklas įdėmiai pažvelgė į ją.

– Ar judu susikivirčijot? Tavo balse girdėti susierzinimas.

– Gal truputį, – kimiai prisipažino jis, – mat ji aną vakarą elgėsi taip, tarsi manęs apskritai nepažintų. Visai kitaip nei jos žavingoji sesuo ledi Estera.

– Taip, Estera išties įstabi, – Maiklo balse buvo girdėti lygiai toks pat susižavėjimas kaip draugo, kai šis kalbėjo apie ledi Džesiką. Alisteris klausiamai kilstelėjo antakius. Maiklas išraudęs tęsė: – Tikriausiai Džesika tavęs neišgirdo.

Alisteris įsispraudė į švarką.

– Aš buvau visai greta jos.

– Iš kairės? Ta ausimi ji kurčia.

Prireikė šiek tiek laiko, kad suvoktų šį faktą ir sugebėtų atsakyti. Neįsivaizdavo, kad Džesė galėtų turėti kokį trūkumėlį, bet jam palengvėjo išgirdus, kad toks yra. Ji tapo mažiau panaši į graikų deivę ir įgijo mirtingosios bruožų.

– Šito nežinojau.

– Dažniausiai niekas ir nepastebi. Kliuviniu tai tampa tik tuomet, kai daug žmonių ir didelis triukšmas.

– Dabar suprantu, kodėl Tarlis ją pasirinko. Žmona, kuri tik viena ausimi klausosi gandonešių, tikra palaima.

Maiklas prunkstelėjo ir pasuko namų link.

– Taip, ji santūri, – pripažino jis, – betgi būsimoji grafienė Penington ir turi tokia būt. Tarlis tikina, kad giliai joje slypi šis tas daugiau.

– Hm...

– Girdžiu abejonės gaidelę, tačiau, nors ir turi pernelyg dailių veidelį, tavo patirtis su moterimis neprilygsta Tarlio.

Alisteris kreivai šyptelėjo.

– Tu tuo įsitikinęs?

– Turint galvoje nepaneigiamą faktą, kad jis lenkia tave dešimčia metų, taip, – Maiklas apkabino Alisterį per pečius. – Pripažink, kad jis labiau subrendęs ir todėl tikriausiai geriau sugeba išvelgti slaptus savo sužadėtinės privalumus.

– Nemėgstu nieko pripažinti.

– Žinau, mano drauge. Šiaip ar taip, tikrai turėtum pripažinti, kad pralaimėjai nutrauktas mudviejų imtynes. Vos po kelių akimirkų būtų paaiškėję, kad nugalėtojas – aš.

Alisteris stuktėlėjo alkūne draugui į pašoną.

– Jei Tarlis nebūtų tavęs išgelbėjęs, dabar maldautum pasigailėjimo.

– Cha! Gal tegu laimėtoją nulemia lenktynės iki...

Alisteris pasileido bėgti nė neišgirdęs paskutinio žodžio.

Vos po kelių valandų ji bus ištekėjusi.

Nakties tamsai blunkant į priešaušrio pilkumą, Džesika tvirčiau apsisiautė šaliu ir nusivedė Kuklutę gilyn į mišką, supantį Peningtonų dvarą. Tankūs mopsės žingsniukai gurgždino takelio žvyrą raminausiai pažįstamu *staccato*.

– Ir kodėl tu tokia išranki? – papriekaištavo Džesė. Kvapas vėsiame ore virto garu, ji svajojo apie šiltą lovą, į kurią ketino įsmukti grįžusi. – Turėtų tikt bet kuris plotelis.

Kuklutė dėbtelėjo į ją su išraiška, kuri – Džesė galėjo prisiekti – buvo labai panaši į susierzinimą.

– Gerai jau, – nenoriai tarė ji, nepajėgdama atsispirti tokiam žvilgsniui. – Paėjėsim tolėliau.

Jodvi pasuko už kampo ir Kuklutė pauostinėjusi stabtelėjo. Aiškiai patenkinta vietele mopsė atsuko šeimininkei nugarą ir pritūpė po medžiu.

Šypsodamasi dėl tokio vienumos poreikio Džesė nusigrėžė, pasidairė ir nusprendė taką nuodugniau patyrinėti, kai bus šviesu. Daugelyje dvarų sodai ir giraitės buvo užgriozti obeliskais, graikų statulų bei šventyklų kopijomis, retsykais pasitaikydavo net pagodų, tačiau Peningtonai akivaizdžiai vertino natūralų kraštovaizdį. Kartais žingsniuodamas taku pasijusdavai taip, tarsi civilizuotas pasaulis ir visi jo gyventojai būtų likę kažkur labai toli. Nesitikėjo, kad šitaip tuo mėgausis, bet po ilgų valandų bendravimo su žmonėmis, kuriems terūpėjo jos būsimas titulas, tai buvo išties malonu.

– Mielai tave čia pavedžiosiu, – tarė ji per petį, – kai švies saulė, o aš pati būsiu tinkamai apsitaisiusi.

Kuklutė grįžo, atlikusi savo reikaliuką. Pasileido link namų, tempdama pavadėlį, akivaizdžiai nekantraudama grįžti – juk šitiek užtruško, ieškodama tinkamos vietos nusičiurkšti. Džesė nusekė paskui. Staiga, kairėje išgirdusi šlamesį, mopsė budriai įsitempė. Pastatė tamsias ausis, kilstelėjo uodegą, rusvas tvirtas kūnelis sustingo – laukė, kas bus toliau.

Džesės širdis suplakė tankiau. Jei čia šernas ar laukinė lapė, gali liūdnei baigtis. Kuklutė buvo vienintelis pasaulyje padarėlis, nevertinantis šeiminkės pagal standartus, kuriuos ši taip stengėsi atitikti. Jei mopsėi nutiktų kas blogo, Džesė sugniužtų.

Skersai taką šovė voverė. Užplūdus palengvėjimui Džesė suglebo ir kimiai susijuokė. Tačiau Kuklutė nenurimo. Metėsi pirmyn ir išplėšė pavadėlį iš atsipalaidavusios šeiminkės rankų.

– Velniava. Kuklute!

Akimirką sušmėžavo smulkutės kojytės, kailiukas, ir abu padarėliai dingo. Vytynių garsai – lapų šnaresys ir žemas mopsės urzgimas – greitai nutyko.

Atkišusi rankas į priekį, Džesė per sutryptus lapus žengė šalin nuo tako. Visą dėmesį sutelkė į pėdsakus, tad užėjusi didelę pavėsinę susivokė tik kone į ją atsitrenkusi. Pasuko dešinėn...

Tylą sudrumstė kimus moters juokas. Džesė išsigandusi kluptelėjo ir sustingo.

– Paskubėk, Liucijau, – uždususi ragino moteris. – Trentas apsižiūrės, kad manęs nėra.

Vilhelmina, ledi Trent. Džesė stovėjo nejudėdama, vos kvėpuodama.

Lėtai, pratisai girgždėjo medis.

– Kantrybės, brangioji, – atšovė pažįstamas vyriškas balsas, tingiai, prityrusiai tęsdamas žodžius. – Leisk suteikt tau tai, už ką sumokėjai.

Pavėsinė vėl sugirgždėjo, šįkart garsiau. Greičiau ir stipriau. Ledi Trent spigiai sudejavo.

Alisteris Liucijus Kolfildas. Užtiktas nusikaltimo vietoje su grafene Trent. Viešpatie mieliausias. Moteris, vyresnė už jį bene dvidešimčia metų. Taip, graži, tačiau jo motinos amžias.

Tai, kad vadina jį antruoju vardu, stulbino. O gal tai ši tą byloja? Galbūt be šio akivaizdaus ryšio juos sieja ir kai kas rimtesnio. Ar galimas daiktas, jog šiurkštokam Kolfildui gražuolė grafienė rūpi tiek, kad toji turėtų priežastį šaukti jį vardu, nevartojamu kitų?

– Tu, – sumurkė grafienė, – vertas kiekvieno iš manęs gaunamo šilingo.

Viešpatie mieliausias. Gal tai joks artumas, o... sandoris. Susitarimas. Kad vyras teiktų paslaugas...

Vildamasi pasišalinti nepastebėta, Džesė nedrąsiai žingtelėjo pirmyn. Išvydusi nežymų judesį pavėsinėje, vėl sustojo kaip įbesta. Prisimerkė, bandydama prieblandoje ką nors išžiūrėti. Jai nepasisėkė – pati stovėjo užlieta blausaus mėnesienos švytėjimo, o pavėsinės vidų slėpė stogo ir virš jo svyrančių medžių metami šešėliai.

Pastebėjo ranką, apsvijusią vieną iš stulpų, remiančių kupolo formos stogą, o šiek tiek aukščiau – ir kitą. Vyro plaštakos, besilaukančios atramos. Iš to, kaip aukštai spaudė stulpą, buvo aišku, kad stovi.

– Liucijau... Dėl Dievo, tik nesustok dabar.

Ledi Trent buvo įsprausta tarp Kolfildo ir medžio. Tai reiškė, kad jis atsigręžęs į Džesę.

Dvi spjstelėjusios tamsoje švieselės – aiškus mirktelėjimas.

Jis ją pamatė. Tiesą sakant, spoksojo į ją.

Džesė troško, kad žemė prasivertų ir ją prarytų. Ką jai sakyti? Kaip elgtis, kai esi šitaip nutverta?

– Liucijau! Velniai tave griebtų! – patrešęs medis vaitojo nuo užgriuvusios naštos. – Pasakiška jaust savy tavo didžiulį kotą, bet daug maloniau, kai jis juda.

Džesė susiėmė ranka gerklę. Nors buvo vėsu, kakta išrasojo prakaitu. Siaubo, turinčio užplūsti aptikus lytiškai santykiaujantį

vyrą, taip ir nepajuto. Mat tai buvo Kolfildas, ir jis ją užbūrė. Stebėjo ją apimta šiurpulingo susižavėjimo – pavydėjo jam laisvės ir kartu baisėjosi, kad visuomenės taisyklės jo nė trupučio nevaržo.

Reikėjo dingti, antraip jos buvimas čia paaiškės ledi Trent. Atsargiai žengė į priekį...

– Palauk, – Kolfildo balsas buvo kimesnis nei pirma.

Ji sustingo.

– Negaliu! – uždususi protestavo ledi Trent.

Tačiau Kolfildas kreipėsi ne į grafienę.

Viena jo ranka buvo ištiesta į Džesę. Prašymas ją pribloškė, paralyžiavo.

Ugnelės Alisterio akyse kuriam laikui prikaustė jos žvilgsnį. Jis pradėjo šaižiai, garsiai alsuoti.

Tada vėl sugniaužė stulpą ir ėmė judėti.

Stūmiai, iš pradžių lėti, greitėjant tempui tapo vis aistringesni. Girdėdama ritmiškas medžio aimanas Džesė jautėsi tartum plakama. Įžiūrėjo tik tas dvi plaštakas ir blizgų žvilgsnį, žioruojantį kone juntamu karščiu, tačiau vaizdai užplūdo vien klausantis garsų. Kolfildas nė akimirkos nenuleido akių, net tuomet, kai dulkinio grafienę taip niršiai, kad Džesė abejojo, ar toji patiria kokį malonumą nuo šitokių tūžmingų judesių. Ledi Trent buvo bemaž be nuovokos, iš jos lūpų pramaišiu su veriamais spygčiojimais liejosi šiurkščios liaupsės.

Džesę pribloškė ši jai atsivėrusi sekso pusė, apie kurią iki tol beveik nenumanė. Ji žinojo, kaip tai vyksta, – pamotė nuodugniai viską išdėstė. *Nesigūžk ir neverk, kai jis įsiskverbia. Pasistenk atsipalaiduoti, tada nebus taip nemalonu. Neišleisk jokio garselio. Niekada nesiskųsk.* Tačiau gudrūs kitų moterų žvilgsniai ir vėduoklių prislopinti kuždesiai Džesei bylojo, kad esama šio to daugiau. O štai ir įrodymas. Kiekvienas patenkintos ledi Trent išleidžiamas garsas vėrė kiaurai, drumstė pojūčius tarsi akmuo, paleistas šok-

čioti vandens paviršiumi. Kūnas instinktyviai atsiliepė: oda tapo jautri, kvėpavimas – greitas, trūkšmingas.

Slegiama Kolfildo žvilgsnio svorio, ėmė virpėti. Troško pasprukti nuo to vogto artumo, bet pajudėti nepajėgė. Nors tai buvo neįmanoma, atrodė, kad jis žvelgia kiaurai ją, kad permato tėvo rankų nukaldintą kiautą.

Džesę kaustantys pančiai sutrūko tik tuomet, kai Kolfildas išsiveržė. Šiurkšti dejonė didžiausio malonumo akimirką paveikė ją tartum pentinai žirgą. Pasileido tekina, sugniaužusi savo šalį, sukryžiuotomis rankomis spausdama pabrinkusias, maudžiančias krūtis. Kai iš krūmų jos pasitikti išnėrė Kuklutė, Džesė sukūkciojo, pajutusi palengvėjimą. Pačiupusi mopsę į glėbį, nuskubėjo link tako, vedančio į dvarą.

– Ledi Džesika!

Kai išgirdo šaukiant vardu, jau buvo pasiekusi palyginti saugią vietą – sodą už dvaro, tad iš netikėtumo suklupo. Širdis vėl ėmė daužytis – ją nutvėrė. Nervingai apsidairė, – net subangavo melso satino padurkai, – akimis ieškodama šaukiančiojo, perversa žeminančios minties, kad tai Alisteris Kolfildas, maldausiantis saugoti paslaptį. Arba dar blogiau – jos tėvas.

– Džesika. Dėl Dievo, visur tavęs ieškojau.

Aprimo, išvydusi nuo namų ateinantį Benediktą, tačiau palengvėjimas kaipmat virto budrumu. Sužadėtinis sparčiai ir ryžtingai žingsniavo kukmedžiais apšodintais takais. Ją nukrėtė šurpas. Ar jis pyksta?

– Ar kas atsitiko? – klustelėjo Džesė, jam priėjus arčiau. Žinojo, kad be reikalo jos tokiu metu neieškotų.

– Tavęs taip ilgai nebuvo. Prieš pusvalandį iš kambarinės sužinojau, kad išvedei Kuklutę pasivaikščiot, o kai tavęs teiravausi, jau ketvirtį valandos buvai išėjusi.

Ji nuleido žvilgsnį, kad nė menkiausia dingstimi jo neišprovo-
kuotų.

– Atleisk, kad sukėliau tau rūpesčių.

– Nėra reikalo atsiprašinėti, – trumpai tarstelėjo jis. – Tiesiog norėjau su tavim šnektelti. Šiandien tuoksimės, ir aš trokštu, kad tą akimirką tavo minčių netemdytų joks nerimas.

Džesė sumirksėjo ir pakėlė akis, apstulbinta tokio dėmesio.

– Mano pone...

– Benediktai, – pataisė jis ir ir sugavo jos ranką. – Tu sušalusi iki gyvo kaulo. Kur buvai?

Balse buvo justai tikrų tikriausias rūpestis. Nesumetė, kaip turėtų elgtis. Tėvas būtų sureagavęs visiškai kitaip.

Sutrikusi ir praradusi budrumą, pradėjo pasakoti beveik nesusi-
mąstydamą. Porino, kaip Kuklutė privertė ją kartu smagiai pasigai-
nioti voverę, ir tuo pat metu savo būsimą vyrą stebėjo atidžiau nei
bet kada iki tol. Jis buvo esminė jos gyvenimo dalis, prievolė, kurią
Džesė prisiėmė beveik nesvarstydamą. Kiek galėdama apsiprato su
faktu, kad neišvengiamai teks su juo dalytis gyvenimą.

Tačiau dabar jautėsi nejaukiai. Tebebuvo išraudusi ir susijau-
dinusi dėl to, kaip Kolfildas pasinaudojo ja, kad patirtų daugiau
malonumo.

– Būčiau ėjęs kartu, jei būtum paprašiusi, – Džesei baigus tarė
Benediktas. Spustelėjo jai ranką. – Meldžiu, nuo šiol taip ir daryk.

Padrąsinta jo švelnaus elgesio ir tebeveikiama vyno, kurio kiek
padaugino per vakarienę, Džesė neapdairiai tęsė:

– Mudvi su Kuklute miške užtikom dar kai ką.

– Tikrai?

Padrikai, vargiai rinkdama žodžius ir nepasitikėdama savimi,
žemu trūksmingu balsu papasakojo apie porą pavėsinėje. Nepami-
nėjo grafienės Kolfildui sumokėtų pinigų, neatskleidė ir jūdvių
vardų.

Visą tą trumpą laiką, kol ji kalbėjo, Benediktas nekrustelėjo. Kai Džesė baigė, jis atsikrenkštė ir prabilo:

– Prakeikimas, siaubinga, kad tokį nesmagumą tau teko patirt mūsų vestuvių išvakarėse.

– Neatrodė, kad aniem būtų buvę bent kiek nesmagu.

Jis išraudo.

– Džesika...

– Sakei, kad nori numalšinti mano nerimą, – skubėdama, kol neprarado drąsos, pratarė ji. – Noriu būti su tavim atvira, bet bijau peržengt tavo pakantumo ribą.

– Įspėsiu, kai ją prieisi.

– Kaip?

– Atsiprašau? – Benediktas susiraukė.

Džesė nurijo seiles.

– Kaip mane įspėsi? Žodžiu? Atimdamas kokią nors lengvatą? K-kokiais nors... ryžtingesniais veiksmais?

Jis sustingo.

– Niekad nepakelčiau rankos prieš tave ar bet kurią kitą moterį ir tikrai niekad nepriekaištačiau tau dėl atvirumo. Tikiuosi tau būt švelnesnis nei bet kam kitam. Džesika, tu man tarsi stebuklinga dovana. Nekantriai laukiau dienos, kai tapsi mano.

– Kodėl?

– Tu graži moteris, – kimiai tarė jis.

Džesė užliejo nuostaba, o paskui šią plūstelėjo netikėta viltis.

– Mano pone, ar supykdyčiau tave prisipažindama, jog viliuosi mūsų santuoką būsiant... malonią kūniška prasme? Malonią mums abiem.

Dievas mato, žaisti lengvabūdiškai kaip ledi Trent ji nesugebės. Tai ne jos prigimčiai.

Sutrikdytas pokalbio temos, jis timpčiojo dailų kaklaskarės mazgą.

– Visad ketinau stengtis ją tokią padaryti. *Padarysiu*, jei manim pasitikėsi.

– Benediktai, – Džesė traukė nuo jo sklindantį kvapą – prieskonių, tabako ir gero portveino. Nors nieku gyvu negalėjo tikėtis įsivelti į tokią diskusiją su būsima žmona, jo atsakymai buvo tiesūs kaip ir žvilgsnis. Su kiekviena akimirka jis vis labiau jai patiko. – Tu taip ramiai reaguoji į šį pokalbį. Man smalsu, kaip toli galiu eiti.

– Prašau tavęs, būk atvira, – paragino jis. – Noriu, kad prie artoriaus žengtum nesvyruodama, dėl nieko neabejodama.

Džesė paskubomis išbėrė:

– Norėčiau su tavim užsidaryt vasarnamyje prie ežero. Dabar pat.

Jis šaižiai iškvėpė, bruožai sušiurkštėjo. Sugniaužė jos ranką kone iki skausmo.

– Kodėl?

– Supykčiau tave, – ji nusuko akis ir atsitraukė. – Atleisk. Ir, meldžiu, neabejok mano tyrumu. Vėlus metas, ir aš lyg nesava.

Benediktas prisispaudė jos ranką prie krūtinės, kartu prisitraukė ir ją pačią.

– Džesika, pažvelk į mane.

Ji padarė kaip prašoma ir apkvaito nuo jo žvilgsnio. Jame nebeatsispindėjo joks rūpestis nei nerimas.

– Po keliolikos valandų mudu atsidursim vedybiniam guoly, – priminė jis. Tokio kimaus sužadėtinio balso dar nebuvo girdėjusi. – Aišku, kad miške patirtas nuotykis sužadino tau dar nesuprantamus pojūčius. Negaliu apsakyti, kaip mane aistrina tai, jog esi susijaudinus, o ne pasibjaurėjus, kaip kai kurios moterys. Bet tu – mano būsima žmona ir nusipelnai šiai padėčiai deramos pagarbos.

– Vasarnamyje manęs negerbtum?

Akimirką jis atrodė priblokštas. Tuomet užvertė galvą ir nusikvatojo. Sodrus gilus juokas nuaidėjo per sodą. Džesė buvo pakerėta – linksmybė permainė jį, padarė prieinamesnį, ir – jei tai įmanoma – dar patrauklesnį.

Benediktas prisitraukė ją dar arčiau ir įspaudė bučinį į smilkinį.

– Tu tikras lobis.

– Kaip suprantu, – sukuždėjo ji, glusdama prie karštos jo krūtinės, – vedybiniam guoly viešpatauja pareiga, o malonumo ieškoma kitur – meilužių glėbiuose. Ar išsiduosiu turinti trūkumą, jei prisipažinsiu trokštanti, kad manęs verčiau geistum kaip meilužės nei kaip žmonos? Tiek, kiek tai liečia miegamąjį?

– Tu neturi trūkumų. Nesu matęs nei pažinojęs tokios tobulos moters.

Ji toli gražu nebuvo tobula: tai liudijo nepamirštami rykštės kirčiai per šlaunis. Buvo būtina išmokti slėpti savo ydas.

Kaip Kolfildas pajuto, kad ji atsilieps į prašymą stebėti jį? Ar jis įžvelgė kokį jos asmenybės bruožą, apie kurį pati nenutuokė?

Kad ir kaip jis tai sugebėjo, Džesę užliejo svaiginantis palengvėjimas, kad Benediktui šis staigus jos nušvitimas nepasirodė nei grėsmingas, nei nederamas. Sužadėtinio palankumas suteikė neįprastos drąsos.

– Ar galiu tikėtis, kad jauti man tokį potraukį?

– Dar ir kaip.

Benediktas užčiaupė jos lūpas savosiomis ir nuslopino žodžius, kuriais Džesė ketino išreikšti savo palengvėjimą ir dėkingumą. Bučinys buvo tiriamas, švelnus ir atsargus, bet užtikrintas. Įsikišo jam į atlapus; jai užėmė kvapą, krūtinė, pritrūkusi oro, tankiai kilnojosi.

Liežuvis perbraukė jai lūpas ir praskyrė jas. Kai vikriai įsibrovė į burną, Džesei ėmė tirtėti keliai. Jis prispaudė ją tvirčiau, standus geismo sužadintas įnagis rėmėsi jai į klubą. Pirštai, maigantys

jos odą, išdavė kylantį jaudulį. Sunkiai kvėpuodamas atsiplėšė ir skruostu prigludo jai prie smilkinio.

– Dievaži, – kimiai pratarė. – Esi tokia tyra, o šitaip meistriškai mane sugundei.

Pakėlė Džesę ant rankų ir skubiai nužingsniavo vasarnamio link.

Pajutusi padėties rimtumą Kuklutė tyliai bidzeno šalia. Paskui kaip reta nuolanki laukė verandoje ir stebėjo tekančią saulę.

1 SKYRIUS

Po septynerių metų...

– Maldauju, darsyk apie tai pasvarstyk.

Regmontų šeimos svetainėje Džesika, ledi Tarli, per arbatos staliuką siektelėjo sesers rankos ir ją suspaudė.

– Jaučiu, kad turiu vykti.

– Kodėl? – Esteros lūpų kampučiai nusviro. – Suprasčiau, jei Tarlis tebebūtų šalia, bet dabar, kai jis iškeliavo anapilin... Argi saugu tau vienai keliauti šitokį atstumą?

Šį klausimą Džesė uždavė sau daugybę kartų ir vis dar abejojo dėl atsakymo. Buvo pasiryžusi vykti. Kaip tik turėjo šiek tiek laiko nuveikti ką nors nepaprasto. Labai abejojo, kad dar kada pasitaikytų tokia galimybė.

– Žinoma, saugu, – atsakė atsitiesdama. – Tarlio brolis Maiklas, – dabar jau turėčiau priprast vadinti jį Tarliu, – suplanavo šią kelionę, ir prieplaukoj mane pasitiks kas nors iš namiškių. Viskas bus gerai.

– Manęs neįtikinai, – Estera sukiojo rankose gėlėtą puodelį ir atrodė nelaiminga bei susimąščiusi.

– Kadaisė norėjai aplankyti tolimus kraštus, – priminė Džesė. Jai buvo nesmagu matyti seserį kenčiant. – Ar ta kelionių aistra išblėso?

Estera atsiduso ir nusisuko į langą šalimais. Pro perregimas užuolaidas, kiek saugančias jas nuo pašalinių žvilgsnių, galėjai matyti priešais Regmontų miesto rezidenciją nepaliaujamai srūvantį

Meifero eismą, bet Džesė dėmesį buvo sutelkusi vien į seserį. Estera subrendo į jauną gražią moterį, ją garbino dėl spindulingo žavesio ir stulbinamų žalių akių, aprėmintų storomis tankiomis blakstienomis. Kadai ji buvo apvalesnė ir gyvybingesnė nei Džesė, tačiau metai abi savybes nugludino ir suformavo liauną lyg nendrelė, romią, elegantišką moterį. Grafienė Regmont garsėjo ypatingu santūrumu, ir tai Džesę stebino, mat pats lordas Regmontas buvo žavus ir mėgstas bendrauti. Dėl tokios sesers permainos ji kaltino tėvą, jo prakeiktą puikybę ir neapykantą moterims.

– Atrodai sulysus ir išblyškus, – pareiškė Džesė. – Gal negaluoji?

– Liūdžiu dėl tavo netekties. Ir, turiu prisipažinti, dorai nemiegojau nuo tada, kai pranešei apie savo ketinimą keliauti, – Estera vėl pažvelgė į ją. – Tiesiog neįstengiu suprast tavo motyvų.

Praėjo beveik metai nuo tos dienos, kai Benediktas paliko šią ašarų pakalnę, o iki tol jis tris mėnesius sunkiai sirgo. Džesei turėjo užtekti laiko nuolankiai su tuo susitaikyti ir priprasti gyventi be jo. Tačiau netektis vis dar gaubė ją tarytum virš vandens tvyrantis rūkas. Šeima ir draugai laukė ženkle, kuris paliudytų ją nebesigrėžiojant į praeitį, o ji nė nenumanė, kaip tą ženklą duoti.

– Man reikia nutolt nuo praeities, kad galėčiau žvelgti į ateitį.

– Juk tikrai pakaktų išvažiuot į kaimą?

– Praėjusią žiemą šito nepakako. Dabar artėja naujas sezonas, o mus visus tebeslegia šitas niūrus mane gaubiantis šešėlis. Man būtina išsiveržti iš rutinos, kurion pakliuvau, kad visi galėtų susitaikyti su dabartim ir gyvent toliau.

– Viešpatie mieliausias, Džese, – sušnabždėjo išbalusi Estera. – Juk tu nenori pasakyti, jog turi palikti mus kaip Tarlis, kad visi išgytume? Tu dar jauna ir gali vėl ištekėti. Tavo gyvenimas dar toli gražu nesibaigė.

– Sutinku. Meldžiu dėl manęs nesijaudinti, – Džesė įpylė Esterai dar arbatos ir įmetė į puodelį du gabalėlius cukraus. – Manęs ne-

bus tik tiek, kiek užtruks sutvarkyt plantacijos pardavimo reikalus. Grįšiu žvalesnė ir atsigavusi, o tai savo ruožtu suteiks naujų jėgų visiems, kurie mane myli ir dėl manęs jaudinasi.

– Vis dar negaliu patikėt, kad Benediktas testamentu paliko tau tą vietą. Ką jis sau manė?

Džesika švelniai nusišypsojo, dairydamosi po akiai malonią svetainę su geltono šilko užuolaidomis ir mėlynų gėlių ornamentais. Estera pertvarkė kambarį netrukus po vestuvių, ir stilius atspindėjo jos įgimtą optimizmą.

– Jis norėjo, kad būčiau visiškai savarankiška, be to, tai buvo sentimentalus gestas. Tarlis žinojo, kaip man patiko mudviejų kelionė į Kalipsę.

– Sentimentalumas – puikus dalykas, bet tik ne tada, kai dėl jo tenka apkeliaut pusę Žemės rutulio, – sumurmėjo Estera.

– Kaip jau sakiau, *noriu* vykti. Dar daugiau – drįstu pareikšti, kad man *reikia* vykti. Man tai lyg ir atsisveikinimas.

Sudejavusi Estera pasidavė.

– Pažadi rašyt ir grįžti kuo greičiau?

– Žinoma. O tu pažadėk atsakyt į laiškus.

Estera linktelėjo ir pakėlė puodelį su lėkštute. Išlenkė karštą arbatą vienu nemoterišku gurkšniu. Jėgų teikiantis gėrimas.

Džesė suprato. Jai pačiai būtų pravertę keletas maukų, mat artėjo niūri diena – Tarlio mirties metinės.

– Parvešiu tau dovanų, – pažadėjo tyčia nutaisiusi linksmą balsą, vildamosi išpešti šypseną.

– Tiesiog sugrįžk pati, – perspėjo Estera, grūmodama jai pirštu.

Gestas gyvai priminė jūdviejų vaikystę. Džesė neišlaikė nepaklaususi:

– Atvyksi manęs parsivežti, jei pernelyg užtruksiu?

– Regmontas niekuomet šito neleistų. Šiaip ar taip, galbūt galėčiau įtikinti tavęs nuvykt ką nors kitą. Gal kurią iš tų matronų, kurioms taip rūpi tavo gerovė?

Džesė apsimetė krečiama šiuurpo.

– Supratau, negailestingoji seserie. Grįšiu labai greit.

Kai Alisterio Kolfildo laivininkystės kontoros durys prasivėrė, savininkas stovėjo nugara į jas. Kaip tik ketino dėti laivo krovinio deklaraciją į segtuvą, bet įsisukęs sūraus vėjo šuoras išplėšė ją jam iš rankų.

Mitriai ją pačiuopo ir dirstelėjo per petį. Atpažinus svečių veide pasirodė nuostaba.

– Maiklai.

Naujasis lordas Tarlis lygiai taip pat nustebęs išplėtė akis, ir jo lūpas perkreipė išvargusi šypsena.

– Alisteri, nenaudėli tu. Nepranešei, kad esi mieste.

– Ką tik grįžau, – jis įkišo popierių į reikiamą aplanką ir uždarė stalčių. – Kaip laikotės, milorde?

Maiklas nusiėmė skrybėlę ir ranka persibraukė kaštoninius plaukus. Regėjos, prisiimtas Tarlių titulas sunkiai slegia jo pečius, lenkia prie žemės – tokio jo Alisteris dar nebuvo matęs. Vilkėjo tamsius rudų atspalvių drabužius ir vis lankstė kairiosios plaštakos pirštus, tarsi niekaip nepriprastų prie mūvimo žiedo su herbiniu Tarlių antspaudu.

– Gerai, kiek tai įmanoma turint omeny aplinkybes.

– Užjaučiu tave ir tavo šeimą. Gavai mano laišką?

– Gavau. Dėkoju. Ketinau atsakyti, tačiau taip trūko laiko. Metai pralėkė tartum vėjas; man vis dar reikia atgauti kvapą.

– Suprantu.

Maiklas linktelėjo.

– Malonu vėl tave išvyst, mano drauge. Tavęs išties labai jau ilgai nebuvo.

– Toks tas pirklio gyvenimas.

Daugiau darbų galėjo pavesti kitiems, tačiau gyvenant Anglijoje jo keliai nuolat kirstųsi ir su tėvo, ir su Džesikos. Prekyba Alisteriui

sekėsi, tačiau tėvas dėl to reiškė tokį pat tulžingą nepasitenkinimą kaip kadaise dėl jo valios trūkumo. Tai labai skaudino motiną, tad jis stengėsi palengvinti jos kančias vieninteliu galimu būdu – kuomet dažniau išvykdavo.

Na, o Džesika buvo apdairi ir vengė jo kaskart, kai jie atsidurdavo netoliese. Pamatęs, kaip ją pakeitė santuoka su Tarliu, jis išmoko atsakyti tuo pačiu. Ji laikėsi ramiai kaip visuomet, tačiau lėta tingi eiseną ir didelėse pilkose akyse žvilganti patirtis bylojo išsiskleidus geismingą jos prigimtį. Kitiems vyrams aistrą žadino jos mįslingumas, o Alisteris žinojo, kas slypi už šydo, ir troško *būtent tos* moters. Amžiams liksiančios neprieinamos tikrovėje, bet įstrigusios jo mintyse. Nenumalšinamas alkis ir jaunystėje patirti išpūdžiai įdeginę atmintį jos paveikslą, o metai nė trupučio nenublukino ryškaus prisiminimo.

– Dėkui Dievui, kad turi tokių verslo gabumų, – tarė Maiklas. – Tavo kapitonai – vieninteliai, kuriems galiu patikėti saugiai nuplukdyt savo brolienę į Jamaiką.

Alisteris išlaikė abejingą veido išraišką, mat buvo ilgai treniravęsis, tačiau netikėta žinia privertė įsitempti.

– Ledi Tarli ketina vykti į Kalipsę?

– Taip. Kaip tik šįryt, todėl aš čia. Norėčiau pats šnektelt su kapitonu ir susitart, kad kelionėje ją pasirūpintų.

– Kas keliauja su ja?

– Tik jos kambarinė. Norėčiau plaukt kartu, bet dabar negaliu išvykti.

– Ir ji nelauks?

– Ne, – Maiklas kreivai nusišiepė. – Ir aš negaliu jos atkalbėt.

– Negali jai atsakyti, – pataisė Alisteris ir priėjo prie lango, pro kurį buvo matyti Vakarų Indijos dokai. Laivai plaukė į Šiaurinių doką iškrauti brangių įvežtinių gėrybių, o tuomet, padarę lankstą, – į Pietinį, kur pasikraudavo eksporto prekių. Aukšta plytų siena saugojo teritoriją nuo Londono priplaukose nevaldomai

siautėjančių vagių. Toji pati siena darė jo laivininkystės bendrovę patrauklesnę Vakarų Indijos žemvaldžiams, reikalaujantiems užtikrinti gabenamų prekių saugumą.

– Kaip negali ir Estera... atsiprašau, *ledi Regmont*.

Pastarieji žodžiai buvo ištarti tik vargais negalais. Alisteris seniai įtarė draugą puoselėjant Džesikos seseriai stiprokus jausmus ir manė jį imsiant asistuoti. Tačiau Estera, vos pristatyta rūmuose, kaipmat buvo sužieduota, ir daugybės potencialių gerbėjų širdys apsipylė krauju.

– Kodėl ji taip pasiryžusi vykti?

– Benediktas paliko nuosavybę jai. Tvirtina norinti pati pasirūpinti pardavimu. Bijau, kad mano brolio netektis ją stipriai paveikė ir jai reikia tikslo. Stengiausi ją sulaikyt, bet naujosios pareigos mane siaubingai išsekino.

Abejingas Alisterio atsakymas buvo rūpestingai apgalvotas:

– Galiu jai pagelbėti šitai atlikti. Galiu supažindint su reikiamais žmonėmis ir suteikt žinių, kurioms gaut jai prireiktų ištisu mėnesių.

– Kilniaširdiškas pasiūlymas, – Maiklas tiriamai žvelgė į draugą. – Bet tu ką tik grįžai. Negaliu prašyt, kad taip greit vėl išvyktum.

Alisteris nusigręžė ir tarė:

– Mano plantacija ribojasi su Kalipse, o aš norėčiau plėstis. Vi-liuosi pasirodyt kaip tinkamiausias nuosavybės pirkėjas. Žinoma, dosniai jai sumokėčiau.

Išraiškingais Maiklo bruožais perbėgo palengvėjimo šešėlis.

– Tokiu atveju man būtų gerokai ramiau. Iškart su ja pasikalbėsiu.

– Gal verčiau palik tai man. Jei, kaip sakai, jai reikia tikslo, jinau norės visais atžvilgiais valdyt padėtį. Reikia leist jai pačiai pasirinkt norimas bendravimo sąlygas ir tempą. Man prieš akis visas pasaulio laikas, tau – anaipiol. Imkis savo skubiausių reikalų, o ledi Džesiką patikėk man.

– Visuomet buvai tikras draugas, – tarė Maiklas. – Norėčiau, kad greit sugrįžtum į Angliją ir kurį laiką čia pasiliktum. Man praverstų tavo protas ir verslo išmanymas. O kol kas paragink Džesiką dažnai man rašyt, kad žinočiau, kaip klostosi reikalai. Pageidaučiau, kad ji grįžtų, kol žiemai išvažiuosim į kaimą.

– Pasistengsiu kaip galėdamas.

Maiklui išėjus, Alisteris kelias minutes luktelėjo ir sėdo prie stalo. Nusprendęs sukurti padoriausias įmanomas sąlygas, pradėjo naujų kelionei skirtų reikmenų sąrašą. Taipgi padarė keletą paprastų, bet brangiai atsieinančių pataisų keleivių sąrašė – du papildomus keliautojus perkėlė į kitą savo laivą.

Neskaitant įgulos, „Acherontu“ plauks tik jis, Džesika ir jos kambarinė.

Ji gyvens greta ištisas savaites. Tokios išskirtinės progos Alisteris nėmaž neketino praleisti.

Sėdėdama savo įprastoje jaukioje miesto karioje, Džesika įdėmiai apžiūrinėjo priešais plūduriuojantį aptakų laivą, akimis glostė įspūdingas nusvidinto denio linijas ir tris aukštai iškilusius stiebus. Tai buvo vienas puikiausių prieplaukoje prisišvartavusių laivų – žinoma, to ir reikėjo tikėtis turint galvoje, kaip Maiklas nerimauja dėl jos kelionės. Kaip galėdamas stengėsi užtikrinti jos saugumą ir gerovę. Džesė spėjo, kad tupinėjimas apie brolio našlę palengvina jo sielvartą, tačiau jai šitoks elgesys, kaip ir kiti netekties padariniai, tik kėlė norą sprukti.

Užuodusi vandenyno kvapą vėl sutelkė dėmesį į Vakarų Indijos dokuose verdantį darbą. Širdis ėmė daužytis – iš jaudulio, o gal iš baimės. Derlios Karibų salos visuomenė – kad ir kokia ji būtų – neturės dėl jos tiek išankstinių nuostatų, o bendravimo pobūdis ir įpročiai ten laisvesni. Keletą pastarųjų mėnesių aplinkinių geranoriškumas tiesiog dusino, ir ji nekantravo pasimėgauti vienatvės akimirkomis.

Džesė žiūrėjo, kaip liokajai vienas po kito sparčiai neša trapu jos bagažą į pagrindinį denį. Skaisčiai mėlynos Peningtonų livrėjos, įsimaišiusios tarp ne taip spalvingai apsitaisusių jūreivių, traukė akį. Netrukus nebeliko jokios dingsties ilgiau delsti karietoje.

Padedama liokajaus išlipo, susiglostė šviesiai violetinius sijonus ir nesigręžiodama žengė pirmyn. Pasiekusi denį pajuto po kojomis laivo supimą ir akimirką gėrė į save naują potyriį.

– Ledi Tarli.

Džesė pakreipė galvą ir pamatė prieinant orų, garbingą džen-telmeną. Dar prieš jam prabylant iš aprangos ir laikysenos suprato, jog tai kapitonas.

– Kapitonas Smitas, – prisistatė jis ir paimdamas jos ištiestą ranką nusilenkė. – Malonu matyti jus laive, miledi.

– Tai man malonu, – paprieštaravo ji ir, šiurkščios baltos barzdos gelmėse išvydusi šypseną, taip pat nusišypsojo. – Jūs vadovaujate įspūdingam laivui, kapitone.

– Taip, jis tikrai toks, – vyras kiek atsismaukė skrybėlę, kad galėtų geriau į ją įsižiūrėti. – Man būtų didelė garbė, jei vakarieniautumėt su manim.

– Man bus labai malonu, ačiū.

– Puiku, – Smitas mostelėjo į jauną jūreivį: – Štai Mileris, jis palydės jus į kajutę. Jei turėtumėt kokių klausimų ar rūpesčių, jis jums pagelbės.

– Esu jums be galo dėkinga.

Kapitonas pasitraukė, mat buvo ruošiamasi išplaukti, ir Džesė pasisuko į Milerį, kuris, kaip ji spėjo, buvo ne vyresnis kaip septyniolikos.

– Miledi, – jis mostelėjo į žemyn po deniu vedančius laiptus, – prašom ščia.

Ji sekė jį vidurine laivo dalimi, sužavėta vyrų drąsos – šie laipiojo laivavirvėmis tarsi mažyčiai darbštūs krabai. Lipdama laiptais vėl buvo pakerėta – šįsyk įspūdingo laivo vidaus.

Medžio plokštėmis išmuštas koridorius ir laiptai žvilgėjo laku, blizgėjo ir žalvariniai durų apkaustai bei žibintų laikikliai. Ji nebuvo tikra, ko reikėtų tikėtis, bet toks net smulkmenoms teikiamas dėmesys ir stebino, ir džiugino. Mileris stabtelėjo priešais duris ir pasibeldė; Betė, Džesės kambarinė, šūktelėjo jiems įeiti.

Kajutė buvo nedidelė, tačiau gerai įrengta: turėjo nediduką staciakampį langelį, vietos užteko siaurai lovai ir mediniam stalui su dviem kėdėmis. Ant grindų šalia vienos iš Džesės skrynių stovėjo dėžė jos mėgstamo raudonojo vyno. Tai buvo mažiausias iš visų jai kada nors tekusių miegamųjų, tačiau ankšta kajutės erdvė savotiškai ramino. O ypač ji vertino faktą, kad mažiausiai kelias ateinančias savaites nereikės spėlioti, ką ir kaip pasakyti žmonėms, kad tie pasijustų geriau.

Pakėlusį rankas išsitraukė skrybėlę prilaikiusį smeigtuką ir abu daiktus padavė Betei.

Mileris pažadėjo grįžti šeštą ir palydėti ją vakarienės, o tada nėrė atgal į koridorių. Durims užsitrenkus Džesė susižvalgė su Bete.

Kambarinė prikando apatinę lūpą ir žvitriai apsisuko lyg vilkėlis.

– Tai šaunus nuotykis, miledi. Ilgiuosi Jamaikos nuo tada, kai iš ten išvykom.

Džesė iškvėpė, kad atlaisvintų krūtinę suveržusį mazgą, ir nusišypsojo.

– Ir vieno jaunuolio.

– Taip, – sutiko mergina, – jo irgi.

Kelias pastarąsias dienas Betė buvo tikra palaima – palaikė ir drąsino ją, kai visi kiti taip nepritarė jos planams.

– Nuotykis, – pakartojo Džesė. – Manau, kad taip ir bus.

Kai prieš pat šeštą į kajutės duris pasibeldė, Džesė padėjo į šalį skaitomą knygą ir šiek tiek nenoriai atsistojo. Betė, sėdinti kitapus staliuko, adė kojine, ir bežodė jos draugija buvo ypač miela.

Kambarinė padėjo darbelį ir žengė atidaryti durų. Šioms atsivėrus pasirodė jaunojo Milerio veidas. Jis droviai nusišypsojo, parodydamas kiek kreivokus dantis. Džesė paleido Betę pasigardžiuoti jai skirta vakariene, o pati nusekė jaunąjį jūreivį į kapitono kajutę. Artinantis prie plačių durų koridoriaus gale, vis garsiau skambėjo graudi smuiko gaida. Muzikantas grojo meistriškai, plaukė švelni, tačiau atmintin stringanti melodija. Pakerėta muzikos Džesė paspartino žingsnį. Mileris kartelį stuktelėjo į duris ir atvėrė jas nelaukdamas atsako. Galantiškai mostelėjęs ranka, praleido ją į nemažą kajutę.

Ji įėjo nutaisiusi gerai išmoktą šypseną ir žvilgsniu susiieškojo kapitoną Smitą – šis pašoko nuo ilgo valgomojo stalo kartu su kitais dviem džentelmenais, kuriuos pristatė jai kaip pirmąjį kapitono padėjėją ir laivo gydytoją. Persimetusi su jais įprastomis mandagybėmis, įdėmiai pažvelgė į smuikininką. Šis stovėjo priešais didelius laivagalį juosiančios galerijos langus ir buvo atsukęs jai nugarą. Nevilkėjo frako, tad ji paskubomis nusuko akis. Tačiau kapitonui priėjus palydėti jos prie stalo surizikavo darsyk slapčia dirstelėti į tą stačiai nepadoriai atrodantį vienmarškinį džentelmeną. Visu gražumu prieš ją vėrėsi puikus reginys – skverną nedengiamas vyro užpakalis, kuris, beje, buvo vertas dėmesio. Iki šiol neįjautė akstino atidžiau patyrinėti šią vyriško kūno dalį. Suvokė, kad ištis malonu paspoksoti, kai demonstruojami sėdmenys tokie stangrūs ir puikios formos.

Kalbėdamasi su kapitonu ir kitais, Džesė nuolat dirsčiojo į tamsiaplaukį muzikantą, išgaunantį tokią nuostabią smuiko melodiją. Sklandūs įgudę rankos mostai ir sykiu judantys pečiai bei nugara ją visuomet žavėjo. Vyro kūnas daug stambesnis ir stipresnis nei moters, ir, nors grakštus bei dailiai sudėtas, kartais gali būti toks nuožmus ir smurtingas.

Melodija nutilo. Smuikininkas pasisuko padėti instrumento į vietą ir pasilenkė virš dėklo, gulinčio ant kėdės. Akimirką šmėste-

lėjo jo profilis, ir Džesės oda nuvilnijo pavojaus šiurpuliukas. Nukabino ant kėdės atkaltės karojusį švarką ir įsispraudė į jį. Iki tol ji nė neįsivaizdavo, kad matant *apsirengiantį* vyrą galima susijaudinti taip pat, kaip stebint *nusirengiantį*, bet šis vaizdas pakeitė jos nuomonę. Grakščių, santūrių judesių geidulingumas rodėsi įgimtas ir puikiai derėjo su jo skleidžiamu valdingumu ir nesuvirpinamu pasitikėjimu savimi.

– O čia, – tarė kapitonas, kiek pasigręždamas ir mostelėdamas į tą džentelmeną, – ponas Alisteris Kolfildas, šio puikaus laivo savininkas ir, kaip jau girdėjote, talentingas smuikininkas.

Džesė galėjo prisiekti, jog širdis akimirka liovėsi plakusi. Jai, žinoma, užėmė kvapą. Kolfildas atsigręžė į ją ir grakščiu tobulu judesiu nusilenkė. Tik nė akimirkos nenuleido galvos ir nenusuko į ją įsmeigto žvilgsnio.

Viešpatie mieliausias...

2 SKYRIUS

Kiek tikėtinas buvo šitoks jų dviejų kelių susikirtimas?

Vyras, žvelgiantis į Džesę, mažai kuo tepriminė jos kadaise pažinotą jaunuolį. Alisteris Kolfildas nebebuvo dailus. Paaštrėję bruožai sušiurkštino veidą ir padarė jį be galo vyrišką. Tamsūs lenkti antakiai ir tankios blakstienos rėmino tas liūdnei pagarsėjusias skaisčiai mėlynas akis. Blėstančio saulėlydžio ir mirgančių terpentino lempų liepsnelių šviesoje žvilgėjo vešlūs gyvybingi anglies juodumo plaukai. Anksčiau jo grožis buvo pribloškiantis, tačiau dabar išsiskleidė. Buvo pažymėtas brandos ir patirties. Neabejotinai sunkiai įveikiamas.

Stulbinamai vyriškas.

– Ledi Tarli, – pasveikino ją atsitiesdamas. – Be galo malonu vėl jus matyti.

Balsas buvo žemesnis ir sodresnis, nei Džesė prisiminė. Tarsi švelniai urgztų. Beveik murktų. Ir vaikščiojo gracingai tartum katinas, lengvu užtikrintu žingsniu, nors buvo tvirtai sudėtas. Žvilgnis gilus, įdėmus, vertinantis. Provokuojantis. Regėjos, kad kaip kadaise kiaurai skverbiasi į pačią jos sielą ir smalsauja, ar jai užteks drąsos užkirsti jam kelią.

Virpėdama įkvėpė ir pasitiko jį pusiaukelėj, tiesdama ranką.

– Pone Kolfildai. Nuo paskutinio mūsų dviejų susitikimo praėjo šiek tiek laiko.

– Daug metų.

Žvelgė į ją taip intymiai, kad nepavyko negalvoti apie tą naktį Peningtonų miške. Nuo tos vietos, kur lietėsi jų oda, jai per ranką plūstelėjo karščio banga.

Jis tęsė:

– Prašau priimti mano užuojautą dėl netekties. Tarlis buvo puikus žmogus. Žavėjausi juo ir labai jį mėgau.

– Dėkoju jums už rūpestį, – šiaip taip išspaudė Džesė, mat jai ūmai perdžiūvo burna. – Reiškiu užuojautą ir jums. Labai nuliūdu išgirdusi, kad mirė jūsų brolis.

Alisteris kietai sučiaupė lūpas ir paleido ją; nuslystančios rankos pirštų galiukai perbraukė jos delno vidurį.

– Du, – niūriai atsakė.

Džesė trūktelėjo ranką ir vogčia pasitrynė ją į šlaunį, tačiau vel-tui. Paliestą vietą nenumaldomai dilgčiojo.

– Pradėsime? – paklausė kapitonas ir linktelėjo į stalą.

Kolfildas įsitaisė ant suolo tiesiai priešais ją. Iš pradžių Džesė sutriko, tačiau jis, regis, pamiršo ją tą pat akimirka, kai buvo patiektas maistas. Norėdama palaikyti sklandų nenutrūkstamą pašnekėsį, stengėsi kreipti kalbą apie laivą bei jūrininkystę, tad vyrai jautėsi laisvai. Pašnekovams aiškiai palengvėjo, kad nereikia apsiri-boti siauru jos akiračiu, kuris menkai juos tedomino. Mėgaujantis maistu ir pokalbiu valanda prabėgo tiesiog nuostabiai – šito jai dar nebuvo tekę patirti. Džentelmenai nedažnai aptardavo verslo rei-kales jai girdint.

Gana greit paaiškėjo, kad Alisterį Kolfildą lydi pagirtina finansi-nė sėkmė. Pats jis apie tai tiesiogiai neužsiminė, tačiau kalbėdamas apie prekybą aiškiai išsidavė išmanantis net pačias smulkiausias savo verslo detales. Apsirengęs irgi buvo nepriekaištingai. Pilkšvai žalsvo aksomo švarkas, jos nuomone, atrodė gan žaviai, o stilingas pečių linijos kirpimas paryškino puikią figūrą.

– Ar dažnai plaukiate į Jamaiką, kapitone? – pasiteiravo Džesė.

– Ne taip dažnai, kaip kiti pono Kolfildo laivai, – jis atsirėmė alkūnėmis į stalą ir pasiglostė barzdą. – Dažniausiai išmetam inkarą Londone. Kiti švartuojasi Liverpulyje ar Bristolyje.

– O kiek laivų yra iš viso?

Kapitonas žvilgtelėjo į Kolfildą.

– Kiek jų dabar? Penki?

– Šeši, – atsakė tas, žiūrėdamas tiesiai į Džesę.

Jai sunkiai sekėsi atremti jo žvilgsnį. Negalėjo paaiškinti, kodėl jai taip atrodo, bet jautėsi bemaž taip, lyg naktį miške tą intymų artumą su Kolfildu būtų patyrusi pati, o ne užklupusi jį su kita moterimi. Kažkas nesuvokiamai stipraus persmelkė juodu tą akimirką, kai tamsoje pajuto vienas kitą. Juos susiejo nematoma gija, ir Džesė neišmanė, kaip ją nutraukti. Žinojo apie jį dalykų, kurių neturėjo žinoti, ir sugrįžti į pirmąją palaimingą neišmanymo būseną nebebuvo kaip.

– Sveikinu su sėkme, – sumurmėjo ji.

– Galėčiau tą patį pasakyti jums.

Jis atsirėmė dilbiu į stalą. Švarko rankogalis, kaip buvo madinga, dengė plaštaką beveik iki pat krumplių. Tačiau pamačiusi jo pirštus prisiminė aną kartą... Naktį, kai tos plaštakos gniaužė pavėsinės stulpą, kad suteiktų atspirtį jo klubų stūmiamas.

Pirštų galais jis pabarbeno į staltiese dengtą stalą ir išblaškė jos svajones.

– Taip? – išspaudė ji, nuričiusi stiprinantį vyno gurkšnį.

– Mano laivai plukdo ir Kalipsės krovinius.

Džesė šitai išgirdusi nenustebo.

– Norėčiau išsamiau aptarti su jumis šį sandorį, pone Kolfildai.

Jis kilstelėjo antakius, o kiti vyrai nutilo.

– Kai turėsit laiko, – patikslino ji. – Reikalas neskubus.

– Laiko turiu dabar pat.

Ji pažino tą atšiaurią grobuonišką išraišką ir suprato sudominusi jį verslo reikalais. Akimirką sunerimo, bet tikėjosi, kad neišsidavė. Būtinybės verčiama buvo išmokusi atskirti vyrus, kuriems

skersai kelio verčiau nestoti, ir Alisteris Kolfildas garantuotai buvo vienas iš tokių. Nesivaržydamas jis linksmai ir žaviai nusišypsojo, tačiau akys liko rimtos.

– Labai vertinu tai, kad jūs pasiryžęs prie manęs prisitaikyti, – atsakė ji.

Žiūrėjo, kaip jis stojasi. Apėjo stalą sparčiai, bet pernelyg nesku- bėdamas, ir padėjo jai atsikelti nuo suolo.

Džesė pažvelgė į stalo galą.

– Labai ačiū jums už nuostabų vakarą, kapitone.

– Viliuosi, kad prie mūsų prisidėsit kas vakarą.

Ji elgėsi išties nepriekaištingai, tačiau kone skausmingai jautė gre- ta stovinčio Kolfildo artumą. Kai jiedu kartu paliko kapitono kajutę, jausmas dešimteriopai sustiprėjo. Durys už nugaros užsitrenkė, ir žal- varinio skląščio spragtelėjimas suvirpino jos ir taip pertemptus ner- vus. Tarlis darė absoliučiai viską, kad ji jaustųsi saugi ir atsipalaidavusi, o Kolfildas visai nesunkiai sudrumstė jos taip branginamą dvasinę pu- siausvyrą. Turėjo kažkokią neapibūdinamą savybę, padedančią jai ge- riau suvokti, kas daro ją tokią moterišką ir todėl pažeidžiamą.

– Gal pasivaikščirotume denyje? – pasiūlė jis prislopintu balsu, sakytum vilnijančiu aplink ją uždaroje erdvėje. Stovėjo beveik per arti, kiek palenkęs galvą, kad neatsitrenktų į žemas denio lubas.

Džesė traukė į šnerves gardų nuo jo sklindantį kvapą – santalo, muskuso ir vos juntamą verbenų dvelksmą.

– Man reiktų pasiimti šalį, – pasakė kimesniu balsu, nei būtų norėjusi.

– Be abejo.

Palydėjo ją į kajutę tylėdamas, tad aplink viešpatavo kiti gar- sai: tvirti, pasitikėjimo savimi kupini jo žingsniai, padažnėjęs jos alsavimas, nepaliaujamai į laivo korpusą besiplakančios bangelės.

Uždususi įpuolė į kajutę ir nederamai greit užtrenkė duris. Pa- mačiusi orą gaudančią šeimininkę Betė išpūtė akis. Numetė adinį ant stalelio ir pakilo.

– Viešpatie, betgi jūs ir išraudusi, – ramiai ir autoritetingai konstatavo kambarinė. Jos balsas bylojo, kad viskas – įskaitant kelionę į Jamaiką – įmanoma ir puikiai kontroliuojama. Betė nuėjo prie lovos – greta šios stovėjo dubuo ir ąsotis su vandeniu – ir sudrėkino rankšluostėlį. – Jūs gi neketinat susirgti?

– Ne, – Džesė paėmė pavilgą ir prispaudė prie skruostų. – Gal tiesiog kiek padauginau vyno per vakarienę. Gali paduot man šali?

Betė pasirausė skrynioje lovos kojūgalyje ir ištraukė juodą šilkinį šalį. Džesė išmainė jį į rankšluostėlį dėkingai šypsodamasi.

Tačiau kambarinė tebebuvo sunerimusi.

– Gal turėtumėt pailsėt, miledi.

– Taip, – sutiko Džesė, keikdama save, kad pradėjo tą pokalbį su Kolfildu. Galėjo bent palaukt, kol išauš diena. Arba dar geriau – užduoti rūpimus klausimus per plantacijos valdytoją, kuris vėliau būtų pateikęs jai atsakymus, ir taip išvengti visų keblumų. – Turėčiau netrukus grįžti, tuomet galėsi eit į savo kajutę.

– Nesiskubinkit dėl manęs. Aš per daug susijaudinus, kad užmigčiau.

Džesė apsisiautė pečius šaliu ir vėl išėjo į koridorių.

Kolfildas stovėjo tolėliau, atsainiai atsirėmęs į pertvarą, bet jai pasirodžius atsitiesė. Veide, užlietame ryškesnės šviesos, sklindančios iš jos kajutės, spindėjo akivaizdus gėrėjimasis jos išvaizda, ir Džesė vėl visa išraudo. Akyse žioravusi ugnelė tuoj pat buvo nuslopinta ir pakeista lengva šypsena, bet ji prisiminė, kaip kadaise jautėsi veriamą to žvilgsnio. Jis ir dabar lygiai taip pat paralyžiavo.

Alisteris mostelėjo į laiptus, ir šis švelnus gestas ją išjudino. Pirma jo patraukė į dieną, džiaugdama švelniu vandenyno vėjeliu ir geltonu žemai kybančiu mėnuliu, išblukinusi pasaulio spalvas. Aplinka, nutamsinta iki juodumo bei pilkšvų atspalvių, sušvelnino ir tą pribloškiamą, išskirtinį Alisterio Kolfildo ryškumą.

– Kokia tikimybė, – pradėjo Džesė, kad nutrauktų tą slegiančią tylą, – kad mudu šitaip pakliūtume į tą patį laivą tuo pat metu?

– Labai didelė, turint galvoje, kad pats taip patvarkiau, – švelniai atsakė jis. – Tikiuosi, kad kelionė patogi.

– Kaip ji kam nors galėtų būt nepatogi? Laivas toks įstabus.

Alisteris šyptelėjo, ir jai pilve suplazdeno drugeliai.

– Man malonu tai išgirst iš jūsų. Jei ko nors prireiktų, aš jūsų paslaugoms. Pažadėjau Maiklui, kad mums pasiekus kelionės tikslą supažindinsiu jus su reikiama žmonėmis ir suteiksiu visą įmanomą informaciją, kad pagelbėčiau parduot Kalipsę.

– Maiklas... – ji giliai įkvėpė, mat nusigando suvokusi, jog per nelyg rūpestingas dieveris pats patikėjo ją Alisteriui Kolfildui – vyrui, šalia kurio niekuomet nesijautė saugi. – Nežinojau šito.

– Atleiskit jam. Pasakiau jam aptarsiąs šį klausimą su jumis. Jis dabar taip užsivertęs reikalais – norėjau nors truputį palengvint tą naštą.

– Taip, žinoma. Jūs išties dėmesingas.

Džesė, bandydama nuslopinti apėmusią įtampą, patraukė į laivo priekį. Nepažinojo Kolfildo taip gerai, kad pasakytų, jog jis pasikeitė, tačiau vyras, su kuriuo kalbėjosi, nebederėjo prie nesutramdomo nutruktgalviško jaunuolio paveikslo, kurį jos atmintis saugojo visus tuos metus.

– Mano motyvai nėra vien altruistiniai, – pažymėjo jis, taikydamsis prie jos žingsnio. Už nugaros sudėtos rankos pabrėžė tvirtus pečius ir plačią krūtinę. Visad buvo raumeningesnis už Sinklerius. Netgi už savo paties brolius.

Džesės gėrėjimasis jo kūnu buvo išties nederamas.

– Taip?

Jis pašnairavo į ją.

– Daug metų buvau išvykęs iš šalies ir tik retsykiais trumpam grįždavau, tik tiek, kiek buvo būtina, kad motina man pavymui nepasiųstų paieškos būrio. Viliuosi, kad padėsit man prisitaikyt prie Anglijos aukštuomenės, kai grįšiu, o aš tą patį padarysiu dėl jūsų Jamaikoje.

– Ketinat grįžti į Angliją ilgesniam laikui?
– Taip, – jis vėl žvelgė priešais save.
– Aišku, – Viešpatie mieliausias, ji ir vėl kalba kone dusdama. –
Esu tikra, kad jūsų šeima ir draugai labai apsidžiaugs.

Kolfildas pilna krūtine įkvėpė oro.

Prisiminusi, kad jo palikta šeima dabar sumažėjusi perpus, pas-
kubomis pridūrė:

– Jūsų broliai...

Džesė nunarino galvą. Gailėjosi, kad privertė jį pasijusti nesma-
giai, mat puikiausiai žinojo, kaip jaučiasi žmogus, kuriam nuolat
primenama tai, kas negrįžtamai prarasta.

Alisteris stabtelėjo šalia grotstiebio. Švelniai palietė Džesei al-
kūnę, ragindamas sustoti ir ją.

Ji pasigrėžė į jį. Jis žingtelėjo arčiau, visiškai be reikalo. Taip arti,
lyg ketintų su ja šokti.

– Grįžtu į Angliją todėl, kad nebėra reikalo laikytis atokiai, be
to, netikėtai atsirado ir priežastis sugrįžti.

Kolfildo balsas skambėjo intymiai. Džesei buvo be galo smalsu,
ar sugrįžti jį masina kokia nors moteris.

Ji linktelėjo.

– Pasistengsiu jums būt tokia pat naudinga, koks jūs, be abejo,
būsit naudingas man.

– Dėkoju, – jis padvejojo, lyg svarstyty, ar pasakyti dar šį tą.
Galiausiai prikando liežuvį ir mostelėjo eiti toliau. – Norėjot aptart
Kalipsės krovinių gabenimą?

– Visi su Kalipse susiję įsipareigojimai dabar yra mano prieder-
mė, todėl turėčiau būt gerai apie juos informuota. Tai viskas, ką
norėjau pasakyti. Šį klausimą galiu aptart su savo valdytoju. Prašau
dėl manęs nesivarginti.

– Žinau jums rūpimus atsakymus. Noriu, kad išgirstumėt juos
iš manęs. Ateikit pas mane, kad ir ko reikėtų.

Dirstelėjusi į pašnekovą pamatė įdėmų į ją įsmeigtą žvilgsnį.

– Jūs tikriausiai be galo užsiėmę žmogus. Nenorėčiau piktnaudžiauti jūsų laiku.

– Niekad nelaikysiu to piktnaudžiavimu. Man bus labai malonu pasirūpinti viskuo, ko pageidausite.

– Puiku, – tyliai pratarė ji.

Nuoširdumą Kolfildo balse nustelbė aštresnė gaida.

– Jūsų tonas toks, lyg būtumėt nepatenkinta.

Alisteris, lygiai kaip kitados, kažkaip sugebėjo padrašinti Džesę kalbėti tiesmukiau, nei manė galinti.

– Esu dėkinga už jūsų dėmesingumą, pone Kolfildai, tačiau toks elgesys mane vargina. Nesu stiklinė ir nesubyrėsiu į šukeles, tad šis atidumas visai nebūtinus. Į šią kelionę išsirengiau iš dalies dėl to, kad nutolčiau nuo žmonių, kurie nesiliauja elgęsi su manim taip, lyg būčiau koks trapus daiktas.

– Neturiu supratimo, kaip pataikauti moteriai, – pašaipiai tarė jis. – Jei mano tikslas būtų būtent toks, tikrai ištikėtų apgailėtina nesėkmė. Tiesą sakant, esu keliskart sutikęs jūsų valdytoją ir įtariu, kad jam gali būt sunkoka laisvai bendrauti su moterimi. Noriu, kad žinotumėt visus faktus. Turiu pats parodyti jums sutartis bei sąlygas ir paaiškinti sudėtingesnes vietas, nes tik taip galėsiu būt tikras, kad pasitikit mano sugebėjimais veikti jūsų labui.

Jis šelmiškai nusišypsojo.

– Noriu supažindinti jus su reikalais. Nenoriu nuo jų apsaugot.

Džesės lūpomis taip pat šmėstelėjo šypsena. Jis buvo toks žavus – savaip, nuodėmingai.

– Jau vėlus metas, – tarė Alisteris, jiedviem grįžtant prie laiptų. – Leisite palydėti jus atgal į kajutę?

– Dėkui, – ji apstulbo supratusi, kad mėgaujasi jo draugija.

Prie kajutės durų jis nusilenkė, kiek tai leido ankšta erdvė.

– Linkiu jums labos nakties, ledi Tarli. Saldžių sapnų.

Nuėjo jai nė nespėjus atsakyti, ir ten, kur jis stovėjo, liko kone apčiuopiama tuštuma.

3 SKYRIUS

Kai Maiklas Sinkleris, vikontas Tarlis, atsidūrė priešais Regmontų miesto rezidenciją Meifere, iš tų dviejų valandų, kurias, kaip buvo žinoma, ledi Regmont skirdavo svečiams priimti, buvo praėję trisdešimt minučių. Nusėdo nuo žirgo, kol nespėjo apsigalvoti, numetė pavadį laukiančiam liokajui ir užkopė prie paradinių durų, šokdamas per du laiptelius išsyk. Atsispyrė norui pasitaisyti kaklaskarę, kurią buvo skoningai pasirišęs kukliu dvigubu mazgu. Rengdamasis siaubingai nerimavo, dvejojo rinkdamasis liemenę, kuri geriausiai paryškintų tamsiai mėlyną švarką, – o ši apsilvilko dėl Esteros, mat ji kadaise buvo sakiusi, jog mėlyna jam be galo tinka.

Be ilgų ceremonijų buvo pranešta apie svečią, ir jis pateko į sveitainę, kur sėdiniavo dar pustuzinis svečių. Susirinkusiųjų vidury gelsvame krėsle su aukštu atlošu sėdėjo Estera, trapesnė ir gražesnė, nei kada iki tol buvo matęs.

– Lorde Tarli, – pasisveikino ji tebesėdėdama, ištiesusi jam rankas.

Sparčiu žingsniu perėjo rytietišką kilimą ir pabučiavo abi blyškias grakščias rankutes.

– Ledi Regmont. Išvydus jus, diena tapo giedresnė.

Kai išeis, malonumas išblės, lyg iš saulėkaitos žengus į šešėlį. Taip tikėjo, jog ji skirta jam, kad niekad nė nesvarstė vesti kitos. Jaunystėje manė, kad būtų puiku, jei broliai Sinkleriai vestų Šefildų seseris ir panašiai, darniai gyventų. Tačiau Hedlis dėl dukterų

puoselėjo įspūdingesnius planus, ir Maiklo, antrojo šeimos sūnaus, kandidatūra buvo nereikšminga ir nė nesvarstyta.

Jis niekad neturėjo galimybės jos gauti.

Esterai, kaip ir jos seseriai, buvo užginta net padoriai pasimėgauti sezonu, ir tai dar labiau jį užgavo. Ji buvo sužieduota kone tą pat akimirką, kai ją pristatė rūmuose.

– Maniau, kad mane pamiršot, – tarė ji. – Nuo paskutinio jūsų apsilankymo prabėgo šimtmečiai.

– Niekuomet negalėčiau jūsų pamiršti.

Nors būdavo naktų, kai meldavosi, kad pajėgtų šitai padaryti.

Estera metė įsakmų žvilgsnį jam per petį. Po akimirkos stropus tarnas greta jos krėslo pristūmė damastu apmuštą medinę kėdę. Kiti svečiai į skubrius Maiklo linktelėjimus atsakė šypsenomis ir perdėtai pakiliais sveikinimais.

– Prašom, – tarė Estera, mosteldama į kėdę. – Sėskitės. Pasakokit viską, kas jums nutiko nuo to laiko, kai paskutinįsyk kalbėjomės.

Įsitaisė kėdėje, akimis godžiai rydamas jos nuostabius bruožus. Auksiniai plaukai buvo madingai sušukuoti, garbanos krito ant kaktos ir dengė ausis. Vilkėjo žavią rožinę suknelę, kaklą puošė ant plataus juodo kaspino kabanti kamėja.

– Atvykau jūsų nuraminti. Džesika geroje rankose. Alisteris Kolfildas sutiko ją pasirūpinti, kol bus išvykusi. Jamaikoje jis gyvena jau kelerius metus ir puikiai pažįsta tenykštės aukštuomenės papročius bei reikiamus asmenis.

– Ponas Kolfildas, sakote... – ji nepritariamai suraukė antakius. – Nesu tikra, kad jinai jį mėgsta.

– Manychiau, jausmas abipusis. Keliskart, kai mačiau juos sykiu, abu atrodė gerokai sutrikę. Šiaip ar taip, dabar jiedu suaugę, o jai reikia patarimų dėl dalykų, apie kuriuos Kolfildas puikiai nusimano. Be to, ji ketina parduoti plantaciją, o toji ribojasi su Kolfildo nuosavybe, tad tai turėtų paspartinti visus reikalus ir leisti jai greičiau grįžti pas jus.

– Mano pone, – žavingų žalių Esteros akių žvilgsnis sušvelnėjo, – jūs išties suktas ir sumanus. Dievinu šią jūsų savybę.

Nuo paskutinių žodžių jam sugėlė krūtinę. Dievinimas – tik maža dalelė to, ko jis iš jos trokšta.

– Negaliu prisiimt visų nuopelnų. Kolfildas kaip iš dangaus nukrito ir pats pasisiūlė. Aš tiesiog atsidūriau tinkamoj vietoj tinkamu metu ir tuo pasinaudojau.

– Jus tiesiog pats Dievas siuntė, – jos šypsena išblėso. – Jau dabar siaubingai ilgiuosi Džesės, o juk ji išvyko tik vakar. Bet manęs pasiklausius atrodo, kad esu baisi savanaudė. Ji labai stengėsi tai nuslėpti, tačiau buvo akivaizdu, kad kelionės laukia. Tiesą sakant, tiesiog nekantravo. Turėčiau bent jau pasistengt džiaugtis dėl jos.

– Todėl šiandien ir užsukau. Žinau, kokios judvi su Džesika artimos ir koks skausmingas jums jos išvykimas. Norėčiau, kad žinotumėt... Esu jūsų paslaugoms, kad ir ko prireiktų, iki tol, kol ji sugrįš.

– Jūs visad buvot man toks geras, – Estera ištiesė ranką ir švelniai, bet tik trumpą akimirką palietė jam dilbį. – Bet dabar jus užgriuvo tiek naujų prievolių, kad ir be manęs gana naštos.

– Jūs *niekad* nebūsit man našta. Man bus didelė garbė pasitarnaut jums, kada tik panorėsite.

– Šito pasiūlymo vieną dieną galbūt pasigailėsit, – paerzino ji nušvitusi. – Esu tikra, kad sugalvosiu būdų jus pakankinti.

Jo reakcija į nekaltus jos žodžius buvo ne tokia jau nekalta.

– Kad ir ką sugalvotumėt, – kимиu balsu metė iššūkį, – nekantrauju įrodyt, kad galiu įvykdyt bet kokią užduotį.

Jos blyškius skruostus nudažė žavus raudonis.

– *Miledi*, – prisiartino liokajus, nešinas maža kaspiniu papuošta dėžute ant sidabrinio padėklo. Įteikė dovaną jai.

Viena Esteros viešnia, markizė Greison, paerzino ją: Regmontas tikrai imsias pavyduliauti dėl slaptų gerbėjų, mat buvo plačiai pagarsėjęs savininkiškumu žmonos atžvilgiu. Tiesiog senamadiškai ją dievino.

Pirmiausia Estera perskaitė mažytę prie dovanos pridėtą kortelę ir padėjo ją ant krėslo ranktūrio. Maiklas pastebėjo, kaip virpa jos pirštai atidarant dėželę – šioje gulėjo akivaizdžiai brangi brangakmeniais inkrustuota sagė. Pamatęs nerimastingą jos žvilgsnį, dirstelėjo į kortelę – ta buvo likusi kiek pravira. Sunku buvo ką suprasti, – įrašas įžambiu braižu buvo pakeverzotas paskubomis, – tačiau žodžiai „atleisk man“ buvo aiškiai įskaitomi. Jis kietai sučiaupė lūpas; mintis užgriuvo klausimų lavina.

– Na? – paklausė ledi Benkot. – Neleiskit mums numirt iš smalsumo. Kas čia ir nuo ko?

Estera perdavė dovaną ištiesusiai ranką grafienei.

– Nuo Regmonto, savaime suprantama.

Sagė apkeliavo kambarį lydima pritarimo šūksnių, o Maiklas tuo metu galvojo, kokia dirbtinė atrodo ta plati Esteros šypsena. Ji buvo pernelyg išbalusi, kad nekeltų jam nerimo.

Jis atsiprašė ir išėjo; nepajėgė pakelti užplūdusio jausmo, kad jos gyvenime kažkas negerai, o jis neturi jokios teisės kaip nors įsikišti.

Buvo vėlyva popietė, o Džesika vis dar nesirodė ant denio.

Tik sutelkęs valios pastangas Alisteris susilaikė nežingsniauęs pirmyn ir atgal. Jei ji nusprendė laive jo vengti, užkariauti ją bus sunkiau, bet jis nebuvo iš tų, kurie lengvai prisipažįsta pralaimėję. Per kelionę ketino užmegzt su ja santykius ir ras, kaip tai padaryti. Turi būti koks nors būdas bent jau žengti pirmuosius žingsnius tam stipresniam ryšiui sukurti. Paprasčiausiai reikia išsiaiškinti, kaip priversti ją atsiverti. Praėjusį vakarą pamanė, kad geriausias būdas įveikti pasipriešinimą – atvirumas, bet tikriausiai neteisingai ją suprato.

Gniauždamas planšyrą* spoksojo žemyn, į vandenį. Faktas, kad jūra šiuo metu tokio pat pilko atspalvio, kaip Džesikos akys, neliko nepastebėtas.

* Laivo borto viršumi einanti sija. (Čia ir toliau – vert. past.)

Dievaži, ji nuostabi.

Prisiminė, kaip ji atėjo į kapitono kajutę vakarienės. Oras aplink ją tarsi persimainė, Alisteris tiesiog *pajuto* ją įeinant. Karštas sunkus jos žvilgsnis kone juntamai glostė jam nugarą. Tyčia pasistengė taip stovėti jai ateinant – be švarko, sutelkęs dėmesį į smuiką. Norėjo, kad išvystų tokį vyrą, koks yra dabar – kultūringą, išsilavinusį. Rafinuotą. Jo pasirodymas turėjo tapti pirmuoju suplanuoto lėto, atsargaus sugundymo žingsneliu.

Tačiau, tiesą sakant, pamatęs Džesę pats buvo nė kiek ne mažiau priblokštas. Ji stovėjo ten, priešais jį, sukeltais į viršų šviesiais aukšniais plaukais, tobula tartum pats puikiausias porcelianas oda, kūnas, kadaise toks liaunas, dabar atrodė brandus ir moteriškas... Aukšta apvali krūtinė. Trapus liemuo. Ilgos kojos, kurias geidė pajusti apsivejant apie savo klubus. Kažkoks prigimtinis jos silpnumas sužadino jam primityviausius pirmųkščius instinktus.

Norėjo ją pakerėti. Užvaldyti.

Vieną įtemptą mirksnį jos išraiška išdavė, ką pajuto suvokusi, kas jis toks. Ir prieš septynerius metus, ir dabar ją traukė prie jo. Alisteris galėtų tuo pasinaudoti, jei veiktų labai atsargiai.

– Laba diena, pone Kolfildai.

Velniai griebtų. Vien nuo jos balso skambesio jį užliejo gašlios fantazijos. Aiškus ir santūrus, kaip ir jos laikysena. Troško tą kapotą intonaciją paversti šiuo tuo duslesniu. Švelnesniu. Norėjo išgirst, kaip ji taria jo vardą užkimusi nuo malonumo šūksnių.

Giliai įkvėpęs atsigrėžė į ją.

– Ledi Tarli. Atrodot pailsėjusi. Tikiuosi, miegojot gerai?

– Taip, dėkui.

Atrodė toli gražu ne vien pailsėjusi; buvo stulbinamai graži. Vilkėjo tamsiai mėlyną suknią ir nešėsi dailų skėtį nuo saulės – tartum vaizduotės sukeltas reginys jo laivo denyje. Nenuleido nuo jos akių, bet žinojo, kad visi vyrai aplink užhipnotizuoti lygiai kaip jis pats. Ji visais atžvilgiais buvo neapsakomai tobula.

Atsistojusi greta Alisterio prie planšyro, Džesika uždėjo pirštinetą ranką ant medinės sijos ir apžvelgė aplink besidriekiantį bekrasčių vandenyną.

– Man nuo pat pradžių patiko plaukt laivu, – išbėrė paskubomis. – Kai žvilgsnis už nieko nekliūva, jautiesi toks laisvas, o kartu toks ramus. Nenorėčiau tokio atskirtumo, jei būčiau vienų viena, bet tokiam puikiam laive su tokia didele įgula niekas netemdo šito džiaugsmo. Lordas ir ledi Mastersonai tikriausiai labai didžiuojasi jūsų sėkme.

Nuskambėjęs tėvo titulas, kaip paprastai, sukėlė jam įsiūtį. Atlošė pečius, kad nusikratytų įtampos.

– Ko gero, pasididžiavimas čia netinkamas žodis. Bet jie, be abejo, žino, kaip aš stengiuosi.

Džesika dirstelėjo į jį. Buvo akivaizdu, kad ji nervinasi, mat ne tik skubotai šnekėjo, bet dar ir krimsčiojo apatinę lūputę. Nė vienas jųdviejų neužsiminė apie tai, kas kadaise naktį įvyko Peningtonų miške, tačiau prisiminimas skverbėsi tarp jų juo įkyriau, juo atkakliau jiedu vengė apie tai užsiminti. Jis troško tai padaryti. Dieve, kaip jis to troško. Buvo tiek klausimų, kuriuos norėjo jai užduoti.

Užuoat tai padaręs, grįžo prie pokalbio temos, kuri leido abiem pasijusti ramiau.

– Sutinku. Platus vandenynas – tai tarsi tuščia skalūno lentelė. Kupinas nesuskaičiuojamų galimybių ir slėpinių.

Jos šypsena buvo žavinga.

– Taip.

– Kaip laikosi jūsų šeima?

– Puikiai. Brolis šiuo metu Oksforde. Hedlis, žinoma, labai tuo patenkintas. O sesuo garsėja kaip svetinga šeimnininkė. Ji jums bus išties naudinga, kai grįšit į Angliją.

– Ji ištekėjusi už grafo Regmonto, ar ne?

– Taip. Supažindinau juodu savo vestuvių išvakarėse, ir štai kuo tai baigėsi – santuoka iš meilės, kitaip sakant, siaubingai senamadiškai.

Jis neištvrė:

– Išties nepamirštamas vakaras.

– O jūsų šeima? – jos skruostai švelniai raustelėjo. – Kaip jie gyvuoja?

– Kaip ir reikėtų tikėtis. Mano brolis Albertas – dabar jis lordas Beiberis – dar nesusilaukė įpėdinio, ir Mastersonui dėl to baisiai neramu. Jis bijo, kad vieną gražią dieną hercogo titulą galiu paveldėt aš, o tai jau būtų klaikiausio jo košmaro išsipildymas.

Ji sviedė jam priekaištingą žvilgsnį.

– Nesąmonė. Visiems nelengva, kai moteriai nepavyksta pastoti. Ledi Beiberi, be abejonės, dėl to taip pat kremtasi.

Užuojauta jos balse aiškiai kilo iš pat širdies gelmių, ir Alisteris prisiminė, jog per šešerius santuokos metus Džesika taip pat nepagimdė kūdikio.

Jis greitai pakeitė pokalbio temą.

– Neprisimenu, kokių metų laiku Tarlis vežėsi jus į Kalipsę, bet šiuo metu karštis gan pakenčiamas. Retsykiais popiet praūžia trumpos liūtys, tačiau tuoj pat vėl nušvinta saulė. Dauguma mėgaujasi tokiu oru, tikiu, kad ir jums bus malonu.

Džesės šypsena, nors visai nekalta, jam pasirodė išties gundanti.

– Net kai pokalbis keblus, jūs taip nepaprastai pasitikit savim.

– Daugumai verslo sandorių tai būtina, – jis dirstelėjo į ją. – Nu-stebinau jus? Padariau jums įspūdį?

– Norėtumėt padaryt?

– Be abejo.

Vienas tobulai išlenktas antakis pakilo.

– Kodėl?

– Jūs tiesiog mandagumo ir takto įsikūnijimas. Jei į ką nors žiūrit palankiai, apie tą žmogų galima būt tik geros nuomonės.

Ji kreivai vyptelėjo.

– Teikiat man daugiau garbės, nei esu verta.

Alisteris kiek pasigręžė, kad žvelgtų tiesiai į ją, ir atsainiai atsirėmė į planšyrą.

– Tuomet leiskit pasakyt, kad *man* būtų labai malonu pelnyti jūsų pagarbą.

Džesika pakreipė skėtį taip, kad jis nematytų jos veido.

– Kol kas jums puikiai sekasi.

– Dėkoju. Šiaip ar taip, nekaltinkit manęs, jei pasistengsiu dar labiau.

– Jūs jau dabar gan uoliai tai darot.

Nuo pabrėžtinai mandagaus jos tono Alisterio šypsena virto grimasa.

Šįkart kalbą nusuko ji:

– Ar vanduo aplink salą toks pat skaidrus, kokį prisimenu?

– Skaidrus tartum stiklas. Nuo kranto galima stebėt plaukiojančias žuvis. Ir palei krantą esama vietų, kur sekluma driekiasi taip toli, kad galima nubrist iki pat rifų.

– Man reikės susirast tokią vietą.

– Aš jus nusivesiu.

Tada skėtis pakilo.

– Jūsų įsipareigojimas Maiklui tikrai nesiekia taip toli.

– Niekas nesuteiktų man daugiau džiaugsmo.

Vos ištaręs tuos žodžius akimirksniu suvokė, kad kimus balsas išdavė daugiau, nei būtų norėjęs. Nieko negalėjo padaryti. Tik ne tada, kai mintyse regi ją vandeny, šlapią, žaismingą, pasikaišiusią sijonus taip, kad matytųsi liaunos nuogos kulkšnys. Gal net dailios blaudos...

– Manychiau, saulės šiandien man jau pakaks, – pareiškė Džesika ir pasisuko eiti. – Buvo malonu su jumis pasišnekėti, pone Kolfildai.

Alisteris atsitiesė.

– Būsiu čia dar artimiausias keletą savaitių, – pajuokavo. – Jei kartais vėl norėtumėt kartu pasidžiaugt saule.

Grakščiai žengdama šalin, per petį ji mestelėjo:

– Turėsiu tai omeny.

Nuo švelnios flirto gaidelės Džesės balse ji užliejo džiugesio banga. Pergalė buvo mažytė, bet jis seniai išmoko imti viską, kas įmanoma.

4 SKYRIUS

Mėgaudamasi dar viena stebėtinai gardžia vakariene Džesika nuolat dirščiojo į kitapus stalo sėdintį Alisterį Kolfildą. Negalėjo atsišėbėti tuo vyru, kuriuo jis tapo. Lengvai apgindavo savo požiūrį kalbėdamasis su rūsčiu ir gerokai vyresniu kapitonu. Laivo gydytojas, – vyriškis, pristatytas tiesiog kaip Morlis, – taip pat jam nusileisdavo, ir ne vien kaip samdinys darbdaviui. Atrodė, kad abu vyrai žavisi Alisteriu ir gerbia jo nuomonę. Šis savo ruožtu kreipėsi į juos kaip į lygius ir tuo itin pakerėjo Džesę.

Kad pašnekesys eitųsi sklandžiai, ji, kaip ir praėjusį vakarą, kalbą stengėsi pakreipti apie dalykus, kuriuos džentelmenai išmanė geriausiai. Dabar jie aptarinėjo vergų prekybą – ji žinojo, kad tam tikruose sluoksniuose tai opus klausimas. Iš pradžių Kolfildas nesiryžo smulkiau išdėstyti savo požiūrio nei paaiškinti, iš kur gauna darbo jėgos savo plantacijai. Bet Džesei susidomėjus patenkino jos smalsumą. Ji prisiminė kadaise pasišaipydavusi iš to, kaip lengvai jis nepaiso nusistovėjusių papročių, tačiau dabar vertino šią jo savybę. Nei jos tėvas, nei Tarlis jai girdint niekuomet nesvarstydavo verslo ar politikos klausimų. Kolfildas noriai šitai darė, ir tai ją paskatino, suteikė drąsos kalbėtis temomis, kurių šiaip jau niekad nebūtų kliudžiusi.

– Ar dauguma plantacijų vis dar naudojami vergų darbo jėga? – pasidomėjo ji. Puikiai žinojo, jog vergų prekybos draudimas nepašalino pačios vergovės.

Kapitonas timptelėjo barzdą.

– Sausumos įstatymas nepakeis pirklių įpročių, kaip nepakeis ir piratų. Vakarų Afrikos eskadra* kol kas per maža.

– Ar piratai kelia jums rūpesčių, kapitone?

– Visiems laivams jie tikra Dievo rykštė, bet aš didžiuojuosi galėdamas pasakyti, kad joks mano vadovaujamas laivas niekad nebuvo užgrobtas.

– Savaiame suprantama, – tarė ji taip tvirtai, kad pelnė plačią kapitono Smito šypseną. Pasisuko į Alisterį, pasiryžusi atsisirti jo išvaizdos poveikiui. Bergždžios pastangos. Nei laikas, nei artumas nesusilpnino jo grožio įtakos moters pojūčiams: – O Kalipsėje naudojama vergų darbo jėga?

Alisteris linktelėjo.

– Dauguma plantacijų tebėra nuo jos priklausomos.

– Įskaitant jūsiškę?

Jis atsilošė. Sučiaupė lūpas, tartum prieš atsakydamas norėtų apsvarstyti savo žodžius. Jai patiko toks apdairumas – iki šiol nemanė, kad jam būdinga ši savybė.

– Verslo požiūriu vergovė išties apsimoka. O aš asmeniškai labiau norėčiau, kad man žmonės dirbtų savo noru.

– Jūs bandot išsisukt nuo tiesaus atsakymo.

– „Sous la Lune“ vergų nėra, – tarė jis, įdėmiai stebėdamas, kaip ji reaguos. – Man dirba samdomi darbininkai. Daugiausia kinai arba indai. Turiu ir keletą negrų tarnų, tačiau jie laisvi žmonės.

– „Po mėnuliui“... – sumurmėjo Džesė plantacijos pavadinimą. – Kaip miela.

– Taip, – Alisteris nutaisė mįslingą šypseną. – Galit vadint mane sentimentalium.

Džesės rankų oda nuvilnijo šiurpulys. Regis, jis ir vėl užsiminė apie tą naktį Peningtonų miške. Bet jei ir taip, kalbėjo apie tai ki-

* 1807 m. Britanija uždraudė vergų prekybą. Po metų kovai su ja buvo įsteigtas specialus Karališkojo jūrų laivyno padalinys – Vakarų Afrikos eskadra.

taip, nei ji tikėjosi. Tonas buvo šiltas, intymus, be jokių nemalonių pašaipos ar netakto gaidelių.

Tačiau kodėl tą gašlų nuotykį jis turėtų saugoti kaip brangų prisiminimą?

Kolfildas pakėlė prie lūpų savo stiklą, tačiau net per jo kraštą atkakliai tebežvelgė į Džesę. Šaltose mėlynose akyse spindintis susižavėjimas tarsi saulės spinduliai glostė jai odą.

Džesė darsyk pasvarstė, ką pati mano apie tą naktį. Tai, ką jis veikė, buvo nepadoru, ir iki šiol ji tegalvojo vien apie tą reikalo pusę. Tačiau tomis akimirkomis, kai jiedu žvelgė vienas kitam į akis, buvo justis... dar šis tas. Nepajėgė šito suprasti nei paaiškinti, ir tai buvo vienas iš dalykų, kurie ją baugino. Jei kas nors papasakotų jai apie tą įvykį, pasijustų priblokšta ir neįžvelgtų ten nieko teigiama. Bet tai nutiko jai, ir vėliau tąnakt įvykęs pokalbis su Tarliu negrįžtamai pakeitė jos gyvenimą. Paakstino suvokti iki tol nepažintus poreikius ir suteikė jėgų geismingai atskleisti tuos poreikius vyrui, už kurio paskui ištekėjo. Būtent todėl šešeri santuokos metai buvo nuostabūs. Galbūt Alisteris iš to taip pat ką nors išlošė? Ji tikėjosi vieną dieną sukaupsianti pakankamai drąsos šito paklausti.

– Kodėl Tarliui ir toliau dirbo vergai, jei buvo kitų galimybių? – pasidomėjo ji, norėdama nukreipti mintis į ką nors mažiau asmeniško.

– Negalvokit apie jį blogai, – atsakė Alisteris. – Jis pats nebuvo atsakingas už Kalipsės priežiūrą. Tokiomis smulkmenomis rūpinasi valdytojas ir ekonomas, o jie elgiasi taip, kaip naudingiausia darbdaviui.

– Taip, kaip jam pelningiausia.

– Juk tai vienas ir tas pats, ar ne? – jis pasilenkė ir atšiauriai pažvelgė į ją. – Meldžiu jus šitai įvertint. Idealai – puikus dalykas, bet jais sotus nebūsi, drabužių ir šilumos jie neparūpins.

– *Jūs* randat kitų būdų, – užginčijo Džesė. Ją prislėgė mintis, kad jos suknios, papuošalai, eikliais žirgais kinkyta karieta ir galybė

kitų prabangos dalykų įgyti vergų darbo sąskaita. Puikiai žinojo, ką reiškia jaustis bejėgei ir priklausyti nuo svetimų užgaidų.

– Kiek daugiau galiu sau leisti todėl, kad užsiimu ir kitais verslais.

– Tai turėčiau suprasti, kad idealus galima nusipirkti? Tie, kurie turi užtektinai, gali rasti tų būdų, o tie, kurie tiek neturi, privalo – kalbėkim tiesiai šviesiai – parduot idealus dėl naudos?

– Gal ir neromantiška, – atsakė jis neatsiprašinėdamas, – bet tai tiesa.

Štai ir tikrasis jis. Jaunas vyras, kuris gali rizikuoti viskuo, pasitarnaut kaip eržilas ir imti už tai atlygį. Anksčiau Džesė svarstė, kur jis dingio, o dabar pamatė, kad tebėra kur buvęs. Tiesiog aštrias briaunas užmaskavęs trupučiu išmokto rafinuotumo.

– Puikiai viską paaiškint, – sumurmėjo ji ir sriūbtelėjo geroką gurkšnį vyno.

Kai tik galėjo, atsiprašė ir patraukė tiesiai į savo kajutę. Žengė koridoriumi kaip galėdama sparčiau, kiek tik leido padorumas.

– Džesika.

Žemu Alisterio balsu ištarto jos vardo skambesys atėmė jėgas. Tik pasiekusi savo duris sustojo ir atsigręžė.

– Taip, pone Kolfildai?

Kaip ir praėjusį vakarą, jis tarsi užėmė visą ankštą koridorių.

– Nenorėjau jūsų nuliūdinti.

– Žinoma, ne.

Iš pažiūros laikėsi ramiai, tačiau staigus šiurkštus rankos judesys, kuriuo sulygino rašalo juodumo plaukus, bylojo ką kita.

– Nenorėčiau, kad blogai galvotumėt apie Tarlį – jis tokius sprendimus priėmė, kad galėtų jus aprūpinti. Nebuvo kvailas – tiesiog naudojosi pasitaikiusiomis progomis.

– Jūs ne taip supratot, – ramiai ištarė ji, nepaprastai nudžiugusi. Lygiai kaip su Benediktu, kalbėdamasi su Alisteriu nebijojo susilaukti žiauraus atsako už išsakytą nuomonę. – Nesmerkiu

sveiko proto, praktiškumo ar net šykštumo, jei jis grįstas gerais ketinimais. Man pabodo nuolat būt nuvertinamai. Išmanau pakankamai, kad nekenkčiau savo interesams, kad ir kokia svarbi man būtų aukštoji moralė. Šiaip ar taip, norėčiau persvarstyt su jumis Kalipsės sutartį – reikia gauti lėšų samdomiems darbininkams. O gal paaiškės, kad labiau apsimoka įsigyt nuosavą laivą su įgula, kuris per ilgesnį laiką atsipirktų, – taip atsirastų laisvų lėšų. Arba gal turėčiau pagalvot apie romo gamybos apimties didinimą. Manau, bet kokiū atveju sugebėsiu rast būdų idealams puoselėti, jei tik to norėsiu.

Blausioje žibintų šviesoje jo akys sužėrėjo.

– Pamokėt mane kaip pridera, mano ponai. Man susidarė įspūdis, kad ketinat parduot Kalipsę, tad maniau, jog jūsų klausimai labiau liečia praeitį nei ateitį.

– Hm... – ji tebebuvo skeptiška.

– Kadaisė nepakankamai jus vertinau, – prisipažino Alisteris, sunerdamas rankas už nugaros. – Bet tai buvo labai seniai.

Džesė nesusivaldžiusi paklausė:

– Kas pakeitė jūsų nuomonę?

– Ją pakeitėt *jūs*, – blykstelėjo toji liūdnei pagarsėjusi nuodėminga šypsena. – Kai turit rinktis – sprukti ar likti, – jūs pasilikat.

Aštrus krūtinę nudiegęs skausmas išvaikė jos drąsos likučius. Pasigrėžė ir atvėrė duris, bet prieš įeidama stabtelėjo ir žvilgtelėjo per petį.

– Niekuomet jūsų nenuvertinau.

Alisteris dailiai nusilenkė.

– Siūlyčiau nepradėt ir dabar. Labos nakties, ledi Tarli.

Užtrenkusi kajutės duris, Džesė atsišliejo į jas ir pabandė priversti besidaužančią širdį aprimti.

Apdairioji Betė jau turėjo paruošusi drėgną rankšluostėlį. Džesė, spausdama prie skruostų vėsus audeklą, išvydo supratingą

kambarinės žvilgsnį. Atsuko jai nugarą – tegu imasi ilgos eilės suk-
nios sagučių.

Vieno žmogaus, gebančio permatyti ją kiaurai, šiam vakarui
buvo per akis.

Vos Estera įsismeigė į aukštai sukeltus plaukus paskutinę bal-
tą plunksną, į buduarą įžengė dar nebaigęs rengtis jos vyras. Ka-
klaskarė karojo palaida, liemenė tebebuvo atlapota. Drėgni plaukai
ir švarutėlis smakras bylojo, kad Regmontas ką tik išsimaudęs ir
nusiskutęs. Medaus atspalvio plaukai, mėlynos tartum liepsnelės
kiaušiniai akys – neabejotinai patrauklus vyras. Jiedu sudarė stul-
binamai puikią porą – beribė jo energija ir subtilus žavesys derėjo
su jos santūrumo skraiste ir nepriekaištingomis manieromis.

Regmontas kryptelėjo galva jos kambarinės Saros link – šioji lygino
vos įžiūrimas mėlynos suknios, kurią Estera ketino vilkėti, raukšles.

– Tikėjausi, kad vilkėsi nėriniuotą rožinę. Su ja atrodai ištis ža-
viai, ypač kai segi mano motinos perlus.

Veidrodyje ji sugavo kambarinės žvilgsnį ir linktelėjo, paklus-
dama vyro norui. Antraip tik kultų ginčas, o jo verčiau išvengti.

Kambarinė tyliai ir vikriai pamainė apdarus. Kai rožinė suknia
buvo išskleista ant lovos, Regmontas atleido tarnaitę. Sara išsku-
bėjo iš kambario, išblyškusi ir atrodanti apgailėtina, aiškiai bai-
mindamasi blogiausio. Regmonto nuotaikos paūmėjimai paprastai
būdavo dėsningi, tačiau kartais įtūžis perveikdavo sveiką protą.

Kai jiedu liko vieni, jis suėmė Esteros pečius ir nosimi pasitrynė
į jautrią vietelę pausyje. Pirštams įsispaudus į odą, ji krūptelėjo, ir
jis tai pastebėjo. Sustingo ir pažvelgė į paliestą vietą.

Estera stebėjo jį veidrodyje ir laukė, kol išraiškingame veide
šmėstelės atgailos šešėlis. Šiuo atžvilgiu jis skyrėsi nuo jos tėvo.
Hedlis niekuomet nesigailėjo savo veiksmų.

– Gavai mano dovaną? – sušnibždėjo jis, atsargiau liesdamas jos
dešiniąją mentę, subjaurotą tamsuojančios mėlynės.

– Taip, – ji parodė į papuošalą, gulintį ant tualetinio stalelio priešais. – Ačiū. Ji nuostabi.

– Tačiau nublanksta, palyginus su tavimi, – lūpos pakuteno jai ausies kriauklelę. – Aš tavęs nevertas.

Estera dažnai pagalvodavo, kad jiedu verti vienas kito. Už visus tuos kartus, kai Džesė ją užsistodavo ir prisimdavo smarkiausia tėvo įniršį, dabar reikėjo atkentėti jai, kol sesuo bent laikinai džiaugėsi laimingos santuokos teikiama ramybe. Kadaisė Estera manė, – dabar tai atrodė apgailėtina ironiška, – kad namie patirto tėvo smurto aptemdyta abiejų vaikystė ją ir Regmontą turėtų ypač suartinti. Jiedu suprato, kokius randus tai palieka ir kokias savybes vaikas išsiugdo, kad ištvertų, tačiau jai paaiškėjo, kad nuo mažumės patiriama kančia charakteriui suteikia ir kitų ypatybių. Sieloje paliktas pėdsakas pasireiškėdavo sunkiai nuspėjamais būdais. Kaip sakoma, obuolys nuo obels netoli rieda.

– Kaip tavo diena? – paklausė ji.

– Prailgo. Visą ją praleidau galvodamas apie tave, – paragino ją atsigręžti, ir ji atsargiai apsisuko ant mažos tualetinio stalelio kėdutės nugara į veidrodį.

Regmontas suklypo priešais ir rankomis suėmė Esteros blauzdas. Padėjo galvą jai į skreitą ir tarė:

– Atleisk man, brangioji.

– Edvardai, – ji atsiduso.

– Tu man viskas. Niekas manęs nesupranta taip, kaip tu. Be tavęs pražūčiau.

Ji palietė drėgnus jo plaukus, perbraukė juos pirštais lyg šukomis.

– Tu tampi kaip nesavas, kai išgeri.

– Tiesa, – sutiko jis ir skruostu pasitrynė jai į mėlynių nusėtą šlaunį. – Rodos, nepajėgiu savęs kontroliuoti. Juk žinai, kad niekad tyčia tavęs neskriausčiau.

Nė vienuose jiems priklausančiuose namuose nebuvo alkoholinių gėrimų, bet jis nesunkiai rasdavo jų kitur. Visi manė, kad jis

linksmas girtuoklis, įdomus ir juokingas vyrukas. O namie, pas ją, tūnojo demonai, apsėdantys jį vos grįžusį.

Estera pajuto per marškinius ir ilgas kelnaites sunkiantis jo ašarų drėgmę.

Regmontas pakėlė galvą ir pažvelgė į ją paraudusiomis akimis.

– Ar gali man atleisti?

Kaskart buvo vis sunkiau atsakyti į šį jo klausimą. Dažniausiai jis buvo tobulas vyras. Malonus ir dėmesingas. Lepino ją dovanoimis, prieraišumo įrodymais, meilės laiškais ir mėgstamais gardėsiiais. Klausėsi jos kalbančios ir įsimindavo viską, ko ji užsigeisdavo. Ji greit išmoko būti apdairi reikšdama savo susižavėjimą balsu, mat vyras nedelsdamas gaudavo jai bet kokį daiktėlį, kad ir ko būtų tekę griebtis. Tačiau kartais jis tapdavo pabaisa.

Širdies dalele vis dar beprotiškai jį mylėjo, ypač prisimindama, kokia džiaugsminga buvo pati santuokos pradžia. Bet kartu jo ir nekenė.

– Mieliausioji Estera, – sumurmėjo jis, siekdamas raištelių ties jos juosmeniu. – Leisk tau atsilygint. Leisk garbint tave taip, kaip to nusipelnei.

– Mano pone, maldauju, – pirštais apgniaužė jam riešus. – Mudu laukiami Greisonų pokyly. Man jau padarė šukuoseną.

– Aš jos nesujauksiu, – pažadėjo jis žemu viliojančiu balsu, kuriuo kadaise sugundydavo ją paištivirkauti kariatose, altanose ir visur, kur tik aptikdavo nuošalesnį kampelį. – Leisk man.

Regmontas žvelgė į ją padėrusiomis akimis. Kupinas ryžto, kaitinamas aistros. Užvaldytas kūniškų geidulių, neigiamo atsakymo nepripažindavo. Kelissyk, nepakeldama net minties, kad vėl teks kūnu pajusti jo rankas, – tegu ir švelnias, – Estera bandė vyrą atstumti, tačiau tuomet jis prisigerdavo ir įtūždavo taip, kad ji labai pasigailėdavo tai padariusi. Tada jis vis vien ją paimdavo, ir orgazmai, kuriuos iš jos spauste išspausdavo, tapdavo pasiteisinimo dingstimi. Šiaip ar taip, svarstė jis, jei žmona šitaip tuo mėgavosi, vadinas, pati to no-

rėjo. Ji beveik troško verčiau justį kumščių teikiamą skausmą nei tą pažeminimą, kurį kentėjo per savo pačios išdavikišką kūną.

Kelnaitės, nusmauktos nuo užpakaliuko, nuslydo žemyn per kojineis aptemptas blauzdas ir buvo nutrauktos suvis. Didelės rankos suėmė ir praskyrė jos kelius. Vidinę šlaunų pusę nutvilke jo alsavimas.

– Tokia graži, – liaupsino jis, praskleisdamas ją reikliais pirštais. – Tokia švelni ir saldi, rožinė tartum jūros kriauklelė.

Grafas Regmontas, prieš jai pasipiršdamas, garsėjo kaip baisus palaidūnas. Rankomis, burna ir kotu įgudo gašlauti taip meistriškai, kaip neturėtų išmokyti joks vyras. Kai imdavo tuos gabumus demonstruoti su Esteros kūnu, šis visuomet ją išduodavo. Kad ir kaip ryžtingai ji nusprendavo pykti, norėdama išverti ir išsaugoti dvasios ramybę, jis visad būdavo atkaklesnis. Nesvarbu, kiek tai būtų trukę – kelias minutes ar ištisas valandas.

Darsyk įrodė jai savo meistriškumą, liežuvio galiuku jaudrindamas klitorį. Užsimerkusi, sukandusi dantis, įsitvėrusi apmuštos kėdutės krašto Estera bergždžiai bandė priešintis malonumui. Kai kūną užliejo neišvengiamas orgazmas, iš akių jai pasipylė ašaros.

– Myliu tave, – sušvokštė jis.

Patirdavo malonumą liečiama vyro, kuris kėlė jai šitiek skausmo, – ką tai bylojo apie ją pačią? Galimas daiktas, kad tėvo elgesys asmeninį Esteros gyvenimą paveikė dar smarkiau nei viešąjį.

Regmontas pradėjo dar vieną geidulingą ataką, ragindamas ją atsilošti ir prasižergti plačiau. Kai įsiskverbė vidun liežuvium, jos sąmonė atsiskyrė nuo kūno ir pasitraukė į tamsią kertelę. Tatai buvo menka paguoda. Bet labai laukta.

5 SKYRIUS

– Ei, burė!

Betė dirstelėjo į lubas, tartum galėtų kiaurai denį pamatyti, kas ten per staigus sujudimas ir dundesys joms virš galvų.

– Viešpatie, ką gi tai reiškia?

Džesė susiraukė ir padėjo knygą. Tą popietę ji pasiliko kajutėje apsvarstyti stiprėjančio savo susižavėjimo Alisteriu Kolfildu. Buvo kiek baugoka taip lėtai, nuodugniai mąstyti apie vyrą, kuris nenuginčijamai ją traukė. Neįmanoma įsivaizduoti, kad tas vyras kada nors rastų sau vietą jos gyvenime, išskyrus nebent trumpalaikį malonumą, – jis pernelyg nutolęs nuo visko, kam ji išauklėta. Šitas susižavėjimas gali būt pavojingas, turint galvoje, kad reputacija – didžiausias jos turtas.

Be to, ji negalėtų tapt jokio vyro meiluže, net jei būtų tokia nutrūktgalvė. Neturėjo absoliučiai jokios flirto ir gundymo patirties. Dar nepristatyta aukštuomenei buvo pažadėta Tarliui. Neįsivaizdavė, kaip reikėtų sugebėti palaikyt slaptą meilės ryšį. Kiek žmonių šitaip mylisi pavėsinėse? Kiek draudžiamus santykius užmezgusių meilužių viešumoje prasilenkia vienas su kitu nepasikeisdami žvilgsniais, šypsenomis, neparodydami nė trupučio švelnumo? Argi toks bendravimas nerėžia akies? Sunku suprasti, kaip galima taip lengvabūdiškai elgtis ir kartu nesijausti pažemintai.

Kojų trepsėjimas ir įsaktmūs šūksniai koridoriuje sustiprino nuojautą, kad kažkas ne taip. Išgirdusi deniu ridenant sunkų daiktą, sunerimo dar labiau.

– Patrankos? – išpūtusi akis paklausė Betė.

Džesė atsistojo.

– Lik čia.

Atvėrusi duris išvydo, jog laive tvyro sumaištis. Koridorius buvo kimšte prisikimšęs jūreivių, jie brovėsi vieni pro kitus, vieni skubėjo į denį, kiti leidosi žemyn.

Pasistengė riktelėti taip, kad ją išgirstų:

– Kas vyksta?

– Piratai, miledi.

– Viešpatie mieliausias, – sumurmėjo Betė, spoksodama Džesei per petį.

– Kapitonas mane patikino, kad piratai niekad nėra užgrobę jo vadovaujamo laivo.

– Kodėl tuomet čia tokia panika?

– Būt pasirengusiam nereiškia, kad bijai ar jau pralaimėjai, – pareiškė ji. – Negi nenori, kad piratai išvystų mus norinčius ir galinčius kovot?

– Verčiau jie išvis mūsų nepamatytų.

Džesė mostelėjo į vyno dėžę.

– Įsipilk išgert. Aš tuoj grįšiu.

Džesė įsimaišė į jūreivių minią koridoriuje ir su viršun plaukiančiu vyrų srautu pasiekė atvirą denį. Paskubomis apsidairė kito laivo, bet tematė vien jūrą. Tačiau pažvelgusi į „Acheronto“ šturvalą išvydo kvapą gniaužiantį reginį – laivą valdė Alisteris, pats labai panašus į piratą. Stovėjo škancuose* plačiai išsižergęs, be švarko ir liemenės, prie siaurų klubų segėjo trumpą kardą.

Vaizdas ją tiesiog sukaustė. Vėjas draikė jo tamsius plaukus, plaikstė plačias lininių marškinių rankoves. Atrodė pavojingas, beatodairiškas, ir jos širdis ėmė pašėlusiai daužytis.

Jis ją pamatė. Veide šmėstelėjo kažkas panašaus į įniršį. Papurtė galvą, tačiau nieko nepešė – taip pat sėkmingai galėjo mostu ją pakviesti.

* Laivo denio dalis tarp vidurinio ir užpakalinio stiebo.

Džesė užduso, kol pasiekė jį, laviruodama per denyje verdančią spūstį. Alisteris, vos tik galėjo pasiekti, sučiupo ją už riešo ir prisitraukė artyn.

– Čia viršuj per daug pavojinga, – per triukšmą aiškiai pasigirdo jo balsas, nors neatrodė, kad stengtųsi šaukti. – Eikit žemyn ir laikykitės atokiau nuo langelių.

Vėl dairydamosi po vandenyną, ji riktelėjo:

– Nematau jokių piratų! Kur jie?

Nespėjo nė suvokti, ką Alisteris ketina daryti, kai jis truktelėjo ją priešais save. Atsidūrė įsprausta tarp vairaračio ir jo kūno.

– Per arti, – atsakė.

Taip, jis tikrai buvo per arti.

– Ką jūs darot?

Liesdamas lūpomis jos dešiniąją ausį prakalbo:

– Turiu jus apsaugot, mat su manim pasišnekučiuot atėjot gan pavojingomis aplinkybėmis.

– Tai tikrai nebūtina. Grįšiu...

Ji krūptelėjo nuo trenksmo. Po akimirkos patrankos sviedinys pūkstelėjo į vandenį už jų, aukštai ištekšdamas purslus.

– Per vėlu, – jai prie nugaros prigludęs kūnas buvo nepajudinamas, kietas kaip akmuo, bet sykiu ir šiltas, tartum įkaitintas saulės. – Negaliu rizikuot jūsų gyvybe.

Jo kvėpavimas nepaliaujamai tvilkė Džesės ausį ir šiurpuliu vilnijo nugara žemyn. Atrodė neįmanoma, kad tiekos svetimų žmonių akivaizdoje sukiltų geismas, bet nuneigti to negalėjo – speneliai sustangrėjo ir maudė, regėjos, kad pro muslino korsažą besiskverbiantis vėjas staiga atvėso.

Alisteris truktelėjo ranką ir tvirčiau suspaudė Džesę. Dilbis atsidūrė jai po pat krūtimis. Nugara ji pajuto neginčijamą įrodymą, kad jo kūnas taip pat reaguoja į ją.

Ją ir Alisterį Kolfildą – pagarsėjusį plevėšą ir atsainų visuomenės nuomonės ignoruotoją – dabar teskyrė vos keli audeklo sluoksniai.

Ji geidė, kad tarp jųdviejų nebeliktų nieko. Ilgėjosi vyro kūno, stambesnio ir galingesnio, ant savęs, *savyje*...

Metai vienatvės, gražus vilioklis – ir ji tapo tikra ištvirkėle.

Viešpatie mieliausias... metai. *Šita data*. Sustingo suvokusi, koks reikšmingas mėnuo ir diena. Rytoj sueis tik metai nuo Tarlio mirties. O ji štai spaudžiasi pasturgaliu prie vyro, jos atžvilgiu tikrai neturinčio jokių garbingų ketinimų, ir viskas, apie ką tesugeba galvoti – kad jau septynerius metus nesijautė tokia... gyva. Geismas atrodė tartum išdavystė. Ji našlė nuostabaus vyro, suteikusio jai ramybę ir saugumą, apie kokius nebūtų drįsusi nė pasvajoti. Vyro, kuris ją nuoširdžiai mylėjo. Kodėl tuomet jaučiasi taip tvirtai susaisyta su tuo palaidūnu sau už nugaros? Ir apžavėta taip, kaip mylimas vyras jos niekad nežavėjo.

Pajutęs jos permainą Alisteris klustelėjo:

– Džesika?

Jūreivio šūksmas jai tiesiai iš dešinės privertė atsipeikėti. Šiurkštus balsas nusikardėjo sveikojoje Džesės ausyje, ir ji aiškiai suvokė, koks chaosas tvyro aplink. Kiekvienas riksmas, kiekvienas trinkis ir dūžis aidu atsiliepė jos kūne.

Dar vienas trenksmas, lydymas pernelyg arti nukritusio patrankos sviedinio pūkštelėjimo.

Siūbtelėjo panika. Ji pasimuistė geležiniame Alisterio glėbyje.

– *Paleiskit mane*.

Gniaužtai akimirksniu atsileido.

Ji pasileido bėgti.

– Džesika!

Lėkė tankiai alsuodama, aplenkdamą uoliai besidarbuojančius įgulos narius ir kelyje pasitaikančius suktuvus. Paskutinįsyk toks didžiulis panikos priepuolis buvo užklupęs dar prieš jos ir Tarlio vestuves. Užplūdo prisiminimai: rėkiantis tėvas... motinos verksmas... dūžtantis stiklas... rykštės švilpesys... šūvio garsas... jos pačios, tokios iškankintos, verkšlenimas... Visa tai kartu su aplinkiniu

bruzdesiu susiliejo į garsų ir pojūčių krušą, kurios atremti ji nepajėgė. Sąmyšio dūžiai, pliekiantys vienintelę girdinčią ausį, išmušė ją iš pusiausvyros. Sutrikdė.

Be atodairos skubanti Džesė klupdama brovėsi pro jūreivius, spartino žingsnį, beviltiškai trokšdama greičiau atsidurti saugioje kajutėje.

Alisteris miegojo neramiai ir atsikėlė dar prieš aušrą. Pakilo į denį padirbėti kartu su įgula – reikėjo kur nors išlieti susikaupusią blogą energiją, kuri pernelyg jį įaudrino.

Praėjusį vakarą Džesika atsisakė vakarienaiuti kapitono kajutėje. Patekėjo naujos dienos saulė, o ji vis dar nesirodė.

Kas jį apsėdo, kad šitaip ją sugriebė? Visa menkutė pažanga, padaryta jo nuo tol, kai laivas pakėlė bures, per kelias trapias akimirkas subyrėjo į šipulius.

Suprato, kad visa kaltė krinta ant jo vieno galvos. Vėjas gairino veidą, visur aplink virė jaudulys, ir jo kraujas įkaito dar iki jai pasirodant, o kai ją išvydo, visa susiliejo į nenugalimą troškimą apglėbti ją ir nebepaleisti.

Norėjo sekti jai įkandin, bet negalėjo palikti šturvalo. Neišvydęs jos per vakarienę siaubingai nusivylė. Puikios jos manieros ir sumanumas taip pagyvindavo draugiją. Jos atvirumas kėlė pasigėrėjimą, ir jam patiko stebėti, kaip lengvai ji apžavi kitus už stalo sėdinčius vyrus.

Jam svarstant, ar nevertėtų jos paieškoti, ant denio pasirodė Betė. Tamsius jos plaukus dengė daili kepuraitė, pečius gaubė storas vilnonis šalis. Kambarinė pamojavo Mileriui, vėpsančiam tarsi koks apspangęs vaikėzas, ir nužygiavo prie borto paspoksoti į jūrą.

Alisteris įveikė juodu skiriantį atstumą ir pasisveikino.

Ji vikriai tūptelėjo atsakydama.

– Pone?

– Tikiuosi, jūsų šeimninė jaučiasi gerai. Praėjusį vakarą labai jos pasigedom. Jeigu jai ko nors reikia, sakykit man nedvejodama.

Betė raminamai nusišypsojo.

– Bijau, kad nėra kaip jai pagelbėt. Šiandien lygiai metai, kai jo šviesybė paliko šią ašarų pakalnę.

– Ji išgyvena dėl Tarlio mirties? – jis susiraukė. Džesika vakar dieną paliko taip staiga... jis turėtų būt bent iš dalies kaltas dėl jos graužaties?

– Jai tiesiog reikia šiek tiek pabūt vienai, pone, bent aš taip manau. Ji mane atleido ir ketina anksti atsigult. Kitą rytą viskas atrodys šviesiau.

Alisteris linktelėjo ir nusigręžė. Net iki skausmo sukando dantis.

Po velnių, jis pavydi mirusiam vyrui. Daugybę metų pavydėjo. Nuo pat tos nakties, kai pasekė Džesiką, grįžtančią iš Peningtonų miško, ir stebėjo, kaip ji suvilioja tą padorųjį vikontą Tarlį, kad patenkintų geismą, kurį jai sužadino *jis*. Jis išbudino jos aistrą, bet tik Tarlis turėjo teisę ją pasotinti. Mintis, kad vakar istorija galėjo pasikartoti...

Džesė taip geismingai tirpo jo glėby – negi dėl to ji ėmė ilgėtis Tarlio?

Tyliai niurnėdamas nužingsniavo link apačion vedančių laiptų ir nusileido žemyn. Priėjęs jos duris, apsižvalgė, ar niekas nemato, ir tiesiog stačiai užėjo vidun.

Sustojo kaip įkastas. Protas visiškai liovėsi veikęs. Prieš akis atsivėręs vaizdas apstulbino taip, kad prireikė šiek tiek laiko prisiminti, jog durys tebėra atviros. Susivokęs mikliai jas užtrenkė. Prieš tai dar metė paskutinį žvilgsnį į koridorių ir įsitikino, kad niekam kitam nesuteikė garbės išvyst reginio, nuo kurio širdis baudėsi iššokt pro gerklę.

– Pone Kolfildai, – sumurkė jo aistros objektas, – ar jūsų niekas nemokė pasibelsti?

Per varinės vonios kraštą buvo ištiesta ilga, liauna, visiškai *nuoga* koja. Džesika buvo išraudusi nuo karšto vandens ir nemažo kiekio raudonojo vyno... kiek buvo galima spręsti iš neaiškiai tariamų

žodžių, drovumo stygiaus ir butelio ant kėdės šalimais. Dėl bet kaip į viršų sukeltų plaukų atrodė susitaršiusi, sakytum ką tik išdulkinta, ir buvo tikras visų jo gašlių fantazijų įsikūnijimas. Jam demonstruojama patrauklia figūra liko išties patenkintas. Nuostabi persikų atspalvio oda, pilnesnės nei priešė vaizduotė krūtys, ilgesnės nei jo svajonėse kojos.

Velniai griebtų, sprendimas jai įsiteikti ir paimti papildomų statinių su maudynėms skirtu vandeniu buvo genialus.

Ilgokai stovėjo neatgaudamas žado, tad Džesika pagaliau kilstelėjo vieną antakį ir paklausė:

– Gal norėtumėt taurės vyno?

Alisteris žengė prie kėdės, sukaupęs tiek pasitikėjimo savimi, kiek leido pašėlusiai stangri erekcija. Paėmė butelį ir maktelėjo tiesiai iš kaklelio. Jame nekiek tebuvo likę. Ir nors tai buvo puikus aukščiausios rūšies vynas, jis nė kiek neapmalšino aštraus geismo, kurį ką tik sustiprino naujas pranašumas – dabar jis matė kiekvieną jos kūno priekio colį.

Džesė atkragino galvą ir pažvelgė į jį mieguistomis akimis.

– Jūs aiškiai jaučiatės patogiai, stebėdamas, kaip dama maudosi.

– Jūs aiškiai jaučiatės patogiai, kai esat stebima.

– Dažnai šitai darot?

Kalbėtis apie buvusias meilužes visuomet prasta mintis. Ir jis tikrai neketino to daryti dabar.

– O jūs?

– Man pirmas kartas.

– Man didelė garbė.

Alisteris nuėjo link vienos iš prie stalo stovinčių kėdžių, svarstydamas, kaip elgtis toliau. Ši sritis buvo jam svetima. Vakar spustelėjo kiek per daug ir per greitai. Negalėjo sau leist panašios klaidos dar ir šiandien, tačiau prieš akis buvo nuoga, apsvaigusi, nesivaržanti moteris, kurios gėidė metų metus. Net šventajam būtų labai sunku susivaldyti, o jis, dievaži, anaip tol ne šventas.

Atsisėdęs pastebėjo vyno dėžę prie lovos kojūgalio. Kiekis bylojo, jog moteris retsykiais trokšta užsimiršti. Jį tebekamavo mintis, kad Džesė buvo taip prisirišusi prie Tarlio. Kaip jis gali varžytis su vaiduokliu? Ir dar su tokiu, kuris visais atžvilgiais tiko jai taip, kaip Alisteris niekuomet negalėtų.

– Ar rengiatės prisidėt prie mūsų per vakarienę? – paklausė taip atsainiai, kaip tik sugebėjo.

– Neprisidėsiu, – Džesika vėl atrėmė galvą į vonios kraštą ir užsimerkė. – O *jūs* tikrai neturėtumėt dėtis prie manęs mano kajutėj, pone Kolfildai.

– Alisteri, – pataisė jis. – Tai paprašykit, kad išeičiau. Nors jums praverstų turėt čia ką nors, kas prireikus pagelbėtų. Kadangi kambarinę atleidot visam vakarui, būčiau laimingas galėdamas ją pakeist.

– Sužinojot, kad esu viena, ir nedelsdamas tuo pasinaudojot. Jūs toks nerūpestingas ir ūmus, ir...

– ...labai apgailėstaujantis dėl to, kad vakar jus nuliūdinau.

Džesė atsiduso. Jis laukė kokio nors paaiškinimo. Tačiau ji pasakė:

– Man labai svarbi mano reputacija.

Jis suprato balsu neišstartą užuominą – esą jam šis rūpestis svetimas.

– Man jūsų geras vardas taip pat svarbus.

Viena pilka akis prasivėrė.

– Kodėl?

– Nes tai daug reiškia jums.

Toji viena vertinamai žvelgianti akis jo netrikdė, mat tvirtai apsisprendė būti su Džese visiškai atviras. Ji linktelėjo ir vėl užsimerkė.

– Man patinka jausti, kaip į mane spoksote, – prisipažino stulbinamai tiesmukai. – Ir kremtuosi dėl to, kad man tai patinka.

Alisteris pridengė savo šypseną butelio kakleliu. Ji iš tų žmonių, kurie apsvaigę tampa atviri.

– Man patinka į jus žiūrėt. Visad patiko. Abejoju, kad kada nors galėtų būt kitaip. Mudviejų potraukis abipusis.

– Jam nėra vietos nei mano, nei jūsų gyvenime.

Alisteris ištiesė kojas ir tarė:

– Bet dabar mes toli nuo savo gyvenimų. Ir tai tęsis dar mažiau-
siai kelis mėnesius.

– Jūs ir aš – labai skirtingos asmenybės. Galbūt manot, kad tą-
nakt Peningtonų miške mane ištikęs paralyžius byloja apie koki
nors paslaptinę, intriguojantį mano būdo bruožą, tačiau užtikri-
nu jus – nieko panašaus. Jaučiausi sutrikusi ir pažeminta; daugiau
nėra ko apie tai pasakyti.

– Ir vis dėlto jūs čia. Viena leidotės į tolimą kelionę. Savo noru,
o ne verčiama būtinybės. Tai išties žadina mano smalsumą. Tarlis
testamentu paliko jums puikų pajamų šaltinį. Kodėl jis taip tvirtai
pasiryžo ne šiaip jums pasirūpinti, bet padaryt nepaprastai turtin-
gą? Šitaip suteikė jums lėšų veikti, ką tik užsigeisit, o kartu privertė
imti vadovauti rimtam verslui. Viena ranka jus dengė ir saugojo, o
kita įstūmė į naują pasaulį. Tai taip pat intriguoja.

Džesika išlenkė likusį savo vyną ir pastatė taurę ant kėdės, kur
anksčiau buvo butelis. Atsisėdo, apglėbė rankomis sulenktus kelius
ir žvilgtelėjo į duris.

– Negaliu būt jūsų meilužė.

– Niekad jūsų to neprašyčiau, – jis persvėrė ranką per stalelį ir
įsmeigė žvilgsnį į šlapią garbaną, prilipusią prie blyškios nugaros lin-
kio. Standi lyg baslys varpa tvinkčiojo, aiškiai matoma po prigludu-
siomis kelnėmis. – Nenoriu jokio susitarimo. Nenoriu, kad darytumėt
paslaugą man. Man svarbūs jūsų norai, jūsų troškimai, jūsų poreikiai.

Į jį pažvelgė tos didžiulės pilkos akys.

– Aš noriu tarnaut *jums*, Džesika. Noriu baigt tai, ką mudu pra-
dėjom prieš septynerius metus.

6 SKYRIUS

Alisteris suvokė Džesiką svarstant jo pasiūlymą.

– Negaliu suvokt, kaip čia nutiko, – po kurio laiko tarė ji, – kad mudu kalbamės apie tai būtent tokią dieną kaip ši.

– Ar tai todėl Tarlis užrašė jums Kalipsę? Kad pasilaikytų jus sau? Todėl, kad troško nesuteikt jums jokios dingsties ieškot kito vyro, kuris jums pasirūpintų?

Ji pasigrėžė ir pasidėjo galvą ant sulenktų kelių.

– Jis buvo pernelyg geras – toks savanaudiškumas jam buvo svetimas. Jis liepė man būti laimingai. Vėl mylėti. Ir šįkart pasirinkti pačiai. Bet esu tikra, kad turėjo galvoj santuoką, o ne romaną su lengvabūdišku merginėtoju.

Alisteris kietai sugniaužė taurę, tačiau išmintingai prikando liežuvi.

– Vyrai turi gerokai daugiau laisvės, – sunkiai, tartum daug kančių ištvėręs žmogus, atsiduso ji.

– Jei geidžiat laisvės, kam vėl tekėti?

– Neketinu šito daryt. Argi iš to būtų kokios naudos? Lėšų man užtenka, o tinkamą padėtį užimančiam vyrui neturiu ko pasiūlyt – juk esu bergždžia.

– Be abejo, finansinės aplinkybės labai svarbios. O kaip moters poreikiai? Negi amžiams užginsit sau malonumą, kurį teikia vyro prisilietimas?

– Yra vyrų, kurių rankos gali suteikt vien tik skausmo.

Jis buvo tikras, kad kalbama ne apie Tarlį. Visiems iki vieno buvo akivaizdu, kad jūdviejų santykiai puikūs.

– Apie ką jūs?

Džesė sujudėjo. Prisilaikydama vonios kraštų pakilo iš vandens tartum Botičelio Venera. Šlaputėlė ir begėdiškai nuoga. Pasiglostė pilnas krūtis, tada perbraukė pilvuką, sutelkusi žvilgsnį į savo rankas. Kai pakėlė galvą ir pažiūrėjo į Alisterį, šiam užgniaužė kvapą. Tai buvo vilioklės žvilgsnis. Kupinas aistros, alkio ir ilgesio.

– Viešpatie, – geismingai sugergždė jis. – Jūs tokia graži.

Pakvaišęs, apimtas šėlstančios aistros, tetroško išpleikti ją po savimi ir pasotinti tą nelemtą aštrų geismą, šitaip ilgai neduodanti jam ramybės.

– Verčiat mane jaustis taip, lyg iš tiesų tokia būčiau, – ji iškėlė iš vonios vieną liauną koją. Tarytum ragino jį tuo grakščiu judesiu, ir Alisteris šitai suvokė. Regėjos, kad vynas sužadino ir jos aistras.

– Galiu suteikt jums daug stipresnių pojūčių.

Įstabiai dideli jos speneliai buvo švelnaus rožinio atspalvio. Sustangrinti vėsaus oro, paširpinusio drėgną odą, prašyte prašėsi jo burnos ir rankų. Jis tyčia persibraukė liežuviu apatinės lūpos linkį – norėjo paerzinti ją, vaizdžiai, kūniškai perteikti protą deginančias mintis. Galėtų malonint ją iki beprotybės. Seksas – vienas iš jo amatų, ir jis čia velniškai įgudęs. Jei tik Džesė suteiktų jam progą, galėtų sugadinti ją taip, kad joks kitas vyras nebeįtiktų. Buvo pasiryžęs taip ir padaryti.

Nei jo būklė, nei ketinimai neprasprūdo jai pro akis; veidą išpylė dar tirštesnis raudonis. Žvelgė į rankšluostį ir chalata, tartum svarstydamą, reikia jai jų ar ne.

Pagelbėtų jai prisidengti, jei tik pajėgtų, – taip bent apsimestų atgavęs šiek tiek sveiko proto. Bet pajudėti neįstengė. Kūnas jam nebeprisiklausė. Kiekvienas raumenėlis buvo kietas ir įsitempęs, o kotas tarp šlaunų – išpampęs ir sunkus.

– Matot, kaip labai jūsų noriu, – kimiai tarė jis.

– Esat tikras begėdis.

– Man būtų gėda jūsų negeist. Tada nebūčiau vyras.

Džesė siektelėjo rankšluosčio, kuris gulėjo sulankstytas, o jos lūpomis šmėstelėjo vos pastebima šypsena.

– Tuomet tikriausiai mano geismas jums taip pat neišvengiamas. Jūsų kerams pasiduoda kas antra moteris. Būtų keista, jei nepasiduočiau aš.

Jo veide pražydo šypsena, kupina nuodėmingų užmačių.

– Tuomet lieka tik vienas klausimas: ką jūs darysit?

Džesė, pirštais sugniaužusi rankšluostį, dvejojo. Šitaip stovėti priešais Alisterį Kolfildą, neprisidengus nė menkiausia skiautele, buvo tikra beprotybė. Pati savęs nepažino – jautėsi tokia laisva, godi, alkstanti.

Ką ji darys? Akivaizdu, kokia ji neišmanėlė – iki šiol nė nesvarstė ką nors *daryti*. Šiaip ar taip, dabar, kai galėjo rinktis – imtis veikti ar ne, – suvokė turinti galios. Žavėdamasi Alisteriu, niekad nemąstė, koks čia galios santykis. Tiesą sakant, jautėsi visai bejėgė.

Paleido rankšluostį ir atsigręžė į jį.

– Jei norėčiau, kad mane paliestumėt, nuo ko pradėtumėt?

Jis pastatė butelį ant stalo ir atsitiesė, regis, jausdamasis kiek nepatogiai. Matant iškilią erekciją, kone plėšančią apatinius ir kelnes, buvo nesunku įsivaizduoti, kodėl.

– Eikšokit čia, – tarė sodriu žemu balsu, kuris ją taip žavėjo. – Parodysiu.

Žengdama pirmuosius netvirtus žingsnius, susvyravo. Nesuprato, kas dėl to kaltas, – vynas ar jos pačios jaudulys.

Jis nepaprastai gražus. Neįmanoma atsispirti. Drybsojo išklrusiam krėsle, panašus į grakščią panterą, kupinas tramdomos jėgos ir gniaužiamo siutulio. Ryškūs šlaunų raumenys priminė, koks jis stiprus, – o šitai visuomet ją taip traukė. Buvo pernelyg lengva įsivaizduoti, ką jo kūnas galėtų suteikti moteriai... *jai*...

Prisiminus, kaip stiprios jo plaštakos gniaužė pavėsinės stulpą, ją nukrėtė šiurpas.

– Galiu jus sušildyti, – sumurmėjo ištiesęs į ją rankas.

Įkaito vien tik į ją žiūrėdamas.

– Bijau, kad jūs ne mano jėgoms.

– Kuria prasme?

Nenuleisdama akių nuo jo kelnėse pūsančio kauburio, atsakė:

– Visomis prasmėmis.

– Leiskit įrodyti, kad klystat, – ir gan pasipūtėliškai pirštu pamojė jai prieti.

Ji pažvelgė į savo taurę – troško, kad toji nebūtų tuščia.

– Butelis šičia, – priminė jis. – Atsineškit taurę ir supilsiu jums, kas dar liko.

Džesė nutarė atsisakyti vyno, tačiau imti visa kita, kas tik bus pasiūlyta. Sprendimas buvo ūmus, ir ji metėsi prie Alisterio, bijodama apsigalvoti, jei kartais prablaivėtų ir atgautų sveiką protą. Žinojo jį galint priversti pamiršti visą pasaulį, išskyrus jį patį, tad skubėjo kūnu pajusti jo rankas, ir ant nusvidintų medinių grindų prarado pusiausvyrą. Šlapias kulnas slystelėjo, ir ji gėdingai parpuolė.

Alisteris šoko jos gaudyti taip mikliai, kad Džesė nė nespėjo susivokti. Vieną akimirką grindys artėjo beprotišku greičiu, o kitą ji jau tįsojo ant didelio ir stangraus jo kūno.

– Visa laimė, kad nepasiėmei taurės, – paerzino, bet balsas skambėjo dusliai. Mėlynos akys tamsavo tarytum safyrai.

Akimirką Džesė sutriko, nežinodama, ką daryti. Protą visiškai užvaldė prie jos prigludęs kūnas ir jo odos kvapas.

Suėmęs ją į glėbį atsisėdo.

– Tebūsiu prakeiktas – per tave man virpa keliai.

Atsidūrus su juo akis į akį, ugningas vyro žvilgsnis ją sukaustė. Nesugebėjo suregzti nieko šmaikštaus, tad tarė:

– Per mane visas sudrėkai.

– Dabar mano eilė padaryt tau tokią pat paslaugą.

Toks ištvirkėliškas atsakymas ją prajuokino.

Vienas tamsus lenktas antakis kilstelėjo.

– Padaryk tai dar sykį.

– Prasta mintis. Jei nebūtum buvęs toks vikrus, galėjau gerokai užsigaut.

– Aš ne apie kryptį, – švelniai pasišaipė jis. – Apie juoką.

Džesė kilstelėjo smakrą.

– Nemanau. Nesijuokiu vos įsakyta.

Alisterio pirštai perbėgo jos šonkauliais. Kutenama ėmė raitytis ir nusikvatojo.

Jis liovėsi taip pat greitai, kaip pradėjo.

– Užteks. Jei dar pasirangysi, nueisim toliau, nei norėčiau dabar, kai esi apkvaitusi.

Ji pajuto, kaip reikliai prie šlaunies spaudžiasi stangri varpa. Suvokus, kad ką tik trynėsi į šią jo kūno dalį, kraujas siūbtelėjo į galvą, ir ji dar stipriau apsvaigo.

– Mes elgiamės labai nepadoriai, – pareiškė.

– Iki tikro nepadorumo dar toli, bet aš šį reikalą ketinu ištaisyti. Stipriai laikykis.

Alisteris atsistojo ir žengė prie lovos. Pasodino ją ant čiužinio krašto ir paragino atsigulti aukštiekninką, tada išsitiesė šalia ir pasirėmė galvą ranka.

Nauja poza kaipmat ją paveikė, kraujas sutirštėjo, sulėtėjo gebėjimas mąstyti. Lovoje pasijuto nuogesnė nei stovėdama. Sukryžiuotomis rankomis prisidengė krūtis.

Alisteris nuoširdžiai ir labai patenkintas šypsojosi. Perbraukė pirštu jai dilbį, ir nuo to judesio per kūną nuvilnijo šiurpuliukas.

– Gal tau būtų mieliau liest mane, o ne save?

Mintis pasirodė nepaprastai viliojanti.

– Kur?

– Kur tik patinka.

Džesė šaižiai iškvėpė ir pakėlė ranką jam prie skruosto. Buvo vėlus metas, ir odą jau dengė šiurkštūs šeriukai. Jai tai patiko. Kūną užliejo maloni šiluma, ir kurį laiką ji nesuvokė, ką daro.

Šypsena jo veide išblėso, pasirodė įtampa. Gašdinanti.

Ji staigiai atitraukė ranką.

– Aš aiškiai neišmanau, kaip padoriai užmegzt romaną.

Jis staigiai įkvėpė ir trūktelėjo jos ranką kur buvus.

– Romanai ir turi būt nepadorūs.

– Bet ne romantiški, – užginčijo ji. – Stengsiuos tave liest galvoj turėdama tik vieną tikslą.

Alisteris atvirto aukštiekninkas ir užsikvatojo. Juokėsi ilgai, ir ji galiausiai pasivertė ant šono taip, kaip jis gulėjo prieš tai. Tas linksmumas buvo užkrečiantis, ir Džesė spoksojo į jį šypsodamasi.

– Tau puikiai pasisekė, – pagaliau pratarė jis; akių kampučiuose vis dar tebebuvo susimetusios raukšlės. – Tai tikrai ypatingas, pats neromantiškiausias pareiškimas, kokį tik esu kada girdėjęs.

Džesė pasijuto kvailokai, tačiau jos paikumas buvo sutiktas palankiai. Išties malonu, kai esi padrašinama būti savimi.

Jis ištiesė ranką ir palietė jai skruostą taip pat, kaip ji jam. Moste slypįs švelnumas stebino ir džiugino.

– Tau tai patinka? – paklausė.

– Labai miela.

– Ir aš taip pamaniau, kai padarei man šitai. Gal susitarkim elgtis taip, kaip abiem atrodo natūralu?

Ji apsilaižė lūpas ir pasilenkė jo pabučiuoti. Iš akių suprato jį nučiuokiant šį ketinimą. Jis vėl sustingo. Laukė. Stebėjo. Leido jai priartėti, bet lūpoms susiliejus perėmė iniciatyvą. Ranka sučiupo jai sprandą, kad geriau prisitaikytų, ir pravėrė lūpas, veik nebetramydamas alkio.

Ranka, kuria vienintele rėmėsi, nusprūdo, Džesė aiktelėjo ir krito ant jo. Jo lūpos buvo tvirtos, bet švelnios, įgudimas akivaizdus,

tačiau kiek prislopintas. Tarlio bučiniai buvo pagarbūs, o Alisterio – persmelkti gryno geidulio. Ragavo ją su patvirkėlio gašlumu. Malonumo dejonės, staigaus šėlsmo protrūkiai, sumišę su lėtais pasigardžiuojamais lyžčiojimais, ir švelnūs lūpų judesiai varė ją iš proto, vertė geisti artimesnio sąlyčio.

Pakreipusi galvą, pabandė gauti ko norinti. Nustebo, kai jis šitai leido. Ranka ant sprando jos nevaržė. Tik gniaužė taip, tartum jis nepajėgtų jos neliesti, tačiau stengtųsi apsiriboti tik ta nepavojinga jos kūno vietele.

Lyg Džesė norėtų ar galėtų protestuoti, jei jis imtųsi nuodugniau patyrinti jos kūną.

Ji pasuko galvą, kad godžiai įkvėptų taip trūkstamo oro. Jo pirštų galiukai švelniai tebespaudė tą vienintelę palyginti nekaltą vietą, tačiau pojūtis plito toliau, tartum pirštai keliautų žemyn nugara ir slystų jai tarp kojų.

– Alisteri...

Vardas išsprūdo jai iš lūpų su neapsakomai jaudinančiu lengvumu. Jo reakcija buvo ūmi – vėl parvertė Džesę ant nugaros ir palinko virš jos. Įsisiurbė jai į lūpas, ranka nuslydo liemeniu žemyn ir sustojo ant klubo. Delnu suspaudė klubakaulį, ne tiek, kad suskaustų, bet pakankamai stipriai, kad išreikštų savo aistrą. Tas išdavikiškas gniaužtas ją įaudrino, leido pasijusti be galo moteriškai ir viliojančiai.

Rankomis įsitvėrė jo plaukų, skverbėsi į vešlias garbanas, suimdama sruogas prie pat šaknų, pešdama – šis atsakas liudijo, jog ji nė kiek ne mažiau apimta geismo. Liežuvis lėtai, giliai nardė jai į burną, tobulai imituodamas veiksmą, kurio ji taip troško – tarpkojis tapo drėgnas ir slidus, įjautrinta lytis papurto ir tvinkčiojo.

Džesė išrietė nugarą ir prispaudė maudžiančias krūtis prie siuvinėtos šilkinės jo liemenės. Alisteris tvirčiau sugniaužė jai klubą ir vėl primygo prie čiužinio.

– Ramiai, – sumurkė jis, glostydamas ją taip, tarsi ramintų baikš-
čią kumelaitę. – Aš tave laikau.

– Dar ne, – sualsavo, jusdama, kad kūnas tarsi nebe jos. – Ne-
pakankamai.

Alisterio lūpos palietė jai smakrą, tada nukeliavo prie dešinio-
sios ausies.

– Leisk tavim pasirūpint.

– Prašau.

Lūpos nuslydo Džesės kaklu, švelniai čiulpdamos – juntamai,
tačiau taip, kad nepaliktų mėlynių. Tas saldus prie odos prigludu-
sios burnos godumas svilino nervų galūnėles ir teikė malonią kan-
čią. Pirštai mėšlungiškai gniaužė jo plaukus, kojų pirštai susirietė,
jam bučiuojant raktikaulį. Alisteris svaigino ją stipriau nei vynas,
bet kartu paaštrino visus pojūčius. Tai buvo pati nuostabiausia ir
pati blogiausia beprotybė.

– Ko prašai? – paklausė. Jo alsavimas tvilkė stangrią krūtis vir-
šūnėlę. Stebėdamas Džesę, švelniai lyžtelėjo spenelį. Kai ji suriko ir
įsitvėrė jo pečių, Alisterio žvilgsnis sužėrėjo nuodėmingu pasiten-
kinimu. Liesdama švelnų jo švarko aksomą prisiminė, kad jis apsi-
rengęs, o ji visiškai nuoga.

Ši priešprieša buvo nuostabi. Pasijuto patvirkusi, nesidrovinti,
o iki šiol niekuomet nebūtum galėjęs apibūdinti jos tais dviem žo-
džiais.

– Prašau mane paliest.

– Kur?

– Žinai tai geriau nei aš pati! – suspigo, bandydama prisitraukt
jo galvą prie krūtinės, tačiau nepajėgė – jis buvo pernelyg stiprus.

– Padarysiu tai, – pažadėjo jis žemu balsu. – Pažinsiu tavo kūną
geriau nei bet kas kitas, geriau nei tu pati. Bet kol kas tik mokausi.
Sakyk, kas tau patinka ir kaip.

Atlošusi pečius, kilstelėjo jam prie lūpų spenelį – pasiūlymas buvo akivaizdus.

– Čia. Dar.

Alisteris apnuogino dantis; šitą gyvulišką malonumo išraišką tik kvailys būtų galėjęs pavadinti šypsena. Ranka suėmė jai krūtį ir spustelėjo – tik tiek, kad priverstų ją geisti daugiau.

– Ranka?

– Burna, – tai raudonasis vynas suteikė jai tiek narsos, tačiau, net ir šitaip padrąsinta, užsimerkė nepajėgdama įveikti jausmo, jog yra tokia pažeidžiama.

Pajuto šiltą ir drėgną jo kvapą, ir po akimirkos lūpos įsisiurbė. Jai išstrūkęs garsas buvo toks vulgarus ir geismingas, kad pati nepatikėjo nuskambėjus šitai iš savo lūpų. Liežuvis rangėsi apie spenelį, Alisterio skruostai įdubo, – čiulpė taip, kad pojūtis vilnijo iki pat jos iščių, ir Džesė daugiau nebevaržė savo geismingų aimanų.

Kilstelėjusi koją apsvijio batuotą jo blauzdą, ėmė po juo raitytis. Peršulys, įsiskverbęs jai po oda prieš septynerius metus, pagaliau ėmė malšti.

Įgudusios lūpos atsitraukė, ir Džesė pajuto tuštumą.

– Gulėk ramiai, – kimiai įsakė jis. Buvo išraudęs, akys kone karštligiškai žėrėjo.

Alisteris buvo pamišęs iš geismo lygiai kaip ir ji. Padrąsinta nusilpusios jo savitvardos, nusišypojo kaip patyrusi moteris.

– Priversk mane.

7 SKYRIUS

Alisterį užbūrė po juo gulinti moteris. Per daug įkaitusi, kad būtų panaši į tą šaltą, santūrią merginą, kurią taip sekiodavo žvilgsniu. Jam buvo nusispjaut, ar tai vyno poveikis, ar jos jam jaučiama aistra. Jis buvo velniškai dėkingas. Bet jei ji ir toliau taip po juo rangysis, nesusivaldys gyvuliškai jos neišdulkinęs, o šitą žingsnį ketino žengti tada, kai ji bus visiškai blaivi ir valdoma sveiko proto.

– Priversti tave, – galiausiai pakartojo, kai Džesės savimi patenkinta šypsena dar paplatėjo ir ji išmėgino jo kantrybę dar vienu gundančiu krustelėjimu. – Ir kaip siūlytum man šitai padaryt?

Lengva tarp antakių susimetusi raukšlėlė – ir patyrusios vilioklės kaip nebūta. Alisteris įtarė, kad ji neturi nė menkausio supratimo. O štai jam tikrai buvo šovusi puiki mintelė.

– Galėtum mane nuvargint, – pagaliau pasiūlė, krimsdiodama apatinę lūputę. Šitai nepadėjo nuslėpti, kaip godžiai ir nekantriai ji laukia atsakymo.

Jis ne jos jėgoms, taip ji pasakė. Alisterį kamavo įkyri nuojauta, kad vos ji lovoje praras santūrumą, jam bus velniškai sunku neatsilikti. Nors, dievaži, jo geismas jai žvėriškas. Nuo tos minties kakta išrasojo prakaito lašelais. Kaip, po velnių, jis išeis iš šitos kajutės su tokiu išpampusiu kotu?

– Atrišk man kaklaskarę, – įsakė.

– Mmm... – sumurkė ji, aiškiai pradžiuginta minties bent tiek jį apnuoginti. Pakėlus rankas prie mazgo jo pakaklėje, ėmė darbuotis taip sparčiai, kaip tik sugebėjo būdama tokia apsvaigusi.

Alisteris savo ruožtu buvo sužavėtas, kad Džesę taip džiugina mintis jį nurengti. Puikesnės vietos romanui užmegzti nė negalėtų parinkti – Jamaikoje taip drėgna ir karšta, kad tenka dėvėti kuo mažiau drabužių.

Kai ji nutraukė jam nuo kaklo audeklo skiautę, sučiupo jos riešą ir išsišiepė. Pasilenkė ir užspaudė lūpomis jai burną, kad gašliu bučiniu nukreiptų jos dėmesį. Aistringas atsakas vos neišblaškė jo paties, bet visgi įstengė paguldyti ją išilgai, o ne skersai čiužinio, ir pririšti kaklaskarę prie vieno iš galvūgalio stulpelių. Net kai sugavo jos riešą ir atmetė ranką virš galvos, ji nespriešino. Užtuot tai dariusi, suaimanavo bučiuojama ir ėmė čiulpti jam liežuvio galiuką – tai taip įaudrino, kad jis pajuto varpos viršūnėlėje išsiskiriant deginantį priešsėklį lašelį. Ji atsidavė vynu, geismu ir nuodėme, ir jis troško sugerti ją visą. Kiekvieną lašą. Tačiau nuvokė, kad net šitai padaręs nenumalšintų viso savo troškulio.

Džesė grįžo į tikrovę tik tuomet, kai mazgas suveržė jos liauną riešą. Aiktelėjo ir atitraukė lūpas, išrietė kaklą, kad pamatyty, ką jis padarė. Alisteris atsiklaupė, sučiupo kitą riešą ir surišo jai nė nespėjus užprostestuoti.

– Ką padarei? – sukliko ji, išplėtusi pilkas nuostabos kupinas akis, kuriose šmėstelėjo ir nepatiklumo šešėlis.

– Priverčiau tave gulėt ramiai, kaip ir reikalavai. Turėtum žinot, kaip žiūriu į iššūkius.

Džesė silpnu balseliu išlemeno:

– Nesu tikra, kad man tai patinka.

– Patiks.

Būtinybės verčiamas Alisteris išstobulino subtilų meną – teikti kūnišką malonumą. Patenkinti moterį taip, kad jos susidomėjimas juo nublanktų, – menka nauda; vien tik jas pasotindamas nebūtų išgyvenęs nebrisdamas į skolas. Ne, jis privalėjo padaryt jas priklausomas nuo jo prisilietimų ir gyvuliškai išstvermingo koto. Susitelkė tik į vieną tikslą – išlavint šį gebėjimą, o visą tą laiką pats sau

sakė meistriškumą puoselėjantis dėl Džesikos. Kad taps jai ne sugadintas, o tik geresnis. Pačiam tas argumentas neatrodė visiškai įtikinamas, tačiau negalėjo nė pagalvoti apie kitą galimybę – kad ji atstums jį dėl jo praeities.

Alisteris vėl sutelkė dėmesį į jos krūtis. Galėjo prisiekti niekad nematęs gražesnių. Tobulo dydžio, derančios prie lieknos figūros, pabrėžiančios subtilius liemens išlinkius, proporcingos dailiems apvaliems klubams. Ta naujausia drabužių mada – paaukštintas liemuo ir tiesūs beformiai sijonai – tiesiog pasityčiojimas. Ir šiaip vaizdavosi ją turint puikią krūtinę, tačiau tikrovė pranoko visus lūkesčius. Turėtų praeiti ištisi amžiai, kad taptum abejingas tokiems kerams. Reikės kaip įmanoma labiau pasistengti, kad ji kuo ilgiau pasiliktų saloje. Privalo pasisotinti ja iki to laiko, kai jinai jį paliks. Negali vėl kamuotis dėl to prakeikto geismo, persekiojusio kelerius pastaruosius metus.

Apžergė ją. Svarstydamas, nuo ko pradėti, leido sau akimirką pasimėgauti reginiu – pūpsančiomis krūtimis ir stangriu pilvuku.

– Alisteri, – iškvėpė ji, tampydama pančius.

Jį, tokį laukinį, šis menkas pasipriešinimas nepaprastai jaudrino. O kai dusdama ji ištarė jo vardą, turėjo nepaprastai tvardyti, kad išsaugotų sveiką nuovoką. Nuleidęs rankas pasitaisė kelnes, spaudžiančias stangrų kotą.

Džesika sustingo, įsmeigusi akis į judančias jo rankas. Apsilaižė apatinę lūputę, ir jam pasidarė smalsu, ar kada yra tenkinusi vyrą burna. Šiandien dar ne laikas šitaip smagintis, bet vieną dieną...

Įsitaisęs kuo patogiau tokiomis aplinkybėmis, Alisteris nusprendė toliau keliauti žemyn jos liemeniu. Rankas padėjo abipus jos galvos ir palinko žemiau. Slystelėjo keliais atgal ir pasviro virš Džesės. Šlaunimis prispaudė jos kojas, prasižergęs taip, kad maudžiantis kotas patogiai įsiglaustų jai tarp blauzdų.

Ėmėsi puotauti: burna susirado ir įtraukė spenelį, kuriam skirti dėmesio iki šiol neturėjo galimybės. Džesė giliai sualsavo, jam ėmus žįsti, liežuvio galiuku liečiamas spenelis sustangrėjo. Buvo tokia jautri ir taip audringai atsiliepianti. Garsai, kuriuos skleidė jam laizant styrančią viršūnėlę, tiesiog nepadoriai džiugino. Kad ir kokia išauklėta atrodė viešai, lovoje nesivaržė balsu reikšti savo malonumo. Tie garsai, tos žemos aimanos ir šaižus alsavimas žadino jam aistrą.

Štai moteris, kurią matė Peningtonų miške. Štai meilužė, apie kurią svajojo ir kurios iki skausmo geidė.

Ranka suėmęs kitą išbrinkusią krūtį, ėmė minkyti, gardžiuodamasis užplūdusiu grynai vyrišku pasitenkinimu. Jos kūnas noriai atsiliepė į tokį maloninimą. Alisteris numanė, kad jos lytis slidi ir įkaitusi, tad slystelėjo dar žemiau, kad savo akimis išvystų jos geismo įrodymą. Privalėjo pajust tą skonį liežuvio ir jos virpėjimą savo lūpomis.

Palaižė bambą, ir Džesės kūną supurtė kankinamas drebulys. Ji bijojo kutulio – tai buvo dieviška. Tiesiog puiku, kad panorėjęs gali priversti ją juoktis. Šiltas, gerklinis juokas. Gundantis. Truputį gergždžiantis, matyt, retai ištrūkstantis, tačiau jis šitai ištaisys. Tai juokėsi geidulinga moteris, o ne šaltoji ledi Tarli, tas aristokratiško išdidumo įsikūnijimas.

Jam priartėjus prie medaus spalvos garbanų lopelio, slepiančio lytį, pilvukas suvirpėjo.

Alisteris pakėlė akis ir sugavo jos žvilgsnį.

– Tau patinka stebėt.

– O tau patinka būt stebimam. Mes jau konstatavom, kad mėgsti pasirodyt.

Griežtokas, padorus balsas, sumišęs su tankiu alsavimu, sukėlė jam šypseną.

– Tik kai stebėtoja – tu.

– Noriu tave paliest.

– Kodėl?

– Turiu palikt savo įspaudą, kad išlikčiau tavo atminty.

Alisteris, užuot atsakęs, įspraudė koją jai tarp šlaunų ir taip jas praskėtė. Jei ji mano, kad čia vienintelis nepadorus jūdvių susitikimas, žiauriai klysta. Tačiau nenorėjo šito pasakyti tokiais žodžiais.

– Kitą sykį galėsime daryt taip, kaip nori tu.

Džesei nė nespėjus atsakyti, pakėlė liauną jos šlaunį ir persvėrė sau per petį. Ji taip staigiai įkvėpė oro, kad jo nekantra dar labiau sustiprėjo. Gulėjo primerkusi akis, pravėrusi nuo bučinių patinusias lūpas, sunkiai, tankiai alsuodama. Įžūliai provokuodama kilstelėjo klubus arčiau jo burnos. Aiškiai darė tai ne pirmą sykį. Alisteris ir žavėjosi Tarliu, ir jam pavydėjo. Vikontas turėjo viską, ko tik galėjo geisti vyras: išsaugojo savo garbę ir populiarumą, gyveno tiesiog senamadiškai laimingai susituokęs ir mėgavosi pasitenkinimą teikiančiu seksualiniu gyvenimu su visuomenėje gerbiama žmona, kuriai, kaip manė daugelis, tokie pirmykščiai poreikiai buvo svetimi.

Alisteris tegalėjo jai pasiūlyti tik mažytę dalelę to, ką suteikė Tarlis. Neskaitant jo turto bei verslumo gyslelės, nebuvo nieko, kas kalbėtų jo naudai, – tik aistra Džesei ir meistriškumas lovoje. Galbūt dar jo begėdiškumas ir noras elgtis su ja kaip su sau lygia.

Džesika pakėlė kitą koją ir nuleido jam ant peties. Kilstelėjo vieną antakį, tarsi mesdama tylų iššūkį.

– Vilioklė, – jis praskleidė putlias jos lyties lūpas, o klubais įsirišė į čiuzinį, mėgindamas apmalšinti nepakeliamą savo apleisto koto tvinkčiojimą. – Tu ir čia tobula.

Liežuviu perbraukė švelnias klostes ir plyšelius, prieš imdamas sukti ratus apie pritvinkusią klitorio viršūnelę. Buvo šlapia, kaip jis ir tikėjosi, per žiedlapių švelnumo odą driekėsi šilkinės geidulio drėgmės gijos – pirmykštis kūno maldavimas būt pripildytam kieto koto.

– Taip... – sualsavo ji. – *Taip.*

Alisteris lyžčiojo pulsuojančią tarpelį ir sudejavo, kai jos atsakas tapo dar karštesnis. Pakreipęs galvą liežuviu išliuogė į jautrų, trūkčiojančią plyšį. Spigios aimanos jį įkaitino, paragino paspartinti tempą, ir netrukus jau pašėlusiai dulkino ją liežuviu. Ištroškęs rijo, sugerdamas skonį ir besiveržiančias dejones. Džesė ėmė maldauti patenkinti ją iki pat galo, tuomet pradėjo grasinti, jog imsis atsakomųjų veiksmų. Alisteris tęsė toliau, kol ji pažadėjo padarysianti bet ką, jei tik jis palengvinsiąs jos kančią.

Tokiu pažadu išties bus galima puikiai pasinaudoti.

Perbraukė liežuviu šlaputelį plyšį ir, geismingai prasižiojęs, ėmėsi varyti ją iš proto bučiuodamas klitorį. Pravėręs lūpas švelniai čiulpdamas glostė liežuviu nervų rezginėlį. Jos kūnu nuvilnijo pirmosios orgazmo bangos, ir per pačią viršūnę jis giliai įstūmė du pirštus į stangrią taip ilgai neliesto kūno vietelę.

Džesika baudėsi nutraukti varžančius pančius, galvūgalis girgždėjo, o švelnučiai vidiniai jos raumenys spusciojo judančius pirštus tokiu pat ritmu, koku darbavosi jo burna. Laižė nepaliaujamai, be gailėsčio, skubindamas prie antrojo orgazmo, kol savo gniaužtų dar neatleido pirmasis. Antrąsyk baigdama suriko, prispaudusi lūpas sau prie žasto, kad prislopintų garsą.

Jos kūnui trūkčiojant Alisteris suurzgė; taip karštai troško suteikt jai malonumą, kaip niekad negeidė patirti savojo. Įstūmė trečią pirštą ir ėmė jaudrinti siaurą plyšelį. Nuo minties, kaip stipriai ji suspaustų jo kotą, apėmė dar stipresnis kvaitulys. Palengva perbraukė jautrų nervų mazgą dantimis ir pastūmėjo prie dar vieno orgazmo, lipančio ant kulnų antrajam. Nesiliovė, kol ji baigė dar sykį, puldamas sparčiai ir atkakliai. Buvo nepalenkiamas – troško, kad Džesė geistų tik jo vieno.

– Užtenka, – kimiai maldavo ji, traukdamasi nuo godžios jo burnos. – Prašau...

Alisteris nenoriai pakėlė galvą ir ištraukė šlapius pirštus iš virpančio plyšio. Nusišluostė lūpas jai į šlaunį, pečiais išsivadavo iš po suglebusių šlaunų ir kaipmat šoko iš lovos.

– Kur tu... – jam stojantis pradėjo ji.

– Negaliu likt, – siekstelėjo galvūgalio, kad išlaisvintų jos riešus ir pasiimtų kaklaskarę. Kai atpalaidavo mazgus ir Džesė truktelėjo rankas žemyn sau prie šonų, pamatė ją susiraukiant ir suprato, kodėl. Ji smarkiai tąsė pančius, trūkčiodama sulig kiekvienu orgazmu, įtempdama nepratusius prie tokios prievartos raumenis. Suėmęs jos pečius, pradėjo masažuoti, spausdamas skaudamus raumenis švelniai, bet stipriai, kad numalšintų jų gėlą.

– Neišeik, – tarė ji.

– Privalau.

– Noriu... – ji nurijo seiles. – Noriu tavęs.

– Toks ir buvo mano tikslas.

Dievaži, mintis, kad išeis iš kajutės ir paliks ją, maldaujančią sekso, buvo tiesiog žudanti. Bet būtų buvę gerokai skaudžiau kitą rytą pamatyt ją gailintis. Suėmęs jai sprandą, greit ir stipriai pabučiavo.

– Tu buvai nuostabi.

Ji sugavo jo riešą, jam nespėjus atsitiesti.

– Kodėl privalai išeit?

– Man reikia, kad nebūtum apsvaigusi. Nenoriu, kad mudviejų ryšį aptemdytų tavo savigrauža ar nemalonus prisiminimas, – jis ėmė rištis kaklaskarę. – Kai būsi rami, paprašyk manęs vėl, ir man bus labai malonu išpildyt tavo norą.

Džesika, pasirėmusi alkūne, kilstelėjo.

– Jei pasiliksi, sumokėsiu, kiek tik užsigėsi.

Alisteris sustingo. Net nyris į ledinį vandenį nebūtų greičiau atvėsinęs aistros. Dar baisiau – aštrus skausmas pervėrė krūtinę tartum negailestingai smingantis durklas, ir jis nusvyravo tolėliau nuo lovos, kad atsitrauktų nuo savo kankintojos.

Nusigręžė ir paskubomis netvarkingu mazgu susiveržė kaklaskarę.

– Malonaus tau vakaro, Džesika.

Kai išlėkė iš kajutės, koridoriuje nebuvo nieko – tik per Dievo malonę.

Jau po vidurnakčio Maiklas išlipo iš kariatos priešais išpūdingą trijų aukštų pastatą su kolonų aprėmintu įėjimu – Remingtono džentelmenų klubą. Pakilo plačiais laiptais prie dvivėrių matinio stiklo durų – jas atidarę laikė liokajai su juodos ir sidabro spalvų livrėmis. Ištiesęs laukiančiam patarnautojui skrybėlę ir pirštines, apskritame prieškambaryje su kupolu pastebėjo kariatos formos gėlių kompoziciją, puošiančią masyvų apvalų stalą. Liusjenas Remingtonas seniai garsėjo kaip nepriekaištingą skonį turintis vyras, o jo įstaiga – kaip pati prašmatniausia visoje Anglijoje, iš dalies todėl, kad jis nuolat ryždavosi atnaujinti interjerą. Remingtonas nemėgdžijo viešpataujančių dizaino madų – jis pats buvo jų etalonas.

Tiesiai priešais buvo įrengta lošimo zona – viso verslo pamatas. Iš ten galėjai laiptais patekti į fechtavimo salę arba kurį nors iš daugybės nuošalių kambarių su dailutėmis kurtizanėmis. Žemutiniame aukšte vykdavo bokso treniruotės ir pamokos. Kairėje buvo baras ir virtuvė. Dešinėje – Liusjeno Remingtono kabinetas.

Juodo ir balto marmuro grindimis Maiklas žengė į lošimo zoną, tuomet – į už jos esantį didįjį kambarį. Odos ir kvapnaus tabako dvelksmas kiek apramino nervus, įtemptus nuo pat vakarykščio apsilankymo pas Esterą.

Bent iki tol, kol išvydo grafą Regmontą.

Įsitaisęs viename iš pustuzinio krėslų aukštais atlošais, sustatytą apie žemą stalą, Regmontas kvatojosi iš kažko, ką pasakė lordas Vestfildas. O visą būrelį sudarė dar ir lordas Trentonas, lordas Hamondas ir lordas Spenseris Folkneris. Maiklas puikiai pažinojo visus, išskyrus Regmontą, tad nedvejodamas užėmė laisvąjį krėslą.

– Labas vakaras, Tarli, – nutęsė Ridžlis, tuo pat metu modamas liokajui. – Bandai pasprukt nuo tų visų aukštuomenės debiutančių, kurios gviešiasi tavo naujojo titulo?

– Išties geriau supratau, kaip sezonas gali atsiliept nevedusiam lordui, – Maiklas, kaip ir Regmontas, laukiančiam tarnui paliepė atnešti konjako. Kitų sėdinčiųjų aplink stalą taurės buvo puspilnės.

– Už tai ir išgerkim, – pritarė Vestfildas ir pakėlė taurę.

– Verčiau jau tu negu aš, – pareiškė lordas Spenseris. Jis galėjo mėgautis ramesniu gyvenimu, mat buvo antrasis sūnus šeimoje ir jo taip įnirtingai nepersekiojo; visi kiti būrelio vyrai buvo vedę.

Maiklas įdėmiai stebėjo Regmontą ir mąstė, kodėl tas, užuot namie gerinęsis Esterai, užauja čia su draugais. Sunkiai valdėsi, kad ko neleptelėtų – juk matė, kokia jinai nelaiminga. Jei pats būtų jos vyras, pasirūpintų, kad niekas netemdėtų žmonai gyvenimo.

Liokajus grįžo su dviem stiklais konjako. Regmontas nedelsdamas maktelėjo gurkšnį, ir Maiklas atkreipė dėmesį į grafo ranką, kuria tasai suėmė pilvotą taurę. Krumpliai buvo apdaužyti ir patinę.

– Pastaruoju metu tenka pasikumščiuot, Regmontai? – paklausė, prieš gurkštelėdamas gėrimo pats.

Kiek jam teko girdėti, grafas – linksmas vyrukas ir visiems labai patinka. Moterys Regmontą garbino dėl išties puikios išvaizdos, mielos šypsenos ir įgimto žavesio, tačiau Maiklui jį pamėgti buvo labai sunku. Vyras buvo pernelyg nerūpestingas, regėjos, jam apskritai niekas nesvarbu. Tačiau gal būtent todėl jis tiko Esterai, kuri kadaise buvo pati linksmiausia ir žavingiausia moteris pasauly. Ir vis dar tebebuvo žavingiausia, o Maiklui visada tokia liks.

– Boksas, – atsakė Regmontas. – Puiki sporto šaka.

– Sutinku. Man pačiam patinka. Treniruojiesi čia, Remingtono klube?

– Dažnai. Jei kada būtum nusiteikęs pasportuot kartu...

– Būtinai, – rėžė Maiklas, gardžiuodamasis galimybe tapti Esteros gynėju – na ir kas, kad šis motyvas težinomas jam vienam. Sprendžiant iš Regmonto krumplių, vyrukas mėgsta treniruotis

plikomis rankomis, ir Maiklui šiuo atveju tai labai tiko. – Paskirk dieną ir valandą, ir aš prisistatysiu.

– Reikalauju lažybų registracijos knygos, – tyčia garsiai šūktelėjo lordas Spenseris, kad patrauktų dėmesį.

Regmontas išsišiepė.

– Trokšti pasimušt, ar ne, Tarli? Ir man yra pasitaikę tokių dienų. Mielai padarysiu tau paslaugą dabar pat.

Maiklas vertinamai nužvelgė grafą. Regmontas buvo žemesnio ūgio, lieknas, tvirtų raumenų – jo figūrai puikiai tiko priglundę dartinės mados švarkai ir kelnės. Maiklo pranašumas – aukštesnis ūgis ir ilgesnės rankos. Patogiau įsitaisęs minkšta oda apmuštame krėse tarė:

– Siūlyčiau susiremt ankstyvą popietę. Bus daug smagiau, jei abu būsim blaivūs ir pailsėję.

Atnešta lažybų registracijos knyga privilegio žiūrovų.

Regmonto veidą aptemdė neįprastai niūri išraiška.

– Puiki mintis. Tuomet lygiai po savaitės? Trečią valandą?

– Labai gerai.

Maiklo lūpas iškreipė nekantraus laukimo šypsena. Siektelėjo lažybų knygos ir pastatė už save Alisterio vardą.

Kaip tik tokias lažybas jo draugas įvertintų puikiai.

8 SKYRIUS

Kitą rytą Džesika prabudo kamuojama kažko panašaus į migreną. Jautėsi išties prastai – galvoje stipriai ir įkyriai tvinkčiojo, o skonis burnoje buvo siaubingas. Narsią kovą su šleikštuliu ji pralaimėjo. Taipgi aiškiai juto, kokia jautri vietelė tarp kojų. Vakarykštės dienos prisiminimai privertė nurausti, paskui – susigūžti. Kaip ji galėjo būti tokia nesantūri? Ir kaip, šitaip įkaitinta meistriškų Alisterio rankų ir burnos, galėjo leptelėti tokį šiurkštų pasiūlymą, dėl kurio jis supykęs paliko jos lovą?

Atsakymą žinojo – Alisteris Kolfildas ją visad veikė ypatingai. Su juo nebebuvo savimi; buvo moteris, kurios pati nepažino. Ir negalėjo apsispręsti, ar moteris, kuria virsdavo šalia jo, yra tokia, kokia ji trokšta būti. Argi tai deramas elgesys, jei ji jaučiasi tokia draskoma, kalta ir sutrikusi?

Betę, kaip visuomet, tartum pats Viešpats siuntė. Kambarinė parūpino šotį pašildyto vandens nusiprausti ir gavo lėkštę džiovusių, kurie gerokai palengvino Džesės skrandžio negalavimą. Vakare ji pasijuto pakankamai stipri, kad užvalgytų sotesnio maisto ir pažvelgtų Alisteriui į akis. Pernelyg gerai žinojo, ką reiškia vyro pyktis, tad nenorėjo susidurti su juo akis į akį ir nusprendė pavarakarieniauti kapitono kajutėje kartu su kitais džentelmenais. Per vakarienę Alisteris kaip įmanydamas atkakliau vengė į ją žiūrėti ir su ja kalbėtis, tad pasijuto priėmusi tinkamiausią sprendimą. Tačiau tarp jūdviejų tvyranti nesantaika skaudino.

Galimas daiktas, tai išeis tik į gera. Jei Džesė jo nebedomina, nebereikės kęsti visos šitos sumaišties, varginančios ją nuo pat tos akimirkos, kai jiedu vėl susitiko. Tai, ko jis norėjo, – būti jos meilužiu, – taip toli nuo to, kas jai priimtina, kad vargu ar pavyktų su tuo susitaikyti. Tačiau akivaizdu, kad jam visai nesunku įveikti jos gynybą. Santūrumą, kurio ji taip geidžia, turės sukurti jis. Ir nors gailėjosi, kad ši tikslą pasiekė iškaudinusi Alisterį, susilaikyti nuo tolesnio bendravimo bus geriau jiems abiem.

Džesė atsiprašė, vos tik tai leido padorumas. Vyrai pakilo iš savo vietų, ir Alisteris paklausė:

– Ledi Tarli, ar suteiktumėt man garbę ir pasivaikščirotumėt su manim po deinį? Galbūt grynas oras jus dar labiau atgaivintų?

Ji nervindamasi sutiko ir išspaudė nežymią šypseną. Jiedu išėjo iš kajutės sykiu su pirmuoju padėjėju, bet tas kaipmat pasišalino ir paliko juos vienus.

Prie savo kajutės durų ji stabtelėjo.

– Leiskit pasiimt šalį.

– Štai, – jis atsisagstė švarko sagas.

Ji nusuko akis nuo jo krūtinės ir paprieštaravo:

– Džentelmenas niekuomet neturi rodytis vienmarškinis!

Atsakymas nuskambėjo kandžiai:

– Tu vienintelis asmuo šitam laive, kurį tai gali įžeist, Džesika, bet po to, kas atsitiko vakar, drovumo apraiškos tiesiog vargina.

Išvydus rūstų jo veidą apmirė širdis. Velniškas mėlynų akių žerėjimas ir ryžtingai atkištas kampuotas smakras įspėjo ją, kad taip paprastai jo atgrasinti nepavyks. Kaip puikiai ji pažinojo šitą sunkiai sulaikomo pykčio išraišką! Tai niekuomet nebuvo geras ženklas.

– Gal verčiau pasikalbėkim kitą sykį.

– Yra dalykų, kuriuos reikia aptart. Kuo greičiau, tuo geriau.

Nepaisydama savo nuogaštavimų, Džesė pakluso ir pasuko laiptų link. Pajuto šiltą svorį ant pečių – jis vikriai apgobė ją savo švarku. Jo kvapas, dabar dar stipresnis, persmelktas ypatingos patiniškos natos, kaipmat suerzino jos pojūčius. Alisteris buvo vyriškas vyras, ir ji virpėjo gyvai prisimindama praėjusį vakarą.

Jiedu užkopė laiptais į dieną. Kolfildas stabtelėjo plotelyje, kur stiebai ir takelažas nemetė šešėlio. Nekantriu ir įsakmiu mostu nuvijo šalin du netoliese dirbusius jūreivius.

Palinko prie Džesės taip, kad ji ir susijaudino, ir sunerimo. Buvo siaubingai patrauklus. Taisyklingai sudėtas kūnas, užlietas mėnesienos sidabru, atrodė puikiai. Galėjai palaikyti jį atgijusia senovės didvyrio statula, jei ne ta energija, ore kibirkščiuojanti aplink jį. Tokia gyvybinga kaip Alisteris Kolfildas Džesika niekuomet nebuvo.

– Neišmanau, kaip šitai daryti, – suurzgė jis, persibraukdamas pirštais plaukus.

– Ką daryti?

– Vengti tiesos, tarsi sukiotumeis aplink ją šokio žingsneliu, apsimest, kad viskas yra ne taip, kaip yra iš tiesų, naudotis formalumais lyg skydu.

– Formalumai – išties į šokį panašus dalykas, – švelniai sutiko ji. – Taip tarsi sukuriama tam tikra žinoma žingsnelių tvarka, o tai leidžia dviem visiškai skirtingiems žmonėms kartu praleist daug laiko, ir netuščiai. Tai tarsi kelias, kuriuo svetimieji gali eit drauge.

– Šią akimirką šokiai man nerūpi, ir nenoriu, kad būtume svetimi. Kodėl pasilikai?

– Atsiprašau?

– Neapsimesk drovuole. Kodėl tąnakt užgaišai miške?

Džesė iš vidaus įsitvėrė jo švarko atlapų ir abi puseles laikė tvirtai suspaudusi. Ne todėl, kad buvo šalta, – tiesiog jautėsi pernelyg pažeidžiama.

– Tu liepei man pasilikt.

– Ak taip? – jo burną perkreipė žiaurus vypsniš. – Ar ketini paklust visiems mano įsakymams?

– Žinoma, ne.

– O kodėl paklusai anam?

– Kodėl ne? – atšovė ji, atkišusi smakrą.

Alisteris žingtelėjo arčiau.

– Buvai nekalta. Turėjai pasibaisėt. Turėjai sprukt.

– Ką nori iš manęs išgirst?

Alisteris sugriebė ją už alkūnių ir kilstelėjo – dabar ji stovėjo pasistiebusi ant pirštų galų.

– Ar nuo to laiko kada pagalvojai apie tą naktį? Ar kada pagalvojai apie tai gulėdama su Tarliu? Ar tas prisiminimas tave persekiojo?

Džesė baugino šitoks klausimų taiklumas:

– Kodėl tai taip svarbu?

Pakėlęs vieną ranką, suėmė jos sprandą ir pakreipė lūpas taip, kaip jam norėjosi. Karšti, drėgni žodžiai tvilkė jai burną.

– Prisimenu kiekvieną tavo ten išstovėtą sekundę. Kaip tau giliai alsuojant kilnojosi krūtys. Karštligišką tavo akių blizgesį. Kaip laikei ranką prie gerklės, tarsi būtum bandžiusi jėga suturėt besiveržiantį maldaujamą unktimą.

– Aplink esama žmonių, – sušnibždėjo įsiutusi, drebėdama iš baimės ir jaudulio. Pati nustebo, kad šitaip jaudriai reaguoja į šiurkščias manieras. Jai toks elgesys turėtų būt mažiausiai malonus. Pašiurpo pamaniusi, jog galbūt kuri nors jos dalis nesąmoningai siekia šito – iš įpročio.

– Man tai nerūpi.

Draskoma sumišimo, šaižiai prakalbo:

– Gal tavo pasibjaurėtino gyvuliškumo kai kurioms moterims ir pakanka, bet užtikrinu – manęs jis nežavi.

Rankos paleido Džesė taip greit, kad ji kluptelėjo.

– Širdele, tau to daugiau nei pakanka. Regis, alksti manęs lygiai taip, kaip tada.

Ji susiraukė. Akimirką Alisterio veidas atrodė niūrus ir iškamuo-
tas, o tuomet jis nusigręžė, slopiai nusikeikdamas.

Per petį pratarė:

– Stengiausi pamiršt tą naktį, bet tai neįmanoma.

Džesė nususuko nuo sustingusios jo nugaros ir leido gaiviam
vilgšnam vėjeliui glostyti veidą.

– Kodėl tas prisiminimas tave taip kamuoja? Juk aš išsaugojau
paslaptį.

– Ir už tai visuomet buvau tau dėkingas, – akies krašteliu ji pa-
matė jį susigrūdant rankas į satino kelnų kišenes. – Nuo to laiko
metų metus manęs vengei. Kodėl, jei tai, kas įvyko, tau buvo visai
nesvarbu?

– Sužinojau apie tave kai ką, ko žinot neturėčiau. Tai vertė mane
jaustis nepatogiai.

– Tai aš priverčiau tave taip jaustis, – pataisė jis. – Ir vis dar verčiu.

Sąmoningai ar ne, dalis Džesės atpažino tą jausmą – būti perse-
kiojamam. Juto, kaip kunkuliuoja jo geismas, ir ją tai gąsdino. Gal-
būt baugino ne tiek jo, kiek jos pačios aistra.

Alisteris apėjo ją ir atsidūręs priešais užstojo visa kita.

– Kuo ilgiau slepiesi savo kiaute, tuo tvirčiau pasiryžtu tave iš jo
ištraukt. Taip, žinai apie mane kai ką, ir tai sieja tik mudu. Tai kaip
tik turėtų mus suartinti, o ne atvirkščiai.

– Kad būčiau tokia prieinama kaip dabar, kai įsivėliau į tokį atvi-
rą pokalbį?

– Kad būtum tokia prieinama kaip praėjusį vakarą, tik be vyno.
Mes neketinom peržengt to slenksčio prieš septynerius metus, ta-
čiau peržengėm, ir kelio atgal nebėra. Paprašiau tavęs pasilikt, ir tu
nepabėgai. Drauge išgyvenom nepakartojamą akimirką, tokią at-
sietą nuo mudviejų gyvenimų ir lig tol, ir po to. Tu susisupi į visuo-

menės papročius, padorumą ir elgesio taisykles taip, kaip į šalius, kuriuos dėvi, bet mudviem visa tai ne kliūtis. Dabar likimas vėl mus suvedė, ir aš, tiesą sakant, pavargau su juo kovoti.

Tikimybė, kad jiedviem lemta būti meilužiais, kažin kaip guodė: jei likimas jau nusprendė už Džesę, ji lyg ir nusikrato atsakomybės už neišvengiamas pasekmes. Aišku, taip mąstydamą elgėsi kaip bailė, tačiau sykiu mintis suteikė drąsos.

Giliai įkvėpė ir išbėrė:

– Atleisk už tai, ką pasakiau praėjusį vakarą prieš tau išeinant. Aš... aš norėjau, kad pasiliktum...

– Aš dulkinasi už pinigus, – šiurkščiai nukirto jis. – Man reikia, kad žinotum, kodėl.

Vos tik ištaręs tuos žodžius, Alisteris pajuto neapsakomą palengvėjimą, o išsyk po to – kaustančią įtampą. Atverti širdį – to visad bet kokia kaina stengėsi išvengti.

Džesika pakreipė galvutę, ir vešli šviesi garbana nusviro jai ant peties. Kumštukais gniaužė jo švarko atlapus, o apie putlias lūpas susimetė mažytės raukšlėlės. Ji visai neseniai neteko taip mylėto sutuoktinio, o Alisteris, savanaudiškai jos trokšdamas, vertė ją šito nepaisyti. Net dabar pilkšva suknelė tarsi bylojo apie tebesitęsiantį gedulą. Toks priminimas giliai jį žeidė – niekad nepajėgtų varžytis su tokio nepriekaištingo elgesio ir tvirtų principų vyru.

– Papasakok, – švelniai paragino ji. – Paaiškind taip, kad suprasčiau.

Alisteris prabilo, kol dar nespėjo persigalvoti.

– Mano motinos paragintas, Mastersonas paskyrė man žemės sklypą Jamaikoje. Jo plotas buvo visai nedidelis, o derlius prastas. Nei vergų, nei pastatų, nei žemės ūkio mašinų. Motina taip pat pasistengė, kad jo šviesybė parūpintų man laivą, ir tasai sugebėjo rasti netinkamiausią plaukioti jūromis, kokį man kada teko nelaimė išvysti.

Gavau galimybę tapt pasiturinčiu žmogum, tačiau apie sėkmę tegalėjau tik svajoti, kol neturėjau jokių lėšų reikiamiems dalykams įsigyti.

Ji garsiai atsiduso.

– Negaliu įsivaizduot, ką reiškia šitaip sunkiai stengtis, žinant, kad nuo rezultato priklausu, kaip gyvensi.

– Ačiū Dievui, tau niekuomet neteks šito patirti. Bet galbūt dabar supranti, kas paskatino mane panaudot savo gabumus tam, kad gaučiau pinigų, būtinų suklestėti.

– Ir šitaip tu pagarsėjai kaip žmogus, sutinkantis lažintis dėl bet ko.

Alisteris linktelėjo.

– Bet kokios lenktynės, statymas bet koku santykiu. Bet koks reikalas, kur pasitelkęs savo sugebėjimus įveikčiau kitą ir taip išloščiau. Man taip pat pasisekė, kad moterų akimis esu patrauklus.

– Tu nepaprastai gražus, – sutiko ji. – Bet tuomet buvai toks jaunas...

– Tačiau pakankamai subrendęs, kad suvokčiau, jog negaliu sau leist turėt idealų, – sausai pabaigė jis. Priimdamas šį sprendimą laiko negaišo. Jei privalėjo būti negailestingas, kad išgyventų, nedvejojdamas darė viską, kas būtina. – Tam tikru atžvilgiu mano jaunystė buvo pranašumas. Buvau karštas, energingas ir anaipol nežvalgas.

Paskutinius žodžius ištarė gerokai įžūliau, nei būtų norėjęs, tačiau jautėsi netenkąs nuovokos – krūtinę slėgė nerimą kelianti mintis, kad jo praeitis Džesei pasirodys neįveikiama.

– Iš pradžių tuo mėgavausi. Tiek sekso, kiek tik įstengiau, – o tai buvo daug, – su moterimis, kurios mėgavosi žemiškais malonumais pasitikėdamos savimi. Pirmąsyk, kai man įteikė brangią dovaną, nustebau. Dabar suprantu, kad kai kurios iš jų šitaip malšindavo savo kaltės jausmą, apimantį dulkinantis su daugiau nei perpus jaunesniu vyru, tačiau tuo metu laikiau tai žaidimu: ką galiu išviliot iš jų mainais už tai, kad darau kai ką, kas beprotiškai patinka man pačiam? Taip pat mokiausi stulbinamų moterų kūnų paslapčių: kaip įsiklausyti, kaip juos perprasti, kaip išvartyt juos iš

proto. Teikt malonumą – tai menas, ir aš supratau puikiausiai galįs jo išmokti, panašiai kaip ir bet kurio kito.

– Akivaizdu, kad buvai gabus mokinys, – sukuždėjo ji.

– Moterys mėgsta plepėti, – niūriai tęsė jis, nepajėgdamas suvokti, kaip ji reaguoja į šią žiauriai atvirą išpažintį. – Ypač apie tai, kuo mėgaujasi. Kaip ir bet koku kitu atveju, juo didesnė paklausa, juo aukštesnės kainos galima užsiprašyti. Supratau, kaip galiu pasipelnyt, ir suvokiau, kad būčiau tikras kvailys, jei žinodamas savo padėtį atsisakyčiau pajamų šaltinio. Po kurio laiko tampa nebesvarbu, kaip jautiesi šitaip versdamasis. Įgundi naudotis savo kūnu nieko nepaisydamas.

– Na... – Džesikai prireikė ištiso amžiaus, kad galėtų pasakyti ką nors daugiau. Galiausiai ji tarė: – Aš tikra kvaiša. Niekad nepamaniau, kad galėtum šito... *nevertint*. Juk, šiaip ar taip, ledi Trent gana daili...

– Kai kurios buvo dailios, kai kurios ne. Kai kurių tokia buvo tik išorė. Tai nesvarbu – kai ką nors parduodi, tau tai nebeprisiskaičiuoja. Prarandi bet kokią teisę ko nors nesuteikt ar atsisakyt, o jei nori tęsti verslą ir dar būt rekomenduotas, nedrįsti būt nesukalbamas ar nepatenkintas. Kai tik supratau tapęs pagal poreikį naudojama preke, pradau visą malonumą, kurį patirdavau iki tol. Tai tapo darbu, tokiu pat kaip bet kuris kitas, tiesa, pelningu.

– O kaip tavo šeima? Negi jie negalėjo?..

– Aš priėmiau tą prakeiktą laivą ir žemės sklypą. Nepakako išdidumo jų atsisakyt. Patikėk, jei būčiau galėjęs į ką nors kreiptis pagalbos, būčiau taip ir padaręs.

Alisteris laukė jos klausimo, kodėl negalėjęs kreiptis į Mastersoną, ir svarstė, kaip galėtų atsakyti. Ji jau dabar apie niekingą jo praeitį žinojo daugiau, nei jis būtų norėjęs kam nors papasakoti. O pasakoti apie tai Džesikai – vienintelei iš visų, kuri traukė jį ne vien paviršutiniškai, – buvo tikra kankynė. Jis norėjo, kad ji geistų jo labiau už visus kitus vyrus, tačiau iki jos vertų aukštumų jam buvo be galo toli.

– Tuomet tu pasielgei taip, kaip ir turėjai pasielgt, – tarė ji taip įsitikinusi, kad jis apstulbo. – Aš suprantu, kad kartais tenka tapt kuo tik reikia, kad išgyventum nepakeliamomis aplinkybėmis.

Kaip lengvai ji susitaikė su jo išpažintimi. Alisteris vargiai galėjo tuo patikėti.

Nebepakęsdamas to menko juos skiriančio atstumo, jis žingtelėjo arčiau.

– Ar vis dar manęs nori? Ar gali su tuo taikstyti? Kad ir kaip norėčiau, jog būtų kitaip, mano prisilietimai suterš tave. Bet sykiu suteiks tau malonumą. Garbins tave. Nieko taip netrokštu kaip tavęs.

– Priimu tave tokį, koks esi, Alisteri. Tikrai, – Džesika virpėdama įkvėpė oro. – Bet yra dar šis tas...

– Tęsk, – įsakė jis kimiai.

– Aš ne geresnė nei kitos, kurios naudojosi tavim, kad patirtų malonumą, – jos akys buvo didelės ir tamsios, dailius bruožus niaukė vidinė kančia. – Norėjau turėti teisę įsakinėti tau kaip ledi Trent ne tam, kad jausčiausi saugesnė, bet todėl, kad susijaudinu vien apie tai pagalvojusi.

Kotas priplūdo kraujo taip staiga, kad Alisteris kiek susvyravo. Jos atvirumas sužadino jį, lygiai kaip vaizduotės sukeltas reginys: ji pasinaudoja jo kūnu, kad patirtų malonumą.

– Džesika.

Ji ūmai pasitraukė, aplenkdamą jį, ir nuėjo prie borto, čia viena ranka taip sugniaužė nusvidintą medį, kad krumpliai pabalo.

Alisteris nusekė iš paskos, apglėbė Džesę iš nugaros ir padėjo rankas ant borto abipus jos. Jos nugara buvo kone skausmingai tiesi, kūnas sukaustytas begalinės įtampos. Palenkęs galvą prispaudė lūpas prie jos dešiniojo smilkinio. Privalėjo kaip nors jai parodyt, jog toks nusiminimas atskleidė jam gilesnius jos jausmus:

– Ar šito tu ir nori – pavergt mane? Ar įsivaizduojant, kaip priversti mane tau tarnauti, užverda kraujas?

– Ne! – jis pajuto ją sunkiai nuryjant seiles. – Noriu, kad geistum šito, bet tu mane užvaldai. Reikia tai kontroliuoti...

– Manai, kad galiu? Tai, kas vyksta tarp mudviejų, niekuomet nebuvo saugu ir niekad nebus. Privalai priimt šią trauką tokią, kokia ji yra, su visais trūkumais ir galimais nuostoliais, ir tikėti, jog verta jai pasiduot, kad ir kiek tai kainuotų.

– Nemanau, kad pajėgsiu.

– Pabandyk.

Džesė apsigrėžė Alisterio glėbyje ir pažvelgė į jį.

– Atleisk, kad buvau tokia kvaila. Tik norėjau, kad pasiliktum. Taip labai to troškau, kad kalbėjau nemąstydamą.

Jis pagavo žvilgančią auksinę garbaną ir patrynė tarp pirštų.

– Niekad neatsiprašinėk už tai, kad manęs geidi. Bet leisk pasakyt tiesiai šviesiai: su tavim aš neapsimetinėsiu. Liucijaus tu negausi – niekada. To vyro nebėra, o tau jis niekuomet neegzistavo.

Anais laikais jis sakė sau, jog antruoju vardu naudojasi, kad apsaugotų tapatybę. Iš teisybės tai tebuvo savisauga ir būdas atsiriboti nuo pažeminimo, kurį jusedavo dulkindamas moteris, norinčias iš jo dalykų, kurių negalėdavo gauti kitur nerizikuodamos susilaukti skandalų ir paniekos. Kai kurios geidė jo dėl dailaus veido ir kūno, tačiau daug daugiau jų norėjo visai ko kito. Jos norėjo meilužio, nesibodinčio priimti bet kokio iššūkio... bet kokios rizikos... vyro, kuris pasiryžęs dėl pinigų padaryti viską. Jautėsi ne tokios sugedusios, žinodamos, jog sumokėjo už teisę gašlaut kaip tik įsigėdusios.

Ji linktelėjo.

– Suprantu.

Alisteris įrėmė kaktą į josios. Mintis, kad ji trokšta tos jo dalies, kurios niekaip neįstengtų jai atskleisti, vertė jaustis apgailėtina.

– Žinai, tu niekad jo ir nenorėjai. Tąnakt, vos tik tave išvydau, drauge buvome tik mudu. Liucijus patarnavo ledi Trent. Aš buvau su tavimi.

Ji paskubomis iškvėpė.

– Puiku. Nenoriu jo. Dabar suprantu, kad siūlydama tau sumokėt aš prašiau jo. Po to, kai mane... lietei tu. Atsiprašau.

Atviras ir skaidrus Džesikos žvilgsnis buvo kupinas liūdesio ir atgailos. Gal dar turėjo gailėsčio šešėlį – o jau šito prakeikto jausmo jam iš jos mažiausiai reikėjo.

– Suteiksiu tau viską, ko trokšti. Laisva valia. Tau tereikia paprašyt, – išspraudęs ranką po švarku, suėmė jos klubą. – Papasakok visas savo fantazijų smulkmenas.

– Ne! – pasibaisėjimo gaidelė manieringame balse sukėlė jam šypseną. – Tai nepadoru.

Jis pasilenkė arčiau ir lyžtelėjo jai ausies kriauklelę.

– Pasitikėk manim, – priminė, jai suvirpėjus. – Aš pasitikėjau tavim atskleisdamas tiesą, kuri man galėjo mesti vien šešėlį...

– Nekaltinu tavęs.

– Ir man tai be galo daug reiškia. Leisk tau atsilygint. Pasakyk, ko geidi.

– Neturėtum būt toks familiarus, – ji apsidairė, ar ant denio ko nors nematyti. – Mudu gali kas pastebėt.

– Ar galiu šįvakar tave aplankyti?

Rodės, Alisteris amžius laukė atsakymo, bet taip jo ir neišgirdo. Užuoat atsakiusi, ji vis labiau nenustygo vietoje, timpčiojo jo švarką ir mindžikavo nuo vienos šlepete apautos pėdos ant kitos. Bijodamas, kad vėl pernelyg greitai ir stipriai ją spaudžia, atsitraukė.

– Mano kajutė kitoje koridoriaus pusėje, per dvejas duris nuo tavųjų, – pasiūlė, užuoat mėginęs toliau. – Gali ateit pas mane.

Išplėtusi akis Džesė pažvelgė į jį.

– Niekad taip nepadaryčiau.

Jis nusišypojo. Gal ir ne, tačiau bus verta laukti – vien dėl paties laukimo.

9 SKYRIUS

Estera, kaip ir kiekvieną rytą pastarąsias dvi savaites, pabudo trokšdama trūks plyš atsikratyti skrandžio turinio.

Išsiritusi iš lovos nusvyravo prie naktipuodžio ir būtent tą ir padarė. Taip kamavosi dar visą valandą iki aušros.

– Miledi, – sumurmėjo kambarinė, – patiekiau jums silpnos arbatos ir skrudintos duonos.

– Ačiū.

– Jei pasakytumėt jo šviesybei, jog laukiatės, – romiai tęsė Sara, – gal jis imtų elgtis geriau?

Estera pakėlė į tarnaitę ašarų temdomas akis, sunkiai alsuodama nuo įstangos.

– Niekam nesakyk.

– Kol negausiu jūsų leidimo, miledi, niekam neprasitarsiu.

Estera prispaudė prie kaktos drėgną rankšluostėlį ir leido nevaldomai srūti ašaroms. Pirmaisiais santuokos metais ji nieko netroško labiau nei kūdikio – tik jo ir trūko, kad džiaugsmas, kurį pajuto ištekėjusi už Edvardo, taptų visa apimantis. Tačiau Viešpats, nesuteikęs šios palaimos, elgėsi kilniau, nei ji manė. Kai išryškėjo žiaurūs Edvardo būdo bruožai, ji ėmė naudotis brendžiu sumirkytomis kempinėmis, kad nepastotų. Negalėjo gimdyt nekalto vaikelio tokiuose namuose. Kaip pasmerkti savo kūdikį tokiam gyvenimui po viso to, ką jodvi su Džesika iškentė vaikystėje?

Tačiau Regmontas nebuvo iš tų, kurie visad laukia vakaro, kad patenkintų savo geidulius, ir likimas nusprendė savaip.

– Jei tik tu būtum čia, Džese, – sukuždėjo ji, savanaudiškai ilgėdamasi užjaučiančios ir suprantančios sesers, kuri išklausytų ir patartų. Jau prieš jai išvykstant įtarė, jog laukiasi, tačiau nerado kaip pranešti šios naujienos. Džesiką skaudžiai žeidė jos bergždumas. Būtų nepakenčiama, jei Estera verkšlentų dėl nėštumo – juk jos sesuo be galo džiaugtųsi galėdama pastoti.

Estera sunkiai atsistojo, ir Sara padėjo jai parsigauti į lovą. Regmontas miegojo savo kambaryje, paniręs į palaimingą užmarštį.

– Meldžiu, pasakykit jo šviesybei kuo greičiau, – sušnibždėjo kamarinė, taisydama pagalves, kad šeimininkei būtų patogiau.

Estera užsimerkė ir sunkiai atsiduso.

– Manau, kad iš dalies esu kalta dėl jo sielvarto, ir nežinau, kaip su tuo susitvarkyti. Antraip kodėl visi vyrai mano gyvenime grumiasi su šitokiais demonais?

Tačiau kai po kelių valandų pamatė Edvardą valgomajame, vyras anaip tol neatrodė sielvartaująs. Išties buvo nepaprastai žvalus. Akinamai šypsojosi ir buvo puikios nuotaikos. Kai Estera ėjo pro jį link savo kėdės, pabučiavo jai į skruostą.

– Lašišos ir kiaušinių? – pasiteiravo jis prieš eidamas prie eilės ant bufeto išrikiuotų lėkščių po gaubtais.

Jai supykino širdį.

– Ne, dėkui.

– Tu per mažai valgai, mieloji, – perspėjo jis.

– Suvalgiau skrebutį savo kambary.

– Ir vis tiek atėjai su manim papusryčiauti, – jo veide spindėjo šypsena. – Tu išties nuostabi. Kaip praleidai vakarą?

– Maloniai, nors neveikiau nieko ypatinga.

Tokios normalios akimirkos jai kone keldavo baimę. Tas apsimetinėjimas, kad jūdviejų pasaulėlyje viskas puiku, kad tamsoje netyko joks blogis, kad jis – nuostabus vyras, o ji – patenkinta žmona. Tarsi spoksotum į dėželę, žinodamas, jog kurią nors aki-

mirką ji ūmai atsivers, tačiau nenutuokdamas, ar staigmena bus siaubinga, ar ne. Laukimas buvo agoniškas.

Estera klaidžiojo žvilgsniu po kambarį. Draugai girdavo jų namus dėl ryškių linksmų spalvų, tokių kaip valgomajame – čia sienoms ji buvo parinkusi vertikalius švelnios kreminės ir skaisčiai mėlynos spalvų dryžius. Miesto rezidenciją jiedu įsigijo prieš pat vestuves; tai jiems abiem turėjo tapti nauja pradžia, vieta, kurios netemdytų praeities pėdsakai. Dabar ji žinojo, kokia bergždžia buvo toji viltis. Pėdsakai ženklino juos pačius, buvo įspausti juose, ir jiedu visur nešiojosi juos su savimi.

– Vakar vakare pasitaikė išgert su Tarliu, – nurijęs kąsnį tarė Regmontas. – Ieškojo prieglobsčio nuo debiutančių. Toji persekiojimo įtampa, regis, ima jam atsiliepti.

Estera pažvelgė į jį. Širdis dėl kažkokių nesuprantamų priežasčių ėmė plakti greičiau.

– Ak?

– Puikiai pamenu tuos laikus. Nė nežinai, kaip mane išgelbėjai, mylimoji. Ketinu padėti Tarliui numalšinti įtampą. Jis sužinojo, kad mėgstu boksuotis, ir mudu sutarėm susiremti.

Viešpatie mieliausias. Ji puikiai žinojo, kokie greitai Regmonto judesiai ir koks negailestingas jis gali būti. Negalėjo pakęst pralaimėjimo; tai paaštrindavo ir taip jau visagalį jo nesaugumo jausmą. Jos skrandis ėmė maištauti dar labiau.

– Susiremt? Judu?

– Gal kartais žinai, ar jis įgudęs kumščiuotis?

Ji papurtė galvą.

– Kai buvom jauni, jis treniruodavosi su Alisteriu Kolfildu. Tai viskas, ką žinau apie šį jo pomėgį. Kadaisė mudu buvom artimi, tačiau nuo tada, kai už tavęs ištekėjau, jo beveik nemačiau.

– Tuomet lažybas laimėsiu nesunkiai.

– Gal galėtum jam pasiūlyti pasirinkt mažiau įgudusį priešininą?

Jis išsišiepė.

– Baiminiesi dėl jo, ar ne?

– Džesika labai geros nuomonės apie jį, – išsisuko ji.

– Kaip suprantu, visi kiti taip pat. Nėra reikalo nerimaut, mylimoji. Patikėk, viskas tik dėl juoko, – žvilgtelėjo į vieną iš dviejų liokajų, pasirengusių patarnauti, ir pasakė: – Ledi Regmont valgys sviestu apteptą skrebutį su uogiene.

Ji atsiduso ir susitaikė su mintimi, kad nori nenori teks užvalgyti.

– Šįryt atrodai išblyškusi, – atkreipė dėmesį jis. – Gal prastai miegojai?

– Visai neblogai.

Estera paėmė vieną iš laikraščių, gulinčių ant stalo greta jos alkūnės. Nuo minties, kad Maiklas grumsis su Regmontu, kažkodėl pasijuto blogai, ypač jei tai dėl to, kad jam sunku išsirinkti tinkamą žmoną. Šiuo atžvilgiu pati galėtų jam pagelbėti kur kas labiau nei jos vyras. Nebuvo beveik nieko, ko ji nežinotų apie aukštuomenės moteris, pradedant įtakingiausiomis matronomis ir baigiant naujaisiomis debutantėmis. Galbūt Maiklas sutiktų priimti jos pagalbą, jei ji pasiūlytų.

Esteros širdžiai tikrai palengvėtų, jei jis būtų patenkintas parinkta partija. Jis tikrai nusipelno būti laimingas.

Regmontas padėjo į tuščią lėkštę sidabrinis stalo įrankius.

– Man būtų labai malonu šią popietę palydėt tave į parką. Pasakyk, kad neturi kitų planų.

Jei ir turėjo, žinojo privalanti jų atsisakyti. Kai Edvardas užsigeisdavo leisti laiką su ja, šito ir reikalaudavo. Šiaip ar taip, ji jo žmona. Jo. Neatsaukiamai priklauso jam, kol mirtis juos išskirs.

Pakėlus akis nuo laikraščio, išspaudė šypseną.

– Puiki mintis, mano pone. Ačiū.

Galbūt šiandien ištaikys akimirką pasakyti jam naujieną apie nėštumą. Lauke, saulės atokaitoje, kai juodu bus apsupti aukštuo-

menės, kuriai jis taip troško padaryti gerą įspūdį, – tai galėtų būt idealus laikas ir vieta pranešti, jog jiedu turi galimybę pradėti viską iš pradžių.

Ji vylėsi, kad taip ir bus. Tai, kad vis dar turėjo vilties, irgi buvo stebuklas. Negalėjo sau leist jos netekti. Kito kelio nebuvo.

Truputį po pirmos Mileris pasibeldė į Džesės kajutės duris ir perdavė Alisterio prašymą palaikyti jam draugiją denyje.

Stengdamasi nepasiduoti nežinios sukeltam nerimui, ji nusekė Milerį laiptais aukštyn į atvirą orą. Paskutinis pokalbis su Alisteriu mėnesienoje buvo kupinas įtampos. Kai jiedu išsiskyrė, kvietimas apsilankyti jo kajutėje neišėjo jai iš galvos ištisas valandas. Tai nebuvo realus pasiūlymas, ir ji buvo tikra – jis tai žino, tačiau liko tvyroti tarp jūdviejų tarytum jai po kojomis jo sviesta pirštinė. Dėlė jos, – toji, kurią Alisteris kurstė nuodėmiauti, – ragino atsiduoti malonumui, tačiau prigimtis buvo stipresnė ir perveikė tokios laisvės troškulį.

Ką jis nori jai pasakyti? Gana trumpas jūdviejų pažinties laikas buvo persmelktas šitiekos kaitinančio intymumo. Dabar Džesę apsidodavo vien mintys apie jį, o šitaip dar niekad nebuvo nutikę. Sunku suvokti, kaip jis sugebėjo užvaldyti ją kūniškai ir sykiu dvasiškai, bet taip jau atsitiko. Alisteris leido jai pačiai spręsti, kaip elgtis, tačiau kartu aiškiai parodė pastangų neatsisakyti. Ji abejojo, ar apskritai yra kas nors, ko įsigeidęs Alisteris Kolfildas anksčiau ar vėliau negautų.

Kai jiedu pasuko į laivagalį, sūraus vėjo gūsis siūbtelėjo jai į nugarą ir paaštrino visus pojūčius. Pagyvėjusi ir apimta smagios nuojautos, sulėtino žingsnį, išvydusi ant denio patiestą didžiulį paklotą, kurio kampai buvo prispausti patrankų sviedinių dėžėmis. Ant jo gulėjo keletas pagalvėlių ir negilus krepšys su maistu.

Iškyla. Jūroje.

Alisteris stovėjo kitapus patiesalo ir laukė. Buvo nepriekaištingai apsirengęs: ilgos laisvos tamsiai geltonos kelnės, sukištos į

nublizgintus botfortus, liemenė gelsvais bei rudais dryželiais ir rudas švarkas. Vėjo sutaršyti plaukai atrodė panašiai kaip tuomet, kai buvo sujaukti jos pirštų.

Džesė, kaip ir daugybė kitų moterų, manė, jog jis – pats patraukliausias vyras iš kada nors matytų. Egzotiškai gražus. Įžūliai gundantis. Ganėtinai pavojingas.

Nuostabus. Džesė troško išrengti jį nuogai, kad nekliudoma drabužių įvertintų visą galingo kūno daromą įspūdį. Dabar, kai abipusis judviejų geismas tapo toks atviras, niekaip nepajėgė tai minčiai atsispirti.

Matyti Alisterį ant tokio puikaus laivo denio, apsuptą jam dirbančių vyrų, buvo išties įspūdinga. Ji vos galėjo prisiminti tą plevėšą, priimdavusį bet kokį iššūkį ir nuolat balansuodavusį ant siaurutės briaunos, skiriančios nuo pavojingų užribių. Tačiau žinojo jį tebeslypint po šiuo tobulu paviršiumi. Viliojanti nuodėmingais pažadais, kuriuos nuvokė ištesėsiant.

– Miledi, – pasveikino ją nusilenkdamas.

– Pone Kolfildai, – ji apsidairė po denį ir pastebėjo, jog tuzinas ar daugiau aplink triūsiančių vyrų rūpestingai vengia žiūrėti į jų pusę.

Alisteris mostelėjo jai sėstis, ir ji atsiklaupė. Jis padarė tą pat, tuomet pasirausė krepšyje, ištraukė kepalėlį duonos ir perlaužė jį perpus. Toliau sekė gabalas kieto sūrio ir į keturias dalis supjaustyta kriaušė. Sudėjo jai skirtą porciją į didelę servetėlę ir padavė.

Ji paėmė šypsodamasi.

– Kaip laivo virtuvei, labai įspūdinga.

– Visai netrukus ilgėsiesi įvairovės.

– Kai kas iškylą laivo denyje pavadintų merginimu, – tyčia paerzino ji. – Tai tikrai gali būt laikoma romantišku dalyku.

– Mano tikslas – įtikti.

Jo veide blykstelėjo toji pagarsėjusi nuodėminga šypsena, ir Džesės kūnu nuvilnijo šiurpuliukas. Kaip lengvai jis pakerėdavo mote-

ris vos užsigeidęs, kalbėdamas tokiu nerimtu tonu, tarsi nesuteiktų savo žodžiams svarumo. Ji negalėjo apsispręsti, ar toks aptakus neįpareigojantis pokalbis skirtas jos nervams apraminti, ar priversti ją ilgėtis jo įprastos aistros.

Tobulais baltais dantimis atsiplėšęs kąsnį duonos ėmė kramtyti, ir kažkodėl net šis veiksmas ją sujaudino. Neatrodė, kad būtų tyčia šito siekęs, ir tai tik patvirtino jos įsitikinimą – jis toks geidulingas tiesiog iš prigimties.

Atsikandusi mažytį kąsnelį sūrio, pažvelgė į bekraštes vandenyso platybes. Vanduo žaižaravo saulės atspindžiais, ir nors diena buvo vėsi, Džesei ji atrodė puiki. Visas nerimas, kuris lig šiol apimdavo atsidūrus greta Alisterio, virto kitokiu pojūčiu – ji jautėsi gyva ir tuo mėgavosi.

Buvo išauklėta tarp savęs ir kitų palaikyti tam tikrą atstumą. Šį nesunkiai apibrėždavo jos elgesys ir kalbos maniera, tad dauguma vyrų, reikalams nejudant į priekį, greitai prarasdavo drąsą. O štai Alisteris jos laikyseną priėmė kaip iššūkį. Neleido jai atsi-traukti ir taip privertė pripažinti, kad iš tikrųjų ji šito nė nenori. Džesė norėjo būti kaip tik čia – ji leidosi į nuotykį su pagarsėjusiu nedorėliu.

O dar tie prisiminimai apie tai, ką jis išdarinėjo su jos kūnu. Panašų intymumą buvo patyrusi su Tarliu ir rytais matydama jį prie pusryčių stalo nesijausdavo kebliai. O greta Alisterio dažnai ir netikėtai rausdavo, kūnas įkaisdavo ir suglebdavo vien nuo jo artumo. Prisilietimai kažkodėl atrodė intymesni nei vyro. Kaip tai įmanoma?

– Ar praėjusią naktį gerai miegojai? – paklausė Alisteris, ir Džesės dėmesys vėl nukrypo į jį.

Ji papurtė galvą.

– Išėina, kad mes abu tokie, – jis išsitiesė ant šono ir delnu pasirėmė galvą. Stebėjo ją tomis žėrinčiomis mėlynomis pernelyg įžvalgiomis akimis. Tie sielos veidrodžiai sendino jį, mat juos niaukė

jauniems nebūdinga tamsa. – Pasakyk man, kas nutiko tądien, kai sprukai nuo šturvalo. Nuo ko bėgai? Nuo manęs?

Džesė nerangiai gūžtelėjo pečiais.

– Ten buvo tiek triukšmo ir bruzdesio. Pasijutau... praradusi pusiausvyrą.

– Ar tam pojūčiui turi įtakos kairiosios ausies kurtumas?

Ji nustebusi kilstelėjo antakius ir pažvelgė į jį. Pavėluotai suprato, kad jis visuomet kužda jai į dešiniąją ausį.

– Tu pastebėjai.

– Man pasakė Maiklas, – jo žvilgsnis buvo švelnus.

Šia tema Džesė nieku gyvu nenorėjo kalbėti. Vien užuomina į ją sukėlė tokį audringą vidinį pasipriešinimą, kad ji puolė gelbėtis nukreipdama pokalbį ten, kur šiaip jau buvo linkusi patylėti.

– Bėgau ne nuo tavęs.

– Ne?

– Tarlis mirė vos prieš metus.

Jis pašaipiai kilstelėjo antakį.

– Ir tu jo atminimą pagerbi susilaikydama? Ar ilgai?

– Tai akivaizdu – lygiai dvylika mėnesių, – sausai atsakė ji.

– Tau gėda, kad manęs geidi. Bet manęs tai neveikia.

Gėda. Ar tai tinkamas žodis? Ji jautė ne tai. Greičiau jau buvo sutrikusi. Buvo auklėjama gyventi tam tikroje visuomenėje su tam tikromis taisyklėmis. Romanas su Alisteriu įstūmė ją į visiškai naują pasaulį. Jei vėl palygintų tai su šokiais, galėtų sakyti, kad nemoka reikiamų žingsnelių ir todėl nuolat klupčioja. Ją griežtai mokė nedaryti klaidingų žingsnių ir neklupinėti, o pamiršti tas tvirtai įkal-tas pamokas buvo neapsakomai sunku.

– Nebūtina megzt romanų, – pradėjo ji, – kad mėgautumeisi seksu. Juk, be abejo, galima ir gerbtina – tegu ir nemadinga – atrasti malonumą vedybiniam guoly.

– Siūlai mudviem susituokt? – jo balsas buvo pavojingai žemas ir dygus.

– Ne! – atsakymas išsprūdo taip greit, kad ji susiraukė. – Aš daugiau netekėsiu. Už jokio vyro.

– Kodėl gi ne? Juk pirmoji santuoka tau patiko, – Alisteris siekėtelėjo kriaušės.

– Mudu su Tarliu buvom kaip reta artimi. Jis žinojo, ko man reikia, o aš – ko jis tikisi. Šiuos du dalykus mes sugebėjom harmoningai suderint. Labai abejoju, kad man galėtų darsyk taip pasisekti.

– Tau svarbu, kad tavo lūkesčiai išsipildytų.

Džesė pažvelgė jam į akis. kažkas jo žvilgsnyje visuomet provokavo būti šiuo tuo daugiau nei ta moteris, kuri ji žinojo esanti. Provokavo balsu išsakyti mintis, kurias retai kada apmąstydamas net būdama viena.

– Kai išsipildo lūkesčiai, gimsta darna.

Alisteris pakreipęs galvą svarstė.

– Kad įvertintum darną, turi pažinti ir nedarną.

– Gal galim kalbėtis apie ką nors kita?

Po ilgos pauzės jis tarė:

– Apie ką tik tau patinka.

Džesė kurį laiką kramsnojo savo duoną, bandydama sutelkti mintis. Kodėl visad atrodo, kad jis mato ją kiaurai? Tai nesąžininga – juk pats taip ir liko paslaptis.

– Ar pats pasirinkai laikytis tokios verslo krypties?

– Kodėl turėtų būt kitaip?

– Sakei, kad tėvas parūpino tau plantaciją ir laivą. Man smalsu, ar pats jų paprašei, ar paprasčiausiai pasinaudojai Mastersono suteikta galimybe.

Jis nudūrė akis į savo ranką.

– Iš Mastersono nenorėjau nieko, bet tai, kad priėmiau šią dovaną, daug reišė mano motinai. Cukranendres pasiūliau todėl, kad žinojau, jog jas auginti – pelningas verslas, ir kad Mastersonui patiks, jog tam tinkama žemė yra taip toli. Daugybę metų kėliau jam apmaudą.

Džesė prisiminė kadaise sakiusi kažką panašaus Esterai, ir dėl tos žiaurios minties dabar ėmė graužti sąžinę. Tarusi, jog jis neturi ambicijų nei verslo gabumų, susidarė išankstinę nuomonę. Laikė jį netikusiu, nes šeimoje gimė ketvirtas. Ir šiaušėsi, kai Estera reiškė savo susižavėjimą. Dabar galėjo tai pripažinti. Nors nerūpestingos sesers pagyros tebuvo skirtos pokalbiui palaikyti, Džesei sukilo pavydas ir savininkiški jausmai.

– Kai kurie tėvai šiurkščiai reiškia savo meilę trokšdami vien gera, – pabandė ji. – Būdas galėtų būti geresnis, tačiau patys ketinimai pagirtini.

Nemanė, kad jos pačios tėvas būtų turėjęs tokių didingų siekių, tačiau tai nesvarbu.

– Iš kur galėtum tai žinot? – švelniai užginčijo jis. – Visad buvai tobula. O aš visad buvau toli nuo idealo.

– Tobulumas, jei jau nori šitaip tai vadinti, reikalauja pastangų.

– Pažvelgus į tave taip neatrodo, – kai Džesė ketino paprieštarauti, pakėlęs ranką ją sustabdė: – Mastersonas myli vien mano motiną. Tik dėl jos parodė šiokį tokį dosnumą. Esu jam dėkingas už tai ir net už menkiausias smulkmenas, padarytas dėl manęs, kad ji būtų patenkinta. Nepaisydamas viso tarp mudviejų tvyrančio priešiško, labai vertinu jo meilę jai.

– Iš kur tas priešiško?

– Kai atskleisi savo paslaptis, aš atskleisiu savąsias, – atsisakymas kalbėti skaudžiai dilgtelėjo, tačiau pribloškiamą Alisterio šypsena gėlą apmalšino. – Tu išties mįslinga moteris, Džesika. Verčiau elgsiuos taip, kad intriguočiau tave lygiai taip pat.

Džesė kramtydama mąstė. Tas įsitikinimas, kad ji ypatinga, kėlė norą ir būti tokiai nepaprastai. Jos auklėjimas buvo toks griežtas, o menkiausias nuokrypis taip atkakliai baudžiamas, kad ligi šiol buvo tikra: bet koks dėmesio vertas jos bruožas sudžiūvo ir nuvyto.

Tačiau Alisteris privertė susimąstyti, ar ji neklydo. Privertė pasvarstyti, ką reikėtų būti moterimi, lygia vyrui, tokiam žaviam,

koks jai atrodė jis. Vyru, tokiam grėsliai geidulingam ir beprotiškai patraukiam, kad moterys už teisę jį užvaldyti – tegu ir trumpam – mokėjo pinigus.

Šovus minčiai, jos vaizduotė pasileido šuoliais, pramanydama įdomią praeitį, suteikiančią jai išskirtinumo.

– Manau, galėčiau tau papasakot apie laiką, praleistą maharadžos nelaisvėje... – pradėjo ji.

– Ak taip? – jo akyse sublizgo šelmiški žiburėliai. – Prašyčiau.

Sulig kiekviena prabėgančia diena Alisterio susižavėjimas Džesika augo, ir jis baiminosi, jog per šią popietės išskylą bus nuspręstas jo likimas. Ką apie ją atskleis toji išgalvota pasaka? Vien tik tai, kad jai šovė mintis, kaip pradėti, tiek daug apie ją pasakė – drąsi, žaisminga, lakios vaizduotės moteris...

Tačiau žinojo joje slypint ir kitų bruožų. Matė trumpai šmėstelint tą kitą pusę. Ir šis bendrumo pojūtis – atpažinus kitą sielą, užsisklendusią dirbtiniame kiaute, kad išgyventų, – traukė prie jos labiau nei bet kas kita. Nekantravo sulaukti dienos, kai ji geriau pažins save. Kai suvoks savyje glūdint įstabius kerus ir jais pasinaudos, taps moterimi, kuriai neįmanoma atsisvirti.

Džesė pakreipė galvutę, kad Alisteris nematytų jos veido.

– Keliavau su beduinų gentimi. Kupranugariais gabenome druskos luitus, ir mūsų vilkstinę užpuolė priešų gentis.

Moteriai, pagarsėjusiai kaip padori anglų ledi, tai labai egzotiška aplinka. Ir patekusi į bėdą mergina? Istorija jį jau sužavėjo.

– Ką tu, visų pirma, veikei Sacharoj?

– Norėjau pasprukt nuo žiemos šalčių.

– Išsigandai?

– Iš pradžių. Neturėjau supratimo, ką jie gali daryt su moterim tokioj grėsmingoj vietoj. Mane nugabeno į oazę, į šeicho palapinę.

Belaisvė. Pasakojimas kas akimirką darėsi pikantiškesnis.

– Buvai surišta?

– Taip, – balsas išdavikiškai užsikirto. – Per riešus.

Alisteris pasimėgaudamas pats sau nusišypsojo. Kad ir kaip ji kėsinosi įsakinėti jam lovoje, regis, jai pačiai nesvetimas troškimas paklusti nurodymams. Mintis pasirodė itin gundanti.

– O koks buvo šeichas?

– Jaunesnis, nei tikėjau. Patrauklus.

– Kaip jis atrodė?

Džesika žvilgtelėjo į jį paslaptinai šypsodamasi.

– Kaip tu.

– Nuostabu, – sumurmėjo jis, patenkintas, kad dalyvauja toje jos įgeidžius atskleidžiančioje istorijoje. Jei Tarlio joje nėra, tai irgi gali daug reikšti, bet reikia klausytis toliau, kad tuo įsitikintų. Gal nepriekaištingasis vyras bus didvyris, išvaduosiantis ją iš gašliojo šeicho nagų. – Ką jis pasakė tave išvydęs?

– Jis mane pagrobė. Persimetė skersai žirgo ir nušuoliavo tolyn nuo visko, kas man buvo pažįstama.

Viskas ganėtina aiškiai panėšėjo į tikrovę – smėlynų platybės ir bekraštis vandenynas. Alisteris atvirto aukštiekninkas. Po galva pasikišo pagalvėlę ir įsispoksojo į giedrą mėlyną dangų.

– Ten buvo patiekta maisto ir vyno, – tęsė ji. – Žemė nuklota kilimais, o ant jų išmėtytos pagalvėlės. Jis paprašė manęs išsitiesti greta. Labai panašiai kaip dabar darom mudu. Atrišo man rankas, bet aš vis dar bijojau.

– Kodėl? Jis, regis, buvo visai malonus vyrukas.

– Jis mane pagrobė! – paprieštaravo ji nuostabos kupinu balsu.

– Sunku jį dėl to kaltinti. Juk ne kasdien dykynėj vyras gali ap-
tikt tokį lobį, – jam irgi nebuvo sunku nubrėžti vieną kitą paralelę.

– Tai vyras turėtų tiesiog imti tai, ko nori?

– Jei dėl to niekam nepadaro žalos – kodėl gi ne?

Džesikos juokas buvo nepaprastai žavus.

– Pone, jūs nepataisomas.

– Visad, kai pasitaiko proga, – sutiko jis.

– Šeichas, deja, buvo toks pat. Gana žavus, bet užsispyręs. Kad ir kiek sykių perspėjau, jog mano pasaulis daug konservatyvesnis nei jo ir kada nors tai taps kliūtimi, vis vien liko abejingas.

– Man jis jau patinka.

– Kurgi ne, – Džesika nutarė dar užkąsti.

– Ir ką tu darei?

– Tu siaubingas istorijų klausytojas, – pasiskundė ji. – Neleidi atskleisti detalių tinkamu laiku. Mano laimei, šeichas tuo atžvilgiu elgėsi padoriau.

– Ir kokias detales tu jam atskleidei?

– Nesiliauji net įspėtas dėl nederamo elgesio?

Alisteris pažvelgė į Džesę ir pamatė, kad jinai įdėmiai jį nužiūrinėja. Ne veidą, o visa kita, ir jam tai patiko.

– Atkaklumas – dorybė.

– Manau, kad taip sakoma apie kantrybę. Šiaip ar taip, detalių aš jam neatskleidžiau. Pasakojau istorijas.

– Kad jis pamirštų savo geidulingus kėslus? Kaip Šachrazada?

– Panašiai, – ji pažvelgė į savo pirštus, gnaibančius duoną. – Apie ką gi dar mudu būtume galėję kalbėtis? Apie svetainės etiketą ar gudrius šachmatų ėjimus? Tokios temos nuotykių ieškotojui būtų kaipmat pabodusios.

– Esu tikras, kad bet kokios tavo kalbos jam būtų buvusios įdomios, – atsakė jis. – Net jei būtum suvis tylėjusi, jis vis tiek būtų puikiai leidęs laiką vien į tave žiūrėdamas.

Ji šyptelėjo.

– Tu meilikauji taip nesivaržydamas.

– O tu gali bet kada pasipraktikuoti kalbėdamasi su manim. Nors jei imsi man meilikauti, negaliu užtikrint, ar sugebėsiu išlikti padorus.

– Ir dėl kokių savybių norėtum būt aukštinamas?

– Nesvarbu, jei tik žavėjimasis nuoširdus.

Alisteris darsyk atsikando kriaušės ir suvokė, kad pasaulyje nėra kitos vietos, kur dabar mieliau norėtų būti, – nuo tos minties užliejo neįprasta ramybė. Kiek tik save prisiminė, nuolat jautėsi plėšomas į daugybę dalių. Net tuomet, kai ieškodavo naujų galimybių ir pajamų šaltinių. Jam turėjo pasisekti – kito kelio nebuvo.

Džesika sučiaupusi lūputes mąstė.

– Norėčiau, kad manim žavėtusi dėl kokio nors mano nuopelno. Šito dar nenutiko, bet tikiuosi tai pakeist.

– Paaškind.

– Argi aš verta pagyrų dėl išvaizdos? Juk tai mano tėvų nuopelnas. Argi verta mane liaupsinti dėl manierų? Elgtis kitaip negalėčiau net norėdama.

– Tikrai negalėtum?

– Vaikystėje negalėjau rinktis, o dabar tai įrežta taip giliai, kad kitokios savęs negaliu nė įsivaizduoti.

– Negalėjai rinktis, – pakartojo jis. – Mes visada galim rinktis: daryt tai, ko nori kiti, ar tai, ko norim patys.

Pilkos akys liūdnam žvelgė į jį.

– Tai priklauso nuo pasekmių.

Alisteris apsvartė šį nuotaikos pokytį; žinojo, kad tai opi tema. Žinojo ir tai, kad ji dar nepasirengusi su juo apie tai kalbėtis. Vis dėlto neiškentė nepabandęs.

– Mokydamasis Itone turėjau draugą, – pradėjo jis, – kuris, ko gero, pats protingiausias vyrukas, kokį tik esu kada sutikęs. Nebuvo ypač puikus studentas, tačiau pastabus ir guvaus proto. Tačiau vos tik pagirdavau jo retą gebėjimą atidžiai žvalgytis palankių aplinkybių ir jomis pasinaudoti, jis kaipmat imdavo įtikinėti, jog esu neteisis. Jam trūko pasitikėjimo savimi, ir aš nesupratau, kodėl. Vėliau, kai susipažinau su kai kuriais jo šeimos nariais, paaškinėjo: toks proto šviesumas nebuvo vertinamas ir tai pakirto Bartono savigarbą. Jo tėvai tenorėjo, kad mokydamasis

sūnus gautų gerus pažymius; iš viso kito, jų nuomone, nebuvo jokios naudos.

– Suprantu jį ir užjaučiu.

– Neabejoju, mat tarp judviejų esama panašumų. Tu, kaip ir Bartonas, labai stengiesi mane įtikinti, jog nesi verta tokios geros mano nuomonės. Bet tau, skirtingai nei jam, netrūksta pasitikėjimo savimi. Šeima tavęs nesužlugdė taip, kaip jo. Tu tiesiog nevertini tų savo bruožų, kurie kitiems kelia susižavėjimą. Ką tik užsiminei įgijusi tas savybes per prievartą. Kas tave privertė? Motina? Brolio ar sesers konkurencija?

Džesika pervėrė jį įtūžio kupinu žvilgsniu.

– Ar tu visuomet toks smalsus? Jei taip, ar kiekvienas nusipelno tokio susidomėjimo? Ar tik moterys, kurias trokšti pasiguldyt į lovą?

– Tu badaisi lyg dygliakiaulė ir tave, lygiai kaip ją, sunku tvirtai suimt. Dievinu tai.

– Dievini iššūkius, – pataisė ji. – Jei aš tave persekiočiau, jautumeis visai kitaip.

– Išmėgink mane, – atšovė jis ir atrėmė jos žvilgsnį. – Patikrinkim tai.

– Dar vienas iššūkis. Ar lažybos. Negali tam atsisipirt.

Džesė įsimetė į burną paskutinį duonos kąsnelį ir ėmėsi dėlioti pagalvėles kaip jai atrodė patogiau. Grakščiai į jas atsišliejo ir pasirėmė alkūne – Alisteriui reginys pasirodė išties žavingas. Gracin gas laisvumas ir natūralus grožis.

Nusprendė nesiginčyt dėl savo smalsumo priežasčių ir grįžo prie ankstesnės pokalbio temos.

– Tai kuo ketini pasižymėt ateityje? Koks tavo planas?

– Galbūt sugebėsiu tinkamai šeimininkauti Kalipsėje, – ji atsargiai suleido dantis į kriaušės griežinėlių. – Tikiuosi įrodyt, kad tai mano jėgoms.

– Tau ten nėra kas veikti. Tarlis turi puikų prievaizdą ir prityrusį valdytoją, taipgi, mano nuomone, ir geriausią įmanomą su-

tartį dėl prekių gabenimo. Ratai kaip reikiant sutepti ir sklandžiai sukasi – tau dėl to nereikia pajudint nė pirštelio.

Džesikos veidą apniaukė šešėlis, ir Alisteris suvokė savo klaidą. Iš teisybės jį baugino tikimybė, jog nebus jai reikalingas, – taip gali atsitikti, jei ji neieškos pirkėjo. Bet nedera dėl to daužyti jos vilčių. Ji troško imtis iki šiol neišmėginto lygio užduoties ir ją įvykdyti. Kad ir kaip tai paveiktų galimybes jos siekti, tokias narsias pastangas jis turėtų palaikyti. Dievaži, jis šituo žavėjosi.

– Nesakau, kad negalima šio to pakeisti, – greit pasitaisė. – Tobulėt visuomet yra kur.

Džesė dėkingai ir sykiu nuovokiai pažvelgė į jį. Nors gundymo ir kūniškų vilionių žaidimas jai buvo naujiena, numanė: Alisteris nusileido, kad lengviau ją užkariautų.

– Viliuosi, kad taip ir yra. Norėčiau bent jau tvarkytis taip, kad reikalai ir toliau eitųsi sklandžiai.

Jis nusišypsojo.

– O sakai, kad nesi įdomi.

Džesika pasižiūrėjo į savo ranką ir ją puošiantį didžiulį safyrą.

– Gal truputį, – nusileido. – Bent jau žiūrint tavo akimis.

– Niekieno kito požiūris neturi reikšmės.

Jis būtų išrinkęs jai rubiną. Raudona spalva derėtų prie tos kruopščiai tramdomos vidinės ugnelės.

– Ar galėtum... ar padėsi man? – ji pakėlė akis, kiek pridengtas tankių blakstienų. – Tu pradėjai neturėdamas nieko. Manychiau, žinai viską, ką tik galima žinot apie cukranendrių auginimą ir prekybą.

Alisterį užliejo palengvėjimo triumfas, o kartu – kitas, švelnesnis ir šiltesnis jausmas.

– Be jokios abejonės. Kai tik užmegsi reikiamus ryšius ir pasižusi tvirtai įsitaisiusi, galėsiu suteikt tau daugiau žinių. Nenorėčiau tavęs trukdyt pernelyg anksti, bet jei kiltų kokių klausimų ar sunkumų, didžiuosiuosi galėdamas tau pagelbėt.

– Dėkui.

Jie kurį laiką valgė malonioje tyloje. Alisteris tiesiog mėgavosi tuo, kad užkandžiauja ir leidžia šią puikią dieną su Džesika, tačiau pastebėjo, kad kuo ilgiau laiko prikandęs liežuvį, tuo labiau atsipalaiduoja jos įsitempę pečiai. Tad ėmė svarstyti, kiek ji leidžia žmonėms save pažinti. Ji išvengė daugiau klausimų nei atsakė. Apskritai buvo akivaizdu, kad vaikystėje patyrė žiaurumo akimirų ir minėtos „pasekmės“ buvo ganėtinai rimtos – išspraudė ją į ankštą nepatogų kiautą.

Jis vėl dirstelėjo į vestuvinį žiedą su safyru ant grakščios plaštakos ir susimąstė, kaip gerai Tarlis ją pažinojo. Dauguma aukštuomenės santuokų tebuvo paviršutiniškos sąjungos, kurių pamatas – abipusis supratimas, kad nerimą keliantys pokalbiai šeimoje nepageidautini. Situoktiniai dažnai vos probėgšmais teaptardavo svarbiausius savo atskirų dienotvarkių punktus ir nemėgindavo kasti giliau bei aiškintis, kaip kitas jaučiasi dėl kokio nors įvykio ar ką mano apie kokį pažįstamą.

Ar Džesikos gyvenime buvo kas nors, kuo ji pasitikėjo?

– Tu turėjai šunelį, – prisiminė jis. – Visad būdavo šalia tavęs.

– Kuklutė, – liūdnai susimąščiusi tarė ji. – Ji nugaišo prieš keletus metus. Siaubingai jos ilgiuosi. Kartais, kai sijonai lengvai brūkšteli man per kulkšnis, akimirką užsimiršusi pamanau, kad tai ji.

– Man labai gaila.

– O ar tu kada turėjai gyvūnelį, prie kurio buvai prisirišęs?

– Mano brolis Aronas turėjo skaliką, kuris man visai patiko. Albertas – mastifą, kuris nuolat baisiai seilėdavosi. O Andrius – terjerą, vardu Lorensas, tasai buvo siaubingas nenuorama ir todėl mudu kaipmat tapome draugais. Deja, Lorensui bebaigiant gadinti visus baldus ir kilimus, Mastersonas pareiškė, kad daugiau augintinių namuose nebus. Man nepasisekė, kad gimiau pats paskutinis.

Džesė švelniai nusišypsojo.

– Įtariu, kad gyvūnėlių išlepintum.

Jis troško išlepinti ją, apipilti ją dovanomis, nuberti jos nuoga kūną brangakmeniais...

Atsikrenkštęs paklausė:

– Ar ledi Regmont irgi mėgsta gyvūnėlius?

– Estera visad buvo per daug užsiėmusi, kad skirtų laiko augintiniui. Jos dienotvarkė tokia įtempta, kad joje retai pasitaiko spragų.

Alisteris prisiminė, kokia džiaugsminga buvo Estera, kurią anuomet pažinojo.

– Maiklas ta jos savybe labai žavėjosi. Jis irgi mėgsta didelę draugiją.

– Esterą myli visi, – pūstelėjęs vėjeliui Džesei ant skruosto užkrito vešli šviesi garbana ir ji nubraukė ją atgal. – Jos nemylėt neįmanoma.

– Maiklas nė nepažvelgdavo į nieką kitą, jei kambary būdavo ji.

– Ji bet kokioj draugijoj spindi ryškiau už visus.

Jo ausis balse sugavo ilgesio gaidelę.

– Tu jos pasiilgsti.

Džesika atsiduso.

– Dėl daugybės priežasčių. Pastaraisiais metais ji gerokai pasikeitė. Man labai gėda, bet nežinau, ar pokytis buvo staigus, ar įvyko palengva. Kai Tarlis susirgo, beveik nieko nebelankiau – nebeturėjau laiko.

– Kaip pasikeitė?

Ji bejėgiškai gūžtelėjo vienu petuku.

– Baiminuos, kad galbūt ji serga. Labai sulysu ir dažnai atrodo išblyškusi. Kartais akių ir lūpų kampučiai sutrūkčioja taip, tarsi jai ką skaudėtų. Bet kai maldavau ją pakviesti gydytoją, atkakliai tvirtino, kad viskas gerai.

– Jei kas nors ne taip, esu tikras, kad Maiklas tuo pasirūpins, kol tavęs nebus. Gali būt rami.

– Vargu ar jis turi laiko pasirūpinti pats savimi – juk jo dėmesio reikalauja šitiek dalykų. Šaunus vyras. Jam reikia žmonos, kuri palengvintų dalį jo naštos.

– Tavo sesuo tebe laiko priklausčiusi visą jo dėmesį – manau, todėl jis vis dar nevedęs.

Ji išpūtė akis.

– Nori pasakyti, kad Maiklas įsimylėjęs Esterą?

– Daugybę metų, – sausai atsakė Alisteris. Puikiai žinojo, kaip išsunkti gali toks apsidėmas.

– Ne, – iškvėpė ji. – Negaliu tuo patikėti. Niekad jokia ženkle neparodė, kad jaučia jai ką nors daugiau nei draugystę.

– O tu labai atidžiai stebėjai, kad tuo įsitikintum?

Ji kurį laiką spoksojo į jį, o tada suglumusi nusišypsojo.

– Neturėjau jokio supratimo.

– Ledi Regmont irgi neturi, tai ir yra jo problemos esmė.

– Kartą jinai apie jį užsiminė – kai vardijo pageidautinas būsimą vyro savybes.

– Ak taip? Ir ką sakė? Gal būtų kiek paguostas, jei sužinotų, kad nors kuo atrodo jai patrauklus. Antra vertus, tai gali tapti kankyne – juk dabar jau nieko nebepadarysi.

– Regis, ji vertino jo draugiškumą, – Džesikos akys sublizgėjo. – Šiaip ar taip, tavo išvaizda žavėjo ją labiausiai.

– Malonu. Ar jai pritarei?

– Sumelavau.

Jis kilstelėjo antakius.

– Iš dalies, – patikslino ji. – Pasakiau jai, jog esi per jaunas, kad šitaip tave vertinčiau.

Alisteris ranka paplekšnojo sau krūtinę ties širdimi.

– Oho! Puikioji ledi dūrė tiesiai man į širdį.

– Kokie niekai, – pasišaipė ji.

– Jaunystė turi savų pranašumų. Jėga, ištvėmė...

– Skubotumas.

– Kuris irgi gali būt smagus, – atkirto jis, – kai viskas daroma kaip reikia. Kadangi prisipažįsti melavusi, kartu išsiduodi, kad jau tada atrodžiau tau fiziškai patrauklus. Kodėl negalėjai pasakyti tokios smulkmenos seseriai?

Ar ji niekam neatskleisdavo nieko asmeniško?

– Negalėjau kurstyt jos susidomėjimo! Nemanau, kad judu viens kitam tiktumėt. Ko gero, tu greitai ją nustelbtum.

– Bet kokiu atveju atsako nebūtų susilaukus. Vyras, merginantis vieną seserį ir tuo pat metu svajojantis apie kitą, elgtųsi labai jau neišmintingai.

Džesika išraudo.

– Tu niekad apie nieką nesvajojai. Tai ne tavo būdai. Be to, kaip ir ponas Sinkleris, niekad niekuo neparodei žinąs, kad aš išvis egzistuoju.

– Lygiai tą pat galima pasakyti apie tavo elgesį su manimi. Abu žinojom apie vienas kito egzistavimą, bet tu buvai pažadėta Tarliui, o aš *buvau* per jaunas. Neturėjau supratimo, ką noriu su tavim daryti, neskaitant nevaržomo dulkinimosi, ir jaučiausi sutrikęs, nes nežinojau, kaip tai pasiekti. Tu tokia tobula, tyra ir nuostabi būtybė. Ropštis ant tavęs apimtam paaugliško geismo siautulio atrodė nepadoru ir tiesiog neįmanoma.

Tai, kad Alisterio tiesmukumas nepapiktino jos taip baisiai, kaip tikrai būtų papiktinęs vos prieš kelias dienas, akivaizdžiai liudijo: jo draugijoje Džesė ima jaustis vis laisviau.

– Kai man teko būt to įvykio liudininke, atrodė, kad toj srity turi daugiau įgūdžių ir savitvardos.

– Su tavim būtų buvę kitaip.

Ji dar skaisčiau nuraudo. Nudūrė akis į tarp jųdviejų išdėliotą maistą.

– Galbūt, jei Maiklas būtų aiškiau išreiškęs savo jausmus Esterai ar parodęs iniciatyvą... Nors ji be galo laiminga ir su Regmontu...

– Aš vengiu svarstyti, kas kadaise galėjo nutikti. Gyvenimas yra toks, koks yra. Kad kuo geriau jį nugyventum, ir taip prireikia nemažai jėgų. Beprasmiška švaistyti jas gailintis dėl to, ko nebegali pakeist.

Džesika linktelėjo tarytum pritardama, tačiau jos žvilgsnis atrodė kiek išsiblaškęs – buvo aišku, jog giliai susimąstė apie kažką kita.

– Tu imiesi veikti neketindamas gailėtis dėl savo sprendimo, – sumurmėjo kone pati sau. – O aš visuomet nusprendžiu nedaryt nieko, kad vėliau netektų gailėtis.

– Kas galėtų pasakyti, kuris būdas geresnis?

– Norėčiau išbandyt tavąjį. Bent kurį laiką.

Alisteris pakėlė akis į dangų, kad jo žodžiai nuskambėtų švelniau ir ji nepajustų spaudimo:

– Atrodo, dabar tam tinkamiausias laikas. Gali sukurt save iš naujo, kol esi toli nuo namų, ir niekas apie tai nė nenutuoks.

– *Tu* tai žinosi.

– O taip, bet aš niekam nesakysiu.

Džesė pagrasė jam pirštu, ir šis žaismingas gestas jį sužavėjo.

– Darai man įtaką. Tik kol kas nežinia, ar man iš to bus naudos, ar žalos.

– Tiksliai žinau, ko tau reikia.

– Tikrai?

– Laisvės, kurios niekas nesmerks, – jis atsisėdo. – Tokios iš tikrųjų esama, ir aš galiu tau ją parodyti.

– Laisvė ir pasekmės keliauja petys į petį.

– Taip. Bet ar pasmerkimas yra pasekmė, ar tiesiog įkyrus reiškinys? Ar tikrai svarbu kitų nuomonė, jei tau pakanka turtų, kad galėtum juos ignoruoti?

Džesika šaižiai iškvėpė.

– Man ima rūpėti tavo nuomonė apie mane.

– Aš dėl tavęs pakvaišęs, – Alisteris siektelėjo vyno butelio, kyšančio iš krepšio. – Ir viskas, ką tavyje ligi šiol radau, man patinka.

– Abu negalim paniekint papročių.

– Ne?

– Juk reikia sveiko proto balso. Ir juo būsi tu.

Jis nusikvatojo.

– Ak šitaip?

– Mudu pasikeisim vaidmenimis. Aš veiksiu nemąstydamas apie pasekmes, o tu – nepamiršdamas padorumo. Tau tikrai būtina pasipraktikuot, kadangi parvykęs į Angliją ketini vėl grįžt į aukštumėnė.

Alisterį toks drąsus pasiūlymas be galo sudomino.

– Nagi, – paragino jį. – Abu žinom, kad puikiai moki laužyt taisykles. Kyla klausimas: ar gali jų laikytis? Ar gali atsisakyt siekio, tikslo ar troškimo vien todėl, kad tas veiksmas sukeltų skandalą? Ar gali nesinaudot pasitaikiusiomis progomis, kad išvengtum pasmerkimo?

– Ar tu gali laužyt taisykles? – įsitraukė į žaidimą jis. – Ar gali veikti, net jei tai skandalinga? Ar gali pasinaudot proga, net jei rizikuoji būt pasmerkta?

– Tikrai galiu kaip reikiant pasistengti, – jį nusišypsojo plačiau, nei jis kada buvo matęs. – Ar turėtume susilažint, kad mano pasiūlymas būtų patrauklesnis?

– O, jis ir taip ganėtinai patrauklus, – pasikeitimas vaidmenimis teikė gausybę nuostabių nepadorių galimybių. – Bet, kaip žinai, aš niekad neatsisakau iššūkių. Dvidešimt ginėjų?

Džesika ištiesė ranką.

– Sutarta.

– Kokia puiki skrybėlaitė! – šūktelėjo ledi Benkot.

Estera spoksojo į pasibjaurėtiną daiktą, pūpsantį ant ledi Emilijos Šerman galvos, ir svarstė, ar ledi Benkot šaiposi, ar tiesiog yra siaubingo skonio auka. Madingi ledi Benkot apdarai buvo plačiai liaupsinami, tad Estera nutarė, jog teisingas variantas – pirmasis.

– Ema, vitrinoj yra po kaklu surišama skrybėlaitė, – pasiūlė Estera. – Manau, kad su ja atrodytum dailiai.

Eidama prie lango ji suvokė, kaip smarkiai pasiilgo Džesikos. Sesuo visad pagyvindavo tokias išvykas apsipirkti, kokią ji surengė šiandien. Džesika gebėjo sutramdyt tokias moteris kaip ledi Benkot – sukritikuodavo jas kruopščiai parinkdama žodžius, pačiu elegantiškiausiu būdu, kuriam nieko negalėjai prikišti. Estera pavydėjo seseriai tos plieninės gyslės. Pati tokia stiprybe nepasižymėjo. Buvo linkusi prisitaikyti, kuo greičiau numalšinti kilusią įtampą ir išvengti konfliktų, kad ir kiek tai būtų kainavę jai pačiai.

Estera jau siekė minėtos skrybėlaitės, dailiai užtupdytos ant stovo, bet stabtelėjo, mat žvilgsnis užkliuvo už figūros lauke. Bondo gatve plūdo minios pėsčiųjų, tačiau vienas pavidalas atkreipė ir prikaustė jos dėmesį.

Vyras buvo aukštas ir puikiai sudėtas, grakštus, raitelio šlaunimis ir pečiais, kuriems nereikėjo kimštinio pamušalo. Tamsiai žalias švarkas ir zomšinės kelnės buvo kukliai pagražinti, bet akivaizdžiai brangūs. Ėjo taip pasitikėdamas savimi, kad žmonės instinktyviai

duodavo jam kelią. Damos stebėjo jį su moterišku smalsumu; vyrai traukėsi jam iš kelio.

Tarsi pajutęs Esteros žvilgsnio jėgą vyras atsigręžė į ją. Po skrybėlės kraštu ji išvydo kampuotą smakrą, kuri būtų atpažinusi bet kur.

Maiklas. Gyslomis pasruvo šiluma – tokio jausmo nebuvo patyrusi nuo tada, kai Regmontas pirmą kartą jai trenkė. Buvo nustūmusi tą dieną į užmarštį, tačiau dabar pakurstytas prisiminimas vėl nubudo.

Viešpatie mieliausias. Kada jis tapo tokiu puikiu egzemplioriumi?

Kada jos vaikystės bičiulis liovėsi buvęs berniūkščiu? Kai tapo lordu Tarliu? Ar anksčiau? Ji taip retai jį tematydavo, kad negalėjo tiksliai pasakyti, kada jis pasidarė toks įspūdingas.

Jis sustingo, lygiai kaip ir ji, vieniša nejudanti figūra, apsupta gyvo bruzdesio. Laikėsi taip puikiai, taip laisvai. Patenkintas savo ūgiu – keletu colių žemesnis jos vyras taip niekuomet nesijautė.

Esteros ranka nusviro prie šono. Dar nesuvokusi, ką daranti, jau stovėjo lauke ir laukė Maiklo, kuris grakščiai ir nekantriai brovėsi pro plūstantį srautą jos link.

– Laba diena, lorde Tarli, – jam priėjus tarė ji. Pati mustebo, kaip aiškiai ir tvirtai skamba jos balsas, mat jautėsi apsvaigusi ir virpėjo.

Jis nukėlė skrybėlę atidengdamas vešlius kaštoninius plaukus. Nusilenkęs pasisveikino:

– Ledi Regmont. Esu nepaprastai laimingas, kad mudviejų keiliai šįryt susikirto.

Išgirdusi šią sklandžiai ištartą banalybę, kažkodėl pasijuto absurdiškai laiminga.

– Šis jausmas abipusis.

Maiklas dirstelėjo jai per petį į skrybėlaičių krautuvėlę.

– Leidžiat dieną su draugėmis?

– Taip, – tai reiškė, kad dabar negali kalbėtis su juo apie tai, kas taip neduoda jai ramybės. – Turiu kuo greičiau su jumis susitikt, kai tik galėsit skirti tam laiko. Man reikia apie kai ką su jumis pasišnekėti.

Jis įsitempė.

– Apie ką? Ar kas nors ne taip?

– Girdėjau, kad susilažinot su Regmontu.

Maiklas nustebęs kilstelėjo antakius ir tarė:

– Aš jo nesužalosiu. Bent ne per sunkiai.

– Aš jaudinuosi ne dėl Regmonto, – jis nė nenutuokė, kokią snaudžiančią pabaisą gali išbudinti.

Maiklo lūpos sutrūkčiojo, bet jis nepajėgė susivaldyti ir nusišypsavo. Esterai užgniaužė kvapą ir ji suvokė, kaip retai tekdavo matyti jį šypsantis. Jis visad pasižymėjo santūrumu. Jos kerai niekad neveikė jo taip, kaip daugelio kitų.

– Man sunku apsispręsti, – pasakė jis, – ar turėčiau jaustis patenkintas, kad dėl manęs nerimaujat, ar įsižeisti, kad taip nepasitikit mano gebėjimu kumščiuotis.

– Negaliu pakelt minties, kad jus sužeis.

– Pasistengsiu apsiginti – dėl jūsų. Tačiau, tiesą sakant, turėtumėt žinot, kad tokios mano pastangos gali traumatuoti jūsų vyrą.

Ar jis visada taip šiltai žiūrėdavo į ją tomis tamsiomis akimis?

– Regmontas fiziškai tvirtas ir pajėgs apsiginti.

Maiklas susiraukė nuo jos balso tono, ir Estera suvokė, kad galbūt atskleidė jam daugiau nei turėtų. Jo susirūpinimą pabandė išblaškyti pakeisdama temą.

– Man buvo labai malonu, kad anądien mane aplankėt. Tikrai norėčiau matyti jus dažniau.

– O, kad galėčiau, Estera, – jo balsas skambėjo žemai ir intymiai, žvilgsnis apniuko. – Pasistengsiu.

Jiedu išsiskyrė. Esterai, grįžtančiai į krautuvėlę, prireikė daug jėgų susilaikyti nepažvelgus per petį. Pasitaikius progai šnektelėti

su sesers dieveriu – tai viena. Būt pamatytai varvinant dėl jo seilę – visai kas kita.

Kai ji grįžo pas drauges, ledi Benkot tarė:

– Titulas Tarliui tinka.

Estera linktelėjo, žinodama, jog kartu su nauja padėtimi ji užgriuvo sielvartas ir kitokie sunkumai.

– Jei pasiseks, Emilija, – tęsė ledi Benkot, – naujoji skrybėlaitė patrauks jo dėmesį ir parūpins tau puikią partiją.

– Kaip norėčiau, kad man nusišypsotų tokia laimė, – Ema nuo savo puikių varno juodumo garbanų nusiėmė dar vieną jos nepuošiančią skrybėlaitę. – Jau kuris laikas juo žaviuosi.

Išgirdus svajingą draugės balsą Esteros krūtinę pervėrė aštrus skausmas. Ji prisipažino čia nesant nieko mįslingo nei neįmanomo – jai sukilo... pavydas.

– Norėjai mane pamatyti?

Į kabinetą įėjo motina, ir Maiklas pakėlė nuo stalo akis. Kambarys buvo nemažas, tačiau liekna grafišės Penington figūrėlė, regis, užvaldė visą erdvę. Tai valios jėga ir valdinga laikysena darė Elizabetę Sinkler tokią grėsmingą. Tvirtą būdą papildė išorinis grožis ir elegancija.

– Taip, – jis padėjo plunksną į šalį ir atsistojo. Apėjo raudonmedžio stalą, mostelėjo į vieną iš minkštasuolių ir palaukė, kol ji atsisės. Tuomet nežymiai šypsodamasis įsitaisė priešais. – Noriu paprašyti tavęs paslaugos.

Motina tyrinėjo ją skvarbiu žvilgsniu. Tamsių akių gelmėje atspindėjo nesena mylimo sūnaus netektis, ir ją tartum skraistė gaubė liūdesys.

– Žinai, kad tau tereikia paprašyti. Jei tik mano galios tam pakaks, bus padaryta.

– Ačiū, – jis susikaupė ir ėmė svarstyti, kaip čia geriausiai išdėsčius savo prašymą.

– Kaip tu laikaisi? – Elizabetė skreite sunėrė pirštus ir kilstelėjo smakrą. Jos smilkinius dengė sidabrinės sruogos, tačiau veidą amžius nedaug tepalietė. Išliko graži ir nepriekaištingai sudėta. – Stengiausi suteikt tau tiek erdvės, kiek tik galiu, bet prisipažįstu, man dėl tavęs neramu. Tu kaip nesavas nuo pat tada, kai mirė Benediktas.

– Visi mes kaip nesavi, – jis sunkiai iškvėpė ir suglebęs atsilošė.

Šis pokalbis turėjo įvykti jau seniai. Motina parodė nepaprastą santūrumą laukdama taip ilgai, turint galvoje jos įprastą poreikį būti informuojamai net apie menkiausias smulkmenas, liečiančias artimiausius šeimos narius. Peningtonas liko gedėti kaime, o Elizabetė parvyko ir ištisas savaites lūkuriavo, nesikišdama į naująjį Maiklo gyvenimą ir stengdamasi kuo mažiau kristi į akis. Atrodė užsiėmusi – leido laiką su draugėmis, ėmėsi visuomeninės veiklos, tačiau jis žinojo tikrąją jos sugrįžimo priežastį – būti šalia ir palaikyti sūnų, kai jis taip stengėsi – ir jam nesisekė – užpildyti po brolio mirties likusią tuštumą.

– Kupini geriausių ir tyriausių ketinimų, – pavargusiu balsu pradėjo Maiklas, – Benedikto buvimą laikėm savaime suprantamu. Niekam iš mūsų nė nedingtelėjo, kad vieną dieną jis gali palikt mus kapstyti be jo.

– Tu nesikapstai, – paprieštaravo Elizabetė. – Puikiausiai sugebi atlikt naująsias pareigas savaip. Niekas nereikalauja, kad viską darytum kaip Benediktas. Gali praminti savo taką.

– Stengiuosi.

– Tu eikvoji be galo daug jėgų, kad atitiktum brolio suformuotą pavyzdį. Viliuosi, nemanai, kad aš ir tavo tėvas šito norėtume.

Maiklo burna persikreipė.

– Nėra puikesnio vyro, verto pamėgdžioti.

Ji pakėlė ranką ir grakščiu mostu apvedė jo figūrą nuo batų iki kaklaskarės.

– Grįžusi vos tave atpažinau. Tos tamsios naujų drabužių spalvos ir tiek nedaug puošmenų... Tai ne tu.

– Aš tiesiog daugiau nebesu Sinkleris, – atkirto jis lyg ir gindamasis. – Aš – Tarlis, o vieną dieną – tikiuosi, Viešpats ją atitolins – tapsiu Peningtonu. Tai reikalauja tam tikro santūrumo ir deramo elgesio.

– Nesąmonė. Viskas, ko reikalaujama, – tavo sveikas protas ir laimė. Tavo požiūris ir ypatingi gabumai titului pravers daug labiau nei vergiškas brolio įpročių kopijavimas.

– Sveikas protas yra prabangos dalykas, kurį dar turiu užsitaraut. Šiuo metu vos viską suspėju. Neturiu supratimo, kaip Benediktas atlikdavo visas savo priedermes, bet, kaip Dievą myliu, šita daugybė darbų, kuriuos reikia padaryti, kartais atrodo tiesiog neįveikiama.

– Turėtum labiau pasikliauti dvaro valdytojais. Neprivalai visko daryti pats.

– Taip, privalau, kol išmanysiu viską tiek, kad galėčiau patikėti tvarkyt reikalus kam nors kitam. Negaliu perleisti atsakomybės už finansinį šeimos stabilumą samdytiems darbuotojams vien todėl, kad tai palengvintų man gyvenimą ir išvaduotų nuo vargo taisyti savo neišsprusimą, – Maiklas apsidairė po kambarį, jausdamasis lyg apgavikas – vieta buvo persismelkusi pačia jo brolio esybe. Tamsiai raudonų ir rudų atspalvių pats nebūtų pasirinkęs, tačiau įsikūręs čia nieko nepakeitė. Jautėsi neturįs nei teisės, nei valios šitaip pasielgti. – Ir, skirtingai nei Benediktui, man net nereikia jaudintis dėl Kalipsės, o aš vis tiek jaučiuosi tarsi ant bedugnės krašto.

Elizabetė papurtė galvą.

– Dėl to, kad tavo brolio valia Džesikai teko tokia didžiulė prievolė, mano jausmai tebėra prieštaringi.

– Jai daugiau nieko neberekės visą likusį gyvenimą.

– Vien jos metinės rentos pakanka būt labai pasiturinčia našle. Toji plantacija ne šiaip sau buvo pagrindinis tavo brolio pajamų šaltinis – ji surydavo daugybę jo dėmesio ir laiko. Nuosavybės

tvarkymo našta veikiausiai bus jai per sunki. Vien mintis susidurt su tokiu iššūkiu man atrodo bauginanti.

– Jis kalbėjosi apie tai su manim prieš patvirtindamas testamentą, ir aš supratau to noro priežastį.

– Tuomet paaiškink ir man.

– Jis ją mylėjo, – paprastai tarė jis. – Tvirtino, jog toji sala Džesikai turi kažkokį poveikį, ir troško puoselėt ten įvykusią jos elgesio ir asmenybės permainą. Norėjo, kad ji pajustų savarankiškai įgyjamų turtų galią, jei kartais kada tektų gyventi be jo. Kažką kalbėjo apie tai, jog ji pernelyg save varžanti ir jai reikią visiškos laisvės, ar panašiai.

– Tarkim, jo ketinimai buvo geri, bet ji turėtų būti čia, su mumis. Mintis, kad ji viena, man skauda.

Maiklas pasinaudojo proga pereiti prie reikalo, dėl kurio motiną ir pasikvietė.

– Jos sesuo ledi Regmont jaučiasi panašiai. Ir kad jau prakalbom apie Esterą, čia ir ketinau tavęs paprašyti paslaugos.

– Taip?

– Norėčiau, kad užmegztum su ja artimesnį ryšį. Įtrauktum į savo draugų ratą. Praleistum su ja daugiau laiko, jei tik gali.

Elizabetė kilstelėjo antakius.

– Ji, be abejo, žavinga, bet juk tarp mudviejų gerokas amžiaus skirtumas. Nesu tikra, kad domimės panašiais dalykais.

– Pabandyk.

– Kodėl?

Jis pasilenkė ir dilbiais atsirėmė į kelius.

– Bijau, kad jai kažkas negerai. Man reikia tavo nuomonės. Jei aš teisus, tu kaipmat tai pastebėsi.

– Turėjau galvoj, kodėl domiesi būtent ledi Regmont? Dėl Džesikos?

– Man, žinoma, būtų labai malonu nuraminti Džesiką, – išsisuko jis. – Seserys taip rūpinasi viena kita.

– Tai tikėtina ir pagirtina. Bet vis dar nesuvokiu, kodėl Regmontas žmonos gerovę turėtų būti tavo rūpestis, – jos tonas buvo veikiau apdairiai smalsus nei priešgynus. – Jei reikia kuo nors pasirūpinti, tai padarys Regmontas. O tau, antra vertus, reikia savos žmonos, kad turėtum kuo užsiimti.

Maiklas sudejavęs atkragino galvą ir užsimerkė.

– Ar šiuo metu visi tik ir tegalvoja, kaip mane apveddinti? Paskalų laikraštपालािकीai nuolat spėlioja, kokie mano ketinimai, o dabar jau nebegaliu pasimėgaut atokvėpiu savo paties namuose!

– Ar nėra jokios moters, kuri tau patiktų?

O kaipgi. Tu jau nuovokiai atspėjai, kad aš pakvaišęs dėl kito vyro žmonos. Jis vėl atsisėdo tiesiai.

– Pakaks apie tai. Man viskas gerai. Mūsų reikalai klojasi puikiai. Nėra reikalo dėl ko nors nerimaut. Aš jaučiuosi pavargęs ir man nepakanka žinių, bet sparčiai mokausi, tad netrukus prie visko priprasiu ir elgsiuosi taip, lyg man tai būtų įgimta. Prašau tavęs nusiraminti, jei tik gali.

Motina atsistojo ir šnarėdama persiko atspalvio satino sijonais nuėjo prie skambučio virvelės.

– Man reikia puodelio stiprios arbatos.

Maiklui reikėjo ko nors gerokai stipresnio.

– Taigi, – nuolankiai tarė Elizabetė. – Papasakok, kas verčia tave nerimaut dėl ledi Regmont.

Jis pajuto maloniai smilktelint pasitenkinimą, kad privertė motiną kapituluoti. Kodėl Estera turėtų nuogaštai dėl mėgėjiškos bokso kovos tarp dviejų išauklėtų džentelmenų? Vis dar gyvai prisiminė jos maldaujamą, kone baugščią veido išraišką jiedviem kalbant. Ir buvo dėl to susirūpinęs.

– Ji sulysusi ir pernelyg išblyškusi. Atrodo per daug gležna – ir kūniška prasme, ir kitais atžvilgiais. Tai nepanašu į ją. Ji visad būdavo tokia linksma... kupina energijos ir gyvybinga.

– Vyras retai kada pastebi tokius pokyčius, net jei tai liečia jų pačių žmonas, o ką jau kalbėti apie svetimas.

Jis pakėlė ranką, gindamasis nuo tolesnių spėlionių.

– Žinau, kokia mano ir jos padėtis. Atkreipk dėmesį į tai, kad patikiu šį reikalą tau. Jei man pagelbėsi, būsiu gerokai ramesnis ir galėsiu vėl susitelkti į dalykus, priklausančius mano kompetencijai.

Tarpduryje pasirodė kambarinė baltu kyku, ir Elizabetė liepė atnešti arbatos. Tuomet grįžo į ankstesnę savo vietą ir sėsdamasi palygino sijonus.

– Plačiai pagarsinta tavo kova su Regmontu staiga įgijo naują prasmę. Pamaniau, kad tas vyras, kuriuo tapai, vargu ar rizikuotų pakliūt į magistratų teismo nemalonę. Tiesą sakant, tikėjausi, kad tai senojo Maiklo sugrįžimo ženklas.

– Tie motyvai tau tik vaidenasi. Ir tai ne kova, kuriai, – kaip sakai, – teisėjai nepritartų. Mes tiesiog susitarėm kartu pasportuoti.

Ji sviedė į jį irzloką motinišką žvilgsnį.

– Negali paneigt, kad matau, kaip žaidi laikrodžio grandinėle ir dunksnoji dešine pėda į grindis. Tai seni tavo įpročiai, kuriuos pastaraisiais metais įstengei sutramdyt. Bet štai kalbi ir galvoji apie ledi Regmont, ir tie nuslopinti polinkiai vėl pabunda. Jos poveikis tau išties stiprus.

Maiklas ranka pasitrynė veidą.

– Kodėl moterys atsitiktiniams įvykiams atkakliai stengiasi suteikti didelę reikšmę?

– Nes mes pastebim gyvenimiškas smulkmenas, o vyrai to nesugeba. Štai kodėl moterys protingesnės už vyrus, – ji perdėtai meiliai nusišypsojo, parodydama nepriekaištingai baltus dantis.

Jam kilo įtarimų – pažinojo tą savotišką šypseną ir nutuokė, kokie kėsmai už jos slypi.

– Aš pasidomėsiu Estera – dėl tavęs, – saldžiu balseliu pareiškė ji. – Bet tai kainuos.

Kurgi ne. Jis taip ir žinojo.

– Ir ką man tai kainuos?
– Turi leist man tave supažindint su keletu tinkamų jaunų damų.
– Velniai griebtų, – piktai burbtelėjo jis. – Ar negalėtum to padaryt tiesiog iš geros širdies?

– Aš padarysiu gerą darbą *tau*. Tu persidirbęs, pervargęs ir nepakankamai vertinamas. Nieko nuostabaus, kad tave traukia prie moters, kurią pažįsti ir šalia kurios jautiesi ramus.

Maiklas suvokė, kad bandydamas nuginčyti jos nuomonę pablogintų padėtį, tad prikando liežuvį ir atsistojo. Arbatos jam tikrai nepakaks. Benedikto konjakas, laikomas knygų spintoje už stalo, viliojo daug labiau. Priėjo prie spintos per visą sieną ir pasilenkęs atidarė vienas raižyto medžio dureles apatinėje eilėje.

– Gerai, kad nieko nesakai, – tęsė motina, – nes turėtum manęs pasiklausyti. Aš ištekėjau už Sinklerių vyro ir išauginau dar du; nuodugniai pažįstu tavo būdą.

Pripildęs stiklą iki pusės stabtelėjo, tačiau nusprendė, jog sklidinamas bus geriau.

– Mes kitokie nei visi vyrai?

– Kai kurie vyrai renkasi sau porą vadovaudamiesi sveiku protu, grynai analitiškai apskaičiuodami naudą ir nuostolius. Kiti, kaip tavo draugas Alisteris Kolfildas, pasiduoda kūniškoms vilionėms. Tačiau Sinklerių vyrai renkasi čia, – ji patapšnojo sau krūtinę ties širdimi, – ir kai jau pasirenka, juos sunku atkalbėt.

Maiklas dviem maukais išlenkė savo stiklo turinį.

Elizabetė priekaištingai sucaksėjo liežuviu.

– Prabėgo daug metų, kol tavo močiutė mane iš tikrųjų pripažino. Ji manė, kad kaip moteris aš pernelyg nenuolaidi ir kietakaktė, tačiau tavo tėvas neatsižadėjo savo pasirinkimo.

– Įdomu, kodėl ji taip manė.

– O Džesika... Myliu ją, tarsi tai būtų mano pačios duktė, tačiau iš pradžių dėl jos abejojau. Ji tokio tipo asmenybė, kurios niekuomet iš tikrųjų gerai nepažįsi, bet Benediktas prieštaravimų nesiklausė.

– Ir buvo labai patenkintas.

– Ar tikrai? Kodėl tuomet vis dar dėjo tiek pastangų, – juk net užrašė Kalipsę, – kad atskleistų gilesnius jos bruožus? Tokia jau meilės prigimtis – geisti visiškai užvaldyti kitą žmogų, jo kūną ir sielą. Labai galimas daiktas, kad ilgainiui būtų ėmęs apmaudaut dėl jos nesugebėjimo atsiverti. Šiaip ar taip, jų tinkamumas vienas kitam rūpesčių jau nebekelia. Tačiau tu laikaisi įsikibęs nederamos meilės. Tau reikia naujo jausmų objekto. Tai pats geriausias būdas pasveikt nuo nelaimingos meilės.

– Aš turiu ir rimtesnių rūpesčių.

– Galbūt anksčiau ir būtum galėjęs likt viengungis, bet dabar – nebe.

Maiklas spoksojo į stiklą savo rankoje ir vartė jį pirmyn atgal, bandydamas sugauti šviesą, sklindančią pro didelį langą jam iš kairės. Skausmingiausia iš visų pareigų, įgytų kartu su Tarlių titulu, buvo prievolė vesti tinkamą moterį ir gulėti su ja. Jis bus supančiotas ir turės tęsti tą apgaulę visą likusį gyvenimą. Vien mintis apie tai liūdino ir sekino.

– Pasirūpink ledi Regmont, – rimtai tarė jis. – Patark jai ar išklausyk ir užjaušk – žiūrint, ko jai gali prireikti, – tiek, kiek tik to reikės. O aš mainais skirsiu laiko tavo piršlyboms.

Elizabetė nusišypsojo.

– Sutarta.

12 SKYRIUS

Džesė žingsniavo deniu susikibusi už parankių su Bete. Stiprus vandenyno vėjas pūtė bures ir ginė laivą kelionės tikslo link. Tačiau kambarinei greitis vis vien rodėsi per mažas.

– Šitas vandenynas ir laivas taip man įsiėdė, – niurnėjo Betė. – O reiks ištvirt dar ištisas savaites.

– Na jau, tikrai nėra taip nepakenčiama.

Tamsiaplaukė mergina pažvelgė į šeimnininkę šelmiškai šypsodamasi.

– Jūs tai turit tą gražuolį, kuris prablaško ir taip trumpina kelionę.

Džesė pasistengė atrodyti nekaltai.

– Tikrai niekad šito neprisipažinsiu.

Bendraujant su Alisteriu ją aplankė naujas jausmas – tas visa persmelkiantis susižavėjimas, kurį dauguma jaunų moterų išgyvena paauglystėje. Pati Džesė iki šiol nebuvo jo patyrusi. Apie Alisterį galvojo pavojingai dažnai – ir sapnuodama, ir pabudusi.

– Primink, kokį ten vaikina turėjai Jamaikoj, – tarė tikėdamasi kiek atsikvėpti nuo savo svaigulio.

– A, mano Haris. Mielas ir aistringas vyrukas. Sakyčiau, aukščiausios rūšies.

Džesė nusijuokė.

– Kokia tu nedorėlė!

– Kartais, – nesidrovėdama sutiko Betė.

– Mielas ir aistringas, sakai? Manęs niekas nemokė vertinti tokių savybių.

– Jūs puikiai išmokyta – juk pasičiupot gražiausią džentelmeną, kokį tik esu kada mačius, – atšovė kambarinė. – Aišku, kuo jie dailėsni, tuo jų moterims sunkiau.

– Ak taip? Kodėl?

– Į juos kitaip žiūrима. Iš jų tikimasi daugiau ir sykiu mažiau. Kai kurie dalykai jiems atleidžiami, ir jie yra pavyzdys, į kurį lygiuojasi kiti, – Betė pasižiūrėjo į ją. – Nepalaikykite šito nepagarba, miledi, bet turėtumėt tai žinot.

Džesė linktelėjo. Ji žinojo.

– Taigi, esama vyrų, – paaiškino Betė, – kurie turi daugiau laisvės ir susilaukia menkesnių pasekmių. Jiems atleidžiama dažniau nei nedovanojama. O mums, moterims, jie vis tiek nesiliauja rūpęj, ir tai skaudina. Jei galėčiau rinktis iš dviejų vyrų – vieno kerinčio ir patrauklaus, kito mielo ir astringo, – pasirinkčiau mieląjį. Žinau, kad būčiau daug laimingesnė.

– Tu išmintinga moteris, Bete.

Kambarinė gūžtelėjo pečiais.

– Tas pamokas sunkiai išmokau. Bet vis vien jaučiuos už jas dėkinga. Nors, tiesą sakant, šitą savo taisyklę dėl pono Kolfildo sulaužyčiau. Yra gražuolių ir yra vyrų, nuo kurių net kojų piršteliai riečiasi. Tai daug ką sako.

– Taip, ir jis išties toks, ar ne?

Būtent todėl jam velnioniškai sunku atsispirti, nepaisant pasekmių, neišvengiamai lydėsiančių jų romaną. Ji dar turėjo sugalvoti tokiai rizikai tinkamą pateisinimą. Kelios malonumo valandos neatrodė pagrįstas argumentas.

– Nereikia taip raukytis, miledi. Jūs ganėtinai saugi.

Toli gražu taip nesijausdama, Džesė smalsiai pažvelgė į kambarinę.

– Ką turi galvoj?

– Jums dar per anksti. Vis dar gedit. Kai širdis dar tebegyja, susirandam ką nors, kas padeda pamiršt jos skausmą. Bet vieną dieną nebenorim užmaršties ir juos paleidžiam. Kai jums ateis tas laikas, atsiseikinsit su ponu Kolfildu su dėkingumu ir be jokio gailėsčio. Mes, moterys, šitaip ištvėriam savo vyrų netektį.

– Tikrai? – Džesei visai patiko mintis, kad ji atspari ir pernelyg neprisiriš prie Alisterio. Tokia perspektyva ją apstulbino... ir kartu nuramino.

– Na... gijimas neskausmingas, nes tuo metu širdis suformuoja sau kiautą lyg moliuskas. Kol tampa tokia stipri, kad gali vėl pamilti, – Betė suspaudė šeimininkei ranką ir tęsė: – Ir aš per daug nesijaudinčiau dėl pono Kolfildo, miledi. Jis turi tokį savotišką bruožą. Kiek galiu spręst iš savo patirties, tą bruožą turintys vyrai ilgus metus lipdo savo kiautą. Jiems ten viduj patinka, ir jie neketina lįsti lauk.

Skersai laivagalį perbėgo vaikas. Netikėtas reginys taip nugąsdino Džesę, kad ji visiškai pamiršo, ką ketino sakyti. Berniukas atrodė ne vyresnis kaip vienuolikos, šviesių garbanų kuokštais ir vis dar putliais skruostukais. Dūmė vairininko link, bet auliniu batu apauta pėda pastojo jam kelią. Berniūkštis suklupo, tėškėsi į denį ir iš skausmo riktelėjo.

Pasibaisėjusi tokio poelgio žiaurumu Džesė dar labiau įsiuto, kai tas pats jūreivis trūktelėjęs pastatė berniūkštį ant kojų ir šėrė jam porą antausių, o tada ėmė vainoti vaiką tokiais šiurkščiais žodžiais, kad jai net ausys užkaito. Taip niršiai ir tulžingai puolamas berniukas gūžėsi, bet, net ir pablyškęs iš baimės, savo mažą smakriuką laikė narsiai atkišęs.

Tą akimirką Džesė gyvai prisiminė, ką reikia būti jo kailyje. Ji tarsi grįžo ten, kur baimė ir auganti panika užplūsdavo ją sykiu su siaubingu kito smūgio laukimu. Mat kitas smūgis krisdavo visuomet. Liguistas įtūžis, apimantis tokius vyrus kaip jos tėvas ir šitas jūreivis, mito pats savimi ir augo tol, kol tik visiškas jėgų išsekimas sustabdydavo tolesnį smurtą.

Nepajėgdama nekreipti dėmesio, Džesė paleido Betės paranę ir žengė pirmyn.

– Ei, pone!

Jūreivis bėrė savo tiradą taip įsijautęs, kad jos neišgirdo. Ji pašaukė darsyk, garsiau, ir įgulos narys, stovįs greta ano, pastebėjo ją ir niuktelėjo jūreiviui į petį, kad tasai atkreiptų dėmesį.

Džesė sustojo priešais juos.

– Pone, toks elgesys su vaikais nepakenčiamas. Yra veiksmingesnių būdų drausmei ugdyti.

Vyras permetė ją šaltomis tamsiomis akimis.

– Tai ne jūsų reikalas.

– Žiūrėk, kaip kalbi su jos malonybe, – subarė Betė ir pelnė pikta žvilgsnį.

Džesė puikiai pažinojo tą išraišką. Jo kraujyje kunkuliavo pyktis ir poreikis jį išgiežti. Liūdna tiesa, bet buvo daug tokių vyrų kaip jos tėvas, vyrų, kuriems nepakako sveiko proto ar valios jėgos atsikratyti savo skaudulių nežeidžiančiais būdais. Jie temokėjo išlieti savo neapykantą ant kitų ir buvo taip dvasiškai sužaloti, kad tai darydami jautė malonumą.

– Jūs nežinot, kaip reikia tvarkytis laive, *jūsų malonybe*, – pašaipiai išsiviepęs tarė jis. – Ir kol nežinot, mokymąsi, kaip čia išgyvent, verčiau palikit man.

Aplink palengva būrėsi kiti vyrai, ir tai pakurstė augantį jos nerimą.

– Mokymas, – pataisė ji, grumdamasi su nervinga įtampa, tokia stipria, kad nuo jos paskaudo kaklą ir pečius, – jei jau leidžiat sau tai taip vadinti, visoms profesijoms taikomas vienodai. Jums bet koku atveju prastai sekasi.

Jis susigrūdo rankas į kišenes ir ėmė suptis ant kulnų, šaltai šypsodamasis pro rausvą tankią barzdą.

– Kai jūreiviui liepiama ką nors atnešt, jam patartina nepamiršt, kas tai per daiktas ir kad yra pasiūstas jo atnešt!

– Jis dar v-vaikas! – paprieštaravo Džesė. Balsas užlūžo, ir ji pasijuto tartum botagu perlieta. Žengė žingsnį atgal pati to nesuvokdama.

Supratus, kad jos taip vertinama ir taip sunkiai įgyta dvasinė pusiausvyra šitaip lengvai pažeidžiama, viduje tarsi kažkas nutrūko. Buvo save įtikinusi: jei suaugusi kada nors susidurs su smurtingu žmogumi, įstengs tvardyti ir bendrauti taip, kaip vaikystėje nesugebėjo. Tikėjo būsianti stipresnė ir galėsianti išsakyti visus kadaise paruoštus kandžius žodžius. Tačiau štai stovėjo sustingusia nugara ir spazmuojančiu skrandžiu ir visu kūnu virpėjo apimta įtampos.

– Visų pirma jis jūreivis, – vyras ištiesė ranką, sučiupo mažylį už plaukų ir stipriai trūktelėjo. Vaikas parklupo prie jo ir tyliai sudejavo. – Ir jis privalo užsidirbt pragyvenimui ir nesipainiot po kojom.

Ji sutramdė savo baimę.

– Sprendžiant iš to, ką mačiau, tai *jūsų* pėda pasipainiojo *jam* po kojom.

– *Ledi Tarli.*

Išgirdusi Alisterio balsą Džesė atsigrėžė.

Stoviniuojantys jūreiviai jam artinantis prasiskyrė, ir įkandin jo įsitvyrojo tyla. Vien jo laikysena pelnė dėmesį ir pagarbą. Suspausti jos kumščiai atsileido, bet, susierzinimui sukilus iš naujo, vėl susigniaužė. Jai neturėtų reikėti kito žmogaus jaustis tvirtai, tačiau, regis, vis dėlto reikėjo, ir dėl to ji pasijuto labai silpna ir bejėgė.

– Taip, pone Kolfildai?

Jis įdėmiai žiūrėjo Džesei į veidą.

– Ar reikia mano pagalbos?

Ji akimirką pasvarstė, ką čia atsakius, ir paklausė:

– Ar galėtume pasišnekėt akis į akį?

– Žinoma, – jis apžvelgė susirinkusius žiūrovus. – Tęsk.

Jūreiviai skubiai išsiskirstė.

Alisteris dūrė pirštu į vyrą, kuris taip įsiutino Džesę.

– Tu.

Jūreivis nusitraukė savo nutriušusią kepurę.

– Taip, pone Kolfildai?

Alisteris tiesiog stulbinamai persimainė. Mėlynas akių raineles persmelkė pastebimas šaltis, ir Džesė net suvirpėjo. Prisiminė jaunystėje regėjusi tą šaltakraujišką uždarumą, ledinį negailestingumą, moteris viliojusį lygiai taip pat, kaip ir beatodairiškus lošėjus.

– Būk atsargus ir žiūrėk, kaip elgiesi su tuo jaunu jūreiviu, – rūščiai perspėjo jis. – Savo laive nepakęsiu blogo elgesio su vaikais.

Džesę užliejo galinga susižavėjimo ir pasitenkinimo banga. Alisteris tikriausiai artindamasis matė pakankamai, kad suprastų, kokia čia padėtis, ir jo požiūris į šį dalyką jai labai daug reiškė.

Ji ištiesė ranką į vaiką.

– Gal jis galėtų eit su mumis?

Berniukas išpūtė akis – šiose atsispindėjo didesnis siaubas nei tada, kai kentė užgauliojimus. Smarkiai papurtė galvą ir pasitraukė arčiau kitų vyrų.

Džesė trumpam suglumo, mat tikėjosi palengvėjimo ir dėkingumo. Tuomet suprato. Viena iš žiauresnių pamokų, jos išmoktų jaunystėje: jei atidėliosios tai, kas neišvengiama, galiausiai tik susilauksi sunkesnės bausmės.

Akis sugėlė neišverktos ašaros. Užplūdo gailestis abiem vaikams: ir stovinčiam priešais, ir tam, kuriuo ji pati kadaise buvo. Tikriausiai per ją berniukui bus tik blogiau.

Nelaukdama Alisterio Džesė apsisuko ir nuskubėjo laiptų link. Kai pajuto jo ranką sau ant juosmens, akis aptraukė migla. Leido si jo vedama ir, palydėta po deniu ir saugiai atskirta užvertų durų, pasijuto dėkinga.

Jo kajutė. Buvo sudirgusi, akis temdė ašaros, tačiau kaipmat atpažino ją iš kvapo. Jo savitas vyriškas aromatas tvyrojo ore ir kaitino ją.

Kajutė buvo panašaus dydžio kaip Džesės ir beveik taip pat apstatyta, tačiau jo valdose ji jautėsi visai kitaip – tapo budresnė ir apimta geismingos nuojautos.

Virpėdama iškvėpė ir sunėrė rankas, taip fiziškai išreikšdama savo vidinę sumaištį. Klydo manydama, jog išsivadavo nuo savo tėvo. Dabar žinojo – niekuomet netaps laisva.

– Džesika? – Alisteris apėjo ją. Šaižiai iškvėpė. – Prakeikimas... Neverk.

Ji pabandė pasitraukti. Jis sugavo ją ir truktelėjęs tvirtai prispaudė prie stipraus savo kūno. Jos skruostas prigludo prie rinktinės švarko medžiagos. Prie ausies stipriai ir lygiai plakė jo širdis.

– Kalbėk su manim, – paragino jis.

– T-tas vyras su manim elgėsi taip užgauliai. Jis niekšas ir to visai nesigėdija. Pažįstu tą žmonių tipą. Jis gyvulys. Išmintingai pasielgtum jo atsikratęs.

Tada stojo ilga tyla; Alisteris alsavo pernelyg tolygiai, kad ritmas būtų buvęs natūralus. Džesė pažinojo jį pakankamai, kad suprastų: dabar jis svarstė, kokia jos nerimo prasmė bei potekstė ir spėliojo, kur reikalo esmė.

Jo rankos glostė jai nugaros išlinkį.

– Ketinu pasikalbėt su kapitonu Smitu. Kai pasieksim uostą, vyras bus atleistas.

Ji atsitiesė, kad tarp jų atsirastų atstumas. Jis vertė trokšti į jį remtis ne vien kūniškai. Tai buvo pavojinga.

– Džese... – familiarus kreipinys sukėlė dar prieštaringesnius jausmus. – Gal tau būtų naudinga pasikalbėt, kodėl esi tokia nusiminusi.

– Su tavim? – nusišaipė ji, savo nusivylimą juo paversdama savigyna. Pernelyg lengvai jam pasidavė, pernelyg apsinuogino. – Turėčiau atvert širdį svetimam?

Alisteris šį irzlų išpuolį sutiko taip geranoriškai, kad ji susigėdo.

– Gal aš kaip tik geriausias variantas, – ramiai tarė jis. – Aš nešališkas asmuo, kuriam turi galios, nes šį tą žinai apie nešvarią mano praeitį. Ir net jei būčiau linkęs negalvodamas viską išplepėti, – o tu žinai, kad toks nesu, – aš atskirtas nuo visų, kurie galėtų tai panauti prieš tave.

– Negaliu įsivaizduoti nieko, apie ką labiau nenorėčiau šnekėtis, – ji pasuko durų link.

Alisteris užtvėrė jai kelią ir sukryžiuo rankas.

Tokie spąstai tik dar labiau sudrumstė jos permainingą nuotaiką.

– Ketini mane sulaikyti?

Dailių jo lūpų šypsena buvo tylus iššūkis. Tačiau, skirtingai nei niekinamas jūreivio pašaipumas, Alisterio žvilgsnis teikė jai jėgų.

– Dabar tu pažeidžiama, – pasakė jis. – Kol tokia esi, liksi su manim.

Džesė prisiminė, ką Betė kalbėjo denyje vos prieš kelias akimirkas, ir sutapimas nepraslydo jai pro akis. Jis parinko tinkamus žodžius, nors galvoje turėjo visai ką kita. Dabar ji žinojo, – laimė, kad Betė buvo labiau patyrusi, – kodėl Alisterio vilionėms taip sunku atsispirti. Bet vis dar nenutuokė, ką jis galėtų gauti mainais.

– Kodėl aš turėčiau tau rūpėti?

– Tu mano meilužė, Džese.

– Dar ne.

– Seksas šiuo atveju tėra formalumas, – tonas buvo žemas ir intymus. – Mudviejų sąjunga visad buvo neišvengiama. O aš ne iš tų vyrų, kurie tenkintųsi trupiniais. Privalau turėti viską. Ir gera, ir bloga.

– Tai turėčiau tiesiog viską tau išrėžti? – ūmai užplūdus stipriam ilgesiui ji ėmė aštriai kapoti žodžius. – Ar tada nebūsiu tos pačios padermės kaip tas jūreivis? Jei išliesiu savo vidinę sumaištį smūgiais, kuriuos turės prisiimti kitas žmogus?

Alisteris žingtelėjo arčiau.

– Kitaip nei tas berniūkštis, galiu juos atlaikyt. Dar daugiau, aš *noriu* juos prisiimt. Nėra tokios tavo dalelės, kurios nenorėčiau.

– *Kodėl?*

– Nes nežabotai trokštu tavęs, tad ir tu privalai nesivaržyt. Visom prasmėm.

Džesei knietėjo leistis žingsniuoti po kajutę, bet susilaikė, kaip buvo ilgai mokyta. Damoms šitai nedera. Jos turi išlikti romios ir nerodyti jausmų. Jos gyvena tam, kad palengvintų vyro našta, o ne dar labiau ją apsunkintų.

Tačiau Alisteris – pati vyriškiausia būtybė iš visų jos pažįstamų – buvo vienintelis, kuriam jautėsi galinti atskleisti tamsiąsias sielos kerteles. Ji žinojo, buvo keistai įsitikinusi, kad jis, kitaip nei daugelis, nesusidarys apie ją blogesnės nuomonės. Neims elgtis su ja kitaip. Jis pažinojo tamsą. Gyveno joje, susiliejo su ja ir dėl tos patirties, atrodė, tapo tik stipresnis. Ji vis dar negalėjo atsistebėti, koks jis veržlus, kaip nuožmiai gali susitelkti į tikslą, kaip tvirtai geba ryžtis netekt kitų pagarbos, kad išvengtų nesėkmių ir būtų nepriklausomas.

Buvo pernelyg jaunas, kai įgimtas jo geidulingumas ir pribloškianti išvaizda sužadino gašlų persisotinusių nedorovingų moterų susidomėjimą. Žinodamas, kad pats privalo pasirūpinti savo ateitimi, kaip galėdamas pasinaudojo ta netikusia aplinkybe. Bet kiek jam tai kainavo?

– Džesika. Ką tu galvoji šitai į mane žiūrėdama?

Ji spoksojo į jį, pavergta rūstaus grožio ir akivaizdžios jėgos. Neišmanė, kaip suprasti tą jo „bruožą“, apie kurį užsiminė Betė, tačiau, šiaip ar taip, ji buvo moteris su visais primityviais savo lyčiai būdingais instinktais. Jis tryško pirmąsį geismingumą, nuo kurio ji tapo priklausoma. Kai nebūdavo su juo, norėdavo būti. Toks galingas potraukis baugino visą pastarąją savaitę – juk žinojo, kad tarp jų niekuomet negalėtų būti jokio ilgalaikio ryšio.

Jos pasaulis nebuvo jo; jo nebuvo jos. Jų keliai trumpam sutapo, tačiau netrukus išsiskirs. Ji negalėtų amžiams pasilikti Vakarų Indijoje, o jis neilgai pakęstų Londono aukštuomenę, net jei tvirtintų priešingai. Geismas jai nebuvo vienintelis nežabotas jam būdingas dalykas. Alisteris buvo drąsus ir įžūlus vyras, energingas ir stiprus. Aukštuomenė, kurios normas jai taip puikiai įkalė, dusintų jį ir keltų nuobodulį.

Ne, ji neišmanė tiek, kiek Betė... Bet Alisteris išmanė. Jis irgi apie jų ryšį kalbėjo kaip apie ribotą, trumpalaikį. Greitai užsimezgantį ir lygiai taip pat veikiai nutrūkstantį. Kur užtektų vietos tik švelnumui ir dėkingumui. Ji turi pasikliauti jų, labiau patyrusių, patarimais.

– Žaviuosi tavimi, – tarė ji.

Alisteris iš pažiūros liko ramus, tačiau Džesė pajuto jį apėmusį sąstingį.

– Nepaisydama visko, ką apie mane žinai?

– Taip.

Stojo slogi pauzė.

– Aš beveik tikras, kad iš visų, žinančių apie mano praeities klystkeliuos, tu vienintelė gali šitai pasakyti.

– Tačiau tu nedvejotai ir su manim kalbėjaisi atvirai. Tikriausiai bent truputį tikėjai, kad galiu būt ir platesnių pažiūrų.

– Nepasakyčiau, kad nejaučiau baimės, – prisipažino jis įtemptu veidu. – Bet taip, tikėjaisi, jog į mano nuodėmes veikiau pažiūrėsi pro pirštus nei pasmerksi.

Ką tik jos krūtinėje tvyrojusią tuštumą dabar pripildė kažkas šilto ir švelnaus.

– Pati nebūčiau patikėjęs, kad šitai sugebėsiu.

Ji nerado žodžių paaiškinti tam jausmui. Tai buvo kažkas panašaus į pergalę ir taip skyrėsi nuo pralaimėjimo, kurį juto palikdama dieną, jog atrodė tiesiog neįmanoma, kad viena emocija galėtų taip spėriai pakeisti kitą.

Jos protas priklausė jai.

Negalėjai nuneigti, kad jos kūnas buvo sužalotas, o jausmus lengvai perveikdavo baimė. Tačiau jos protas liko nepažeistas. Ji galėjo vertinti Alisterį matu, pranokstančiu siaurą akiratį, į kurią buvo mokyta sprautis. Kad ir kaip labai jos tėvas stengėsi, jam nepavyko – ji nemąstė taip, kaip jis. Kai kurių jos dalelių pasiekti jis nesugebėjo. Ši netikėtai atrasta laisvė buvo ypatinga ir itin jaudinanti. Tik dėl Alisterio tai tapo įmanoma. Jei ne jis, gal niekuomet nebūtų tekę susidurti su tokiu pasirinkimu, kuris apšvietė jai protą. Iki šiol niekad negavo galimybės priimti ką nors, kas nepriimtina. Jos pasaulyje tokie sprendimai nebuvo daromi.

Klibant jos pasaulio ašiai, Alisteris tebestovėjo lyg statula, dailūs bruožai buvo atšiauriai sustingę.

Džesė matė kiaurai išorę ir suprato – jis savo sprendimo dar nepriėmė. O juk taip noriai priėmė ją pačią.

Ji labai atsargiai atsirišo skrybėlaitę prilaikančius kaspinus ir nusiėmusi rūpestingai padėjo ją ant kėdės. Nuėjo prie durų aplenkdamą Alisterį, bet šis jos nesustabdė – tik atsigręžęs lydėjo ją akimis. Jautėsi laiminga žinodama – jei išeitų, jis sektų jai iš paskos.

Ji užšovė ovalų žalvarinį durų skląstį ir už nugaros išgirdo jį šaižiai iškvepiant.

Džesė nuėjo prie lovos ir atsargiai įsitaisė ant čiužinio kraštelio.

Dailus Alisterio veidas akimirką atrodė laukinis, ir ji suvirpėjo apimta kaitinančios nuojautos. Bet ši išraiška tuoj pat buvo užmaskuota kita, neįprastai griežta mina.

– Turėdamas galvoj mudviejų lažybas, – tarė sunėręs rankas už nugaros, – privalau priminti, kad tavo buvimas užrakintoj mano kamutėj – nepadorus dalykas.

Jos veidą nušvietė plati šypsena. Iki šiol nepasitaikė progos išbandyti tų atvirkštinių vaidmenų, kuriuos jiedu susitarė priimti.

– Ar atrodau taip, lyg man rūpėtų padorumas?

– Ar apsvarstei pasekmes?

Ją liečiančios jo rankos. Jo burna. Visas tas gašlus meistriškumas, sutelktas tam, kad teiktų jai malonumą. Ji troško dar daugiau artumo. Jautėsi tokia perpildyta švelnumo ir dėkingumo už tai, kad skatino jos gyvenimą keistis.

– O taip. Apsvarsčiau jas visas.

Išgirdus tankaus alsavimo lydimą atsakymą, jo žvilgsnis suliepsnojo.

– Manau, turėčiau jas išvardyt, kad tuo įsitikinčiau.

– Ne, – Džesė pasidėjo rankas ant kelių. – Jokių žaidimų ar lažybų, prašau. Ne dabar.

– Pasakyk, kodėl taip staiga pasidavei.

– Kodėl ne?

– Kodėl dabar? Pakviečiau tave į savo kajutę, o tu dienų dienas ignoravai pasiūlymą. Vos prieš akimirką bandei išeit. Iš kur ši ūmi permaina? Nori užsimiršt? Ar pergulėjimas su manim suveiks taip pat gerai, kaip vynas? Turiu tave perspėt – aš toli gražu ne toks puikus kaip tas gėrimas.

– Nenoriu nieko pamiršt. Tiesą sakant, tikiuosi prisimint kiekvieną šios dienos akimirką.

Alisteris jokių jausmų neparodė, tačiau regėjosi, kad oras aplink jį keistai virpa.

– Jaučiuosi tau labai artima, – tarė ji, – bet anaipatol nepakanka. Jei nusirengtume, būtų daug geriau.

– Nenoriu šito, jei esi pažeidžiama ar pernelyg susijaudinusi.

– Nesu. Jau nebe, – tas atsargumas tiek daug bylojo apie jo ketinimus. Jei jam reikėtų tik sekso, tikrai nesuktų dėl to galvos. – Ar nepakanka, kad noriu tavęs? Ar reikia ko nors daugiau?

– Aš nepasirengęs sustot, kaip padariau anąsyk. Dabar vidurdienis. Po kelių valandų mūsų pasiges. Apie tai, kuo buvai užsiėmusi, žinos mažų mažiausiai tavo kambarinė ir mano kamerdineris. Gal ir kiti, jei užsimiršim ir mus kas nors išgirs.

Džesė kruopščiai apsvarstė jo žodžius.

– Tu bandai mane atkalbėt. Gal kaip tik tavo, o ne mano širdy įvyko permaina?

Ji žinojo, kad ne, tik jau ne tada, kai jis taip nekukliai spokso, tačiau neperprato jo mąstymo.

– Aš trokštu tavęs jau taip ilgai, – kimiai tarė jis, – kad neprisi-menu, ką reiškia gyvent be to geismo. Bet privalai žinot, ką darai. Man reikia, kad pagalvotum, kas esi, kur esi ir kas esu aš. Pamąstytk, kaip klostysis reikalai mums peržengus šitą slenkstį. Pagalvok, kokia paliksi šią kajutę, – susitaršiusi ir gerai išdulkinta. Pagalvok, kaip sėdėsi už stalo kitapus manęs per vakarienę, apsupta vyrų, kurie vos metę į tave akį supras, kad šiandien ilgai ir energingai tave tvarkiau.

Jo šiurkštumas sukretė tiesiog fiziškai, ir užliejusi jaudulio banga ją apstulbino – niekad nemanė, kad galėtų šitaip būti. Veidas iškaito. Priešais stovėjo ne švelnus meilužis. Tai buvo vyras, kadaise garsėjęs kandžiu sąmoju, jo liežuvis galėjo ir apžavėti, ir lygiai sėkmingai sudraskyti į skutelius. Vyras, kuris padarytų viską, kad gautų, ko nori.

O jis norėjo jos. Tai teikė stiprybės jos pakirstam pasitikėjimui savimi.

Alisteris priėjo.

– Žinok, ką čia darai, Džesika, – vėl tarė šiurkščiu nenuolaidžiu balsu. – Galiu palaukt, kol būsi pasirengusi.

– Ilgiau laukti nebenoriu, – ji pašoko ant kojų ir parodė į artimiausią krėslą. – Sėskit, pone Kolfildai. Atėjo laikas man patvarkyti jus.

Alisterio krūtinė, giliai įtraukus oro, išsipūtė, tada ūmai vėl subliūško. Jis apsisuko ant kulno ir žengė prie krėslo, bet prieš sėsdamasis stabtelėjo, nusivilko švarką ir užmetė jį ant atlošo.

– Pagal mudviejų susitarimą aš turėčiau būt sveiko proto balsas. Padorumo pavyzdys.

Džesė stebėjo jį ir žavėjosi įgimtu seksualumu, kuriuo tryško jo judesiai. Gėrėjosi ir stangriu užpakaliu, nekantraudama išvyst jį nuoga.

– Maloniai prašom, bet manęs tai nepaveiks. Tačiau suprantu, kad tu labai nemėgsti pralaimėt lažybų.

Jis pasidėjo rankas ant kelių ir laukė. Primerktose akyse po sunkiais vokais atsispindėjo laukimo įtampa. Tarp kojų ryškėjančios apybrėžos liudijo, kaip galingai jis susijaudinęs, ir Džesė ėmė alsuoti tankiau.

– Ne šiuo atveju. Atiduočiau visą savo turtą, kad tik galėčiau tave pasiguldyt; pralaimėtos mudviejų lažybos – juokingai maža kaina už tokį malonumą.

Jos krūtinė įsitempė nuo tokios aistros apraiškos ir korsetas ėmė nepakeliamai veržti. Geisdama išsilaisvinti, priėjo prie jo ir atsuko nugarą.

– Padėk man.

Pirštai palytėjo ją lengvai, per lengvai, kad numalšintų troškulį. Kai suknelė prasiskyrė, Džesė sušilo ir pasijuto kiek apsvaigusi. Jo odos kvapas, tas egzotiškas tik jam būdingas savitas aromatas kas kart įkvepiant pripildydavo jos šnerves. Žinojo, kad jis veikiausiai

įkaitęs lygiai kaip ir ji, ir troško paliesti nuoga jo odą, priglusti prie jos nosimi ir lūpomis.

Alisteris nutraukė rankoves jai nuo pečių, Džesė išsirangė iš suknelės ir leido nusmukti jai ant grindų. Jis ėmėsi vikriai ir įgudusiai segioti korsetą. Ji mėgavosi tuo meistriškumu, gyvai jį prisiminė, svajoto apie jį.

Jis padėjo nusmukti korsetą žemyn per klubus, ir išlipusi iš to banginio ūsų kiauto ji pasijuto neįprastai laisva ir nesivaržanti.

– Džese, – iškvėpė jis ir po akimirkos apglėbęs pasitrynė nosimi jai į nugarą. Didelės plaštakos suėmė maudžiančias krūtis, gniaužė jas tvirtai, tačiau švelniai.

Ji atlošė galvą ir užsimerkė; iš krūtinės ištrūko atodūsis. Troškimas jam atsiduoti buvo bemaž neatsispiriamas, tačiau ji susivaldė. Jei leis, jis perims iniciatyvą, o ji šito nenorėjo. Alisteris gulėjo su daugiau moterų, norinčių, kad lovoje darbuotųsi jis, nei turėjo tekėti jo daliai. Ji nenorėjo būti panaši į jas, ypač po neapgalvotų savo žodžių aną vakarą. Ji norėjo teikti malonumą ir norėjo, kad jis jį priimtų.

Džesė atsargiai apsigrėžė jo glėbyje ir atsidūrė tarp praskėstų jo šlaunų. Rankomis suėmė jo veidą ir prispaudė lūpas jam prie burnos – troško bučinių, nuo kurių jautėsi gundanti ir geidžiama. Jo rankos apsivijo jos liemenį ir truktelėjo artyn.

– Leisk man tavim pasimėgaut, – iškvėpė ji jam į burną. – Anąsyk man atsakei...

– Negali tikėtis kantrumo – juk laukiau septynerius metus.

Ji suleido išskėstus pirštus į vešlius šilkinis jo plaukus.

– Ką po septynerių metų tereiškia dar kelios akimirkos?

Alisteris atkragino galvą ir dusliai sudejavo; į ją žvelgė akys, kupinos begėdiškos deginančios aistros. Stebėjosi galinti sukurstyt tokį atsaką – juk jis toks gražus ir gašlus palaidūnas. Ji – aukštumenės dama, pagarsėjusi savo santūria laikysena, o Alisteris skleidžia aistrią kaitrą, nuo kurios ji glemba ir lydosi.

Pirštų galiukais paglostė jo tamsius lenktus antakius. Jų forma veidui teikė nuodėmingą išraišką ir rėmino stulbinamas akis su tankiomis blakstienomis. Nykščiais perbraukė iškilius skruosti-kaulius ir tvirtai laikydama jo galvą, kad nejudėtų, pabučiavo aristokratiškos nosies galiuką.

– Jėzau, Džese, – sušvokštė jis. – Jei ketini mane pribaugt, būk gailėstinga ir padaryk tai greitai. Nekankink manęs.

Ji atsitraukė ir ėmė narplioti kaklaskarės mazgą.

– Dar turiu daug ką nuveikti.

– Tu varai mane iš proto.

Jis įsitvėrė jos klubų ir prisitraukė tiek, kad savo burnos šiluma apgaubtų stangrų styrantį spenelį. Šiurkščiai geismingai sudejavo, ir Džesė suglebo jo glėbyje.

Prisilietimas nutvilkė net per plonus batistinius marškinius. Ji išsirietė ir aiktelėjo, lytis godžiai geismingai sutvinkčiojo. Keliai apsilpo, ir ji sugriebė jį už pečių, kad išsilaikytų ant kojų. Alisteris meistriškai, negailėstingai jaudrino ją liežuvium, ir tai priminė aną kartą, kai malonino ją burna. Kai krūtis apsunko nuo geismo, o spenelis išburko ir paraudo, jis pasigrėžė ir taip pat dėmesingai ėmėsi kitos. Džesė pajuto karštus savo pačios jaudulio lašus, tarpkojis sudrėko, pasirengęs priimti jį.

Ji suaimanavo.

– Noriu tavęs nuogo. Noriu pajust tave savyje.

Jis dusliai suurzgė ir ją paleido.

– Tikrai pajusi, mano meile. Kiekvieną colį. Niekad nebuvo toks kietas. Įgrūsiu tau kaip reikiant, ir tu baigsi daugybę kartų.

Alisteris ėmėsi liemenės ir atsagstęs dramblio kauko sagas spėriai jos atsikratė. Pakilo nuo krėslo, – judesys buvo galingas ir grakštus, – ir ji virpančiomis kojomis žengė atbula, visai nebepažindama savo kūno. Buvo tarsi juslių ir troškimų kamuolys, emocijos šėlo taip smarkiai, kad apimta baimės būtų pabėgusi, jei galūnės nebūtų buvusios apsunkusios nuo geidulio.

Septyneri metai. Regis, visą tą laiką jos potraukis jam tyliai kunkuliavo viduje ir laukė jo prisilietimo, kad ištrūktų laisvėn. O dabar užliejo ją karščio bangomis, raudoniui išmušę odą ir lengvus tartum plunksna marškinius bei ilgas kelnaites pavertė slegiančia našta. Bet nusivilkti ji nedrįso. Ir taip buvo pernelyg pažeidžiama. Pernelyg nuoga. Griežta laikysena, kandžios replikos, nepriekaištingos manieros – visų tų skydų, kuriais buvo pratusi prisidengti, po ranka nebebuvo. Likusi be tos apsaugos nebežinojo, kas ji, todėl jautėsi atvira ir beginklė.

Nenučiuokiantis apie vidinę Džesės sumaištį ir todėl laimingas Alisteris baigė atsimazgyti kaklaskarę ir nušveitė ją šalin. Kitą akimirką per galvą nusitraukė marškinius. Jau siekė kelnių prarėžo, tačiau jinau jį sustabdė.

– Ne, – tarė ji ir žvelgdama į jį sunkiai nurijo seiles. Kad ir koks elegantiškas atrodė apsirengęs, po drabužiais buvo pats tikriausias vyras. Lygus įdegis išdavė jį neretai vaikštinėjant be marškinių, o įspūdingi rankų ir stangrūs pilvo raumenys bylojo dažnai dirbant drauge su samdiniais.

Pakėlė ranką, norėdama ją paliesti, kojos nejučia pačios žengė pirmyn. Prispaudė delną prie šiltos jo odos, ir ją nukrėtė šiurpas. Pajuto tankiai plakant jo širdį. Jis turėjo tiek energijos ir stiprybės. Jo laukimas buvo regimas ir juntamas; raumenys kieti ir nepaprastai puikūs. Įkaitinta ir sužadinta jo vyriškumo, nekantriai virpėjo galvodama, kad toji gryna patiniška energija sutelkta jos kūnui pamaloninti.

Alisteris sugavo jos riešą.

– Net maudžia, kaip tavęs geidžiu.

– Ne tik tau, – sukuždėjo ji ir išsivadavo iš švelnių gniaužtų norėdama paliesti jo pečius. Abiem delnais paglostė plačius išlinkius, tada nuslydo žemyn rankų raumenimis, suspaudė juos pirštais, tačiau tie mygiami nepasidavė. Jis buvo tartum šiltas marmuras. Norėjo neskubėdama paliesti jį visur, pasitrinti į jį nosimi ir giliai į

plaučius traukti jo kvapo. Ji norėjo *jo*. Tą akimirką norėjo jo labiau nei bet ko kito pasaulyje. Jautėsi visiškai užvaldyta lig šiol slopinto alkio. Viskas, kas iš jos liko jam nuplėšus visut visutėles apsaugas, – aistra ir geismas jam.

Kai jos rankos ėmė klajoti kieto kaip akmuo pilvo iškilumais, prie šonų nusvirę jo kumščiai susigniaužė.

– Ar manęs trokšdama sudrėkai? Ar jauties tuščia be mano koto savyje?

Džesė linktelėjo jausdama, kaip stangriai susitraukė godi jos lytis.

– Leisk tave pripildyt, – sumurkė jis, tikras pagundos įsikūnijimas. – Leisk įsiskverbt į tave ir priverst tave baigt...

– Dar ne.

Apsivijusi jį rankomis prigludo dar arčiau, delsdama nusileisti, nes troško, kad pirmas pasiduotų jis. Liežuviu perbraukė stangrų spenelio apskritimą.

Jis sušnypštė ir sugriebė jos klubus su kone žeidžiančia jėga.

– Dar akimirka, ir priremsiu tave prie sienos – tada nebegalėsi rinktis.

– Kur tas pagirtinas santūrumas, kurį demonstravai aną vakarą?

– Tu buvai apgirtusi; dar prieš mudviem pradedant žinojau, kad tavęs nedulkinsiu. Dabar... Kelio atgal nebėra. Žinau, kad po kelių akimirkų turėsiu tave taip, kaip jau per ilgai troškau turėt.

– *Alisteri.*

– Prakeikimas, aš bandau būt mandagus, – išpaudė jai į kaktą greitą stiprų bučinį. – Bandau susivaldyt neištempęs tavęs į denį ir neparsigriovęs ten kaip pasiutęs žvėris. Bet aš tik vyras, – ir turintis daugybę trūkumų, – ir velniškai gerai žinau, jog mudviem viskas eisis taip puikiai, kad niekad nenorėsiu liautis; todėl ir nekantrauju pradėt.

Džesė sustingo, jos alsavimas golstė jam odą, jo lūkesčių svoris prislėgė jai krūtinę. Jei jį nuviltų, ją tai sugniuždytų. Negalėjo šito

leisti. Jis tikėjosi nepaprasto malonumo, ir ji buvo pasiryžusi tokią suteikti. Ištiesė rankas prie jo kelių prarėžo ir ėmėsi vaduoti iš kilpučių sagas.

Alisteris siektelėjo jos plaukų ir pradėjo traukyti garbanas prilaukančius smeigtukus.

– Noriu pajust, kaip tavo plaukai glosto visą mano kūną. Noriu sugniaužt juos delnais ir laikyt tave, kad nejudėtum, kol ilgai pašėlusiai tave tvatinsiu.

Džesė virpančiomis rankomis po apatiniais suėmė jo kotą. Jis sudejavo ir sutrūkčiojo jos gniaužtuose.

– Tu toks karštas, – tarė ji, nutvilkyta jo kaitros. Nutraukė apatinius ir išlaisvino jį. Kotas sunkiai nusviro jai į delnus, ir Alisteriui išsprūdo žemas gyvuliškas garsas.

Džesė giliai įtraukė oro ir įsispoksojo į nuostabią varpą, taip godžiai besiveržiančią jos link. Galbūt turėjo tikėtis, kad visos jo kūno dalys vienodai stulbinamos, bet jai trūko tokios patirties. Buvo pratusi prie vienintelio vyro ir niekad nemanė, jog intymiai suartės su kuo nors kitu.

Jos pirštai, sekdami žvilgsniu, nuodugnai tyrinėjo. Apčiuopė storas venas, gyvatiškai vingiuojančias per visą kieto koto ilgį. Jis buvo visiškai ir pašėlusiai susižadinęs. Pautai pūpsojo stangrūs ir susitraukę, tačiau ir jų parengtis atrodė ne mažiau išpūdingai. Jis ir čia buvo didelis – štai jo vyriškumo įrodymas, kurį žadėjo tas pasitikėjimas savimi ir pasipūtimas. Džesė svarstė, ar jos kūnas sugebės jį priimti. Visas, nuo šaknies iki pat galiuko, buvo toks storas ir ilgas.

– Pasakyk ką nors, – kimiai tarė jis. – Pasakyk, kad jo nori.

– Verčiau aš tau parodysiu, – ji apsilaižė lūpas ir atsiklaupė.

– *Džesika.*

Gergždžiantis balsas sujaukino, ir ji nebeprisė nepatogių kietmedžio grindų. Alisteris stovėjo nejudėdamas, panardinęs rankas jai į plaukus. Sunkiai alsavo, krūtinė kilnojosi, pilvas žvilgėjo išrasojęs prakaitu.

Šitaip bent jau buvo tikra suteiksianti jam malonumą. Jos lūpos prasivėrė. Burna prisipildė seilių, ir ji apžiojo stambiai galvutę.

– Velniava, – smarkiai drebėdamas sudejavo jis.

Lėta karšta priešsėklio čiurkšlė nutekėjo jos liežuviu. Suaimanavo jo paragavusi ir įnirtingai skruostais pumpavo toliau, geisdama daugiau to sodraus skonio.

– Taip... Džese. Taip, – Alisteris laikė suėmęs jos veidą ir nykščiais glostė skruostus. – Svajojau apie tai. Norėjau turėt tave šitaip, norėjau taip pašėlusiai, kad buvau tikras išėsiąs iš proto.

Judino klubus, įstumdamas kotą į jos besidarbuojančią burną ir vėl ištraukdamas. Gražus jo veidas nuo geismo sušiurkštėjo, oda stangriai aptempė iškilius skruostikaulius, gašlią burną perkreipė skausmingo malonumo grimasa. Jei ne begalinis jo žvilgsnio ir prisilietimo švelnumas, toks nuožmus alkis būtų gąsdinęs.

Jos išraudusią odą išmušė prakaitas, atmintyje atgijo ano vakaro prisiminimas: jo teikiamas malonumas, jo liežuvis ir pirštai ant jos kūno. Joje. Toji nepakeliama ekstazė. Norėjo mainais suteikti jam tokią pat, norėjo palikti jam panašų neišdildomą prisiminimą.

Viena ranka Džesė sugriebė liauną jo klubą, o kita suėmė kapšėlį. Jis prapliupo keiktis, kūnas trūkčiojo, kai ji pasvėrė delne sunkias sėklides ir pirštų galiukais ėmė švelniai gundomai masažuoti sustangrėjusią mašnelę. Liežuviu taip pat drąsiai suko ratus apie aksominę koto galvutę, lyžčiojo jautrią apatinę jos pusę.

– Dieve mano, – aiktelėjo jis; pilvo raumenys virpčiodami susitraukinėjo. – Čiulpk, Džese... paimk mane giliau... taip, šitaip...

Ji apgniauzė storą varpos šaknį ir spustelėjo – pajuto jį sudrebant ir išgirdo nusikeikiant. Jis visiškai nebesivaržė ir dėl to atrodė toks jaudinantis, toks nuodėmingai viliojantis. Ji stipriai suspaudė šlaunis – bandė apmalšinti nepakeliamą papurtusio nuo geismo kūno maudulį. Kaito suvokusi, kokia slidi jos lytis, kaip ilgesingai ji virpa. Tačiau norėjo šitai tęsti, norėjo nesiblaškydama pamatyti, kaip jis išsilies, norėjo sugerti kiekvieną jo veido išraiškos niuansą, kai jį

užvaldys orgazmas, kurią nuvokė sparčiai artėjant. Jautėsi taip, tarsi būtų visai kita moteris – niekieno nevaržoma ir neribojama, nepripažįstanti įstatymų nei taisyklių, be galo moteriška būtybė, gaivalinga nesutramdoma gamtos stichija.

Sugrubę Alisterio nykščiai glostė jos įtemptų lūpų kraštelius. Ji prasižijo plačiai, kad galėtų jį priimti, o dėl nežymaus nepatogumo tik intensyviau išgyveno šią akimirką. Su Benediktu šis aktas niekad nebūdavo toks. Jos vyras visuomet elgėsi meiliai ir įtaikiai, jūdvių kūniškas ryšys buvo kupinas švelnumo ir rūpesčio. Alisteris nežabotai, gyvuliškai mėgavosi malonumu, taip sustiprindamas intymumą. Ji niekuomet nesijautė tokia kam nors artima, niekad nebuvo susaistyta tokio nuostabaus ryšio.

– Tuoj baigsiu, – sušvokštė jis. – O, Jėzau... tavo burna dieviška...

Alisteris tvirtai laikė jos galvą ir ėmė tai, ko troško, klubų stūmiais vis greitėjo, kol galiausiai ji teįstengė laikytis jam už šlaunų ir čiulpti dar stipriau, liežuvio karštligiškai glamonėdama koto galvutę. Garsai – nevaldomos jo aimanos ir kimios liaupsės – atvedė ją kone prie orgazmo slenkščio.

– Taip! – suurgė jis, dar labiau pritvinkęs, ir po akimirkos pirmą stiprią sėklos čiurkšlę ištryško jai ant liežuvio.

Jis baigė su nuožmia jėga, būdinga viskam, ką darė. Atmetė galvą, – kaklo gyslos ryškiai išsišovė, – ir užliejo jos burną rikteldamas gomuriniu balsu. Ji darbavosi rankomis, melžė, kad išlietų, trokšdama viso jo alkio ir geismo, reikalaudama to, kas jai priklauso, pašėlusiai triumfuodama.

Įtampai vos pradėjus slūgti, jis sugriebė ją už pažastų ir trūktelėjęs pastatė ant kojų.

– Džesika, – jis pačiupo ją į glėbį ir nusinešė į lovą.

Po tokio galingo orgazmo, kone atėmusio kelius, Alisteris tvirtai laikė prispaudęs Džesiką sau prie krūtinės, apsėstas poreikio privesti ją prie tos pačios pirmykštės būsenos, iki kurios buvo apnuogintas

pats. Jautėsi nepatogiai, tarsi oda būtų tapusi jam per ankšta. Praktai, permerkęs plaukų pašaknes, žliaugė per sprandą. Burna išdžiūvo nuo kimaus niurzgėjimo.

Niekad neįsivaizdavo, kad kas nors galėtų teikt tokį malonumą. Ji čiulpė maudžiantį jo kotą taip, tarsi alktų jo skonio, dejuodama, gniauždama jį, regėjos, mirtų, jeigu jai šitai uždraustų. Lyg jis galėtų uždrausti. Kažin ar būtų galėjęs atsitraukti, net jei laivas būtų ėmęs skęsti.

Džesė panardino rankas jam į plaukus ir visu puikiu savo kūnu rangydama si spaudėsi jam prie liemens. Alisteris pasodino ją ant čiūžinio krašto ir trūktelėjęs per galvą nuvilko marškinius. Nušveitė juos šalin – žvilgsnį prikaustė pilnos krūtys, besikilnojančios nuo nelygaus alsavimo. Suėmė jas, svarias, prisirpusias, nykščiais ėmė glostyti kietus stangrius spenelius. Ji atsilošė ir perkėlė svorį ant rankų. Dailus veidelis buvo išraudęs, pilkos akys tokios tamsios, kad atrodė beveik juodos. Sutaršyti sodriai auksiniai plaukai netvarkingai krito ant pečių. Atrodė tartum užkerėta, žvilgsnis kone stiklinis – gyvenime nebuvo matęs nieko gražesnio.

– Ačiū, – sumurmėjo jis, dar kiek ją atlošė ir apžiojo spenelį. Jos nesavanaudiškumas reiškė jam daugiau, nei galėjo išsakyti žodžiais. Taip ilgai tiek daug iš jos troško, o ji su įkvepiančiu entuziazmu dosniai jam tai teikė.

Liežuviu glamonėjo stangrią krūtį viršūnelę, lūpomis atsargiai ir švelniai ją čiulpė. Erzino. Vertė geisti daugiau.

– Alisteri... – kimus balsas išdavė, jog ji pasirengusi pasiduoti. Nebeliko jokio pasipriešinimo, jokio budrumo nei atsargumo. Jis nebuvo tikras, dėl ko ji taip nebesivaržė jo glėbyje, bet turės pakankamai laiko priežastį išsiaiškinti vėliau. Dabar tenorėjo priversti ją ištirpti savo rankose, išgirsti, kaip baigdama taria jo vardą.

Ieškantys pirštai įsibrovė jai tarp kojų, įsmuko į kelnaičių prarėžą ir pajuto jaudinamai slidžią lytį. Jis praskleidė ją, išlydo pro šilkinę geidulio drėgmę ir įstūmė vidun du pirštus. Buvo pasirengusi

jį priimti. Daugiau nei pasirengusi. Šlapia ir karšta, pasiruošusi būt paimta. Jis švelniai stumdė pirštus pirmyn ir atgal, o pajutęs, kaip alkanai ji juos sugniaužia, sugriežė dantimis. Įsivėręs krūties godžiai pačiulpė, o tada ją paleido.

Džesės rankos pasidavė, ir ji išsipleikė ant tamsiai rudos lovatiesės – atrodė tarytum puolęs angelas. Jis atsitiesė, rankomis sugriebė jos kelius ir plačiai pražergė.

– Kokia graži, – pagyrė, geismingai žvelgdamas į atsivėrusią žvilgančią rausvą vietelę jai tarp šlaunų. Trumpai pasvarstė, ar nevertėtų nuvilkt jai likusių drabužių, bet tos minties atsisakė. Jie nusirengs kitą sykį, kai ji bus permirkusi jo sėkla, persisotinusi ir suglebusi.

Viena ranka suėmė savo kotą ir nukreipęs jautrią galvutę žemyn perbraukė žiedlapių švelnumo lūpas. Pojūtis buvo neapsakomas, varpa vėl priplūdo kraujo, tartum prieš kelias akimirkas visai nebūtų patyręs to įelektrinančio orgazmo.

– Tu vis dar kietas, – iškvėpė ji ir kilstelėjo ant alkūnių.

– Tau – visada. Ketinu jodyt tave visą dieną, – pažadėjo žemu balsu. – Visą naktį.

– Laukiu tokios ištvermės įrodymų.

– Iššūkis, mano ponija? – dantis apnuogino apsimestinė šypseną. – Jūs žinot, kaip aš į juos reaguojau.

Jis įspraudė stambią galvutę į siaurą plyšelį ir stumtelėjo; įtampus pasipriešinimas, sukeltas metus trukusio susilaikymo, tebuvo simboliškas. Galvutei įsibrovus į prasiplėtusią angą, ji aiktelėjo. Jis atsakė gyvulišku pasitenkinimo garsu, bet nugalėjo norą užgriūti ją ir stipriai giliu sūmiu perverti iki pat iščių. Šitam dar buvo per anksti – ji turėjo būt užvaldyta pamažu ir visiškai tai įsisąmonint. Norėjo, kad ji pajustų kiekvieną storo brukamo koto colį, norėjo, kad raitytųsi jam skverbiantis gilyn, norėjo, kad prisimintų paskutinio lėto stūmio pojūtį, kai įeis į ją visas iki pat pautų.

Tad laikė ją pražergęs ir pamažu skverbėsi gilyn, įsmeigęs akis į tą vietą, kur jiedu buvo susijungę. Rijo orą taip, kad tas tvilkė plaučius,

kiekvienas kūno nervas siuntė atsaką į glotnaus jos plyšio virpėjimą ir spusciojimą. Pojūčių perteklius tiesiog degino. Krūtine ir nugarą žliaugė prakaitas – akivaizdus jo pastangų griežtai valdytis įrodymas.

– Tokia siaura, – sugergždė jis įsitempęs, sukandęs dantis. – Kaip kumštis... tokia karšta ir siaura...

Ji nenustygo po juo, kramtė apatinę lūputę jam slyščiojant pirmyn ir atgal, sulig kiekvienu lėtu stūmiu skverbiantis giliau ir giliau.

– Prašau. Greičiau.

Palinkęs virš jos Alisteris suleido dantis jai į petį. Gan stipriai, kad paliktų žymę, bet ne tiek, kad sužeistų. Ji sudejavo ir išsirietė, spausdamasi prie jo burnos. Tai buvo instinktyvus veiksmas, pakurstytas pojūčio, sukėlto godžios putės, gniaužančios ir melžiančios jo koto galvutę, viliojančios visiškai pasinerti į ją. Nuogos. Tarp jautriausių judviejų kūno vietų nebuvo nieko. Niekad per visą savo gyvenimą nebuvo paėmęs moters, prieš tai nepasirūpinęs užsimauti sargio*.

Šitai galėjo daryt tik su ja. Su Džesika – moterimi, kurią žinojo priklausysiant jam nuo tos akimirkos, kai pirmą kartą ją išvydo.

Paleidęs jos šlaunis atsirėmė rankomis į lovą, kad išlaikytų kūno svorį ritmingai, neskubriai pumpuodamas klubais. Ji pasinaudojo netikėta laisve – apsviję ją kojomis ir prisitraukė, kad įeitų dar giliau. Kai jis įslydo iki pat šaknies, paniro visut visutėlis, gaudydama orą riktelėjo jo vardą.

Alisteris sustingo, bandydamas susivaldyti. Tvardėsi, kad leistų jos įsitempusiam kūnui priprasti prie jo, kieto ir storo, pulsuojančio viduje. Ji žvelgė į jį plačiai atmerktomis žerlinčiomis akimis, tais sielos veidrodžiais. To vėsaus išdidumo, kuriuo buvo pagarsėjusi, nebeliko nė ženklų. Gulėdama po juo, priėmusi jį, degte degė; visos gudrybės ir santūrumas išgaravo. Tokios veido išraiškos niekad

* Tuo metu buvo naudojamosi iš gyvulių žarnų, pūslės arba lino pagamintais prezervatyvais.

niekur nebuvo matęs – neapsakomai susijaudinusi, ūmai visiškai atsivėrusi, neturinti kur pasislėpti moteris, – tačiau ji atspindėjo jo paties jauseną.

Kai ji kilstelėjo ir pabučiavo į smakrą, kažkas jame persimainė, supurtė iki pat šerdies. Po septynerių metų laukimo pagaliau atsidūrus čia, įkaitintas kraujas virte virė, tačiau ji tą beprotišką aistrą apmaldė vieninteliu meiliu saldžiu bučiniu. Jį pribloškė švelnumas, kuriuo ji pasitiko jo laukinį geismą. Prispaudė drėgną skruostą jai prie skruosto, pasitrynė nosimi, uosdamas sekso, geidulio ir mylimos moters kvapą. Ji tobulai jam tiko, kad ir siaurutė, – žinojo, jog taip ir bus. Jo gražioji nepriekaištingoji Džesė. Moteris, sugebanti vieninteliu tramdančiu žvilgsniu suvaldyti pilną kambarį energingų žmonių. Tačiau jos kūnas buvo skirtas priimti jam, vyrui, sukurtam teikti moterims patį intensyviausią įmanomą malonumą.

Nebuvo pasipūtęs, tačiau žinojo esąs išties dosniai apdovanotas. Kai tik suvokė, kaip didelis jo kotas patinka moterims, ėmė šiuo pranašumu naudotis.

Tačiau jis nebuvo skirtas toms moterims. Jis buvo sukurtas Džesikai, lygiai kaip ji – jam. Privers ją tai suprasti, net jei tai jį pribaiigtų.

Perbraukė liežuvio jos ausies kriauklelę ir pajuto, kaip slidi lytis atliepdama suspaudžia jo kotą.

– Tobulybė, – sušnibždėjo jis ir palinko virš jos, vėl išsitiesusios ant lovos. – Dvi puselės, sudarančios visumą.

Džesė sugriebė jo žastus ir apsilaižė apatinę lūputę, mažais siaurais rateliais sukdamą klubus, laisvindama jam kelią.

– Prašau, – vėl kimiai, maldaujamai sumurmėjo, ir jis pasidavė.

Delnais atsirėmęs į lovą lėtai išslydo, mėgaudamasis tuo, kaip tvirtai ji gniaužia jo kotą. Įsirežęs įveikė standų pasipriešinimą ir įstūmė vėl. Purtydama galvą ji užsimerkė, bet šito jis negalėjo leisti. Reikėjo, kad ji liktų su juo, kad matytų jį per audrą, kurią jautė artinantis. Netrukus užplūsančio orgazmo įtampa gniaužė pautus,

pulsavo kotu įspėdama, jog jis tuojau išsilies į po juo gulinčią moterį. Net suvokdamas, kad gali būti sunaikintas, nepajėgė atsitraukti. Ji įviliojo jį į savo žabangus tą naktį prieš daugelį metų, apkerėjo taip, kad išsigelbėjimo nebebuvo. Jis neturėjo kitos išeities. Ir privalėjo kaip nors tapti vieninteliu jos pasirinkimu.

Pakišęs dilbius jai po pečiais, suėmė rankomis galvą ir visiškai ją užvaldė. Pakreipęs galvą, kad judviejų lūpos kuo labiau susiliėtų, palinko prie jos burnos. Ji įsitvėrė jo liemens ir išsiritė, spausdamasi arčiau. Prakaitas, dar viena pirmą kartą aistringos sueities apraiška, sulipdė jų kūnus. Jis judėjo. Ji judėjo. Jiedu užčiuopė ritmą. Ji sulėjo nagus jam į nugarą; jis bučiavo ją taip, lyg mirtų, jei jų lūpos atsiplėštų. Jo liežuvis nerdavо gilyn ir vėl išslysdavo lygiai kaip kotas – abu siekė išvaryti ją iš proto. Jam *reikėjo* jos, išvartytos iš proto, pakvaišusios nuo geismo kaip jis pats.

Alisteris siūbavo klubais, skverbdamasis visu plieninės varpos ilgiu, sugerdamas kiekvieną jos karštligiško atsako niuansą. Aptikęs jautrią vietelę, tuo pasinaudojo, nepaliaudamai ją jaudrindamas privertė Džesę raitytis. Suurzgė, kai ji baigė, švelnūs lyties raumenėliai trūkčiojo ir spaudė pumpuojantį kotą. Jis pats tvardėsi tik vargais negalais, mat troško pasirūpinti ja pirmiau nei pasiims daugiau, negu jau buvo iš jos gavęs.

Sulėtinęs tempą, slyščiojo pirmyn ir atgal pakelta galva, kad galėtų stebėti ją apimantį malonumą. Dabar skverbtis buvo lengviau – kūnas priėmė jį paplūdęs sodria, tiršta drėgme. Akys buvo aptrauktos miglos, lūpos patinusios. Ji iškvėpė jo vardą... *Alisteri*. Jis dar labiau pritvinko.

– Tu ne... tu dar...

– Visą dieną, – priminė jis, smarkiai pumpuodamas, greitindamas ritmą. – Visą naktį.

Jos pirštų galiukai susmigo jam į nugarą. Šlaunys suspaudė jam klubus.

– Taip. Prašau.

Džesika pabudo pajutusi, kaip tvirti pirštų galiukai glosto jai dilbį. Ji gulėjo ant pilvo, vieną ranką uždėjusi Alisteriui ant krūtinės. Ap-sunkusį kūną maudė, mat su juo buvo puikiai pasidarbuota. Kurį laiką gulėjo gerdama neįprastos tikrovės pojūtį – ji pabudo greta vyro. Jausmas buvo nelauktai malonus ir darsyk patvirtino mylin-tis užgimusį artumą.

Lauke pamažu temo. Anksčiau pro langelį sklidusi saulės švie-sa dabar buvo priblėsusi. Prabėgo ištisos valandos, lydimos kelių pritrenkiančių orgazmų. Ji nė nenumanė, kad jos kūnas geba taip greitai baigti darsyk ar kad vyro kūnas gali turėt tiek seksualinės ištvėrmės. Benediktas retsykais paimdavo ją daugiau nei kartą per naktį, tačiau nuo vienos sueities iki kitos praeidavo kelios valandos. Alisteriui nereikėjo daug laiko atsigauti... vos kelių akimirku. Jis pa-sakė, jog tai dėl jos, dėl geismo jai. Žinoma, jis jaunesnis už Bene-diktą. Jaunesnis ir už ją... bet ji neleido sau apie tai galvoti.

Tai, kad jo aistra jos daugiau nebegąsdino, buvo dar didesnis atradimas. O ir kaip galėjo, jei ji jautė jam lygiai tokią pat aistrą? Dėkingumas, kurį Betė numatė ją jausiant, buvo tik viena iš kokio tuzino užplūdusių emocijų. Jausmas greta jos gulinčiam vyrui buvo toks stiprus, kad veržė krūtinę.

Pasivertusi užmetė koją jam ant kojos ir prispaudė lūpas prie žasto. Jis žemai pritariamai suniurzgė.

– Jei būčiau žinojęs, – tarė žėrinčiomis akimis, – kad nuo sekso tapsi tokia miela, būčiau jau anksčiau nusitempęs tave į lovą.

– Ar savaitė – toks ilgas laikas? – paklausė ji ir išsigando garsiai tai ištarusi – štai kaip greitai jis įveikė jos gynybą.

– Iki tos savaitės praėjo keleri metai, – jis pačiuupo jos ranką sau nuo krūtinės ir pabučiavo krumplius. – Kas taip sušvelnino tavo priešinimąsi ir susilpnino savitvardą?

– Anksčiau nesuvokiau daugybės mūsų ryšio subtilybių. Mūdviejų santykius laikiau tik nereikalinga painiava. Neturėjau supratimo, kad meilės romanai našlei – savaime suprantamas dalykas, padedantis judėti pirmyn, dalis gijimo proceso, reikalingo moteriai, kad galėtų gyventi toliau be savo vyro.

Alisteris kiek tvirčiau sugniaužė jos ranką.

– Supratai šitai šiandien?

Džesė linktelėjo, prisiglaudė arčiau ir pusiau jį užgulė. Greta jo jautėsi jaukiai. Saugi. Laisva.

– Aš pasirengus visokeriopai mėgautis tavim, nes dabar žinau, jog atėjus laikui išsiskirti padarysim tai kupini švelnumo. O aš, įgijusi tokios patirties, būsiu stipresnė ir atsparesnė.

– Tai manęs tau reikia, kad įgytum patirties, – balsas skambėjo mąslokai. – Ir kada, tavo manymu, ateis tas draugiško išsiskyrimo laikas?

Ji gūžtelėjo pečiais.

– Neturiu nė menkiausio supratimo. Ir, tiesą sakant, pabaiga man neberūpi.

Alisterio dėka ji jau daugeliu atžvilgių gerokai pasikeitė. Tai nebus vien tik patirtis – tai bus nuotykis, kupinas galimybių, lygiai kaip ir jos kelionė į Vakarų Indiją.

– O ką, jei ji rūpi man? – sumurmėjo jis.

Žodžiai neatrodė svarūs, nes ištarė juos atsainiai. Tai skaudino, bet ji pasistengė to neparodyti. Ne jo kaltė, kad ji nenutuokia, kaip elgtis užmezgus laikiną romaną, ir ji nenorėjo suteikti jam progos gailėtis dėl jų dviejų ryšio.

– Kokie niekai. Abu žinom, kad tau pirmam tai pakyrės.

– Taigi, kalbant tiesiai šviesiai, tu pasilaikysi mane kaip meilužį tol, kol vienas iš mudviejų nebegeis kito?

– Tu geriau už mane išmanai šitų reikalų etiketą.

Alisteris lengvu vikriu judesiu parvertė ją aukštiekninką. Palinko virš jos, keliais praskėtė kojas ir įsitaisė tarp jų. Jo odos dvelksmas, dabar sumišęs su jos kvapu, jaudino kaip visuomet.

– Tu gi supranti, kad vėl metei man iššūkį, – sumurkė jis. – Šįkart – išlaikyt tavo susižavėjimą neribotą laiką.

Džesė stebeilijo į jį, gėrėdamasi tamsiais plaukais – jie rėmino veidą ir teikė nuodėmingo nedorėlio išvaizdą. Pirštais perbėgo išlenktą antakį.

– Esu tikra, kad pataikaujanti meilužė greitai tau įgris.

Įgudusiai kryptelėjęs klubais nutaikė koto galvutę į jos lyties plyšį ir įsiskverbė vos per colį. Buvo slidi nuo sėklos, pripildyta jo. Tačiau norėjo daugiau; tiek daug, kad ją tai baugino. Jis įspraudė ranką tarp jų kūnų, susirado klitorį ir ėmė neapsakomai švelniai glostyti. Džesė aimanuodama iškvėpė. Buvo jautri, pabrinkusi, tačiau nekreipė į tai dėmesio. Norėjo užsimiršti ir atsiduoti jo meistriškumui, sutelktam į jos malonumą. Troško pamiršti tas kalbas apie pabaigą, kol tebebuvo užburta pradžios.

Jo burna lūkuriavo virš josios, geidulingos lūpos išlinko į šypseną, tačiau ši nesušvelnino ryžtingo žvilgsnio.

– Metu tau iššūkį – įrodyk man tai.

Prislėgė ją ir įėjo; nesitikėjusi tokio staigaus įsiskverbimo Džesė riktėlėjo. Anksčiau Alisteris buvo toks atsargus – leido jai įsisąmoninti kiekvieną pojūtį prieš eidamas toliau. Šįkart tarsi pareiškė savo teisę į ją, užvaldė jžūliai ir neginčijamai. Ji raitėsi po juo, bandydama prisitaikyti prie storos giliai įstumtos varpos.

– Pataikauk man, – žemu balsu paragino jis. – Palepink mane dėmesiu. Pažiūrėkim, kas iš to išeis.

Džesė ketino pasakyti nenorinti pagreitint jūdviejų atsisveikinimo, tačiau jis ėmė judėti. Kad ir kokie sklandūs buvo jo stūmiai,

dabar jie buvo šiurkštesni nei pirmiau. Smarkesni. Kiekvienas smūgis vėrė ją iki pat galo, stambi puikios varpos galvutė jaudrino nervų galūnėles ir vertė riestis kojų pirštus. Ji suleido nagus jam į nugarą ir prisitraukė jį arčiau.

Alisteris lūpomis brūkštelėjo jai per smilkinį, tuomet pasitrynė prakaituotu skruostu į jos skruostą.

– Šį sykį, – sukuždėjo, – aš tave išdulkinsiu, Džese. Taip, kaip troškau išdulkint visus tuos metus.

Šiurkštus kимиu balsu išstartas grasinimas nederėjo su švelniu bučiniu. Jos geismas paaštrėjo. Sučiupęs už kelio linkio truktelėjo jos koją aukštyn ir pražergė ją plačiau. Nuo kito smarkaus dūrio ji suriko; nepaliaujamo skverbimosi pojūtis teikė pašėlusį, kone skausmingą malonumą. Prikando lūpą, kad nuslopintų tolesnius besiveržiančius garsus.

– Leisk tave išklausyt.

Delnais atsirėmęs į čiuzinį lengvai laikėsi virš jos. Klūpojo, tad aukščiau pakelti klubai judėjo itin sklandžiai. Ji buvo visiškai beginklė – koja apglėbusi jo žastą, dubuo atkištas aukštyn. Kotas pasiutusiu greičiu slyščiojo pirmyn ir atgal, klubai kilo ir leidosi, sunkus kapšelis plekšėjo sparčiu aistringiu ritmu.

– Pasakyk, kaip tau tai patinka, – murkė jis. – Kaip gera tai jausti...

Iš jos lūpų nevaldomai liejosi tylios malonumo aimanos. Didelis jo kūnas užgrobė ją, užvaldė, ji nebejuto nieko daugiau, tik jį. Viskas, ko laikėsi įsikibusi, nublanko, liko tik pirmykštis geismas ir svilnanti aistra, kiekviena jos kūno ląstelė prisitaikė prie vyro, taip savininkiškai ją tvatinančio.

– Džese... – sudejavo jis. Klubai plakė jos klubus, nuo plaukų varvėjo prakaitas. – Niekad nepavargsiu nuo šito. Nuo tavęs. Dieve... nemanau, kad galėčiau sustot.

– Nesustok, – laisvąja koja ji apsivijo jo klubus ir, judėdama jo stūmių ritmu, savo ruožtu jį užvaldė. – Nesustok.

Jos iščios desperatiškai pulsavo, užplūstantis orgazmas tvilkė odą tarsi laižančios liepsnos, malonumo kirčiai perrėžė kiautą, kuriame ji praleido visą savo gyvenimą. Siautulingas mylėjimasis suvirpino ją iki pat šerdies, atkaklus jos jausmų puolimas nuginklavo. Džesė pajuto atsiverianti, akis degino ūmai ištryškusios ašaros.

Alisteris stebėjo, kaip ji po juo sutirpsta, mėlynos akys prieblandoje karštligiškai žėrėjo. Ji drebėjo užlieta galingo orgazmo, dejavo jam giliai skverbiantis ir sukant klubus, meistriškai spusciojant klijorį taip, kad ji baigtų dar sykį. Ir dar.

Džesė apsvijusi rankomis jam sprandą ir kilstelėjo artyn, karštai geidulingai pabučiavo, trokšdama susiliesti. Pabrinkusi lytis tvinkčiojo spausdama virpančią jo kotą, gundydama vėl imtis stūmių.

Paleidęs jos koją, pakišo rankas po pečiais ir tvirtai apglėbė. Lūpomis brūkstelėjo jai per skruostą ir karštas tankus alsavimas nutvilkė jai ausį.

– Mano eilė, – suurgė jis, gniauždamas jos pečius ir galingai pumpuodamas. – Laikyk mane.

Džesė veidu įsikniaubė į slidžią nuo prakaito krūtinę ir gėrė lankstaus besidarbuojančio kūno teikiamą pojūtį. Atrodė, nuo malonios gilių stūmių keliamos trinties tuoj vėl pasieks viršūnę, tačiau ji atsispyrė, norėdama pajusti, kaip orgazmo siekia Alisteris. Jis visą popietę dėmesį buvo sutelkęs į ją, tramdydamas seksualų žvėrį, kuris – ji žinojo – jame slypi. Dabar regėjos galiausiai prarandęs savo plieninę savitvardą, aistros veržlumas išdavė tokį stiprų jausmą, kad galėjo varžytis su josios.

Džesė pajuto, kaip jį sukausto įtampa, išgirdo jį griežiant dantimis ir suprato grumiantis su ja.

– Baik manyje, – paragino, priimdama jo klubų ir koto stūmius. Jo aistros liepsna išdegino visą jos santūrumą, liko tik moteris, ganėtinai drąsi ir ganėtinai patvirkusi, kad tartų gašlius žodžius, varančius jį į beprotybę. – Tave jaust taip gera... *taip gera...*

– Prakeikimas, – sušnypštė jis, tvinkdamas joje. Pajutusi pirmą stiprią, tirštą čiurkšlę suaikčiojo iš malonumo. Prisispaudęs prie jos Alisteris trūkčiojo, drebėjo sulig kiekvienu pašėlusiu smūgiu, kumščiais gniaužė paklodes abipus jos galvos.

Jis baigė neapsakomai smarkiai, dejuodamas jos vardą, trindamasis į ją veidu ir krūtine, lyg norėtų pažymėti savo kvapu. Džesė viską atlaikė, o kai jis sugniužo, kaip ir ji vos prieš kelias akimirkas, ėmė sūpuoti švelniai apkabinusi – jo inkaras per siaučiančią audrą.

Per vakarienę kapitono kajutėje Alisterio pirštai neramiai braukė nelygų medinio stalo paviršių, o žvilgsnis buvo įsmeigtas į Džesiką, besikalbančią su kapitonu.

Ji vilkėjo suknele aukštu kaklu, kad paslėptų Alisterio dantų žymes; pilkšvai violetinis šilko atspalvis priminė, jog ji našlauja. Kaip jis ir numanė, atrodė kaip reikiant išdulkinga – buvo išraudusi, lūpos patinusios nuo jo bučinių. Akys blizgėjo, balsas buvo prikimęs, o išraiškingi rankų judesiai – kupini ryškaus geidulingo gracingumo. Niekad nebuvo matęs jos tokios atsipalaidavusios ar gražesnės nei šiandien, tačiau pergalės malonumą temdė nerimas.

Buvo pakvaišęs dėl jos, jokios kitos moters niekad nebuvo taip pakerėtas. Tačiau ji atrodė daug santūresnė nei jis. Jo ateitis šią popietę pasikeitė iš esmės: viso to, ką iki šiol laikė nesugriaunamais dalykais, – viengungystės, laisvės ateiti ir išeiti kada užsigeidus, gebėjimo vengti aukštuomenės kada ir kaip panorėjus, – nebebuvo. Kryptį, kuria nuo šios dienos pasuks jo gyvenimo kelias, dabar nurodys Džesika, nes be jos eiti toliau jis nebegali. Šis atradimas jį sukrėtė. Seniai žinojo, kad jam skirta ją turėti; iki šios popietės nesuvokė, kad jam skirta ją išlaikyti.

Alisteris sunkiai atsiduso ir ranka šiurkščiai persibraukė plaukus. Džesė dirstelėjo į jį per savo vyno pripildytos taurės kraštą ir susiraukė. Staigiu nekantriu riešo mostu jis nuvijė jos susirūpinimą.

Jis gavo daugiau, nei su ja suderėjo. Jos dosnumas lovoje gero-
kai pranoko gautą jos kūną. Ji visiškai nesivaržė. Ašaros, šypsenos,
provokuojantys kuždesiai... Jo nugarą ženklino jos nagų žymės, bet
dabar gėlė ne jos, o vidinės žaizdos. Mylintis Džesė leido jam išvysti
kiekvieną ją persmelkiančią emociją – ši patirtis jį sužeidė ir apnuo-
gino. Kaskart stipriai globdama jį, pasiekusį pačią orgazmo viršūnę,
tarsi stengtūsi išlaikyti nesudužusį, ji skverbėsi vis giliau.

Kaip, po velnių, ji gali šitaip romiai čia sėdėti po to, ką jiedu iš-
darinėjo šią popietę? Atrodė, nejaučia jokių to nutikimo pasekmių,
tačiau jis žinojo, jog tai negali būti tiesa. Džesika ne iš tų moterų,
kurios užsiima seksu su bet kuo. Jai reikėjo jausti dvilypį ryšį – ir
kūno, ir sielos. Ji *turi* būti įsijautusi labiau nei atrodo, bet pernelyg
gerai prisidengia ta prakeikta tobula nepriekaištinga savo laikysena.
Kol kas tik jis iro per siūles ir neįstengė šito nuslėpti.

Rodės, kapitono kajutės sienos ėmė artėti. Alisteris pradėjo tan-
kiausiai alsuoti, jį išpylė karštis. Užkišo pirštą sau tarp gerklės ir kakla-
skarės, bandydamas apmalšinti traukiantį mėšlungį.

Vakarienė, regis, tęsėsi ištisą amžinybę. Jis atsisakė įprasto stiklo
portveino ir atsiprašė taip greitai, kaip tik leido mandagumas. Šyp-
telėjo Džesikai ir spruko. Pasiekęs pagrindinį dešį giliai įtraukė gai-
vaus jūros oro, sugniaužė planšyrą ir pabandė nusiraminti.

– Pone Kolfildai.

Išgirdęs Džesės balsą užsimerkė. Atmintyje išniro ryškūs popie-
tės vaizdai, ir jis suvokė klydęs. Ji įstrigusi jo galvoje; pabėgti nėra
kur.

– Taip, Džesika?

– Ar tu... ar viskas gerai?

Jis pažvelgė į jūros tolių ir linktelėjo.

Ji atsistojo greta. Jiedu drauge stebeilijo į mėnulio vandenyje nu-
tiestą taką.

– Per vakarienę buvai toks tylus.

– Atsiprašau, – išsiblaškęs automatiškai atsakė jis.

– Norėčiau žinot, kokios mintys tave buvo taip užvaldžiusios.
– Galvojau apie tave.
– Ak? – ji visu kūnu palinko prie jo. – Ne itin glosto savimeilę, kai atrodai toks niūrus.

– Susimąstęs, – pataisė jis, bet mintyse sau prisipažino – niūrus. Tai jam buvo visiškai nebūdinga. Sugebėjimas rūpestingai kontroliuoti veido išraišką dažnai pagelbėdavo jam pasipelnyti – ir anksčiau, ir dabar. – Mudu nebaigėm pokalbio apie tavo kivirčą šįryt denyje.

Ji atkišo smakrą ir giliai įkvėpė.

– Neatsisakau apie tai kalbėti, – pradėjo ji, – bet privalau paklaust: ar tikrai nori knaisiotis po nemalonią mano praeities pusę? Prisipažįstu, verčiau norėčiau, kad mane regėtum kaip romantišką būtybę, o ne kaip sužalotą ir turinčią trūkumų.

– Ar tai viskas, ko nori iš manęs mainais? – sausai paklausė jis, širdyje niršdamas dėl kad ir menkausio juodu skiriančio atstumo. – Kad matyčiau tik paviršių ir nieko, kas giliau?

– Ne, – ji švelniai uždėjo delną jam ant dilbio.

Alisteris vikriai ją sučiupo, prispaudęs jos ranką savąja.

Ji pažvelgė jam į akis.

– Norėčiau tiek daug apie tave sužinot. Tiesą sakant, viską.

– Kodėl?

Džesei tarp antakių susimetė lengva raukšlėlė. Mėnesienoje atrodė žavingai: šiaip jau auksiniai plaukai žvilgėjo sidabru, oda švytėjo tartum perlas. Turėjo kažkokio naujo švelnumo, kurio anksčiau jis nebuvo pastebėjęs. Svarstė, ar to švelnumo jau būta ten per vakarienę, ar jis atsiskleidė tik dabar, kai jie vieni. Nerimastingoji jo pusė stvėrėsi antrojo varianto, ir nuotaika dar labiau subjuro. Prakeikimas, jei jis liks negavęs ko nori.

– Nes tu mane stebini, – švelniai atsakė ji. – Kai tik pamanau, kad gal jau tave pažįstu, parodai man naują, visiškai netikėtą savo pusę.

– Tokią kaip?..

Ji nuleido žvilgsnį. Tankios blakstienos pridengė akis.

– Kaip tada, kai perėmei šturvalą. Ir kai surengei iškylą denyje. Ir kai tąvakar išėjai iš mano kajutės.

Jis linktelėjo.

Džesė prikando apatinę lūputę ir tuoj pat ją paleido, tarsi būtų pastebėjusi nervingą savo judesį ir palaikiusi jį netinkamu.

– Nesuprantu, kodėl tu tokios nuotaikos. Ar kaip nors tau nepatikau?

– Jei dar labiau man patiktum, prarasčiau paskutinius sveiko proto likučius, – jis sunėrė pirštus su josios.

Džesika prieš prabildama ilgai, lėtai ir giliai įkvėpė.

– Mano tėvas buvo įsitikinęs, kad rykštė dar nesugadino nė vieno vaiko.

Alisteris įsitempė.

– Mat kaip?

– Užtenka pasakyti, kad manęs ir nesugadino, – ji tvirčiau suspaudė jam ranką. – Štai todėl mušeikos išveda mane iš pusiausvyros, ypač tokie, kurie net vaikų neaplenkia.

Kraujas jam virte užvirė.

– Tai apie tokias pasekmes tu kalbėjai anądien? Jei blogai elgdavaisi, tave mušdavo? Hedlis?

– Dabar žvelgdama į praeitį manau, kad buvau nepaklusnus vaikas.

– Tai turėtų mokyt kantrybės, o ne tapti smurto priežastimi! Juk žinai tai.

– Kas padaryta, padaryta, – tarė ji atsainiai, tačiau balsas skambėjo netvirtai.

– Bet nepamiršta, – jis žingtelėjo artyn. – Šiandien netekai nuovokos. Tas nesmagumas ir dabar tave kamuoja.

– Tam tikra prasme, – Džesika meiliai, nedrąsiai jam nusišypsojo ir taip įvarė dar vieną vinį į jo karstą. – Bet šiandien suvokiau, kad esu stipresnė nei maniau lig šiol. Kad ir kokios uolios buvo Hedlio

pastangos, aš vis vien sugebu žavėtis neįprastu tavo požiūriu į gyvenimą ir tau kylančius sunkumus. Vis vien sugebu nevaržomai mėgautis tavim.

Alisteriui sugniaužė krūtinę.

– Tu atsidavei man maištaudama – todėl, kad Hedlis šitam nepritartų.

– Ne. Aš priėmiau tave džiūgaudama, nes Hedlio mintys apie šį reikalą man visiškai nerūpi. Jau nebe. Nemanau, kad nutuoki, kaip nuostabu man buvo suvokti, jog jo diegta kontrolė iš tikrųjų nėra beribė. Aš sugebėjau išsaugoti dalį savo asmenybės, ir kaip asmenybė norėjau tavęs.

– Ar tai susiję su atradimu, kad būdamas tavo meilužiu apmalšinsiu sielvartą dėl Tarlio mirties?

Jis nekentė į savo balsą besismelkiančio kartelio, tačiau širdį raižė lyg peiliu, ir likti abejingas nepajėgė. Tik ne dėl šito. Regis, tinka jai visais atžvilgiais, išskyrus vieną, svarbiausią jam pačiam, – ji nepatikėjo jam savo širdies. Kad ir kaip norėtų džiaugtis tapęs priemonė liūdesiui įveikti, vien pagelbėti jai palikti Tarlį ir Hedlį praeityje jam negana. Ne dabar, kai jis iš esmės pasikeitė ir andainykštis gyvenimas amžiams tapo prarastas.

– Alisteri... – Džesė ūmai nusigrėžė, laisvąją ranką gniauždama planšyrą. Stovėjo tiesia nugara, tarsi mieta prarijusi, galvą laikė aukštai iškėlusi. Įgimtas laikysenos maištingumas prikaustė jo dėmesį ir įjaudrino kūną. – Jaučiuosi taip, tarsi norėtum išgirsti ką nors – *bet ką*, – kas sumenkintų tavo pagarbą man ar suteiktų tau dingstį pasitraukti.

Pasitraukti? Vien užuomina apie tai skambėjo absurdiškai. Jis tapo priklausomas nuo to tyro, nekalto saistančio jausmo, patirto mylintis su ja. Neįstengė jo atsisakyti, lygiai kaip negalėjo pakeist savo gimimo eilės. Visą gyvenimą kovojo už savo nepriklausomybę, o dabar išsigelbėjimo nebebuvo. Bent jau ne jam.

– Ką tokio galėtum atskleisti, kad atvėsintum mano susižavėjimą tavim? Apšviesk mane, kad žinočiau, ką slėpt nuo tavęs, kad neprarasčiau tavo susidomėjimo. Aišku, jei mano kekšavimas jo neįveikė, gal atstumsiu tik deramu elgesiu. Gal aš tau praverčiu tik dėl nekokios reputacijos.

– Liaukis, – sušnypštė Džesė, nuverdama jį piktu žvilgsniu iš po primerktų akių. – Man nepatinka tavo tonas.

– Meldžiu atleisti. Ar jau nuėjau per toli ir tavo skoniui tai nepriimtina? Ar nori, kad meilužis elgtųsi tik vidutiniškai nepadoriai? Trūktelėjusi išlaisvino ranką iš jo gniaužtų ir nususuko.

– Pasimatysim rytoj, Alisteri, ir viliuosi, kad naktį gerai pailsėjęs būsi geresnės nuotaikos.

– Nevaryk manęs, – piktai rėžė jis, tramdydamas norą prievarta ją sulaikyti. Niekad negalėtų panaudoti prieš ją fizinės jėgos, ypač po to, kai sužinojo apie jaunystėje patirtas kančias.

Džesika atsigrėžė.

– Tu elgiesi nepakenčiamai. Bjauriai. Nežinau, kodėl.

– Visada tikėjau, kad jei ganėtinai pasistengsiu, turėsiu ką tik panorėjęs. Jei tik kaip reikiant pasiaukosiu, sudarysiu sandėrį su velniu, sumokėsiu beprotiškus pinigus... Maniau, viskas įmanoma ir viskas mano valioje, – jis nutildė galvoje skambantį balsą, primygtinai raginantį būti apdairiam ir pasisaugoti. – Dabar susidūriau su kai kuo, ko trokštu labiau nei bet ko kito pasaulyje, ir žinau, kad negaliu nei tavęs nupirkti, nei palenkti meilikavimu, nei jėga išgauti tavo palankumo. Negaliu pakęst bejėgiškumo jausmo. Nuo jo tampu ūmus ir jaučiuosi visiškai žlugęs.

Apie putas jos lūputes susimetė mažos raukšlės.

– Ką nori pasakyti?

– Noriu, kad apie mudviejų susitarimą verčiau imtum galvot kaip apie neribotą, o ne baigtinį. Noriu, kad pabandytum įsivaizduot daugybę dienų, panašių į šią. Rytus, kai prabundi mano glėby. Naktis, kai

aš būsiu tavyje. Pasijodinėjimus drauge Haid Parke ir aukštuomenės akivaizdoj šokamus valsus.

Ji pakėlė grakščią ranką sau prie gerklės.

– Tu būtum apgailėtinas.

– Be tavęs – taip, – jis sukryžiavo rankas. Stiprus vandenyno vėjas plaikstė jo plaukus. Dabar būtent jis elgėsi maištingai ir įžūliai. – Atleisk, kad iš pat pradžių apie šias sąlygas nieko nesakiau. Žinau, apie mūsų romaną kalbėjau kaip apie trumpalaikį. Bet mano ketinimai – mano *troškimai* – pasikeitė.

– Nesu tikra, kad iki galo suprantu tavo ketinimus, – atsargiai tarė ji. – Ko tu manęs prašai?

– Sakei, kad pabaiga tau daugiau nerūpi, bet vis dar laikai ją neišvengiama. Mieliau norėčiau, kad manytum atvirkščiai.

– Maniau, jog susitarėm likti meilužiais, kol trauksim vienas kitą. Ką daugiau įmanoma padaryt?

– Galim padirbėt prie šito, – jis nekantriai mostelėjo ranka tarp jųdviejų, – *dalyko*, esančio tarp mūsų, užuot leidę jam išblėst ir išnykt. Kai iškils sunkumų, galim imtis juos spręst. Jei potraukis pradės silpt, galim surast būdų, kaip jį vėl įžiebt.

Ji lyžtelėjo apatinę lūputę.

– Ir kaip tokį susitarimą pavadintum?

Alisteris nuvijo nerimą, besikėsinantį atimti jam balsą.

– Manau, – tarė neutraliu tonu, – tai vadinama asistavimu.

15 SKYRIUS

Arbatą Estera gėrė lėtai, narsiai stengdamasi bent šį tą išlaikyti skrandyje. Vakarais jausdavosi alkana kaip vilkas, tačiau iki pat popietės vis dar kamuodavo pykinimas.

– Siūlyčiau sukeist kaspinus, jūsų šviesybe, – tarė ji grafienei Pennington. – Pabandykit mėlynąjį prie rudos, o rausvai oranžinį – prie žalios.

Elizabetė dirstelėjo per petį į Esterą, įsitaisiusią ant minkštasuolio grafienės buduare.

– Rimtai?

Grafienė vėl sutelkė dėmesį į audinius ir kaspinus, išskleistus ant jos lovos. Mostelėjo modistei padaryti, kaip buvo patarta, ir linktelėjo.

– Tu teisi.

Estera nusišypsojo. Iš pradžių, kai Elizabetė tik pradėjo atkakliai, bet draugiškai rodyti iniciatyvą bendrauti, jautėsi kiek sutrikusi, tačiau vėliau suvokė, kad grafienė į ją žiūri kaip į dukterį. Šis vaidmuo anksčiau priklausė Džesikai; Estera pajuto, jog tokia motiniška draugija jai maloni. Ji suprato, kad toks Elizabetės poreikis laikinas – po kaime praleistų metų jai reikėjo iš naujo prisitaikyti prie aukštuomenės. Estera pavydėjo jai to idiliško gyvenimo pribloškiančiame Penningtonų dvare.

– Turėtum paskanaut citrininių pyragaičių, – paragino Elizabetė. – Prisiekiu, nieko panašaus nesi ragavusi. Jie tiesiog burnoj tirpsta.

– Dėkui. Norėčiau. Galbūt kitą sykį.

Grafiėnė papurtė galvą ir priėjusi arčiau įsitaisė ant minkštasuo-lio priešais Esterą.

– Ar bandei gerti imbierinės arbatos ar sultinio, arba abiejų? Bet kuris iš jų padės apraminti skrandį. Vakaraus riebių patiekalų valgyk su saiku. Sūdyti sausainiukai irgi padeda.

Trumpam stojo tylą, o tuomet Estera švelniu balsu paklausė:

– Ar tai taip akivaizdu?

– Tik pastabiai moteriai, kuri šalia praleido beveik visą pastarąją savaitę.

– Meldžiu jus laikyti tai paslapyje.

Išgirdus tokią užuominą tamsios Elizabetės akys sužėrėjo.

– Judu su Regmontu pasilaikot naujieną sau? Žavinga.

Estera padvejojo, ar atskleisti taip kruopščiai saugomą paslaptį.

– Regmontas dar nežino.

– Ak?.. Ir kodėl gi?

– Jaučiuosi labai prastai. Nesiliauju baiminusi, kad kažkas ne taip. Regmontas ne... Jis nėra... – Estera padėjo puodelį su lėkštute ant žemo stalo tarp jų. – Vertėtų palaukti, kol būsiu tikra, kad viskas klojasi taip, kaip turėtų.

– Mieloji, – grafiėnė žnyplėmis paėmė nuo padėklo pyragėlį ir įsidėjo į mažą lėkštelę. – Tu praleidi vieną iš vos keleto progų, pasitaikančių moters gyvenime, kai ji gali prašyti vyro ko tik užsigėidusi ir tai gauti.

– Iš Regmonto ir taip gaunu per daug, – tik ne tą vienintelį dalyką, kurio troško labiausiai, – dvasios ramybę. – Be to, norėjau kiek ilgiau patausot Džesiką.

– Juk ji dėl tavęs nesitvers džiaugsmu.

– Taip, – Estera pasilygino sijonus. – Bet ji gali sielvartaut dėl savęs, o jai dabar ir taip yra dėl ko liūdėti.

– Labiau ją įskaudinsi, jei nepasakysi.

– Parašiau jai netrukus po to, kai išvyko. Manau, taip bus geriausia. Jei manęs nebus šalia, kai Džesika sužinos naujieną, jai nereikės

nutaisyt narsios veido išraiškos. Ji galės sureaguot, kaip jai tinkamiausia, o kai vėl susitiksimė, jos širdyje tebus tyras džiaugsmas.

Elizabetė užgėrė kęsnę gurkšneliu arbatos.

– Judvi labai artimos.

Estera pasitrynė maudžiančią krūtinę.

– Taip. Ji man ir sesuo, ir motina, ir geriausia draugė.

– Džesika sakė, kad jūsu motina mirė, kai buvot dar jaunutės.

– Man buvo dešimt, bet daugeliu atžvilgių praradau ją gerokai anksčiau. Ją išsekino melancholija. Dažniausiai motiną matydavau tik pabėgšmais. Ji man atrodė tarsi vauduoklis – trapi, išblyškusi ir be lašelio gyvumo.

– Man labai gaila, – Elizabetė švelniai užjaučiamai nusišypsojo. – Motinystė – tai dovana. Tikrai apmaudu, kad ledi Hedli nepajėgė šito suprasti.

– Džesė būtų tapusi puikia motina. O Tarlis – puikiu tėvu.

– Esu tikra, kad tą patį galima pasakyt apie judu su Regmontu.

Estera nusigręžė nuo grafienės ir išspaudė virpančią šypseną modistės talkininkėms, kurios nešinos Elizabetės atrinktomis medžiagomis ėjo į galeriją.

– Mieloji, – tarė grafienė, ramiai, bet įsakmiai reikalaujama Esteros dėmesio. – Ar gali būti, kad melancholija kamuoja ir tave?

– O, ne. Tikrai ne – aš tiesiog didžiąją dienos dalį taip klaikiai jaučiuosi. Ir, prisipažįstu, jaudinuosi dėl rytoj įvyksiančios Maiklo ir Regmonto kovos. Norėčiau, kad būtų įmanoma juos kaip nors atkalbėti. Regmontas taip rimtai žiūri į tokius dalykus.

– Maiklas tau rūpi.

Estera pajuto, kaip skruostus išmuša raudonis. Per pastarąją savaitę suprato pernelyg dažnai galvojanti apie Maiklą. Dairėsi jo aukštuomenės susibūrimuose ir mieste, tikėdamasi pamatyti bent akies krašteliu. Aštrus jaudulio dilgtelėjimas, perveriantis kaskart jį išvydus, ir džiugino ją, ir liūdino. Tai buvo neginčijamas įrodymas, kad jos meilė vyrui prarado savo viešpataujančią galią.

– Jis puikus vyras.

– Taip, – Elizabetė atsiduso ir padėjo puodelį. – Privalau būt su tavim atvira. Yra ir daugiau priežasčių mudviejų draugystei palaikyti. Esu labai dėkinga, kad padedi man rinktis apdarus, tačiau man dar labiau praverstų kitas tavo sugebėjimas.

– Jei tik galiu kuo nors padėti, man bus labai malonu tai padaryt.

– Man reikėtų išgirst tavo kompetentingą nuomonę apie debiutantes, kurios geriausiai tiktų Maiklui. Kadangi tau, kaip ir man, jis rūpi, žinau, kad norėtum matyt jį patenkintą savo santuoka.

– Žinoma, – Estera drąsiai atrėmė tiriamą grafienės žvilgsnį, mat Džesika metų metus mokė ją slėpti savo nusivylimą. Jis negali amžinai likti vienišas, ir ji būtų neišmintinga, jei šito trokštų.

Elizabetė žavingai nusišypsojo.

– Ačiū. Tikiuosi jį apvesdint iki metų pabaigos.

– Būtų nuostabu, – romiai sutiko Estera. – O gal sutvarkysim tai dar greičiau.

Pasigirdo beldimas į duris.

Džesė nusišypsojo, vien iš ritmo supratusi, kas čia. Durys atsivėrė be jokio jos paragavimo. Alisteris išdidžiai įžygiavo į ankštą kajuotę, visiškai įsitikinęs esąs laukiamas.

Buvo toks patrauklus, kad jai užgniaužė kvapą. Per jūroje praleistą laiką jis pasikeitė, ypač per pastarąją savaitę, kai jiedu tapo meilūžiais. Gražios mėlynos akys dabar švytėjo ryškiau, žvelgė linksmiau ir šilčiau. Bruožai neįprastai sušvelnėjo, ir dėl to – nors tai atrodė neįmanoma – jis tapo dar patrauklesnis. Ir kaip jis judėjo... jo geidulingumas išsiskleidė su tokiu pirmakščiu laisvumu. Tarsi ji būtų prisijaukinusi jame tūnantį žvėrį. Mintis buvo beprotiška, tačiau teikė neapsakomą malonumą.

Priėjęs prie jos, sėdinčios prie stalo, pasilenkė ir prispaudė lūpas prie smilkinio. Džesė perspėjamai suniurzgė ir atkišo lūpas tikram bučiniui.

– Labas vakaras, – iškvėpė ji, kaip visuomet be galo džiaugdama-
si jų dviejų artumu. Gyvendama su Tarliu jautė panašų lengvumą,
bet ne tokį pat. Jausmas Alisteriui buvo sodresnis ir gilesnis. Skau-
džiai suvokė, kad santykiai su Benediktu nebuvo tokie, kokie galbūt
galėjo būti. Tačiau ėmė įtarti, jog tai dėl Alisterio jos santuokai kaž-
ko trūko. Jai pačiai to nežinant, jis tūnojo šešėlyje, užvaldęs sielos
kertelę, kurios niekam kitam neleido pasiglemžti.

– Dabar jis jau tikrai toks, – jis atsitiesė, ir Džesė po jo pažasčia
pamatė oda įrištą knygą.

– Kas čia?

– Darbas, – jis numetė knygą ant stalo.

Ji nusišypsojo ir padėjo šalin plunksną – rašė laišką Esterai.

– Džiaugiuosi, kad atėjai pas mane net ir turėdamas neatidėlio-
tinių reikalų.

– Užuoat juos tvarkęs, mieliau su tavim pasimylėčiau, bet įtariu,
kad greit negalėsi šituo užsiimt.

Ji kilstelėjo antakius. Kaip tik taryt jai prasidėjo mėnesinės.

– Iš kur tu žinai?

Jis išsirangė iš švarko ir užmetė jį ant kėdės priešais ją.

– Kaip galėčiau nežinot? Tavo kūną liečiu daugiau nei savąjį.
Tavo krūtys jautrios ir pabrinkusios, o pastarąsias dvi dienas tiesiog
karštligiškai geidei mylėtis. Neskaitant kitų ženklų.

Džesė kreivai šyptelėjo.

– Esi pastabus vyras.

– Nieko negaliu padaryt, – atsakė jis, taip pat jai šypsodamasis. –
Neįstengiu atitraukt nuo tavęs akių.

– Pataikūnas, – paerzino ji. – Ir, deja, aš tikrai negaliu. Nors ga-
lėčiau pasitarnaut tau kitais būdais...

Jis atsisėdo.

– Mintis viliojanti, bet aš laimingas tiesiog būdamas su tavimi.

Džesės širdis ūmai ėmė daužytis, ir ji giliai nevalingai įkvėpė. Žo-
džiai buvo ištarti taip kasdieniškai, tačiau be jokios klastos, ir toks

atvirumas ir pažeidžiamumas ją labai sujaudino. Viešpats žino, ji taip pat pažeidžiama.

– Aš jaučiu tą pat, – švelniai tarė ji.

– Žinau, – Alisteris per stalą siektelėjo jos rankos. – Negaliu apsakyt, kiek man daug reiškia tai, kad trokšti leist laiką su manim, nesvarbu, mylimės ar ne.

Patrauklus vyras norėjo būti vertinamas ne vien dėl išvaizdos ir geidžiamas ne vien dėl savo meistriškumo lovoje – ji kažkodėl nustebo šitai sužinojusi.

– Alisteri...

– Negailėk manęs, – dygiai į sušvelnėjusį jos toną sureagavo jis. – Ištersiu bet kokį tavo jausmą, tik ne šitą.

– Aš tave dievinu.

Griežta jo lūpų linija sušvelnėjo.

– Šitas puikiai tiks.

Ji papurtė galvą.

– Nepakęsiu, kad dėl manęs gėdytumeisi savęs. Niekad tavęs griežtai neteisiau – ir niekad neteisiu – dėl praeities pasirinkimų, bet jei būdamas su manim negali savęs pakęst, mums bus geriau atskirai.

Jis pikta susiraukė.

– Nagi paklausyk...

– Ne, tai *tu* paklausyk. Turi apsispręst, šią pat akimirką, kad esi vertas mano meilės kaip ir bet kuris kitas vyras. Jei negali, norėčiau, kad išeitum.

Alisteris pašnibždomis nusikeikė.

– Negali sakt man tokių dalykų.

– Galiu, velniai griebtu, – atšovė ji. – Gali save apgaudinėt, kad aš tobula, bet aš tik moteris, ir tai tik iš dalies, nes esu bergždžia. Turiu pasakyt, baisiai nesąžininga, kad negaliu turėt vaikų, bet vis vien kraujuoju, lyg tai būtų įmanoma.

– Tai tau *prasadėjo* mėnesinės? – paklausė jis kažkaip pernelyg atsainiai.

– Jei bijojai, kad neprasidės, be reikalo nervinai.

Jis žiūrėjo jai į akis.

– Ar esi tikra? Galbūt tai buvo Tarlio kaltė.

– Ne. Prieš mudviem susituokiant jis susilaukė vaiko su meiluže.

– Gal vaikas buvo ne jo?

– Jei pamatytum tą berniuką, tau nekiltų jokių abejonių. Jis tikra tėvo kopija, kaip ir tavo broliai.

Alisteris linktelėjo ir sutelkė dėmesį į savo knygą.

Džesė nukrėtė šurpas. Jei jis norės vaikų – o dauguma vyrų nori, – jūdviejų santykiai neišvengiamai turės nutrūkti. O jis nusipelnė laimės jų turėti.

– Stebėjau tave ir berniuką, – tarė ji, turėdama galvoje vaiką, kurį prieš savaitę bandė išgelbėti nuo smurto. Alisteris susidomėjo jau nuuju jūreivių ir mokė jį rišti mazgus bei kitokių naudingų įgūdžių, o jai labai patiko juodu stebėti. – Kada nors būsi nuostabus tėvas.

Jis dirstelėjo į ją, o tada atsilošė ir sukryžiavo rankas. Jo plaukai buvo šiek tiek ataugę, ir juodos sruogos žavingai rėmino veidą. Džesė pakėlė ranką sau prie gerklės ir pasitrynė joje įstrigusį gumulą.

– Džesika, – jis šaižiai iškvėpė. – Apie vaikus niekad labai daug negalvojau. O nuo šiol negalvosiu išvis.

– Nekalbėk taip. Negali tiesiog užgint sau šito džiaugsmo.

– Kaip žinai, norint paleist į pasaulį naują gyvybę reikia dviejų žmonių. Tu esi pirmoji šitos grandinės grandis. Jei esi ir paskutinė, tebūnie. Negaliu nė pagalvot apie bandymą daryt šitai su kuo nors kitu.

Džesės akis aptraukė migla. Sutrikusi sumirkčiojo, bandydama sulaikyti dilginančias ašaras, atsistūmė nuo stalo ir nuskubėjo prie vyno dėžės kampe.

– Džese...

Už nugaros išgirdo į grindis sugirgždant kėdės kojas; tuomet tvirtos rankos suėmė ją už pečių, nespėjus pasilenkti ir pačiupti butelio kaklelio.

– Išgirdusi, ką tau jaučiu, užsimanai išgerti? – paklausė jis, pri-
glaudęs lūpas jai prie ausies.

– Ne. Užsimaniau, nes esu tokia savanaudė, kad tuo džiaugiuosi.

– *Noriu*, kad dėl manęs būtum savanaudė.

Džesė smarkiai papurtė galvą.

– Meilė nesavanaudiška. Ar bent jau turėtų tokia būti.

– Kai kam – galbūt. Iš mudviejų buvo tiek visko atimta. Gal mums
skirta imti vienam iš kito.

Ji užsimerkė ir atrėmė galvą jam į petį. Rankos apsvijio jai lieme-
nį, ir ji uždėjo ant jų savo delnus.

– Tu turi daug brolių. Tikriausiai nori ir pats turėt didelę šeimą?

– Jei kalbėsime apie mano šeimą, mums prireiks to vyno.

Jis pasitraukė. Džesė pagriebė butelį ir atsitiesė. Atsigręžusi pa-
matė jį iš mažos skrynutės prie durų traukiant dvi taures.

Ji pastatė vyną ant stalo ir atsisėdo. Alisteris padėjo stiklus ir at-
kimšo butelį. Paliko vyną pakvėpuoti ir vėl įsitaisė ant kėdės, stebei-
lydamas į ją tiriamu ir sykiu mažliu žvilgsniu.

Ji kantriai laukė.

– Ar niekad nesistebėjai tuo, kad mano broliai turi tokių ryškių
Mastersono bruožų, o aš – gryna motinos kopija?

– Apie tokias Dievo dovanas niekas nesvarsto.

Komplimentas pelnė nežymią Alisterio šypsenėlę.

– Taigi, – tarė ji. – Spėju, kad Mastersonas nėra tavo tėvas.

– Ir tau tai nerūpi, – švelniai konstatavo jis.

– Kodėl turėtų?

– Džese... – jis atsainiai nusijuokė. – Žinai, bijojau tau pasakyt.
Tu taip pagarsėjusi savo griežtu požiūriu į padorumą; maniau, galiu
kristi tavo akyse.

– Neįmanoma. Bet ar tavo broliai taip manė? Argi vis tiek nesi-
jauti artimas Albertui?

– Ne, su broliais niekad dėl to nekilo bėdų. Bet Mastersonas...
Jam negaliu įtikt, – monotoniškas balsas išdavė stiprias emocijas. –

Man asmeniškai tai neberūpi, bet motina graužiasi, kad nesam su juo artimi. Jei galėčiau ją nuramint, taip ir padaryčiau, bet akivaizdu, kad nieko negaliu pakeist.

– Tai jo bėda, – pagaliau ji suprato, kodėl Mastersonas taip nenorėjo pagelbėti Alisteriui prasimušti. – Jis atsisako puikaus sūnaus.

Alisteris suglumęs papurtė galvą.

– Mane vis dar stulbina tavo atsainumas. Turiu tave įspėt – kas kart, kai susitaikai su bjauria paslaptim, kurią tau atskleidžiu, aš vis tvirčiau pasiryžtu tave išlaikyt. Regis, niekas, ką sakau, negali tavęs atgrasyt.

Jos krūtinę užliejo šiluma.

– Kas nors juk turi neleist tau krėsti eibių.

– Ši užduotis įveikiama tik tau.

– Tikiuosi, kad taip – tavo paties labui.

– Nagi, mano ponia, galėčiau prisiekt, kad tai kažkas panašaus į grasinimą.

Džesė nutaisė griežtą veidą.

– Aš vertinu pastovumą ir ištikimybę, pone Kolfildai.

– Kaip ir aš, – pirštų galiukais jis barbeno į stalą. – Kadaise tikėjau, kad Mastersonas iš tiesų be galo myli mano motiną, o ji panašius jausmus jaučia jam. Jis leido jai mane pasilaikyti ir, kad ir kaip dėl to kankinasi, pripažino mane kaip savo; pasielgė taip, nes žinojo: ji niekuomet jam neatleistų, jei būtų priversta manęs atsisakyti. Bet dabar...

Alisteris užsikirto, ir jinai jį paragino:

– Dabar?..

Jis šaižiai iškvėpė ir tęsė:

– Įvertinau nemažą jūdviejų amžiaus skirtumą. Suprantu, kaip tai veikia fizinį Mastersono gebėjimą palaikyt santuokos intymumą. Bet, dievaži, negalėčiau užsimerkt, jei tu tenkintum savo seksualines reikmes kur nors kitur, ir tokio nesiskaitymo su manim nevadinčiau meile. Pasirūpinčiau tavim kitais būdais: burna, rankomis, tam

skirtais žaisliukais... kuo tik galėčiau. Tai, kas mano, pasilaikau sau ir su niekuo nesidaliju.

– Gal nė vienas iš jų nežino, kaip apie tai užvesti kalbą. Pernelyg griežtai jų neteisčiau.

– Pažadėk, kad nesivaržydama kalbėsies su manim apie viską.

Šitai pažadėti buvo nepaprastai lengva. Jis žvelgė į ją taip, kad buvo visai nesunku atverti širdį. Benediktas į ją žiūrėdavo lygiai taip pat, tačiau nieko neklausdavo. Tiesiog ramiai ją mylėjo, nieko nereikalaudamas ir nesitikėdamas. Alisterio poreikiai buvo kur kas didesni ir visapusiškesni. Tačiau jis daug daugiau ir priimdavo.

Ji linktelėjo, sutikdama su jo pageidavimu.

Jis mostelėjo į popierių priešais ją.

– Laiškas?

– Seseriai. Pasakojau, kaip iki šiol sekėsi kelionė.

– Paminėjai mane?

– Taip.

Jo akys sužėrėjo iš pasitenkinimo.

– Ką parašei?

– O, dar nebaigiau.

– Turi tiek daug papasakot?

– Taip, be to, turiu rūpestingai apgalvot, kaip čia geriau viską išdėstyti. Šiaip ar taip, juk atgrasiau ją nuo tavęs.

– Savanaudiška mergytė.

Džesė pakilo ir apėjo stalą. Jis sekė ją atviro, aistringo susižavėjimo kupinomis akimis. Ji padėjo vieną ranką jam ant peties, o kita nubraukė tamsius plaukus nuo kaktos ir įspaudė ten bučinį.

– Man malonu pareikšt, kad priklausai man, – sumurmėjo ji, galvodama apie Mastersoną ir kvailą jo išdidumą.

Alisteris sučiupo ją už liemens.

– Įdomu, ar taip jausies Londone, – suniurnėjo jis, – kai tave sups žmonės, kurie gali griežtai teisti tokį pasirinkimą.

– Manai, kad esu tokia nuolaidi? Kad mane taip lengva paveikt?

– Nežinau, – jis pakėlė galvą ir pažvelgė jai į akis. – Nemanau, kad ir tu žinai.

Buvo savotiškai teisuus. Ji visad elgdavosi padoriai, taip, kaip iš jos buvo tikimasi.

– Mano tėvas su tavim nesutiktų. Pasakytų, kad norint įtikinti mane paklust reikia gerokai pasistengti.

Alisteris prisitraukė ją ir švelniai pasisodino ant kelių. Rankos tvirčiau ją apkabino.

– Mintys apie jį ir jo elgesį su tavim kursto man įtūžį.

– Jis šito nevertas. Be to, tam tikra prasme esu jam dėkinga. Tai, kas kadaise buvo sunku, tapo antrąja prigimtim ir palengvino man gyvenimą, – ji perbraukė pirštais jam plaukus. – Ir tik pažvelk, kiek tos dresūros ištirpo vos per dvi savaites – tavo dėka.

– Noriu ištirpyt *tave*.

– Tau tai sekasi, – sulig kiekviena prabėgančia valanda ji jautėsi vis laisvesnė. Beveik kaip tada, kai po ilgos dienos vakare išsivadavo iš korseto. Jau ėmė abejoti sugebėsimis prisiimti ankstesnius suvaržymus, jei to vėl prireiktų. – Ar tai tave gąsdina? Ar atšaldo susidomėjimą? Ar darosi nuobodu be savęs verto iššūkio, kai aš taip lengvai puolu tau į glėbį?

– Džese, tu kas akimirką meti man iššūkį. Ir lygiai taip pat dažnai mane gąsdini, – jis padėjo galvą jai ant krūtinės. – Nežinau, ką reiškia būti priklausomam nuo ko nors kito, bet jaučiuos priklausomas nuo tavęs.

Džesė apsvijoj rankomis plačius jo pečius ir padėjo smakrą jam ant pakaušio. Galėjo susiprotėti, kad toks vyras kaip Alisteris, kuris niekad nieko nedarydavo tik iš dalies, netausos savęs ir mylėdamas. Tačiau nesitikėjo, kad turėdamas tokį didžiulį pasirinkimą norės įsipareigoti vienai moteriai.

– Prisipažįstu, aš labai bijau. Viskas taip greitai pasikeitė.

– Ar tai taip baisu? Ar anksčiau buvai tokia laiminga?

– Nebuvau nelaiminga.

– O dabar?

– Nebeatpažįstu savęs. Kas šita moteris, kuri sėdasi ištvirkėliams ant kelių ir siūlo kūniškus malonumus taip lengvai, lyg siūlytų puodelį arbatos?

– Jinai mano, ir man ji visai patinka.

– Kur nepatiks, palaidūne tu, – jis pasitrynė skruostu jam į plaukus. – Alisteri, ar motina labai tave mylėjo? Ar tai todėl tu taip puikiai manim rūpinies?

– Tikrai mylėjo, nors nėštumas ir mano gimimas sukėlė jai tiek sielvarto. Padaryčiau bet ką, kad suteikčiau jai laimės.

– Argi ji nenorėtų turėt vaikaičių?

Jis atsitraukė ir pažvelgė į ją.

– Tai Beiberio, kaip įpėdinio, pareiga. Jis tuo pasirūpins.

– O kokia tavo pareiga? – pasidomėjo ji, nykščiu švelniai glostydama jam skruostą.

– Būt šeimos netikėliu, tvirkint dailias jaunas našles ir gundyt jas nusidėti.

Džesė pabučiavo jį. Neatitraukdama lūpų tarė:

– O aš tuo metu stengsiuos pasirūpint, kad ir toliau eitum šituo siauru tiesiu keliu, kuriuo pastaraisiais metais nutarei pasukt.

Stiprios rankos slystelėjo aukštyn abipus jos nugarkaulio.

– Būsime puiki pora. Išdykusi našlė ir perauklėtas palaidūnas.

Džesė užgniaužė krūtinėje sukirbėjusį nerimą, tarusi sau, jog dar turės pakankamai laiko žiauriai jūdviejų ryšio realybei apmąstyti. Tiek daug nutiko per tokį trumpą laiką, ir reikės nueiti dar ilgą kelią, kol bus galima užtikrintai tarti, kad jiems skirta būti kartu. O kol kas ji eis, kur jis ves. Jei jų laimei lemta būti laikinai, tebūnie. Dabar jai per vėlu trauktis.

Ji pabučiavo jam nosies galiuką.

– O dabar išgerkim po taurę to vyno.

– Dovanokit, lorde Tarli.

Maiklas, jau pastatęs koją ant pirmojo Remingtono džentelmenų klubo laiptelio, stabtelėjęs atsigręžė ir pamatė nuošaliau stovintį vežiką su skrybėle rankose.

– Taip?

– Mano ponia maldauja skirti jai truputį laiko – jei būtumėt toks malonus.

Dirstelėjęs vežikui per petį, Maiklas išvydo netoliese laukiančią samdomą karietą su užuolaidėlėmis ant langų. Pulsas nuo vilties ir lūkesčio paspartėjo. Pamanė, jog keleivė galėtų būti bet kuri įžūli debutantė, tačiau troško, kad tai būtų Estera.

Priimdamas kvietimą linktelėjo ir pasuko prie ekipažo. Sustojo tiesiai priešais dureles.

– Ar galėčiau kuo nors pasitarnauti?

– Maiklai. Prašom lipt vidun.

Jis vos sutramdė šypseną. Atvėręs dureles įlipo ir įsitaisė ant sėdynės priešais Esterą. Uždarą erdvę tvindė jos kvepalų aromatas. Pro užuolaidėles besiskverbiantys saulės spinduliai teikė pakankamai šviesos, kad jiedu matytų vienas kitą, tačiau uždrausto artumo pojūtis buvo pribloškiamas.

Ir, be abejo, užvaldęs tik jo vieno mintis.

Bent jau taip manė, kol išvydo jos ant kelių pasitiestą nosinaitę. Kadaiše syki buvo įteikusi jam skepetaitę kaip savo mergiško palankumo

ženklą, kai jis žaidė riterį spindinčiais šarvais. Prieš šimtmečius. Kitame gyvenime.

– Ar atvykai įteikt man simbolio, kurį pasiimčiau eidamas į mūšį? – paklausė stengdamasis, kad balsas skambėtų lengvabūdiškai.

Estera kurį laiką spoksojo į jį; atrodė tokia trapi ir graži, susisupusi į žalsvą mantiją, apkraštuotą tamsesniais apvadais, kurių spalvos prieblandoje jis negalėjo įžiūrėti. Ji atsiduso.

– Negaliu pakeist tavo apsisprendimo, tiesa?

Išgirdęs tokį sielvartingą jos balsą, Maiklas palinko į priekį. Buvo apstulbintas, kaip ji pasikeitė; prislėgusi kančia nuslopino gaivalingą gyvumą, kuriuo ji taip garsėjo.

– Kodėl paprasta bokso kova kelia tau tiek nerimo?

Pirštinėtos jos rankos skreite susigniaužė ir vėl atsileido.

– Nesvarbu, kas nugalės, o kas pralaimės, – geruoju tai nesibaigs.

– Estera...

– Regmontas veikiausiai kovą pradės žaismingai, – bejausmiu balsu pradėjo ji, – tačiau pamatęs, ką tu sugebi, susikaups. Jei nepajėgs tavęs įveikt, gali netekt kantrybės. Būk atsargus, jei taip atsitiktų. Jis nusispjaus į taisykles ir kovos dėl pergalės, galimas daiktas, negarbingai.

Net pistoleto šūvis nebūtų jo taip smarkiai sukrėtęs.

– Niekam kitam apie tai nė neužsiminčiau, – stengdamasi išlaikyti romų orumą, pakėlė smakriuką. – Bet įtariu, kad tu ringe būsi apdairesnis. Šaltakraujiškesnis. Laikysies sporto taisyklių, ir bijau, kad tai kliudys tau numatyt pavojingiausius smūgius.

– Netekt kantrybės – su kuo? – jis neturėjo teisės šito klausti, tačiau ilgiau susilaikyti neįstengė. – Estera, ar su tavim blogai elgiamasi?

– Jaudinkis dėl savęs, – įspėjo ji ir išspaudė šypsenėlę, kuri toli gražu nenuslopino kilusio įtarimo. – Juk tu čia ketini kumščiuotis.

Ir jis žvėriškai nekantravo pradėti tą kovą – gerokai labiau nei vos prieš kelias akimirkas, kai tiesiog šiaip jos laukė.

Estera ištiesė nosinaitę, bet jam siektelėjus jos atitraukė ranką.

– Jei jos nori, privalai pažadėt, kad mane aplankysi.

– Tai šantažas, – kimiai tarė jis, iš jos išsisukinėjimo supratęs atsakymą į savo klausimą. Kraujas virte virė. Ji manė, kad jis bus apdairus ir šaltakraujiškas? Anaip tol toks nesijautė.

– Prievarta, – pataisė ji. – Tik tam, kad galėčiau savo akimis pamatyti, jog nesi labai smarkiai sužalotas.

Maiklas sukando dantis – be jokios abejonės, jis čia bejėgis. Niekaip negali jos užsistoti. Tai, ką vyras daro su savo žmona, – tik jo paties reikalas. Vienintelė galima išeitis – ta, kurią pats pasiūlė prieš savaitę, – keletas trumpučių akimirų bokso ringe, per kurias galės iki valios plumpinti Regmontą.

– Pažadu apsilankyti.

– Iki savaitės pabaigos, – spyrė ji, išpėjamai primerkusi žalias akis.

– Taip, – jis piktai savininkiškai pačiuo nosinaitę. Kamputyje dailiai išraityta E simboli darė dar asmeniškesnį. – Ačiū.

– Būk atsargus. Prašau.

Skubriai linktelėjęs Maiklas išlipo iš kariatės. Ji nuriudėjo jam dar nespėjus pastatyti kojos ant plataus Remingtono klubo įėjimo apatinio laiptelio.

– Nesileisk apkvailinamas smulkaus jo sudėjimo.

Maiklas, šokinėdamas nuo vienos kojos ant kitos, kad prasimankštintų, pažvelgė į balso pusę. Išvydo grafą Vestfildą, viengungį perą, kuris, kaip ir jis pats, buvo įkyriai persekiojamas vedybiniais sumetimais. Grafą, liaupsinamą dėl puikios išvaizdos ir gebėjimo žavėti, mėgo ir vyrai, ir moterys.

– Šitas vyrukas manęs niekuo neapkvailins.

– Įdomu, – mąsliai pratarė Vestfildas. Įžengė į bokso aikštelę, kurios kontūrai – aštuonios pėdos iš aštuonių – dažų linijomis buvo nužymėti ant kietmedžio grindų. – Tuomet labai džiaugiuosi, kad pastačiau už tave.

– Ak taip? – Maiklas permetė žvilgsniu erdvią salę, kone pilną prisigrūdusią žiūrovų.

– Taip, aš vienas iš nedaugelio, – blykstelėjo grafo šypsena, užkariavusi daugybės moterų širdis. – Dėl žemesnio ūgio Regmontas greitesnis ir vikresnis. O tokios ištvermės kaip jo daugiau nesu matęs; būtent todėl jis taip dažnai laimi – gali išsilaikyti bene už visus ilgiau. Štai už ką stato kiti – už tai, kad tu pavargsi anksčiau nei jis.

– Manyčiau, tai priklausys nuo to, kaip stipriai ir kaip dažnai jam smogsiu.

Vestfildas papurtė tamsiaplaukę galvą.

– Kai kuriems vyrams, tokiems kaip aš, pralaimėjimas yra tik nesmagumas, kurio verčiau išvengt. Kitiems, tokiems kaip Regmontas, tai palaužia vyriškumą. Išdidumas kurstys jį dar ilgai po to, kai tu išliesi savo apmaudą, kad ir koks jis būtų.

– Čia tiesiog sportas, Vestfildai.

– Tik ne tada, kai tu taip nusiteikęs. Tu aiškiai puoselėjai viltį suvest asmenines sąskaitas. Man tai nerūpi. Aš tik noriu laimėt lažybas.

Kitąsyk Maiklas gal būtų nusišypsojęs, bet dabar buvo pernelgyg įtūžęs. Tačiau vis vien žinojo, kad verta pasinaudoti patarimu. Iš plačios Regmonto šypsenos, su kuria tas pradėjo kovą, taipgi suprato, kad tasai tiki savo pergale. Fizinis skausmas buvo pats menkiausias dalykas iš viso to, ko grafas buvo nusipelnęs, tačiau Maiklas nusprendė, kad pažeminimas bus ilgesnė bausmė. Jis išsilenkė kelių tiriamų Regmonto niuksų, o tada visą savo bergždžių meilę Esterai ir neapykantą jos nevertam vyrui sutelkė į vieną galingą smūgį.

Regmontas be sąmonės tėsėsi ant kietmedžio grindų; nuo kovos pradžios nebuvo praėjusi nė minutė.

– Man labai sunku susikaupt, kai į mane spoksai.

Džesė pažvelgė per dieną į Alisterį, kuris sėdėjo atsišliejęs į dėžę. Buvo nusivilkęs švarką ir drybsojo ištiesęs vieną koją ir sulenkęs kitą –

ant jos buvo pasidėjęs popierius, prie kurių darbavosi. Tokia poza jis sėdėdavo ir lovoje, kai dirbdavo ar skaitydavo, ir Džesė niekaip nepaliovė ja žavėjusis.

– Nekreipk į mane dėmesio, – tarė jis.

Neįmanoma užduotis. Tik ne tada, kai jis sėdi vienmarškinis – toks gražus ir viliūgiškas. Tik ne tada, kai taip žaviai demonstruoja savo ilgas stiprias kojas, aptemptas puikiai pasiūtomis kelnėmis ir nublizgintais botfortais. Tik ne tada, kai vėjas plaiksto jam plaukus taip, kaip ji trokšta sklaidyti juos pirštais.

Buvo puiki, kiek apniukusi diena. Truputį vėsoka – Džesei prireikė šalio, – tačiau dar ganėtinai šilta ir maloni. Ji užlipo į denį pakvėpuoti grynu oru, o po valandos prie jos prisijungė Alisteris su vienu iš savo aplankų. Jis nusprendė įsitaisyti per kelias pėdas nuo jos, bet dažnai pakeldavo į ją akis, kupinas nepaaiškinamos įtampos.

Džesė prunkštelėjo ir vėl sutelkė dėmesį į savo siuvinį.

– Ar pavyzdingoji ledi Tarli ką tik suprunkštė? – jis dirstelėjo į ją pakėlęs vieną antakį.

– Damos neprunkštauja.

Tai, kad jis nuolat nepaisė savo įpročių ir taikėsi būti šalia jos net užsiėmęs visai kitais reikalais, atrodė labai miela.

Jis tapo draugu. Žmogumi, su kuriuo ji dalijosi absoliučiai viskuo. Tikras stebuklas, kad rado du vyrus, kurie norėjo jos būtent tokios, kokia buvo. Ne dėl išorės, nukaltos griežto auklėjimo, o dėl viduje slypinčios moters, kuri galėjo saugiai jiems atsiverti.

– Kitos damos gal ir ne, – tarė jis prislopintu, tik jos ausims girdimu balsu. – O štai tu leidi visokiausius žavingus garsus.

Džesę sujaukino ta paprasta provokuojanti pastaba. Be sekso ji ištvėrė visą savaitę, ir dabar, kai mėnesinės baigėsi, juntamas geismas buvo beveik nepakeliamas.

– O dabar tu į mane spoksai, – paerzino jis, nežiūrėdamas į ją.

– Nes tu per toli, kad galėčiau daryt ką nors kita.

Jis ūmai pakėlė galvą.

Džesė šypsodamasi atsistojo.

– Mėgaukitės likusia popiete, pone Kolfildai. Manau, iki vakariėnės kurį laiką pailsėsiu savo patogioje lovoje.

Ji grįžo į kajutę, kur uoliai plušanti Betė stengėsi pagražinti ir atnaujinti jos suknius.

– Viešpatie, pasigailėk pono Kolfildo, – stabtelėjusi tarė kambarinė. – Jūsų žvilgsnis toks padykęs.

– Tikrai?

– Žinot, kad taip, – Betė nusišypsojo. – Metų metus nemačiau jūsų tokios laimingos. Darosi gaila vyruko.

– Sakei, kad nuo širdies skausmo jis deramai apsaugotas.

– Kartais aš klystu, miledi. Retai, bet pasitaiko.

Nuo tos minties Džesė dar plačiau išsišiepė. Išgirdus Betės nuomonę jai palengvėjo. Vienintelis dalykas, drumsčias jos pasitenkinimą, buvo baimė, kad tokia laimė ilgai tęstis negali ir kad ji neįstengs išlaikyti tokio vyro kaip Alisteris Kolfildas dėmesio. Ne todėl, kad būtų jo neverta, o dėl to, kad yra ir vertesnių moterų. Moterų, kurios galėtų duoti jam tai, ko negali ji, – patirties, avantiūristiškos kaip jo dvasios, vaikų...

Nusimetus šali šypsena išblėso. Jie abu jauni. Kad ir kiek daug Alisteris jau pasiekė gyvenime, praeis dar ne vieni metai, kol jis užsigeis santuokos ir vaikų. Dabar jis negali žinoti, kaip jį persekios tie instinktyvūs troškimai, bet *ji* žino. Tai ji jūdviejų santykių atžvilgiu turi pasieltgi teisingai ir atsakingai.

Pasigirdo lengvai atpažįstamas Alisterio beldimas į duris. Betė tyliai nusijuokė ir užmetė suknią, prie kurios darbavosi, ant skrynios. Plačiai išsišiepusi atvėrė duris.

– Laba diena, pone Kolfildai.

Džesė liko stovėti nugara į duris ir užsimerkė, laukdama malonaus jo sklandaus kultūringo atsakymo skambesio.

– Ar jums manęs dar reikės, miledi? – paklausė Betė.

– Ne, ačiū. Smagiai praleisk popietę.

Vos užsivėrus durims ji išgirdo kažką dunkstelint į grindis. Po akimirkos jau buvo prispausta prie sienos daugiau kaip šešių pėdų beprotiškai susijaudinusio vyro. Sužavėta tokios netikėtos aistros rankomis apsimovė jo liekną liemenį ir atsakė į geismingą bučinį.

– Ragana, – apkaltino jis, lūpomis braukdamas per skruostą. – Tu tyčia stengies išvartyt mane iš proto.

– Nė nenutuokiu, apie ką čia kalbi.

Jis dantimis krimstelėjo jai ausį, ir Džesė kvatodama atsilošė. Žvilgsniui užkliuvus už aplanko, kurį Alisteris numetė ant grindų, ji sustingo.

– Kai jau galėsi, – švelniai suurzgė jis, liepsnodamas geismu, – ketinu tave priverst sumokėt už tai, kad erzini vyrą, kuris kamavosi be tavęs ištisą savaitę.

– Aš jau galiu, – išsiblaškiusi tarė ji, įsmeigusi akis į piešinius, kyšančius iš nerūpestingai nusviesto aplanko. – Jau dvi dienos nebekraujuoju.

Alisteris atsitraukė.

– Atsiprašau?

– Kas čia? – ji išslydo iš jo glėbio ir pasilenkė prie išsklidusių popierių.

– Dvi dienos, – pakartojo jis.

Atvertus juodos odos viršelį Džesei užėmė kvapą.

– Dieve mano, Alisteri... Jie stulbinantys.

– Mane stulbina tai, kad manęs negeidi.

– Nebūk juokingas. Moteris tavęs negeist galėtų tik mirusi, – ji žvelgė į savo atvaizdą, perteiktą plonais tiksliais pieštuko brūkšniais. Viršutinis piešinys vaizdavo ją denyje vos prieš kelias akimirkas, ir jai tapo aišku, kodėl jis taip atkakliai ją stebėjo. – Ar tu matai mane tokią?

– Tu tokia esi. Po velnių, Džese. Visą savaitę taip baisiai tavęs troškau. Turėjai šitai pastebėt. Negalėjai nematyt pritvinkusio koto kelias pastarąsias dienas.

Ji pirštų galiukais lengvai perbėgo piešinį. Jis pavaizdavo ją gražią, sušvelnėjusiais bruožais ir šiltai žvelgiančiomis akimis. Niekad nebuvo mačiusi savęs dailesnės.

– Taip, – iškvėpė ji išsiblaškiusi. – Būtų neįmanoma ignoruoti tokio dydžio ataugos, duriančios tau į nugarą, kaip kad tavo kotas papratęs elgtis, gulint su manim.

– Nesišaipyk, – pyktelėjo jis. – Paaiškink.

– Ar aš tikrai šitaip atrodau?

– Taip, kai žiūri į mane. Džese, jei man neatsakysi, negalėsiu priimti atsakomybės už savo veiksmus.

– Nesąmonė. Norėjau, kad žinotum, jog trokštu tavo draugijos ne vien dėl daugybės orgazmų, kuriuos taip įgudusiai moki sukelti, – tankiai ir garsiai alsuodama ji stovėjo su aplanku rankose. Priblokšta jo talento ir meistriškumo, pervertė kitus pieštus savo portretus. – Aš visai nesu paslaptinga, tiesa? Nelaikau savo sielos paslėpusi; ji atsispindi mano veide.

– Neturėtum dėl to taip irzti, – suniurnėjo jis, eidamas artyn. – Aš tikras, kad žiūriu į tave lygiai taip pat.

Džesė pažvelgė į jį.

– Ne, ne taip. Tu žiūri į mane kaip katė, besirengianti pulti savo grobį. Aš pasiduodu ir tirpstu, o tu tampi nuožmus.

– Aš seksualus vyras, – įžūliai pareiškė jis. – Tai nereiškia, kad nejaučiu tau švelnumo. Viliuosi, kad mano jausmus supranti – jei ne iš veido išraiškos, tai iš kitų dalykų.

– Taip, suprantu, – ji vartė piešinius ir sustingo radusi vieną savo portretą iš tolimos praeities. Buvo aiškiai jaunesnė, popierius pageltęs nuo laiko, bet tai, kas prikaustė jos žvilgsnį, buvo iš piešinio trykšte trykštanti gryna aistra. Jos akys buvo tamsios, plačiai atmerktos, vyzdžiai išsiplėtę, lūpos pravertos, tarsi jai trūktų oro. Atvaizdas buvo tarsi skvarbus, intymus žvilgsnis į pačią gelmę jos geismo, juntamo greta stovinčiam vyrui. – Alisteri...

– Naktis sode.

– Kaip, turėdamas tokį mano atvaizdą, vis dar gali abejot, ar tavęs geidžiu?

Jis ištraukė piešinius jai iš rankų ir švystelėjo juos ant stalo.

– Prisiekiu, tu išvarysi mane iš proto. Neleidi man imtis to, ką darydamas intensyviausiai jaučiu mudviejų ryšį, nes nori įrodyti savo jausmų stiprumą?

Ji kreivai šyptelėjo.

– Tu toks karštakošis. Seksas tau tas pat, kas maistas ir miegas.

Jau pačioje jų romano pradžioje jis įrodė esąs nepasotinamas, tad tapo aišku, kaip jis fiziškai pajėgė pardavinėti savo kūną. Jai seksas visuomet buvo intymus aktas. Alisteriui jis būtinas sveikatai, kaip koks dantų valymasis, ir, lygiai kaip pastarasis, neturėjo jokios reikšmės jo emocinei būsenai. Nepasakytum, kad leisdama su juo laiką lovoje nesijautė branginama, bet žinojo, kad lytinis aktas jam – priemonė tikslui, kurio ji dar gerai nesuprato, pasiekti.

Jis tvirtino, kad savo kūną pardavinėjo iš būtinybės, ir ji tikėjo tuo, bet ne dėl jo įvardytų priežasčių. Taip, buvo jaunas ir aistringas, jam be galo reikėjo pinigų, tačiau tai vis vien nepaaiškino, kodėl jis ėmė laikyti save preke. Ji įtarė, kad priežastis slypėjo viduje. Ne išorėje. Nežinia, ar kaltas buvo Mastersonas, ar nesamas tėvas, ar priežastis visai kita, tačiau Alisteris save pradėjo vertinti pagal kainą, kurią kiti mokėjo už pabuvimą su juo. Ji norėjo perveikti tą patirtį parodydama, kad vertina jį ir kitaip, nekūniškai, tačiau, regis, tokiam demonstravimui jis dar nepasiruošęs. Nors jis nepaliaujamai ir negailestingai vertė juos abu atskleisti vienas kitam asmeniškiausius ir skaudžiausius prisiminimus, galiausiai jam vis vien reikėjo jos prisilietimo ir jos troškimo jaustis geidžiamai.

Jis vėl prirėmė ją prie sienos ir, kad nejudėtų, tarp kojų įspraudė raumeningą savo šlaunį. Prispaudė delnus prie medžio abipus jos galvos ir rūsčiai pažvelgė į ją.

– Tu pavojingai bandai mano kantrybę.

– Neketinau šito daryt, – atvirai tarė ji, kūnui kaistant nuo agresyvaus jo artumo. – Tiesiog mane taip sujaudino tavo piešiniai ir nustebino toks tikras talentas, kad ėmė mausti širdį.

Stangrios lūpos brūkštelėjo jai per smilkinį.

– Dar kur nors maudžia? – paklausė gergždžiančiu balsu ir atsistojo taip, kad kelis įsirėmė jai į lytį.

Džesė trumpam užsimerkė ir gėrė į save pojūtį, teikiamą karšto stangraus kūno, ir taip mėgstamą jo odos kvapą. Jo geismas sunkėsi pro jos poras, smelkė iki gyvo kaulo ir vertė nesivaržančia patvirkėle, sugebančia įbrukti ranką jam tarp kojų ir suimti kietą, ilgą tvinkčiojančią varpą.

Alisteris smarkiai krūptelėjo ir pro sukąstus dantis iškvėpė orą.

– *Kristau.*

– Norėjau tavęs nuo tos akimirkos, kai pirmąsyk išvydau, – prisipažino ji, apsilaižydama sausas lūpas. – Sulig kiekviena valanda noriu tavęs dar labiau.

Mėlynos jo akys patamsėjo nuo geismo.

– Tai ir turėk mane kas valandą.

Džesė glostė jį per kelnes ir apatinius, jos pačios kūnas suglebo ir sudrėko, įkaitęs nuo laukimo.

– Tau seksas – įgimtas dalykas; tu trykšti juo, tarsi skleistum svaiginantį ir užburiantį kvapą. Bet kaip kitaip aš galiu išsiskirt iš kitų tavęs geidusių moterų, jei ne parodydama, jog trokštu ne vien tavo kūno?

– Kokių kitų moterų?

Tai išgirdusi ji nusišypsojo, tačiau atšiauri Alisterio išraiška liko nepakitusi.

– Paliesk mane, – ėmė maldauti ji, pasijutusi taip, tartum netyčia tarp jųdviejų būtų atvėrusi prarają.

– Dar ne.

Jo atsisakymas rankomis palytėti jos kūną netikėtai pasirodė gundantis. Buvo taip pripratusi prie jo vadovavimo lovoje, kad toks santūrumas tik dar labiau sustiprino jos geismą.

– Kodėl?

– Turi degt taip, kaip degiau aš, kaip degu kiekvieną minutę, kai nesu tavyje.

Ji atkragino galvą ir pabučiavo jo atkištą smakrą. Jos oda nuvilnijo karščio bangelės.

– Nori mane nubaust.

Jis rankomis suėmė jos veidą.

– Ne. Tu išpraudei seksą tarp mūsų. Turim gražint jį ten, kur jam priklauso būt.

Džesė trūktelėjo iš kelnių jo marškinių skvernus ir palietė svilnantią nugaros odą.

– Pamiršti, kad tyčia atsiviliojau tave čia, norėdama išprievartaut.

– Atrodo, laikai mane visišku bukapročiu.

– Nelaikau! – paprieštaravo ji. – Tiesą sakant, laikau tave itin aštraus proto vyru.

– Ak? – nykščio pagalvėle jis glostė jos apatinės lūputės link; nekaltas prisilietimas sukurstė pašėlusį troškimą pajusti jo rankas visur. – Mokei mane mylėtis ištisas savaites, bet netiki, kad išmokau pamoką.

Jos pirštai įsikirto į stangrius jo nugaros raumenis.

– Kai pirmąsyk tave paėmiau, – sukuždėjo Alisteris, įrėmęs savo kaktą į jos, – suvokiau skirtumą tarp to, ką maniausi žinąs apie seksą, ir to, ką dar turiu perprast. Dabar neįstengiu prisimint, kaip išvis sugebėjau daryt tai iki tavęs ar kaip apskritai galėjau be tavęs net mėginti.

Pasistiebusi ant pirštų galų Džesė ūmai stipriai jį apkabino, bandydama atsikratyti užliejusio emocijų pertekliaus.

– Man tavęs reikia, – prispaudė veidą jam prie kaklo. – Privertei mane taip jaustis.

– Negaliu patikėt, kad kada nors maniau, jog orgazmas galėtų būt kas kita nei be galo asmeniškąs dalykas, – Alisteris atitraukė šlaunį jai iš tarpkojo.

Protestuodama ji tyliai suniurzgė – iki tol spaudimas kiek malšino lyties maudulį.

– Prašau...

Sugriebęs trūktelėjo aukštyn jos sijonus ir atidengė kelnaites. Tvirtai sugniaužė jos sėdmenis, spaudė juos stipriai, kone skausmingai. Kartais lovoje būdavo švelnus ar žaismingas, tačiau laukinė aistra ją jaudino labiausiai.

Jos pirštai grabinėjo paslėptas kelnių prarėžo sagas. Pagaliau ji išlaisvino įsirežusią varpą, ir kai ši sunkiai nusviro jai į delnus, trumpam liovėsi alsavusi. Rankomis nekantriai glostė storų venų apraizgytą kotą, aistra, pakurstyta jo žodžių, piešinių ir to, kaip skubėdamas atsekė ją nuo denio, karštligiška liepsnojo. Jis gebėjo priversti ją jaustis ypatingą ir beprotiškai geidžiamą, o sykiu saugią ir užtikrintą. Atvėrė jai trokštamą laisvę būti kokiai panorėjus. Galėjo būt laukinė, nesivaržanti ir begėdiška tiek, kiek jai patiko.

Alisteris stebėjo ją iš po tankių rašalo juodumo blakstienų. Siūbavo klubais, stumdamas ir traukdamas kotą iš godžių jos gniaužtų. Jos lytis, pavydėdama rankoms, sudrėko ir išbrinko.

Tarsi tai žinodamas, iš užpakalio siektelėjo jos tarpkojo ir prasiškerbęs pro kelnaičių prarėžą ją praskleidė.

– Sudrėkai.

– Nieko negaliu padaryt.

– Ir nenoriu, kad darytum.

Nė neišpėjęs čiupo ją už šlaunų ir pakėlė. Išsprūdo jai iš rankų, ir protestuodama ji tyliai aiktelėjo.

Džesė pajuto švelnią kaip šilkas varpą perbraukiant atvirą jos lytį ir sudejavo iš geidulio. Rankomis apsviję plačius jo pečius, burna ieškojo jautrios vietelės paausyje, norėdama pakurstyti aistrą.

– Dėmesio, – niūriai įsakė jis ir ėmė sprautis vidun.

Ji bejėgiškai suaimanavo ir vėl atrėmė galvą į sieną. Jis kankinamai lėtai leido ją žemyn ant savo stangrios varpos, kad ji užtikrintai pajustų kiekvieną nuostabų besiskverbiantį colį.

– Dieve, – žioptelėjo ji, rangydamasi tvirtame jo glėbyje. Tokia poza vos įstengė jį priimti. O jis negailestingai stūmėsi, kol visiškai ją pripildė ir ji vos gaudė kvapą. Kai galiausiai įsikverbė iki pat pašaknių, ji kūkčiojo iš geismo pumpuoti, trintis, siekti malonumo sau. Jiedu tebebuvo visiškai apsirengę, neskaitant vietos, kur susiliejo, ir tai atrodė itin erotiška. Jos išorė Alisteriui – ne kliūtis. Ir niekuomet nebuvo.

Jis laikė prirėmęs ją savo svoriu prie sienos, kad nejudėtų. Suėmęs jos riešą, pakėlė ranką ir prispaudė sau prie širdies. Ši daužėsi po jos delnu. Jo krūtinė kilnojosi aiškiai pagreitėjusiu ritmu.

– Aš visai nepavargęs. Tu sveri ne ką daugiau nei plunksnelė. Pasakyk, Džese, kodėl man taip plaka širdis? Ar dėl įnirtingo sekso, kurio dar nepradėjom? Ar ji tvinksi tau?

Laisvosios rankos pirštus ji panardino jam į plaukus, o karštu skruostu pasitrynė į jo skruostą. Norėjo ką nors pasakyti, *bet ką*, bet gerklėje įstrigo gumulas.

– Jei galėčiau, – tęsė jis, – amžiams taip pasilikčiau: apglėbtas tavęs, sugniaužtas tavyje, dalis tavęs – ir visai nejudėčiau. Kai mylimės, visom išgalėm kovoju su orgazmu. Nenoriu baigt; nenoriu, kad tam ateitų galas. Nesvarbu, kaip ilgai tai užtęsiu – šito anaipatol nepakanka. Kai nebegaliu susivaldyt, įsiuntu. Kodėl, Džese? Jei man tereikia kūniškai numalšint prigimtinį geidulį, lygiai kaip reikia miego ar maisto, kodėl turėčiau tramdyt save?

Ji pasuko galvą ir karštligiškai įsisiurbė jam į lūpas.

– Pasakyk, kad supranti, – bučiuojamas pareikalavo jis. – Pasakyk, kad irgi tai jauti.

– Aš jaučiu *tave*, – iškvėpė ji, apsvaigusi nuo jo aistros lygiai kaip nuo puikiausio vyno. – Tu tapai man viskuo.

Tvirtai ją apglėbęs, Alisteris pasuko link lovos.

Džesė susmuko ant čiužinio, o Alisteris iškart ją užgulė. Nuo to judesio abu krūptelėjo; prispaudęs ją prie lovos giliai įstūmė kotą. Ji sudejavo, oda žvilgėjo prakaitu. Jis suurzgė, sugniaužė lovatiesę abipus jos galvos ir vėl nėrė į ją. Galingas dūris stumtelėjo ją per slidų aksomą, bet plieniniai dilbiai sulaikė jos pečius.

– Ne, – aiktelėjo ji, pasijutusi prie pat viršūnės. Jei jam leis, po kelių akimirų bus panardinta į pirmąjį iš daugybės orgazmų. Jis nepaliaujamai tvatins ją, delsdamas išsilieti pats, kol ji pakvaiš ir virpės iš malonumo. Apnuogins ją ir nusirengs pats, kai ji bus pernelyg pasisotinusi, kad įstengtų pajudėti; tada tęs šitai valandų valandas, ryžtingai ir be gailesčio draskydamas jos gynybą.

Jis stabtelėjo ir įsispokojo į ją tokiu liepsnojančiu žvilgsniu, kad oda iškaito.

– Ne?

Ji pasirėmė alkūnėmis ir kilstelėjo.

– Leisk man tave turėt.

Alisteris atsitiesė. Vikriai nusirišo kaklaskarę, nusimetė liemenę ir marškinius – visa tai padarė tebebūdamas joje. Tačiau turėjo atsitraukti, kad nusivilkėtų visa kita; kai švelnūs jos raumenys godžiai suspaudė beišslystančią varpą, šaižiai iškvėpė.

Džesė kurį laiką gėrėjosi nuogu tobulu jo kūnu. Šitas reginys niekuomet nebūtų pakyrėjęs. Buvo aukštas ir lieknas, taip puikiai sudėtas, kad po švelnia oda reljefiškai ryškėjo kiekvienas kietas, stangrus ir gyslotas raumuo. Ji permetė jį akimis nuo pečių iki pėdų ir atgal,

žvilgsniu meiliai glostydama kiekvieną vyrišką colį. Jis nejudėjo ir nesidrovėdamas leido jai pasigardžiuoti vaizdu. Kai jų akys susidūrė, apimta susižavėjimo ir galingo geismo, ji vos gaudė kvapą.

– Tu nepaprastai dailus, – sukuždėjo ji ir nuslydusi atsistojo ant kietmedžio grindų. Priėjusi apsvijio rankomis dailius jos klubus ir įspaudė bučinį į krūtinę ties širdimi. – Ir neįkainojamas.

Atsakydamas apkabino ją taip stipriai, kad vos neuždusino.

– Ir priklausau tau, Džese. Niekad tuo neabejok.

– Džiaugiuosi, nes esu visiškai pametus dėl tavęs galvą.

Ji prigludo skruostu jam prie krūtinės, traukdama jo skleidžiamą gryną vyrišką kvapą. Jo širdis po tų žodžių ėmė plakti tankiau, ir tai patvirtino neseniai kilusį įtarimą – jos baimės kėlė jam nerimą ir vertė laikytis įsikibus taip, tarsi ji bet kurią akimirką galėtų nutolti. Bet kam, žinančiam, kaip ji prie jo prisirišusi, tai būtų atrodeį neįmanoma. Tačiau jis šito nežinojo.

– Norėčiau, kad tokius dalykus man sakytum dažniau, – kimiai tarė jis, kaip visada baisiai atviras ir pažeidžiamas, ir ji susigėdo savo santūrumo.

– Nežinau kaip, – ji palenkė galvą į šoną, o jis ėmėsi suknelės nugaros sagų.

– Taip darant neišeis suklyst, – Alisteris pabučiavo jai petį, o tada suleido dantis taip giliai, kad bemaž suskaudo. Toks laukinis poelgis ją ir nugąsdino, ir sujaudino. – Ar niekad nekalbėjai apie savo jausmus Tarliui?

– Šitos temos niekuomet nesvarstėm. Jausmai tiesiog tvyrojo tarp mūsų kaip jaukus ir savaime suprantamas dalykas.

Jis apgręžė ją, kad galėtų atsagstyti korsetą.

– Man šito nepakanka.

– Aš klimpstu taip giliai ir taip sparčiai, – prisipažino ji tyliu virpančiu balsu. – Negaliu šito sustabdyt ar apribot. Tai svaigina. Jausmai tau mane gąsdina, tad manau, kad jų intensyvumas lygiai taip pat išgąsdins ir tave.

– Išsakyk savo baimes – kaip aš.

Džesė užsimerkė; nuvokė, kad turi dar daug ką apie jį išsiaiškinti. Pati buvo kalta, kad taip nedaug težinojo apie įvykius, dėl kurių jis toks tapo; neklausinėjo jo taip, kaip jis kamantinėjo ją. Buvo išauklėta nesmalsauti, bet turės šitai įveikti, jei norės padaryti Alisterį iš tikrųjų laimingą.

– Pabandyčiau. Tu išsakai jausmus žodžiais nesvyruodamas, – suknelė nusmuko ir susirangė jai apie pėdas. – Pavydžiu tau to lengvumo.

Su jau pažįstamu įgudimu jis nutraukė jai korsetą, marškinius ir kelnaites.

– Ar tu... – Džesė atsikrenkštė. – Juk tikriausiai buvo kas nors, kas tau rūpėjo?

– O turėjo būt? – jis žingtelėjo atgal.

Ji per petį dirstelėjo į jį. Alisteris laukė, ir Džesė galiausiai suvokė, kad laukia tikėdamasis išgirsti, kodėl ji prieš tai jį sustabdė.

– Gulkis į lovą.

Jis sklandžiai ir gracingai įvykdė įsakymą. Įsitaisė pusiaugula atsišliejęs į pagalves, ištiesė ilgas kojas – nuogas jautėsi nepaprastai patogiai. Ji priėjo prie lovos ir pasvarstė, nuo ko čia pradėjus. Stangri varpa atrodė neapsakomai viliojanti – stora ir kieta, svyranti bambos link, – tačiau Džesė dievino jį visą.

– Kas ji buvo? – paklausė, staiga ėmusi pavydėti tai įsivaizduojamai moteriai – ar kelioms – iš jo praeities, mačiusiai jį tokį.

– Tu taip tuo įsitikinusi.

– Juk seksualinę patirtį kaupt pradėjai ne kaip Liucijus, taigi negaliu būt vienintelė moteris, kurią kūniškai pažinai kaip Alisteris.

Jis sugniaužė ranka savo varpą ir ėmė lėtai braukyti; sunkių vokų pridengtos akys neįstengė paslėpti žvilgsnio, bylojančio, kad jis tyčia nori ją išmėginti.

– Tu begėdis, – dusliai pratarė ji, ropšdamasi į lovą.

– Tu nuoga. Mano kotas tavęs trokšta.

O ji kaito ir drėko trokšdama jo, ir nors nebebuvo ties orgazmo praraja, žinojo – jam tereikėtų akimirkos vėl privesti ją prie tos ribos.

Kai jis ištiesė ranką norėdamas ją paliesti, Džesė papurtė galvą.

– Noriu, kad gulėtum ramiai ir intum, ką tau duosiu.

– Gulėčiau ramiai? Ar pakvaišai?

– Supančiosiu tave, jei prireiks.

– Džese... Prakeikimas, – jis rūščiai dirstelėjo į ją. – Praėjo septynios dienos. Imkis savo žaidimų vėliau, kai būsiu labiau tam nu-siteikęs.

Ji apėmė ranka varpą ir pajutusi, kokia toji karšta ir kieta, sulaiškė kvapą. Ėmė glostyti ją daug švelniau nei jis pats, ir Alisteris sugriežė dantimis, o kaklo gyslos ryškiai išsišovė. Ji apsilaizė lūpas.

– Ne, – išrėžė jis. – Aš per arti viršūnės, kad deramai pasimėgčiau tavo burna.

– Puiku, – ji permetė koją jam per klubus ir apsižergė taip, kad lytis atsidurtų ties varpa. Kai jis čiupo ją už liemens, įspėjamai suniurzgė: – Liest negalima.

– Velniai griebtų. Kaip suteiksiu tau malonumą, jei neliesiu?

Ji nusišypsojo.

– Čia ir yra visa esmė.

Alisteris prasižiojo, ketindamas prieštarauti, bet žodžiai nuslopo, kai ji išleido plačią karštą koto galvutę. Džesei išsprūdo nevalinga aimana. Šlaunų raumenys apsilpo, ir ji nusileido žemiau, slidžia lytimi apglėbdama visą ilgą tvinkčiojančią varpą. Slydo lėtai, bet nepaliaujamai, rankomis ir kojomis nuvilnijo malonus virpulys. Alisteris pasilenkė į priekį, sučiupo ją ir panardino drėgną veidą tarp krūtų.

Jo klubai jau judėjo, suko ratus, rankos tvirtai ją laikė, kotas skverbėsi gilyn, kol pasiekė jautrią vietelę, varančią ją iš proto.

– Gulkis, – aiktelėjo ji, grumdamasi su savo savanaudišku troškimu pasiduoti jo meistriškumui.

– Leisk priverst tave baigti, – nuožmiai sušnibždėjo jis. – Leisk man...

– Dar ne, – jis primygo jos klubus prie savųjų, taip spausdamas ir klitorį, ir Džesė sudrebėjo. – Liaukis. Tu pažadėjai!

Jis nusikeikė ir sustingo, didelis kūnas buvo taip įkaitęs, kad degino jai odą.

– Kristau, Džese. Ką tu man darai?

– Noriu priverst tave baigti, – pasakė ji ir išsivadavo iš jo rankų. – Ir noriu tave stebėt, kai tai įvyks.

Alisteris sudejavo ir atvirto ant pagalvių. Užsimerkęs persibraukė rankomis plaukus. Turėjo gražias rankas. Sujudėję jų raumenys atrodė žaviai, ir jos lytis, apglėbusi standžią varpą, sutvinkčiojo. Jis nusikeikė, pilvo raumenys nuo įtampos susitraukė.

Džesė pasilenkė ir pravėrusi lūpas jį pabučiavo. Nors Alisteris tvirtino, kad su ja patiriami orgazmai labai asmeniškai, neleido jai išgyventi jų sykiu. Bent ne iš tikrųjų. Pirmiausia įsitikindavo, kad ji išsekusi nuo malonumo ir beveik be nuovokos, o tada baigdavo, įsikniaubęs veidu jai į kaklą ir plaukus, tvirtai ją spausdamas, tarsi nuo jos slėptųsi. Net kai ji tenkindavo jį burna, užversdavo galvą, kad nesimatytų veido.

Jis suėmė rankomis jos galvą ir pakreipė sau trokštamam kampu, traukdamas jos tankiai iškvepiamą orą, liežuviu glostė jos liežuvį. Jos kojų piršteliai susirietė. Speneliai sustangrėjo, tarsi tyliai maldautų tokio pat dėmesio. Jo bučiniai buvo neapsakomi, trykštantys jausmu, gildančiu jai širdį. Bučiavo ją taip aistringai, neatplėšdamas lūpų, erotiškai lyžčiodamas.

Giliai savyje Džesė pajuto jį dar labiau pritvinkstant. Nuo minties, kad Alisteris galėtų baigti vien ją bučiuodamas, pilve suplazdėjo drugeliai. Jis atsiplėšė sunkiai pūtuodamas, grumdamsis su tuo, kas neišvengiama.

Sučiupusi už riešų, ji atitraukė ir ištiesė jo rankas. Sunėrė pirštus su jo pirštais ir kilstelėjo, slidžia šilko švelnumo lytimi glamonėda-

ma kotą. Lėtai nusileido, remdamasi pakeltų jo rankų, laikydama jas užėmusi, kad jis negalėtų jomis prisidengti veido.

Alisteris garsiai šnopavo pro sukąstus dantis, mėlynos akys patamsėjo ir atrodė tartum safyrai. Buvo išraudęs, lūpos patinusios nuo jos bučinių, juodi plaukai sutaršyti kibių jos pirštų. Džesė niekad gyvenime nebuvo mačiusi tokio nepaprasto grožio.

Jai suspaudė širdį, krūtinę ėmė mausti. Siūbuodama klubais vėl kilstelėjo. Nusileido. Klausėsi švelnių tankių garsų, išduodančių šėlstantį jos pačios geismą. Stebėjo jį iš po nuleistų blakstienų ir ieškojo būdų suteikti malonumą. Kokiu tempu jį glamonėti, kaip giliai įsileisti, kokiu kampu judėti, kad jo kaktą palei plaukus nusėtų prakaito lašeliai.

– Jėzau, – sudejavo jis, kai ji stipriai siūbtelėjo klubus žemyn, ir visu kūnu sudrebėjo nuo sukrečiančio smūgio. Atsidūrė giliai joje, stambi varpos galvutė lytėjo patį dugną. Galingą jo kūną sukaustė apčiuopiama plieninė įtampa.

Džesė tvirčiau sugniaužė jo rankas ir ėmė joti kaip reikiant: pum-pavo stipriai ir greitai, sutraukdama raumenis kildama ir atpalaiduodama juos slysdama žemyn. Įsileistas į tą giliai slypinčią vietelę jis kresčiojo galvą, o kojos po ja nepaliaujamai trūkčiojo.

– Palauk... – jis sukaupęs jėgas atsisėdo. – Prakeikimas... Neskubėk!

– Atsipalaiduok, – uždususi sumurkė ji, užkišusi ranką už nugaros siektelėjo jo tarpkojo ir ėmė jaudrinti stangrų sunkų kapšeljį. – Aš tave palaikysiu.

– Džese, – Alisteris trūktelėjęs išlaisvino ranką iš jos gniaužtų ir sugriebė už klubų. Laikydamas ją, kad nejudėtų, stūmėsi aukštyn, plakdamas klubais tokiu greičiu, kad ji tegalėjo suimti jo dilbius ir leisti jam judėti savaip.

Ištryškus pirmajai sėklos čiurkšlei jis suurzgė tartum žvėris ir ūmai ją paleido; rankos nusviro ant lovos, kumščiai sugniaužė lovatiesę. Jis atmetė galvą ir išrietė nugarą. Orgazmo nuožmumas buvo tiesiog pasakiškas, o iššvokštas jos vardas skambėjo dar nuostabiau.

– Taip, – paragino ji, melždama iš jo orgazmą ir uždelsdama savąjį, kad galėtų pasimėgaut kiekviena jo išsiliejimo akimirka. Buvo pakerėta jo patiriamo malonumo ir apstulbusi, kad gali sukelt jam tokius stiprius jausmus – juk kadaise jam į seksą buvo absoliučiai nusišpjaut. – Dieve... tu toks gražus.

Ir itin pažeidžiamas. Apnuogintas. Jo veide mainėsi emocijos: skausminga ekstazė, geismas, meilė... net pyktis.

Alisteris pasirito ir parvertė ją ant lovos krašto. Jai nespėjus nė susivokti, jis jau pumpavo, trynėsi į ją, storo koto stūmiais iš pernelįg įjaudrinto kūno spausdamas orgazmą. Spazmiškai trūkčiodama ji suriko, pirštus suleidusi jam į šonus, plačiai pražergusi kojas, kad priimtų visa, ką jis turėjo atiduoti.

Jis užčiaupė jai burną savo lūpom ir nuslopino garsus; jiedu audringai baigė sykiu.

Aš myliu tave, iškvėpė ji į siautulingą jo bučinį, daugiau nebeįstengdama ir nebenorėdama tramdyti nei tų žodžių, nei juose slypinčio jausmo.

Atsakydamas Alisteris apkabino taip, kad ji pritrūko oro.

Laivo supimas ir svyravimas atitiko Alisterio savijautą – jo egzistencija susiūbavo lygiai taip pat. Pirštais taršė vešlius Džesikos plaukus, o mintys sukosi apie tuos tris žodelius – buvo beveik tikras, kad ji juos ištarė.

Iš patirties žinojo, kad moterys, krečiamos galingų orgazmų, sako tokius dalykus, o vėliau neteikia jiems jokios reikšmės. Žinojo, kad Džesė buvo užplūdusi moteriška jos pačios jėga, kad ji galiausiai suvokė, kaip lengvai sugeba jį sutirpdyti ir apnuoginti. Būdamas su ja nepajėgė tam pasipriešinti; neturėjo supratimo, kaip tai padaryti.

O dabar ji gulėjo tokia tyli, susirangiusi jam prie šono, jų oda vėso, alsavimas lėtėjo. Šią akimirką jis tikrai buvo visiškai išsekęs; nejudamas geismo negalėjo išblaškyti savo nerimo.

Kodėl ji nieko nesako? Kodėl tų žodžių nepakartoja balsu?

Jis prabilo tik tam, kad išsaugotų sveiką nuovoką.

– Seksualinę patirtį pradėjau kaupti taip pat, kaip dauguma geidulio apimtų paauglių: su bet kuria ganėtinai gražia ir to norinčia.

– Viešpatie mieliausias, – Džesika tyliai nusijuokė. – Manychiau, merginos begėdiškai korėsi tau ant kaklo.

Tai buvo tiesa, tačiau Alisteris nieko į tai neatsakė, nes visai netroško sukelti pavydo – šiam nebuvo jokios priežasties.

– Mano vyriausiasis brolis Aronas vieną vakarą pasiėmė mane drauge paūžt. Buvau beveik penkiolikos ir baisiai norėjau būt toks patyręs, koks man atrodė jis. Galiausiai mes atsidūrėm laisvo elgesio moters namuose, kur buvo susirinkęs nedidelis būrelis.

Ji pakėlė galvą. Pasižiūrėjo į jį.

– Keturiolikos metų?

– Beveik penkiolikos, – patikslino jis. – Ir ne itin tyras, jei išvis kada toks buvau. Prisimink, kad motina anksti buvo priversta man paaikinti, kodėl Mastersonas negali į mane nė pažiūrėt.

Ji sunėrė rankas jam ant pilvo ir pasidėjo ant jų smakrą.

– Jis vienintelis, kuris sugeba taip jaustis.

Jo pirštų galiukai perbraukė dailų jos skruostikaulį.

– Vakarely buvo viena kurtizanė. Kritau jai į akį, o ji krito man.

– Kaip ji atrodė?

– Liekna. Šviesiaplaukė. Trapi, šviesiai mėlynom akim. Kartais jos atrodydavo beveik pilkos – tai priklausė nuo jos nuotaikos.

– Ak... – Džesės akys sužaubavo. – Man pasisekė, kad atitinku tavo kriterijus.

Jis sutramdė šypsena, mat buvo tikras, kad antraip įsiveltų į bėdą.

– Tiesą sakant, tai *tu* visai neseniai nustatei mano kriterijus – prieš dvi savaites, kai tave sutikau. Ji – atsitiktinis sutapimas.

Ji sutrikusi suraukė kaktą, o tuomet išraiškingame veide šmėstelėjo bundą suvokimas.

– Bijau, kad ji buvo prastas pakaitalas, – tęsė jis, įsmeigęs akis į sieną už jos peties. – Toli gražu ne tokia rafinuota kaip tu. Ir buvo

seniai praradusi gebėjimą mylėti ką nors kitą labiau nei pati save, o tai man puikiai tiko. Neprivalėjau ja žavėtis, kad norėčiau išduktinti.

Džesė nežymiai krūptelėjo nuo šiurkščių žodžių, bet prikando liežuvį.

– Kurį laiką mūsų ryšys buvo tobulas. Ji blaškė nuobodulį aiškindama, kaip tinkamai pamylėt moterį, o aš buvau uolus mokinys. Mokė mane sutelkt dėmesį į veiksmo techniką – tikriausiai taip stengėsi, kad neimčiau jai jausti ko nors daugiau.

– Ar tai suveikė?

– Tam tikra prasme, – jis gūžtelėjo pečiais. – Gal nepakankamai, nes vieną dieną pas ją radau vieną jos pažįstamą. Kitą kurtizanę. Ji norėjo, kad patarnaučiau joms abiem, ir aš tai padariau.

Džesė apkabino jį, praspraudusi rankas pro nedidelę ertmę tarp atloštos jo nugaros išlinkio ir lovos galvūgalio.

– Netrukus vietoj vienos draugės turėjau dvi, – tarė jis. – Kartais ji išvis nedalyvaudavo. Tik stebėdavo. Būdavo ir kitų vyrų, kai ji užsigeisdavo vienu metu pajust savyje du ar daugiau kotų.

– Dieve mano, – sukuždėjo Džesika; išblyškusiame veide jos akys atrodė didelės ir tamsios. – Kodėl ten eidavai? Kodėl nepalikai jos ištvirkaut vienos?

– O kur turėjau eit? Namo? Mano buvimas kėlė siaubingą įtampą tarp motinos ir Mastersono. Kai būdavau netoliese, ji jausdavosi apgailėtina. Šiaip ar taip, niekad nieko nedariau prieš savo valią. Tai nebuvo šlykštu, Džesika. Tokio amžiaus man kone visą laiką stovėdavo, o seksas su ja teikė galybę progų palengvint tą kančią.

Buvo tyčia nutaisęs nerūpestingą balsą, tačiau ji pajuto giliai slypinčius jausmus. Skruostu pasitrynė jam į pilvą, nosimi brūkšteldama siaurą jį dalijančią plaukų juostelę.

– Man nereikėjo šiandien tavęs taip spaust, – sumurmėjo ji. – Atleisk.

Alisteris prunkštelėjo.

– Negaliu priimti atsiprašymo už tai, kad suteikei man geriausią orgazmą gyvenime.

Ji ištraukė iš po jo rankas ir užsirangė ant viršaus.

– *Kol kas* geriausią, – pataisė apsižergdama jo klubus ir apkabin-dama per pečius. – Nuo šiol kaskart, kai mylėsime, stengsiuos teikt tau vis didesnę malonumą.

Jo kotas sutrūkčiojo, pirmąsyk bandydamas atsigauti. Jinai viso-keriopai buvo jį išsunkusi.

– Dar ne, – sukuždėjo prigludusi lūpomis jam prie ausies. – Leisk tave palaikyt; pažadėjau tau šitai. Tau nebūtina vien tik seksu parodyt man, kaip jautiesi.

Užplūdusi aistros banga vos jo neprarijo. Akys gėlė, gerklė degte degė. Jis nuleido rankas ant lovos, kad nebūtų matyti, kaip jos virpa.

– Ar ji vienintelė tau rūpėjusi moteris? – paklausė ir visu kūnu prigludo prie jo.

– Jei nori tai šitaip vadinti.

– O kaip tu tai pavadintum? Geiduliu?

– Neįsivaizduoju. Žinau, kad niekad nesijaučiau taip, kaip dabar.

– Bet yra moterų, kurios tave mylėjo, – tai nebuvo klausimas.

– Tos, kurios mylėjo, vėliau to gailėjosi. Nuostoliai nusverdavo naudą.

Jos pirštų galiukai suėmė jam sprandą ir ėmė minkyti įsitempusius raumenis.

– Neturėtum gėdytis to, ką darei.

– Tu nežinai, ką aš dariau.

– Užtat pažįstu tave. Myliu tave ir šito nesigailėsiu.

Alisterį pribloškė jį nukrėtęs smarkus drebulys. Ji įsibrovė taip giliai, kad gebėjo išvelgti viską, ką jis taip puikiai mokėjo paslėpti apgaulinga išore.

Dieve, jis nenorėjo, kad ji pamatytu...

– To tu irgi nežinai, – dygiai tarė jis.

– Turi pasitikėt manim, Alisteri, ir pasikliaut mano žodžiu.

Jos glėbys atsileido, kūnas kiek atitolo, lyg suteiktų jam erdvės ir leistų pasprukti.

Tiesą sakant, tokia galimybė jį viliojo. Gyvenime buvo padaręs dalykų, dėl kurių tapo nepriimtinas... netiko jai vien dėl savo gimimo aplinkybių. Džesė per daug iškentėjo, kad taptų rafinuota, elegantiška, nepriekaištinga moterim. O jo asistavimas sugriautą taip sunkiai pelnytą visuomenės pagarbą. Jei galėtų, laikytų ją lovoje kaip belaisvę – tai vienintelė vieta, kur tikrai gali priverst ją pamiršti viską, išskyrus jo teikiamą malonumą.

Alisteris stipriai ją apkabino, bandydamas sukaupti jėgas ir būti švelnus, nors viduje virte virė. Jai reikėjo švelnumo ir globos, o jis tiesiog taranavo ją, nuolat mėgindamas prasimušti pro gynybą, kurią ji, skriausta vaikystėje, buvo priversta susikurti.

– Aš tavim pasitikiu, – kimiai tarė jis. – Argi nepasakoji tau visko?

– Pasakoji man visus gėdingus dalykus, – Džesika atsitraukė, kad galėtų į jį pasižiūrėti. – Ir sakai juos taip įžūliai, lyg skatintum tave atstumti.

Geriau dabar nei vėliau. Sulig kiekviena prabėgančia diena ji darėsi jam vis būtinesnė. Netrukus be jos nebeįstengs nė kvėpuoti. Jau dabar retsykais taip jausdavosi.

Ji pabučiavo vieną jo lūpų kamputį, tada kitą.

– Lik man ištikimas, ir aš liksiu su tavim.

– Tu – viskas, ko geidžiu, – jis sudejavo, kai ji prigludusi ėmė rangytis.

– Įrodyk, – iškvėpė ji.

Jis kaip visuomet iššūkį priėmė. Žinojo savo stipriąsias puses: mokėjo nepaisyti savo sąžinės balso, išmanė, kaip kalti pinigus, buvo patrauklus ir geras lovoje. Tokiai moteriai kaip Džesika tai labai mažai, bet jis duos viso šito su kaupu ir melsis, kad to pakaktų jai išlaikyti.

Estera stabtelėjo ant savo miegamojo slenksčio ir įsispoksojo į miegantį vyrą. Pastarąją savaitę jis ateidavo dažnai – jos lovoje mėgino trumpam pamiršti savo kančią. Ji stengėsi jį paguosti, bandė jam paaiškinti, kad niekas neprisimena prieš savaitę įvykusios bokso kovos, kad jis nebuvo pažemintas ar paniekintas, tačiau jokie jos žodžiai ar veiksmai nenuramino jo vidinės sumaišties. Pastangos ją išsekino, atėmė visą drąsą, vyro silpnumas ir jos pačios silpnybė prieš jį tiesiog pykino. Tarp jų įvyko tiek slogių ir liguistų dalykų, o ji vis vien neįstengė linkėti jam blogo.

Pati didžiausia Esteros nesėkmė buvo ta, kad ji nesugebėjo kadaise mylėto vyro išgelbėti nuo savęs paties. Negalėjo išgelbėti net jūdviejų blėstančios ir aiškiai bebaigiančios išgaruoti meilės. Kad ir kaip šitai ją skaudino, nebegalėjo sau leisti eikvoti jėgų ir švelnių jausmų vyrui, kuris nepripažino ir nevertino jos pastangų. Privalėjo galvoti apie vaiką, mažytę būtybę, kuriai prireiks viso jos laiko, dėmesio ir garbinimo. Stiprybę, kurios nepajėgė sukaupti dėl savęs pačios, dabar sutelkė dėl viduje augančio kūdikėlio.

Ji išsitiesė ir žengė prie lovos.

Regmontas galėjo būti toks nuostabus vyras. Gražus ir beprotiškai kerintis. Pasižymintis rafinuotu sąmoju ir talentingai susidorojantis su bet kokia užduotimi. Moterys jo geidė, vyrai jį gerbė. Tačiau jis pats neižvelgė nė vienos iš tų puikių savo savybių. Deja, jo galvoje teskambėjo menkinantys ir žeminantys tėvo žodžiai; jie užgoždavo visas jam skiriamas liaupses. Jautėsi nevertas meilės ir

į tokius jausmus reaguodavo taip, kaip savo pavyzdžiu išmokė tėvas, – smurtu.

Tačiau Estera nebegalėjo ilgiau pateisinti vyro. Ryškiausios jo savybės buvo poreikis visiškai ją kontroliuoti, – pradedant jos vilkima drabužiais ir baigiant valgomais patiekalais, – bei manipulavimas. Dėl savo įsiūčio priepuolių Regmontas kaltino be saiko geriamą alkoholį, o kartais – ją. Jei jis negali pripažinti savo paties kaltės, menkai tikėtina, kad kada pasikeis. Ji turi imtis priemonių savo vaikui apsaugoti.

Esterai artinantis jis sukrutėjo – dailia raumeninga ranka siektelėjo jos lovos pusės. Pajutęs, kad žmonos šalia nėra, pakėlė galvą nuo priegalvio. Pamatęs ją vangiai, mieguistai nusišypsojo. Ją nupurtė vos juntamas drebulys. Susitaršęs ir nuogas jis švytėjo nepaprastu vyrišku grožiu. Angelo veidas, slepiantis jį apsėdusius demonus.

Regmontas atvirto aukštiekninkas ir kilstelėjęs atsišliejo į raižyto medžio galvūgalį. Paklodė, susivijusi apie klubus, nedengė kvapą gniaužiančios krūtinės ir pilvo.

– Jau iš čia girdžiu tave kažką galvojant, – sumurmėjo jis. – Kokios mintys tave taip užvaldė?

– Turiu tau kai ką pasakyti.

Jis nukorė kojas nuo lovos krašto ir atsistojo, toks begėdiškai ir žavingai nuogas.

– Skirsiu tau visą savo dėmesį... tik minutėlę luktelk.

Eidamas link kampe stovinčios širmos ir naktipuodžio pabučiavo jai į skruostą.

Kai vėl pasirodė, ji prabilo:

– Aš laikiuosi.

Jis stabtelėjo taip ūmai, kad suklypo. Išplėtė akis ir išblyško.

– Estera. Dieve mano...

Ji pati nežinojo, kokios reakcijos tikėjosi, tačiau tikrai ne tokios siaubingos tylos.

– Tikiuosi, tu patenkintas.

Jis šaižiai iškvėpė.

– Žinoma, patenkintas. Atleisk, aš tiesiog truputį nustebau. Jau buvau ėmęs manyt, kad gal tu bergždžia kaip ir tavo sesuo.

– Ar tai todėl ant manęs taip pyksti?

O kaip smarkiai jis supyktų sužinojęs, kad ji tuos kelerius pastaruosius metus labai stengėsi išvengti nėštumo?.. Vien ta mintis stingdė kraują gyslose.

– Pykstu? – jis išraudo. – Nepradėk barnio. Ne šiandien.

– Aš niekad nepradedu barnių, – neutraliu balsu tarė ji. – Kaip žinai, vaidais bjauriuosi. Vaikystėj patyriau jų tiek, kad užteks visam gyvenimui.

Mėlynos jo akys grėsmingai sužėrėjo.

– Jei taip gerai nežinočiau, kokios tu romios prigimties, imčiau svarstyt, ar tik nesistengi tyčia manęs išprovokuot.

– Sakydama tiesą? – Esteros širdis ėmė daužytis iš baimės, tačiau ji nutarė nepasiduoti. – Mes paprasčiausiai kalbamės, Edvardai.

– Neatrodo, kad būtum laiminga, jog laukiesi.

– Būsiu, kai tik žinosiu, kad kūdikis saugus.

– Kas negerai? – jis ūmai žengė prie kėdės, ant kurios išvakarėse buvo numetęs chalatą. – Ar kreipeisi į gydytoją?

– Mane rytais pykina, bet tai visai normalu. Man sakė, kad kol kas viskas klojasi puikiai, – ji atsispyrė norui atstatyti smakrą, mat žinojo, kad tylus iššūkis Regmontą tik dar labiau suerzintų. – Tačiau, šiaip ar taip, privalau pasirūpint savim ir v-vengt traumų.

Raumuo jo veide grėsmingai sutrūkčiojo.

– Be abejo.

– Ir man reikia daugiau valgyt.

– Visąlaik tau tai sakau.

– Taip, bet nelengva valgyt, kai tau skauda, – jo lūpos pabalo, bet ji prisivertė nepaisyti šito įspėjamojo ženkle. – Turėdama tai omeny ketinu anksti vykti į kaimą. Tu prie manęs galėsi prisidėt pasibaigus sezonui.

– Tu mano žmona, – išspjovė jis ir trūktelėjęs suveržė chalato diržo mazgą. – Tavo vieta – šalia manęs.

– Suprantu. Bet mes turim galvot apie kūdikį.

– Man nepatinka tavo tonas ir tavo užuomina, kad aš kažkodėl keliu pavojų savo paties vaikui!

– Ne tu, – būtinas melas. – Tavo geriamas alkoholis.

– Aš negersiu, – jis sukryžiavo rankas. – Jei kartais nepastebėjai, negeriu jau beveik tris savaites.

Kartkartėmis Regmontas susilaikydavo ilgesnį laiką, tačiau kažkas visuomet vėl pastūmėdavo jį prie butelio.

– Argi neturėtume imtis visų atsargumo priemonių, jei tai liečia mūsų vaiką?

– Tu liksi čia, – rėžė jis ir pasuko link durų į savo kambarius. – Ir kad daugiau negirdėčiau jokių nesąmonių apie išvykimą.

– Edvardai. Prašau...

Durų trinktelėjimas užbaigė jų pokalbį.

– Kaip šauniai atrodai! – pagyrė Elizabetė, laiptais nusileidusi į lankytojams skirtą laukiamąjį. – Kuri debutantė šiandien bus ta laimingoji, pasimėgausianti tavo vizitu?

Maiklas liovėsi krapštelėjęs prie savo nepriekaištingos kaklaskarės ir veidrodyje priešais sugavo motinos žvilgsnį.

– Laba diena, mama.

Daugiau neprataręs nė žodžio pasiėmė nuo spintelės skrybėlę, ir ji nustebusi kilstelėjo antakį. Pro lango arką virš dvivėrių paradinių durų ant marmuro grindų įžambiai krito popietės saulės šviesa. Tokie prieblandoje motina su gėlėta suknia atrodė dailesnė ir gerokai jaunesnė.

Ji nusišypsojo.

– Ledi Regmont pagelbėjo man sudaryt debiutančių sąrašą. Ji be galo nuovoki, turi puikių ryšių *ir* labai nekantrauja tave apvedint.

Jis sustingo. Tobulai pasiūtas mėlynas švarkas staiga ėmė veržti.

– Man malonu girdėt, kad judvi gražiai bendraujat. Taip ir maniau.

– Taip, mudvi sutariam puikiau, nei tikėjaisi. Vargšėlė daugybę metų gyveno be motinos, o dabar, kai Džesika išvyko, galiu mylėt Esterą kaip savo dukterį.

Jis troško, kad jos iš tiesų taptų motina ir dukteria – per santuoką. Tačiau likimas turėjo kitų planų.

– O dabar, kai ji laukiasi, – linksmu balsu tęsė Elizabetė, – galiu patirt ir tą džiaugsmą. Ir pasiruošt tinkamai elgtis su tavo žmona, kad ir kas ja taptų.

Maiklas, šnopusdamas pro sukąstus dantis, įsitvėrė spintelės krašto ir iš visų jėgų bandė susivaldyti. Net krūtinę pervėręs įkaitintas metalo strypas nebūtų sukėlęs daugiau skausmo.

Jis atsigrėžė į Elizabetę.

– Įtrauk nagus, motin. Draskai man širdį.

Ji krūptelėjo ir išblyško.

– Maiklai...

– Kodėl? – karčiai paklausė jis. – Abu žinom, kad negaliu jos gaut. Tau nereikia dar labiau manęs dėl to skaudint.

– Atsiprašau, – jos pečiai sugniužo, dailus veidas akyse paseno. – Aš...

– Ką tu?

– Aš bijau, kad meilė jai tave sulaikys.

– Savo pareigas žinau. Įvykdysiu jas.

– Noriu, kad būtum laimingas, – ji žingtelėjo artyn. – Taip labai to noriu. Maniau, jei žinosi...

– Tai tiesiog nusikratysiu to kankinančio jausmo ir be vargo judėsiu pirmyn? – jis nelinksmi nusijuokė. – Jei būtų taip paprasta.

Ji atsiduso.

– Noriu tau padėt. O, kad žinočiau, kaip.

– Sakiau tau, kaip, – jis užsidėjo skrybėlę. – Pasirūpink Estera. Visokeriopai paremk ją.

– Bijau, kad dėl tos mergaitės nieko negalima padaryt, Maiklai. Bent jau tu ir aš negalim.

Jis pažvelgė į ją.

– Regmontas, – išspjovė jis tulžingai.

– Jos reakcija į jo vardą... Tą išraišką esu mačiusi ir anksčiau, ir tai niekad nežadėjo nieko gero. Bet ką galima padaryt?

– Galim stiprint mūsų draugystę, – jis pasuko link durų, ir liokajus paskubomis jas atvėrė. – Ir melstis.

Įėjusi į savo svetainę Estera ėmė alsuoti tankiau. Jai įžengus Maiklas atsistojo, tamsios jo akys sužėrėjo vyrišku susižavėjimu. Ji mėgavosi ta šiluma, leido jai tirpdyti užšalusias savo širdies kerteles.

– Laukei ištisą savaitę prieš tesėdamas pažadą mane aplankyti, – apkaltino ji.

Jo šypsena niaukė vos pastebimas liūdesio šešėlis.

– Motina patarė man palūkėti.

– Ak, – ji įsitaisė ant minkštasuolio priešais jį. – Ji išmintinga moteris.

– Tu jai patinki.

– Jausmas abipusis, – Estera nežinia kodėl nervindamasi palygino sijonus. – Kaip tu laikaisi?

– Aš pusiau pamišęs nuo troškimo paklaust tavęs to paties. Kai paskutinįsyk matėmės, tu apie kai ką užsiminei. Baiminausi, kad gal apsunkinau... kad sukėliau tau nereikalingų... – jis persibraukė ranka veidą. – Kristau.

– Man klojasi gerai, Maiklai.

– Ar tikrai? – jo ranka nusviro ant kelių, o žvilgsnis paaštrėjo. – Turėjau leist jam laimėti. Buvau pernelyg išdidus – pernelyg įsiutęs, – kad taip pasiilgčiau. Privalėjau pagalvot apie tave.

Esteros širdis, tartum iš naujo atgimusi, stipriai sudunksėjo lygiu ritmu. Tiesą sakant, greta Maiklo ji pasijuto tokia gyva, kokia nesijautė daugelį metų.

– Tu juk *galvojai* apie mane, ar ne?

Jis įsitempė, o tada išraudo.

– Nors ir žadėjai mano seseriai pasirūpinti manimi, – tęsė ji, – abejoju, kad ji tikėjosi iš tavęs tokio masto atsakomybės. Bet mane toks poelgis labai sujaudino.

– Ar tau reikia gynėjo? – švelniai paklausė jis, palinkęs į priekį.

– Kažkur jūsų laukia princesė, narsusis riteri.

– Kaip Dievą myliu, – jis įsiutęs gracingai pakilo. Tvardėsi, nors jautėsi žlugęs. – Nekenčiu kalbėjimo mįslėmis.

Ji linktelėjo kambarinei, ant žemo stalelio priešais ją išdėliojusiai arbatos servizą. Kai tarnaitė išėjo, Estera tarė:

– Neatsakei į klausimą, kaip tau sekasi.

Jis šaižiai iškvėpė ir vėl atsisėdo.

– Taip gerai, kaip tai įmanoma šiomis aplinkybėmis. Niekad ne-nutuokiau, kiek darbų turėdavo nuveikt Benediktas. Susitvarkydavo su jais visais ramiai ir dalykiškai. Man dar reikia perprast, kaip jis tai sugebėjo. Tikriausiai jo diena turėdavo daugiau valandų nei manoji.

– Jis turėjo paspirtį – žmoną.

– Dievaži, jei dar vienas žmogus pareikš, kad sutuoktinė palengvins mano našta, aš už savo reakciją neatsakau.

Estera tyliai nusijuokė; slapčia buvo siaubingai patenkinta išgirdusi, kad žmonos paieškos – toli gražu ne svarbiausias dalykas Maiklo planuose.

– Netiki, kad žmona bus tau naudinga?

– Aš vos įstengiu pats šiaip taip kapstyti. Neturiu nė menkiausio supratimo, kaip šiuo metu galėčiau rūpintis dar ir žmona.

– Noriu surast tau žmoną, kuri rūpinsis tavim. Neturėtų būt sunku. Tave labai lengva dievinti.

– Jei tik tu kalbėtum iš savo patirties, – tyliai tarė jis.

– Be abejo, taip ir yra.

Daili jo burna kreivai vyptelėjo.

– Be abejo.

– Labiau nei maniau, – prisipažino ji. – Na ir kvaila aš.

– Estera... – jo veide šmėstelėjo nuostaba, kurią tuoj pat pakeitė atšiauri neviltsis.

Kaip ji pražiopsojo ženklus, bylojančius apie Maiklo meilę jai? Ją apakino dabitiškas Regmonto žavesys ir tie kūniški apžavai, kuriais jis taip sklandžiai ją apraizgė. Artėjant vestuvių dienai Estera aistringai troško visiškai sutvirtinti jūdviejų sąjungą – ją karštligiškai buvo įjaudrinę slapti prisilietimai, godūs bučiniai ir karštai šnibždami beribio malonumo pažadai.

– Surasim tokią, kuri beprotiškai tave myli, – kimiai tarė ji. – Tokią, kurios svarbiausias rūpestis bus tavo laimė ir malonumas.

– Po kurio laiko ji ims manęs nekęst.

– Ne, – Estera ėmėsi plikyti gėrimą ir šaukšteliu įbėrė arbatžolių į garuojantį arbatinuką. – Netrukus tu atsakysi į jos jausmus tuo pačiu. Nieko negalėsi padaryt. O tada patenkintas gyvensi ilgai ir laimingai, kaip esi nusipelnęs.

– O kaip tu?

Palikusi arbatą pritraukti, Estera atsitiesė ir padėjo ranką sau ant pilvo.

– Mano džiaugsmas jau pakeliui.

Jo šypsena buvo liūdna, bet nuoširdi.

– Negalėčiau būt laimingesnis dėl tavęs.

– Ačiū. Nagi, dabar sutrumpinkim tą sąrašą, kurią tavo motinai pagelbėjau sudaryt, – ji atsistojo, ir jis pakilo sykiu. Nuėjusi prie lango atidarė ten stovinčio rašomojo stalo stalčių ir ištraukė popieriaus lapą. Įsitaisė ant medinės kėdės ir atkimšo rašalinę. – Gali išvardyt trokštamas savybes, o aš jas pasižymėsiu.

– Verčiau jau eičiau traukt danties.

Ji nutaisė pačią grėsmingiausią savo veido išraišką.

– Velnias. Tik ne šitas žvilgsnis, Estera, prašau tavęs. Maniau, kad tau patinku.

– Plaukų spalva?

- Ne šviesi.
- Akių spalva?
- Ne žalia.
- Maiklai...

Jis sukryžiuavo rankas ir kilstelėjo antakį.

– Reik suteikt mergaitei šansą laimėt. Antraip galimybės bus ne-lygios.

Ji švelniai nusijuokė. Greta jos, kitapus lango, buvo girdėti po-
pietės šurmulyš – arklių prunkštimas, botagai, čaižantys jų nuga-
ras. Estera kone kasdien sėdėdavo prie lango ir stebėdavo įprastinį
pasaulio triūšą. Mintis, kad yra laimingesnių namų ir gyvenimų už
tą, kuriame buvo įstrigusi pati, teikė paguodos. Tačiau šią akimirką
buvo patenkinta, kad gali sutelkti dėmesį į savo pačios gyvenimą ir
energingą vyrą, kuris trumpam jį užvaldė.

- Aukšta ar žema?
- Ūgis neturi reikšmės.
- Liekna ar apvali?
- Proporingai sudėta – šito man pakaks.

– Ar turi turėt kokių nors konkrečių gabumų? – pasmalsavo ji,
žvilgčiodama į besiartinantį Maiklą. Jis judėjo taip sklandžiai, gra-
cingai, pasitikėdamas savimi, kad ji negalėjo susilaikyti nespokso-
jusi.

Jis sustojo šalia ir pasirėmė ranka į rašomąjį stalą.

- Tokių kaip?
- Dainavimas? Grojimas fortepijonu?
- Man tokie dalykai tikrai nerūpi. Pasikliauju tavo nuožiūra.

Estera pakėlusi akis pasigėrėjo dailia jo apranga.

– Mėlyna jums tinka, mano pone. Galiu visiškai atvirai pasakyti,
kad joks kitas džentelmenas su šios spalvos drabužiais neatrodo taip
gerai.

Jo akys sužėrėjo.

- Ką gi, dėkoju jums, mano ponias.

Nuoširdus pasitenkinimas jo veide prikaustė jos dėmesį ir akimirką sustingdė prislėgęs neįmanomų galimybių svoriu. Ji priešinosi, ieškojo savyje valios įveikti tą staiga stojusią įtampą ir galų gale sugebėjo kimiū balsu išspausti nereikšmingą pastabą:

– Aš siaubinga šeimininkė. Arbata vėsta.

Tačiau pati nepajudėjo. Maiklas stovėjo taip arti, kad ji galėjo užuosti verbenos dvelksmą nuo jo kvėpalų. Sumišęs su jo paties kvapu jis skleidė gaivinantį ir viliojantį aromatą.

– Man tai nerūpi, – sumurmėjo jis. – Aš vis vien mėgausiuos draugija.

– Aš šokau su tavim savo pirmąjį valšą, – prisiminė ji.

– Bijau, kad mano kojos dar neatsigavo.

Estera išsižiojo, apsimesdama baisiai pasipiktinusi.

– Tavo judesius sekiau nepriekaištingai!

Jis išsišiepė.

– Negi neprisimeni? – mygo ji. Norėjo, kad Maiklas taptų pirmuoju jos šokių partneriu viešumoje, nes pasitikėjo juo ir jautėsi saugi. Žinojo, kad jis gali ją erzinti – bet tik geranoriškai – ir kad su juo visa ta kankinama pirmoji patirtis bus smagi. Jis puikiai vedė ir laikė prikaustęs jos dėmesį, kad nesinervintų, tad šokių aikštelę ji paliko triumfuodama. Metų metus taip savimi nesididžiavo.

– Lyg aš galėčiau pamiršt bent vieną akimirką iš tų, kai laikiau tave savo glėbyje, – švelniai tarė jis.

Įsikibusi tų apgaulingų jausmų Estera pašoko taip skubėdama, kad apvertė kėdę. Čiupo jį už atlapų ir prispaudė lūpas prie jo lūpų. Bučinyš buvo skubotas ir tyras – taip ji išreiškė savo dėkingumą už tai, kad jis priminė ją kadaise buvus drąsiai ir linksmą merginą.

Ji nuraudusi atsitraukė.

– Apgailestauju.

Maiklas stovėjo kaip įkastas, tamsios akys žvelgė godžiai ir aistringai.

– Aš tai ne.

Virpančiais pirštais pasitvarkiusi plaukus Estera nuėjo prie arbatos staliuko. Susikaupusi giliai ir lygiai kvėpavo, stengdamasi nuraminti besidaužančią širdį. Už nugaros išgirdo ją pastatant kėdę kaip tik tą akimirką, kai išvydo tarpdury išdygstant Regmontą.

Širdis iš viso liovėsi plakusi.

– Mano pone, – iškvėpė Estera.

Maiklas sustingo – baimė jos balse jam nuskambėjo kaip siaubo apimto žmogaus klyksmas. Apsigrėžė, kad pamatytų, kas ją išgąsdino, ir pasijuto spoksąs į piktavališką įtūžiu kunkuliuojančio vyro veidą. Permetė priešininką akimis ir atkreipė dėmesį į sugniaužtus grafo kumščius bei sukąstus dantis. Nors Regmonto niekad artimai nepažinojo, buvo tikras, kad tas per kelerius pastaruosius metus pasikeitė. Maiklas prisiminė pasipūtusį vyruką, kurio visa atperkanti savybė buvo toji šiluma ir prierašumas akyse, kai žiūrėdavo į savo žmoną. Dabar iš to švelnumo nebebuvo likę nieko. Tik šaltas apskaičiavimas ir akivaizdus įtarumas.

– Regmontai, – Maiklas pats nustebo, kaip nerūpestingai skamba jo balsas, mat jautėsi tenorįs pulti skersai kambario ir pritalžyti vyrą, per kurį Estera buvo nelaiminga.

– Tarli. Ką čia veiki?

Maiklas tyčia atsainiai gūžtelėjo pečiais, mat nebuvo tikras, kiek Regmontas matė, ir žinojo turįs elgtis apdairiai, kad apsaugotų Esterą nuo tolesnių nepelnytų kančių.

– Mane atsiuntė motina. Galėjau rinktis: arba atvykt čia ir pagelbėt jai mane supiršti, arba būt apvesdintas su moterim, kurios negaliu pakęst.

Regmontas pasižiūrėjo į žmoną.

– Ak? Man sakė, kad ledi Penington ėmė dažnai lankytis.

Estera atrodė išblyškusi, akys neramiai lakstė. Nuriјusi seiles tarė:

– Ji būtų kreipusis į Džesiką, jei sesuo būtų čia. Kadangi jos nėra, padėjau grafienei susipažint su šio sezono debutantėm.

– Labai gražiai pasielgei, mieloji.

– Viešpatie mieliausias, – tarė Maiklas, sėsdamasis į ankstesnę savo vietą. – Prašyčiau jų neskatint.

Grafas prisidėjo prie jų ir atsisėdo greta Esteros. Ji giliai įkvėpė ir ėmė pilstyti arbatą.

Regmontas pirmas gavo puodelį su lėkštute ir gurkštelėjo. Padėjo indus ant stalo.

– Ji vos drungna.

Estera susigūžė.

– Meldžiu man atleist, – pasakė Maiklas. – Šįryt gerdamas kavą nusideginau liežuvio galiuką, ir man jį vis dar peršti. Ledi Regmont buvo išties maloni ir padarė man paslaugą.

Regmontas visu kūnu pasisuko į žmoną.

– Ir kuo tu užsiėmei laukdama, kol arbata atvės?

Estera išsitiesė ir pažvelgė į vyrą su šypsena, šalta kaip ir gėrimas, kuriuo tas ką tik skundėsi.

– Surašiau Tarlio pageidavimus dėl būsimosios žmonos.

Grafas sviedė žvilgsnį į rašomąjį stalą. Paskubomis grakščiai pašoko ir trumpais spėriais žingsniais perėjo kambarį. Pakėlė popieriaus lapą ir ledinėmis akimis permetė kelias užrašytas pastabas. Tada nurimęs dirstelėjo į Maiklą.

– Tik brunetės ir raudonplaukės?

Maiklas atsakydamas atsainiai numojo ranka.

Atsikratęs įtampos ir numalšinęs irzulį Regmontas nusikvatojo.

– Žinai, Tarli, raudonplaukės – gyva bėda. Paklausk Greisono arba Meriko.

– Man patinka energingos moterys.

Tavo žmona tokia buvo, kol nebuvai jos įbauginęs...

– Ledi Regmont nukreips tave tinkama linkme.

Maiklas atsuko grafiui nugarą, kad paslėptų savo neapykantą, pasibjaurėjimą ir šleikštulį keliantį bejėgiškumą, mat buvo tikras – antraip tasai aiškiai juos įskaitys jo veide. Jei Benediktas būtų buvęs

gyvas, Maiklas būtų galėjęs Esterą pagrobti ir išsivežti toli nuo šitų kančių. Jiedu būtų galėję pabėgti į Vakarų Indiją ar į žemyną, arba į Ameriką. Į bet kurią pasaulio vietą – kur tik ji būtų panorėjusi. Tačiau dabar jis buvo prikaustytas prie Anglijos.

Jiedu abu buvo įstrigę gyvenimuose, kurių nenorėjo.

Ir nė vienas negalėjo ištrūkti.

– *Ledi Tarli!*

Džesika pakreipė skėtį ir išvydo neaukštą apkūnų džentelmeną, pašėlusiai jai mojuojantį trapo apačioje.

– Tavo valdytojas, – paaiškino Alisteris, prilaikydamas ją už parankės. – Ponas Redžinaldas Smaitas.

– Ką tu apie jį manai?

Ji kilstelėjo pirštinėtą ranką ir nežymiai mostelėjo, parodydama pastebėjusi energingas vyro pastangas per prieplaukos triukšmą ir bruzdesį patraukti jos dėmesį. Šnerves dirgino sumišę deguto ir kavos kvapai, tvirtai sudėtų jūreivių, kraunančių į storapilvius laivus dėžes ir statines, šūkavimą bandė perrėkti skardūs žuvėdrų klyksmai.

– Padorus vyrukas. Tikrai išmano savo darbą. Kalipsėje yra beveik du šimtai vergų ir jie ganėtinai patenkinti, kad dirbtų išties našiai. Tačiau kalbant apie požiūrį į moterų dalyvavimą versle jis galėtų ir nebūt toks senamadiškas.

– Įtariu, tu pažangesnis už daugumą džentelmenų.

– Iš savo patirties sakau, kad moterys finansiniuose reikaluose gali būt apskrios ir negailestingos. Su jomis dirbt apsimoka.

– Ir galėčiau lažintis, kad jos padaro tau tokių nuolaidų, kokių daugumai vyrų nedarytų.

Jis pažvelgė į ją; mėlynos akys ryškiai spindėjo net dengiamos skrybėlės krašto.

– Galbūt.

Džesė šyptelėjo. Sugrįžus į vešlią, žaliuojančią salą, prisimenamą su meile, ją užliejo laimė, juo didesnė dėl to, kad šalia buvo Alisteris. Prisiminimuose kraštovaizdį visad regėdavo nutapytą brangakmenių spalvomis ir pradžiugo išvydusi, kad vaizduotė jo nepagražino. Vandenyne už jos švytėjo akvamarino žydrumu. Priešais driekėsi smaragdinės kalvos ir kalnai. Benediktas sykį jai sakė, kad saloje nėra vietos, nutolusios nuo vandenyno daugiau kaip dvidešimt mylių.

Rojus, – taip ji vadino salą. *Ir pelningas*, – sutiko jis.

– Pone Kolfildai, – ponas Smitas sveikindamasis palietė rudos skrybėlės kraštelį.

– Pone Smitai.

Valdytojas pasižiūrėjo į Džesę.

– Viliuosi, kelionė buvo saugi ir maloni, mano ponai.

– Nė negalėjo būt malonesnė, – atsakė ji, galvodama apie Alisterį ir apie tai, kaip pasikeitė jos savijauta nuo tada, kai įlipo į laivą. Kelionę pradėjo kaip našlė, įsitikinusi, jog visą gyvenimą liks vieniša. O baigė ją turėdama meilužį, vyrą, kuriam apnuogino savo kūną ir sielą, atskleidė praeities prisiminimus, kuriais anksčiau dalijosi vien su Estera.

Alisterio pirštai paglostė jai alkūnės linkį.

Ponas Smitas linktelėjo ir pasigręžęs ranka parodė netoliese laukiantį lando.

– Jūsų skrynias veš mums iš paskos, ledi Tarli. Geros dienos, pone Kolfildai. Susitarsiu dėl susitikimo su jumis šią savaitę.

Ji pažvelgė į Alisterį. Po šešių jūroje praleistų savaitių, per kurias užsimezgė ir įsisiūbavo jūdvių santykiai, jiems pagaliau teks išsiskirti. Čia jų keliai turėjo pasukti skirtingomis kryptimis – vienas vyks į savo namus, kitas – į savo.

Jis įsmeigė akis į ją; įdėmiai žvelgė ir laukė.

Džesė jo akyse galėjo įskaityti klausimą: kaip ji elgsis dabar, kai jiedu vėl atsidadė ten, kur egzistuoja visuomenės papročiai?

Ją apėmė audringesni jausmai, nei būtų galėjusi atskleisti. Norėjo, kad jis visuomet būtų šalia. Viešumoje ir vienudu su ja. Kad sėdėtų kitapus stalo per pusryčius ir greta teatro ložėje. Ji to norėjo ir mielai turėtų, jei tik jis sutiktų.

Ji jausmingai prabilo:

– Žinau, kad turit daugybę reikalų, pone Kolfildai, bet gal galėtumėt užsukti pas mus vakarieniės? Jums, pone Smaitai, nereikėtų nei tartis dėl susitikimo, nei pateikt man jo ataskaitos.

Smaitas akivaizdžiai išsigandęs sumirksėjo.

Alisteris išsišiepė, išgirdęs pirmąją jos paleistą salvę mūšyje dėl plantacijos valdžios. Pakreipė galvą, kilniai priimdamas kvietimą.

– Man bus labai malonu, mano ponia.

Pasikėlusį padurkus Džesė ropštėsi aukštyn kalvos šlaitu. Žemė buvo permirkusi nuo lietaus ir batai retsykais slysteldavo, tačiau už jos kopė Alisteris ir ji žinojo, kad jei kristų, jis spėtų ją sučiupti. Visuomet ją pagaudavo, tad žinodama, kad jis laukia ištiesęs rankas, jautėsi saugi ir kopė dideliais žingsniais.

– Štai, – tarė jis, atkreipdamas jos dėmesį į pavėsinę proskynoje, į kairę nuo tos vietos, kur jie pasiekė viršūnę. Džesė kaipmat atpažino statinį – tai buvo miniatiūrinė kopija ano, stovinčio Peningtonų dvare, tik šio šonus dengė pinučiai. Ant žemos pakylės viduryje gulėjo krūva apklotų ir pagalvėlių.

Ji atsigrėžė į Alisterį, kuris kaip tik ją prisivijo. Iš čia jiems atsivėrė įspūdingas vaizdas: apačioje driekėsi cukranendrių laukai, o tolėliau – vandenynas.

Jis atsistojo greta.

– Ar esi mačiusi degant cukranendrių laukus?

– Ne.

– Kai ateis laikas, ištaisysim šitai. Nusivesiu tave į tokią vietą, kur vėjas neužneš dūmų ir tvaiko. Nepaisant visa niokojančio pavojaus, tokio reginio praleist neverta.

– Negaliu sulaukt, kol pamatysiu jį su tavim, – ji žvelgė į jį, gėrėdamasi išdidžiu profiliu. – Noriu viską pamatyt su tavim.

Jis atsakė nirčiu liepsningu žvilgsniu.

Džesė pasuko prie pavėsinės.

– Tai šit kuo būdavai užsiėmęs dieną?

Pastaruoju metu vakarais Alisteris ateidavo pas ją nedidelių žaizdelių nusėtomis rankomis, o ant dilbių vietomis tamsuodavo nežymūs įdrėskimai. Kad ir kaip ji stengdavosi išvilioti jų atsiradimo priežastį, jis atsispirdavo – nors skatindavo ją pasinaudoti visomis imanomomis priemonėmis, kurios įtikintų jį pasipasakoti...

– Tau ji patinka? – paklausė jis, įdėmiai stebėdamas jos reakciją.

– Esu pamaloninta, kad išeikvojai tiek pastangų man sugundyt, – ji šyptelėjo puse lūpų. – Taipgi matau, kad kai tik man prasideda mėnesinės, tu neturi kur dėt begalinės energijos. Esu tikra, kad sekso tau reikia labiau nei maisto ir vandens.

– Tik su tavim, – jis įėjo vidun ir pastatė atsineštą krepšį. – Ir tu žinai, kodėl. Kai esu tavyje, žinau, kad nepaspruksi. Žinau, kad nenori pasprukti.

Džesė atsuko reginiui nugarą ir pažvelgė į jį – patį nuostabiausią reginį iš visų.

– O jei pretenduotum ir į išorinę mano pusę? Suteiktum man savo pavardę ir užmautum ant piršto žiedą? Ar tai tave nuramintų?

Alisteris sunerimęs sustingo. Net nemirksėjo.

– Atsiprašau?

– Ar šią akimirką jautiesi išsigandęs? – švelniai paklausė ji.

– Bijau, kad sapnuoju, – jis išsivadavo iš sąstingio ir žengė artyn.

– Jau sakiau, kad myliu tave. Daugybę kartų. Tiesą sakant, kasdien, – ji paskubomis iškvėpė ir pasistengė sukaupti drąsą. Negalėjo suturėti savo jausmo, jis nebetilpo joje, plėšė krūtinę ir gniaužė kvapą. – Myliu tave taip, kad pasitrauksiu, jei yra bent menkiausia tikimybė, kad vieną dieną užsigeisi tapti tėvu.

Jis sunkiai nurijo seiles.

– Juk yra daugybė pamestinukų – jei jau norėsim išlepinti vieną kitą vaiką.

Jos širdis nuo vilties ėmė plakti tankiau.

Alisteris ištiesė ranką. Ji įdėjo savąją jam į saują ir leidosi nuvedama prie pakylos. Jis paragino atsisėsti, ir ji taip ir padarė. Tuomet jis ant vieno kelio priklaupė priešais.

Jai nušvito protas.

– *Alisteri.*

– Nesitikėjau, kad mane aplenksi, Džese, – pratarė kimiai, bet švelniai, kišdamas pirštus į mažytę liemenės kišenėlę. Nevilkėjo švarko, neryšėjo kaklaskarės. Gėdinga ir visiškai nederama, tačiau kas juos čia viršuje mato? Šitai pastarąją savaitę buvo pats sunkiausias dalykas – nors juodu siejo begalinis artumas, viešumoje reikėjo elgtis taip, lyg būtų ne daugiau kaip pažįstami.

Pati baisiausia kančia buvo žiūrėti, kaip vietinės debutantės, našlės ir net kai kurios ištekėjusios moterys apgalvotai ir meilikaujamai rodo jam dėmesį. Ji turėjo kentėti stebėdama, kaip jam tenka šokti su kitomis arba lydėti jas į valgomąjį. Matė, kaip su juo flirtuoja dailutės jaunos merginos, galinčios pasiūlyti jam šeimą, kurios jis niekad iš tiesų neturėjo ir kurios niekuomet negalės turėti su ja.

Alisteris nė vienos iš jų neskatino, ramesnėmis akimirkomis susirasdavo ją akimis, spindinčiomis laukiniu geismu. Džesė stengėsi jo nesidairyti, mat žinojo: iš jos veido matyti, kokia ji apsvaigusi ir apsėsta. Kaip beprotiškai įsimylėjusi. Koks niūrus ir nuobodus būtų jos gyvenimas be jo.

Tiesą pasakius, jam dorotis su parodomąja santykių puse sekėsi daug geriau nei jai. Kad ir kaip savinosi vidinį jos pasaulį, išorinio užvaldyti nesistengė. Priešingai, atrodė, mėgaujasi stebėdamas ją sukiojantis draugijoje ir žavisi, kaip lengvai ji susidoroja su būtiniais bendravimo ritualais: pokalbiais, šokiais ir viskuo kitu. Jis ją *didžiavosi*, tenkinosi vien žiūrėdamas į ją, švytinčią savo stichijoje,

ir visas jos patirtas iki pat gelmių apimdavęs skausmas bei liūdesys atrodė šito verti.

Jis ištraukė žiedą. Platų aukso ratelį su pretenzingu rubinu, dydžiu prilygstančiu jos krumplyui. Iškilus keturkampis kraujo raudonumo akmuo žėrėjo apsuptas deimantų ir įžūliai bylojo, ko vertas jį nupirkęs vyras. Ji nusišypsojo – tas didelis, grynas ir skaidrus brangakmenis atrodė bemaž vulgarus. Jei santuokos su Alisteriu nepakaks parodyti pasauliui, kaip ji pasikeitė, žiedas su šia užduotimi tikrai susitvarkys.

– Taip, – sumurmėjo jis, maudamas žiedą jai ant piršto. – Aš tave vesiu. Kuo greičiau. Jei mums pavyks, dar šią savaitę.

– Ne, – ji suėmė rankomis jo veidą ir pirštais nubraukė nuo kaktos rašalo juodumo plaukus. – Padarysim tai kaip pridera. Anglijoj. Kad būtų paskelbti užsakai, vyktų nesibaigiančios iškilmės, dalyvau-tų mudviejų šeimos. Noriu, kad pasaulis – o ypač tu – žinotų, jog taip elgiuosi gerai viską apgalvojusi ir rūpestingai apsvarsčiusi. Žinau, ką darau, Alisteri. Žinau, ko noriu.

– Aš verčiau norėčiau susituokt prieš mudviem grįžtant.

– Aš tavęs nepaliksiu, – prisiekė ji, suprasdama jo nerimą.

– Tu negali. Aš tau neleisiu, – jis švelniai, bet tvirtai suėmė jos riešus. – Bet bus moterų, kurios... per pietus, per pokylius... jos atpa-žins...

– ...Liucijų, – nukirto ji. – *Tavęs* jos nepažįsta, ne taip kaip aš. Ir niekad nepažins.

Palinkusi į priekį įspaudė bučinį į jo surauktą kaktą.

– Mano brangusis. Tu netiki, kad kas nors gali besąlygiškai tave mylėt, nes niekas niekad taip nemylėjo. Bet aš myliu. Ką galiu pa-daryt? O ilgainiui pamatysi, kad per tave manyje įvykę pokyčiai – negrįžtami. Šią akimirką esu, kas esu, tavo dėka, o be tavęs tiesiog liaučiausi egzistavusi. Neturiu supratimo, kaip ištersiu kelis ateinan-čius mėnesius, kol vėl susitiksim...

– Susitiksim? – ūmai paklausė jis. – Kur?

– Šią popietę gavau Esteros laišką. Jinai tikriausiai išsiuntė jį vos mums išplaukus, gal net tą pačią dieną, tad nutuokiu, jog žinojo besilaukianti dar prieš man išvykstant ir nenorėjo, kad naujiena mane sulaikytų.

– Tavo sesuo nėščia?

– Negaliu patikėt, kad jai nešmėstelėjo, jog aš tuoj pat pulsiu atgalios. Kaip ir sakiau, ji kurį laiką prastai jautėsi. Reikia, kad kas nors ja pasirūpintų. Privalau dabar būti su ja.

– Aš, žinoma, grįšiu su tavim. Jei pasiseks viską sutvarkyt, išplauksim ne vėliau kaip po dviejų savaitių.

– Negaliu tavęs šito prašyt. Juk į salą atvykai su reikalais.

– Taip. Tas reikalas buvai *tu*. Dėl tos pačios priežasties grįžau į Angliją. Keliavau su tavim, nes nebuvo prasmės likti ten, jei tu būsi čia, ir atvirkščiai.

Džesė iš nuostabos neteko amo ir prisiminė tą vakarą, kai jiedu kalbėjosi „Acheronto“ denyje ir ji svarstė, ar jis ketina namo grįžti dėl kokios nors moters. Buvo kiek priblokšta sužinojusi, kad toji moteris – *ji*. Ir išties susijaudino.

Alisteris veikiausiai įskaitė jos veide nušvitusį suvokimą. Sukan-do dantis.

– Pašėlusiai tavęs geidžiau – tu tai žinai. Nevadinsiu to meile, bet tai buvo šis tas daugiau nei vien kūniškas potraukis. Tau juntama aistra suteikė vilties, kad seksas vėl gali imt mane džiugint, kad gali tapt man šiuo tuo daugiau nei vien priemone išsiblaškyti ir fiziškai išsikrauti. Turėjau gaut tave, Džese, kad ir kiek tai būtų kainavę, kad ir kaip būtų reikėję stengtis.

Ji spoksojo į jį, svarstydamą, kodėl jis nepasakė ją mylįs. Gal nemylėjo. Gal negalėjo mylėti. Gal ji niekuomet negalės tikėtis daugiau – tik tiek, kiek yra dabar.

Akimirką pamąščiusi nusprendė, kad jai užteks tiek, kiek savęs jis gali atiduoti. Mylėjo jį taip, kad to turėjo pakakti abiem.

Paleidusi jį atsitraukė ir įsitaisė pusiaugula. Išsitiesė ant pagalvėlių, pakėlė rankas virš galvos ir išrietė nugarą, akivaizdžiai siūlydamasi. Jei gali jis duoti vien tik savo aistrą, tebūnie – jinai pasiims ją visą.

Alisteris užsiropštė ant pakylės. Apsižergė ją ir rankomis atsirėmė į pagalvėles abipus jos pečių. Palenkė galvą ir reikliai įsisiurbė jai į lūpas.

Padvelkė drėgnas ir šiltas vėjelis. Kažkur tolumoje Džesė girdėjo vyrų šūksnius ir žuvėdrų klegesį. Jiedu buvo lauke, kur bet kas galėjo pamatyti, ir tai jaudino dar smarkiau. Apsivijo rankomis jo kaklą ir iš malonumo sudejavo jam į burną.

– Maniau, – sumurmėjo jis į praviras jos lūpas, – kad turėsiu įtikinėt tave tekėti. Kad tai gali užtrukt. Savaites. Mėnesius. Gal metus. Pastaciau šitą pavėsinę, kad negalėtum pasprukt, kol dėstysiu savo argumentus.

Ji nusišypsojo.

– Kad būčiau priversta tavęs klausytis. Ir kaip ketinai mane sulaikyt, kad nepabėgčiau?

– Gal paslėpęs tavo drabužius ir įspraudęs kotą. Dar atsinešiau kelis butelius tavo mėgstamo raudonojo. Kiek pamenu, po vienos ar dviejų taurių tampi gerokai sukalbamesnė.

– Nedorėlis, – jos žvilgsnis nuslydo prie jo kaklo, kur buvo matyti stipriai tvaksintis pulsas. – Daryk ką nori. Mano sutikimas nebegalioja.

– Aha, bet tu juk nesutikai. Tu pasipiršai; aš sutikau, – jis pasitrynė nosies galiuku į jos nosį. – Ir negaliu apsakyti, kiek daug man reiškia tavo poelgis.

– Gali man parodyti, – ji pirštais paglostė jo sprandą kaip tik taip, kaip jam labiausiai patiko.

Alisteris nuslydęs atsigulė greta.

– Apsiversk.

Ji padarė kaip paliepta; nusigrėžus nuo jo, nugara perbėgo šiurpuliukas. Jis atmazgė dirželį ties jos strėnomis ir vikriai atsaugstė šviesiai violetinės suknelės sagas. Pirštams keliaujant žemyn, ji vis labiau nekantravo. Kad ir kaip erzindavo jį dėl nepasotinamų kūniškų geidulių, pati jautė lygiai tokią pat pašėlusią aistrą. Savaitę, kol jai tęsėsi mėnesinės, kamavosi be jo, ir dabar buvo beprotiškai išalkusi jo prisilietimų ir dėmesio.

– Noriu, kad įsigytum kraitį, – tarė jis. – Pinigų negailėk. Man negaila, kad liūdi Tarlio, – žinau, jis buvo tau geras, – bet nenoriu matyt tavęs dėvinčios gedulą, kai būsim susituokę.

Džesė dirstelėjo per petį ir linktelėjo – už tai dar karščiau jį mylėjo.

Jis liežuvio brūkstelėjo jai tarp menčių.

– Man patiktų matyt tave vilkinčią raudonai. Ir aukso spalvos drabužiais. Ir dar ryškiai mėlynos.

– Kad derėtų prie tavo akių. Man tai patiktų. Gal turėtum drauge su manim nuvykt pas modistę.

– Taip, – stiprios jo rankos įslydo po prasiskyrusia suknele ir suėmė už liemens. – Būsi pusnuogė, kai tave matuos. Pasimėgausiu vaizdeliu.

– Šią akimirką man patiktų būt *visai* nuogai.

Alisteris švelniai ją spustelėjo, o tada atvirto aukštiekninkas.

– Kaip pageidauji.

Džesė nuslydo nuo pakyls kraštelio ir atsistojo.

Ji pasikišo po galva pagalvėlę ir įsitaisė patogiau. Sulenkė vieną koją ir padėjo riešą ant kelio – poza buvo laisva ir truputį įžūloka. Krūva spalvingų pagalvėlių ir pavėsinės stulpus juosiantys pinučiai priminė Džesei jos pasakotą istoriją apie nuotykį dykumoje ir geidulingą šeichą.

Ji tyčia nulenkė galvą, apsimetusi drovi ir paklusni. Pakėlus ranką suėmė suknius apykaklę ir apnuogino petį. Pirma vieną, paskui kitą. Korsażas užsilaikė už krūtų, ir ji sustingo.

– Galėtumėt už mane gaut išpirką, jūsų aukštybe, – sukuždėjo ji. – Kaina, kurią už mane suderėtumėt, ir karavano laimikis tikrai nusvertų malonumą, kurį iš manęs gautumėt lovoje, kad ir koks jis būtų.

Alisteris akivaizdžiai apstulbo. Kiek patylėjo; stengėsi alsuoti lygiai, krūtinė kilnojosi. Tada tarė:

– Bet karavaną aš apiplėšiau būtent todėl, kad ten buvot *jūs*, mano ponija. Jei būčiau ketinęs jus gražinti, kodėl būčiau turėjęs taip stengtis?

– Dėl turtų, kuriuos pelnytumėt mane sugražinęs.

– Vienintelis mane dominantis lobis – tai, ką turit tarp šlaunų.

Ją užliejo karščio banga.

Jis įsakmiai kilstelėjo smakrą.

– Nusivilk. Leisk į tavo pažiūrėt.

Džesė apsilaižė išdžiūvusias lūpas ir akimirką padelsusi pakluso. Rankomis suėmusi sijonus, lėtai truktelėjo juos žemyn, tarytum būtų drovėjusis apnuoginti kūną, kurį Alisteris pažinojo geriau nei ji pati. Suknelė nuslydo nuo rankų ir liemens ir susmuko ant lentiųjų grindų.

– O dabar, – kimiai tarė jis, – visa kita.

– Prašau...

– Nesibaimink. Po kelių akimirku suteiksiu tau tokį malonumą, kokio niekad nesi patyrusi, – jis truputį prisimerkė. – Ir po manęs tokio nebeatirsi.

Džesė mindžikavo nuo kojos ant kojos, vogčia dirsčiodama į jį. Jis siektelėjo sau tarp kojų ir ėmė begėdiškai glostyti storą ilgą sustangrėjusią varpą. Gašlus iki kaulų smegenų. Meistriškas... daug labiau patyręs, nei ji kada nors bus. Nebent jis užtaisytų tas žinių spragas, nors ji tuo abejojo – tikriausiai nusileistų tik spaudžiamas. Įtarė, kad Alisteris bijo ištvirkint ją labiau nei jau manė ištvirkinęs, o pati būgštavo, kad jį jos lovoje pradės imti nuobodulus.

– Negaliu pažadėt tau to paties, – švelniai tarė ji.

Alisteris vikriai atsistojo, judėdamas lengvai ir grakščiai tarytum grobuonis.

– Taip, gali.

Jis apėjo ją, tarytum tyrinėdamas jos grožį. Tuomet sustojo jai už nugaros ir apkabino, įspraudęs rankas po jos rankomis. Mikliu savininkišku judesiu delnais suėmė krūtis, ir ji aiktelėjo iš netikėtumo.

Džesė atrėmė galvą jam į petį.

– Bet tu turėjai tiek sugulovių, daug drąsesnių už mane. Kas man nutiks, kai naujumo pojūtis išblės?

– Nuvertini mano geismą tau, – jis palietė lūpomis jos ausies kriauklelę. Prisitraukė ją arčiau, kad priverstų pajusti akivaizdų aistros įrodymą. – Jauti, koks aš kietas? Pernelyg žiauriai tavęs troškau, pernelyg ilgai. Niekad tavim nepasisotinsiu.

– Ar prieš užpuldamas karavaną įsivaizdavai mane paimsiąs? Ar svajojai, *kaip* mane paimsi?

– Kas naktį, – suurzgė jis ir pirštais spustelėjo sustangrėjusius spenelius.

Ji pasuko galvą ir skruostu prigludo prie jo skruosto.

– Parodyk, kaip apie mane svajojai. Išmokyk visų būdų suteikt tau malonumą. Noriu mokytis.

Viena ranka nuslydo žemyn jos pilvuku ir įsispraudė tarp kojų.

– Nebenori būt gražinta už išpirką?

Džesė aiktelėjo, kai jo pirštai įslydo pro kelnaičių plyšį ir ją praskleidė. Pirštų galiukais, sušiurkštėjusiais nuo dailidės darbo statant šią gundymo vietelę, perbraukė klitorį, tiksliai žinodamas, kaip paliesti, kad ji imtų raitytis.

– Jei taip pasielsgi, kas užgesins šitą mano kraujo liepsną?

– Niekas kitas, – Alisteris krimstelėjo jai ausies lezgelį. – Iškast-ruočiau bet kurį vyrą, kuris pabandytų tai padaryt.

Nuo spenelio glamonių ir ūmai į tvinkčiojančią lytį įslydusio ilgo piršto apkvaitusi Džesė suunkštė ir ėmė siūbuoti klubais. Lėtai ir

sklandžiai skverbdamasis prie pirmojo piršto įslydo antras. Ji giliai įkvėpė, svaiginama saulės įkaitinto jo aromato.

– Prašau...

– Pasilenk, – patvirtindamas savo įsakymą stumtelėjo ją žemyn.

Džesė klupo į priekį ir ištiesė rankas, kad atsiremtų ir nepargriūtų. Alisteris atsitiesė ir leido vėjeliui paglostyti jos nugarą. Nusmaukė žemyn kelnaites. Jos oda išrasojo prakaitu.

– Tokia graži, – pagyrė jis, rankomis perbraukdamas užpakaliuką. Delnu apglėbė lytį ir pamasažavo. – Tokia išbrinkusi ir slidi. Ar trokšti koto, kuris tave užpildytų, mano gražioji belaisve? Ar tau maudžia nuo tuštumos?

Negalėdama stebėti jo veido nei judesių, ji jautėsi itin pažeidžiama.

– Nuolat.

Vos girdimai sušnarėjo praskleistas drabužis, ir į ją įsiremė stambi koto galvutė. Tai buvo vienintelis jos gautas ženklas. Sugriebęs jos klubus, trūktelėjo artyn ir įsiskverbė, giliai pervėrė ją vienu klubų stūmiu.

Ji riktelėjo ir sukauptė jėgas, kad tvirtai išlaikytų rankas ištiestas.

– *Kristau*, – jis suko klubus, baksnodamas patį jos dugną. – Aš taip giliai tavyje, Džese. Ar jauti, kaip giliai?

Ji virpėdama iškvėpė ir užsimerkė. Prie savo šlaunų juto odines jo kelnes, prie klubų – marškinių rankogalius. Pažvelgusi žemyn matė purvinus jo batus. Jis liko su visais drabužiais, prisidengęs, o ji buvo bemaž nuoga ir paimta. Vaizduotė piešė gašlų vaizdinį, kaip jiedu atrodytų pašaliniam stebėtojui, ir geismas dar labiau sustiprėjo. Beprotiškai susijaudinusi, tirtėdama gniaužė jo kotą. Vėjas nusinešė atsakomąją Alisterio aimaną, bet jai nerūpėjo, kad kas nors gali juos išgirsti. Sutelkė dėmesį į vietele, kur jiedu buvo susilieję, ir švelnius raumenis, virpančius aplink storą varpą.

Jis ėmė judėti. Ne šiurkščiai tvatinti, ko ji tikėjosi iš tokios pirmą kartą pozos, bet pamažėle skverbti. Atsargiai. Ėmė ją savo

storu kotu, ilgais įmantriais stūmiais spraudėsi į stangriai gnaužiančią gelmę. Varė ją tuo iš proto. Neskubriai. Grakščiai ir ritmingai. Nuodėmingai įgudusiai. Judino jos klubus ir stūmė, suko klubus, trynė ir glostė kiekvieną jautrią vietelę.

Džesės kojos pasidavė. Ji parklupo ant pakylos, ir jis išslydo iki pat viršūnėlės, o tada, pasilenkęs arčiau, smigo gilyn. Ji suriko... buvo nugalėta. Jis keliu plačiau praskėtė jos kojas ir paspartino tempą. Sunkus kapšelis nepaliaujamai plekšėjo į šlapią lytį, ir toks ritmingas erotiškasis klitorio jaudrinimas suteikė visiškai naujų pojūčių. Jos rankos irgi nebeatlaikė, tad pečiais atsirėmė pagalvėlių ir taip dar aukščiau pakėlė klubus. Alisteriui niekas nebekliudė jos užvaldyti, tačiau jis tęsė tuo pačiu ramiu ir vienodu ritmu, verčiančiu ją nagais tvertis šilkinio audinio.

– Dieve, tu tokia siaura, – sušvokštė jis. – Ir tokia šlapia. Noriu baigt tavyje dabar pat...

– Taip!

– Dar ne. Ketinu dulkint tave, kol nebepastovėsiu ant kojų.

Nuo tokio šiurkštumo ją užliejo smarkaus virpulio banga. Ūmai baigė, užplūsta karščio, kūnas drebėjo nuo galingo orgazmo. Melžiamas ekstaziškais tvinksniais jis nusikeikė. Nurimo ir prisispaudė prie jos, stengdamasis uždelsti savąjį malonumą. Pirštai susmigo jai į šlaunis su tokia jėga, kad, atrodė, liks mėlynės. Ir ji tai dievino. Džiūgavo galinti įveikti plieninę jo savitvardą vien pasiimdama viską, ką jis norėjo jai suteikti.

Džesė pasidavė ir leido orgazmui nekliudomam užlieti. Jai atsipalaidavus Alisterio gnaužtai irgi atsileido, švelnios rankų glamonės ir tylūs murmesiai ją ramino. Po orgazmo jautėsi tokia bejėgė, suglebusi ir pasitenkinusi, kad prireikė šiek tiek laiko suvokti, jog jis pernelyg ramus. Atsimerkusi pasigrėžė ir pamatė jį spoksant žemyn sukąstais dantimis – išraiška neturėjo nieko bendra su aistra.

– Kas yra? – ją aptraukusi malonumo migla išsisklaidė išvydus niūrų jo veidą.

Balsas nuskambėjo kapotai ir buvo kupinas įtūžio:

– Kas čia per žymės tau ant odos?

Džesė susiraukė – pasijuto bjauriai, kad jis pamatė siaurus balkšvus randus, marginančius jos užpakaliuką ir šlaunis. Jei nebūtų atsidūrę lauke, negailestingai apšviesti saulės, gal jis niekuomet nebūtų jų pastebėjęs. Tiesa buvo šlykšti, tačiau ji prisipažino.

– Tu, aišku, atpažįsti rykštės žymes?

– Velniai griebtų, – jis pasilenkė ir apglėbė ją, geležiniais gniaužtais apsvijio liemenį. Nuožmiai globėjiškas ir atkakliai guodžiantis. – Ar turi ir daugiau randų?

– Ne išorinių. Bet, šiaip ar taip, jie nebeturi reikšmės.

– Velnią jie nebeturi. Kur dar?

Ji padvejojo, trokšdama tik vieno – palikti skausmingą jų praeitį užmarščiai.

– *Kur, Džesika?*

– Kaip žinai, – švelniai tarė ji, – negirdžiu kairiąja ausimi.

– Dėl to kaltas Hedlis? – jis įsikniaubė veidu jai į nugarą. – Jėzau...

– Dabar nenoriu apie tai galvot, – pareiškė ji. – Ne čia. Ne tada, kai tu manyje.

Praviros Alisterio lūpos pasitrynė jai į nugarą, alsavimas tapo neilygus.

– Priversiu tave tai pamiršt.

Džesė sudejavo iš palengvėjimo, kai jis suėmė jos krūtis; mintis išvaikė nuo vandenyno papūtės vėjas.

– Bet aš nepamiršiu, – suurgė jis. – Niekada.

Alisteris padėjo Džesikai išlipti iš savo miesto kariatos ir kiek ap-
rimo po balta pirštinaite išvydęs iškilų gumbelį, bylojantį apie jo
dovanotą žiedą. Už nugaros laukė Regmontų miesto rezidencija.
Raudonų plytų namas nekėlė grėsmės praeiviams, tačiau viduje sly-
pėjo kai kas neginčijamai pavojingo jam.

Jis neturėjo supratimo, ką darytų Džesika, jei sesuo paprieštaraui-
tų jų vedyboms. Nenučiuokė, ką darytų pats – jei tektų ją paleisti, tai
jį pribaiigtų.

– Ji tik nori, kad būčiau laiminga, – sumurmėjo Džesika, rami-
namai šypsodamasi iš po šiaudinės skrybėlaitės krašto. – Galbūt nu-
stebs sužinojusi, kokie nedori mano polinkiai, bet neprieštaraus.

Jis sušnarpštė. Akivaizdžiai prarado gebėjimą slėpti savo emoci-
jas, kai tos būdavo susijusios su Džesika.

Pasiūlęs savo ranką, nuvedė ją prie žemų laiptelių. Kai durys at-
sivėrė, padavė liokajui savo vizitinę kortelę ir kaipmat atsidūrė akį
džiuginančioje geltonos spalvos svetainėje. Džesika atsisėdo, o jis
liko stovėti. Pernelyg nesitvėrė savame kailyje, kad įsitaisytų vieno-
je vietoje, o ir pasirodžius ledi Regmont neketino užsibūti. Uoste
jie praleido vos kelias valandas, o jis dar turėjo sutvarkyti begalę
reikalų. Londone Alisteriui dirbančių žmonių niekas neįspėjo apie
jo sugrįžimą, tad jo namai dar nebuvo parengti apsigyventi. Turėjo
brūkštelti laiškelių motinai ir paprašyti leidimo ją aplankyti, kad ga-
lėtų papasakoti apie Džesiką. Ir dar vieną reikėjo nusiųsti Beiberiui.

Jį draskė nekantrumas. Iki akimirkos, kai jiedu su Džesika galės oficialiai paskelbti sužadėtuves, reikėjo tiek daug visko nuveikti.

– *Džese!*

Jis dirstelėjo į pro duris įpuolusią Esterą ir pasijuto be žado. Prabėgo daug metų nuo to laiko, kai ją matė, ir net tada ji visad neišvengiamai būdavo su Džesika, kuri užvaldydavo jo dėmesį. Visgi buvo tikras, kad ledi Regmont niekad neatrodė tokia gležna. Mintyse suskaičiavo savaites. Nėščia turėtų būti jau kokie penki mėnesiai, ar apytikriai tiek, tačiau šito nebuvo matyti. Buvo pernelyg liesa ir išblyškusi, ir skruostus rausvinantys skaistalai atrodė nenatūraliai ryškūs.

Jį nukrėtė šiurpas. Ar ji prarado kūdikį?

Seserys apsikabino. Jūdviejų panašumas išryškino jų skirtumus. Džesika švytėjo gyvybingumu – žvilgančios akys, patinusios ir paraudusios nuo jo bučinių lūpos, sveiku rausvumu nuo jo dažnos galingos aistros spindinti oda. Sesuo greta jos panėšėjo į šešėlį.

– Dieve mano, – uždususi tarė Estera. – Tu taip puikiai atrodei! Niekad nesu mačiusi tavęs tokios žvalios ir laimingos.

Džesika nusišypojo.

– Už tai turiu padėkoti ponui Kolfildui.

Žalių Esteros akių žvilgsnis nukrypo į Alisterį ir liko toks pat šiltas. Žengė prie jo ištiesusi rankas. Jis pačiupo jas ir pakėlė prie lūpų; pastebėjo mėlynas venas, iššokusias po popieriaus baltumo oda. Nerimą kėlė ir smulktės kraujagyslės smilkiniuose ir aplink akis.

– Esu jums be galo dėkinga, – pasakė ji. – Kadangi tikriausiai esat baisiai užsiėmęs, pasiūlysiu nepaprastai kilniai pasirūpinę mano seseria.

– Man buvo malonu, – sumurmėjo jis ir išspaudė šypseną. Kas, po velnių, atsitiko Regmontui, kad jis leido žmonai šitaip išsekti? Ypač kai ji laukiasi jo vaiko? Jei Džesika kada nors imtų atrodyti tokia liesa ir išblyškusi, jis priverstų ją gulėti lovoje, savo rankomis

valgydintų ir nė minutės nesitrauktų nuo jos šono, kol neįsitikintų ją atsigavus.

– Kaip tau sekasi? – paklausė Džesika, per sesers petį žvelgdama Alisteriui į akis. Atrodė susijaudinusi lygiai taip pat kaip jis.

– Puikiai, – Estera atsargiai apsigrėžė ir žengė prie minkštasuolio. – Tu tikriausiai vos nuvykusi vėl išplaukei namo.

– O ko tikėjaisi po savo laiško?

– Maniau, palinkėsi man laimės ir gerai pasilinksminsi.

Džesika ėmė traukti nuo rankų pirštinaites.

– Padariau ir tai, ir tai, o dabar aš čia.

– Laikausi išties gerai, – tarė Estera. – Tas nelemtas rytinis pykinimas, ačiū Dievui, jau praėjo. Didžiąją laiko dalį jaučiuosi išvargusi, bet gydytojas sako, jog to ir reikėjo tikėtis. Ateikit ir prisėskit, pone Kolfildai. Šimtą metų jūsų nemačiau.

– Dėkoju, bet pasilikti negaliu. Kurį laiką nebuvo šalyje, tad reikia daug ką nuveikti.

– Žinoma, – jos šypsena išblėso. – Kokia aš begėdė, kad jus gaišinu. Esu dėkinga, kad atvežėt man seserį. Ar artimiausiu metu susitiksit su lordu Tarliu?

– Be jokios abejonės.

– Puiku. Prašau perduoti jam pačių nuoširdžiausių linkėjimų; žinokit, kad ir jūs pats jų nusipelnėt.

Džesika padėjo pirštinaites ant gėlėtu audiniu apmušto krėslo greta.

– Norėčiau truputį pabūt su tavim. Pasiilgau tavęs.

– Tu dėl manęs nerimauji, – užginčijo Estera. – O neturėtum.

– Mano priežastis absoliučiai savanaudiška, – ramiai tarė Džesė. – Kas gi kitas padės man susiplanuot vestuves, jei ne tu?

Estera sumirksėjo.

– Atsiprašau? Ar pasakei „vestuves“?

– Taip, – Džesika nusišypsojo ir atsigrėžė į Alisterį.

Jis negalėjo nusukti žvilgsnio – tik ne tada, kai ji taip į jį žiūrėjo. Jos veidas buvo toks išraiškingas, švytėjo nevaržoma meile. Jam gerklėje įstrigo gumulas.

– *Su Alisteriu Kolfildu?! –* sušuko Estera.

Jis viduje susigūžė, pajutęs jos balse šoką. Tuomet ji paskubomis pašoko ir jį apkabino.

Juk sakiau tau, kitapus kambario sužiopčiojo Džesika; jos akys žvilgėjo sudrėkusios.

Įtampa atlėgo, jis pats irgi apglėbė Esterą. Ir nepajuto nieko, išskyrus kaulelius.

Iš Regmontų namų Alisteris nuvyko tiesiai į Remingtono džentelmenų klubą. Jam reikėjo išmesti burnelę, o gal ir kelias.

Palikti Džesiką buvo velniškai sunku. Londone viskas veiks prieš juos, daugybė jėgų stengsis tarp jų dviejų įvartyti pleištą. Būdamas su ja, jautė, su viskuo susidorotų. O išsiskyrus jį užvaldęs ilgesys vertė baimintis blogiausio.

Įžengęs pro dvivėres duris perkirto lošimų zoną, įėjo į didįjį kambarį už jos ir permetė žvilgsniu veidus prieš nusižiūrėdamas laisvą krėslą tolimame kampe. Deja, jo brolio Alberto čia nebuvo. Juo greičiau Alisteris praneš šeimai apie savo sužadėtuves, juo greičiau galės imtis priemonių neleisti likusiam pasauliui kištis į jo meilės reikalus. Kai tik Džesika taps jo žmona, aukštuomenė su savo įkyriais papročiais ir nuomonėm galės eiti velniop. Kai kurie institutai tebebuvo šventi; ką vyras darė su savo žmona, buvo tik jo ir niekieno kito reikalas.

Eidamas per kambarį suvokė, kad jį seka daugybė žvilgsnių. Skubriai linktelėjo tiems, su kuriais turėjo verslo reikalų, ir ignoravo likusius. Pasiekęs barą užsisakė škotiško viskio ir paprašė plunksnos, rašalo ir popieriaus. Pirmiausia buvo patikrintas jo narystės pažymėjimas, ir tai priminė, kaip seniai jis paskutinį kartą rodėsi Londono

visuomenėje. Nuėjo į ramią vietelę, kurią buvo pastebėjęs prieš tai, ir įsitaisė oda apmuštame krėse aukštu atlošu.

– Prakeikimas, – suniurnėjo keldamas prie lūpų stiklą. Juto spokšant daugybę akių, tačiau nesuvokė, kodėl juo taip domimasi. Apžiūrėjo net savo drabužius, ieškodamas kokios nors netvarkingos detalės, kuri galėtų traukti per daug dėmesio.

Neradęs jokios pastebimos tokio smalsumo priežasties, Alisteris provokuojamai apžvelgė kambarį, ragindamas kurį nors priėti, užuot vogčia spoksojus. Jo nuostabai, kai kurie džentelmenai nusišypsojo ir pamojavo, lyg būtų buvę seni draugai. Akylas jo budrumas išgaravo; jį pakeitė augantis sumišimas. Kai kambaryje pasirodė pažįstama aukšta tamsi figūra, Alisteris su palengvėjimu atsistojo.

Maiklas susirado jį žvilgsniu. Išplėstomis iš nuostabos akimis dideliais žingsniais priėjo ir stipriai apkabino draugą.

– Ar pasaulis išėjo iš proto? – amtelėjo Alisteris, ištiesęs ranką, kad neaplietų viskiu draugo nugaros.

– Kaip tu laikaisi? – Maiklas įdėmiai pažiūrėjo Alisteriui į veidą, o tada sviedė įsakmų žvilgsnį baro patarnautojui.

– Gyvas ir sveikas.

– Taip, na ką gi, tai jau šis tas, tiesa?

– Be abejo.

Jiedu atsisėdo. Po akimirkos priešais Maiklą buvo pastatytas stiklas.

– Maniau, parvyksi anksčiausiai po kelių mėnesių, – tarė jis.

– Būtų buvę idealu. Tačiau kai ledi Tarli sužinojo apie sesers nėštumą, panorėjo tuoj pat grįžti namo.

Maiklas šaižiai įkvėpė, bet nieko nepasakė.

Alisteris darsyk gurkštelėjo gėrimo – žinojo, ką reiškia geisti svetimo vyro žmonos.

– Ledi Regmont siunčia linkėjimų. Tiesą sakant, atrodė labai suinteresuota, kad susirasčiau tave ir juos perduočiau.

– Veikiausiai manė, kad mudu šiuo atžvilgiu turim daug ką bendro.

– Todėl, kad abu mylim Šefildų moteris? Ir ką turėtume daryt – pasidalyt savo įžvalgom?

Maiklas sustingo.

– Ką pasakei?

– Nagi, nagi. Metų metus žinojau, ką jauti Džesikos seseriai. Tavo veide, kaip ir Džesės, viskas įskaitoma.

– Džesės, sakai? Kas, velniai griebtų?.. – Maiklas ryžtingai trinktelėjo savo stiklą į medinį stalą. – Tikiuosi, protas tau nepasimaisė tiek, kad intum žaist savo žaidimėlius su mano brolio našle.

– Niekados.

Maiklas su palengvėjimu atsikvėpė.

– Šiaip ar taip, – tęsė Alisteris, – žaidimai, kuriais užsiimu su savo sužadėtine, yra tik mano ir niekieno kito reikalas.

– Dievaži, Alisteri... – Maiklas kurį laiką spoksojo į draugą, o tada vienu gurkšniu išmaukė visą savo stiklą. Pamojo atnešti kitą. – Ką čia išdirbinėji? Džesika – ne tokia moteris, kurią galima vest neapgalvojus. Tavo padėtis ir lėšos net susituokus negarantuos jos laimės. Turėsi elgtis protingai ir apdairiai...

– Arba tiesiog būt pastovus.

– Nesišaipyk!

– Man tai ne pokštas, Tarli, – sukiodamas stiklą Alisteris vėl apžvelgė kambarį, suvokdamas, jog kiti, lygiai taip kaip Maiklas, manys, kad Džesikai geriau tiktų kitas vyras. – Mylėjau ją nuo tada, kai mudu tebebuvom berniūkščiai. Anuomet laikiau ją tobula; maniau, šiam pasauly ji vienintelis toks nuostabus kūrinys, galintis turėt vilties išgelbėt mano suterštą sielą.

– Apsieisiu be tavo poezijos. Tu ne Baironas.

Alisteris nusišypsojo, nuo minčių apie Džesiką jam pasitaisė ūpas. Netrukus jis ves patį tyriausią deimantą, moterį, taip skausmingai

tobulai jam tinkančią, kad maudė vos apie ją pagalvojus. Šiame kambaryje nebuvo vyro, nežinančio, ko ji verta, ir ji priklausė jam.

– Bet nuo to laiko sužinojau, kad būtent dėl savo trūkumų mudu tobulai tinkam vienas kitam. Tikiuosi likusias dienas nugyvent monogamiškoj santuokos palaimoj.

– O ką apie tai sako Mastersonas?

– Lyg man rūpėtų, ką jis mano.

– Tuomet kaip tavo motina? – metė iššūkį Maiklas. – Jai šitai gali atrodyt kaip galimybė tau ir jo šviesybei imt bendrauti. Džesika negali turėt vaikų, Alisteri. Tikrų tikriausiai.

– Žinau. Man tai nerūpi.

– Negali būt toks kerštingas. Žinau, kad niekad nesutarei su tėvu, bet šitas dalykas daug svarbesnis už bet kurį iš judviejų.

Maiklui atnešė naują gėrimą. Alisteris pasičiupo stiklą ir ištuštino.

– Persidirbai, ir tau maišosi protas, – tarė šluostydamasis lūpas.

– Dabar privalai jaust atsakomybę priimdamas sprendimus, paveiksiančius ištisas kartas...

– Velniai griebtų. Būkim atviri... Mano vedyboms su Džesika prieštarauji ne todėl, kad esu jai netinkamas ar nederamas, o dėl to, kad esi įsitikinęs, jog privalau priveist vaikų?

– Atsakomybė – nemalonus reikalas, tiesa? – stebėtinai karčiai paklausė Maiklas.

– Akivaizdu, kad praradęs brolių iš sielvarto netekai proto. Tebūsiu prakeiktas, jei atsisakysiu vienintelio dalyko šiam pasauly, be kurio negaliu gyvent, vien tam, kad apgailėtinais stengdamasis būt pripažintas išperėčiau palikuonį.

– Užgesinsi savo nesantaiką su tėvu ar ne, tai antraeilis dalykas – svarbiausia vykdyt pareigą titului.

Alisteris pamanė, jog būtų išmintinga išeiti. Buvo tikras, kad antraip po kelių sekundžių pasmaugs savo seniausią draugą. Nors Maiklas ir nežinojo Alisterio kilmės aplinkybių, vis vien malė nesąmones.

– Užtikrint Mastersono giminystės linijos tęstinumą niekad nebuvo ir nebus mano pareiga.

Maiklas pakreipė galvą ir prisimerkė. Staiga jo veide šmėstelėjo kažkas panašaus į siaubą.

– Dieve mano... Tu dar nežinai, tiesa?

– Alisteris Kolfildas, – pakartojo Estera, purtydama galvą. – Niekad nebūčiau atspėjusi. Judu visuomet vienas su kitu elgdavotės taip šaltai ir santūriai. Visad maniau, kad jis tau nerūpi.

Džesika nerūpestingai ir kiek susidrovėjusi gūžtelėjo vienu petuku.

– Jis pasikeitė, o be to, jame slypi kai kas, ko niekas nesužinos tol, kol jis nesumanys atsiverti. Ir, prisipažįstu, visuomet laikiau jį fiziškai patraukliu.

– Kuri moteris taip nemano? – Estera pasilenkė į priekį, tartum ketintų atskleisti didžiulę paslaptį. – Jame yra kažkas tokio jaudinamai nedoro. Kažkas nuodėmingo ir pagedusio. Ir, Dieve mano, dabar jis vyras, toks didelis ir stiprus. Gražesnis nei bet kada, o juk jaunystėje atrodė stulbinamai! Sunku į jį nespoksot.

– Žinau. Aš visiškai pametusi galvą. Tikrai privalau už jo ištekėt, antraip prisidarysiu sau gėdos vėpsodama į jį veršio akimis.

Sesuo atsitiesė ir įpylė dar arbatos.

– Jis taip nepadoriai į tave žiūri. Ar jau išdulkinai jį?

– Estera!

– Tu tai padarei! – Estera užvertė galvą ir nusikvatojo; dabar ji Džesei priminė tą gyvybingą merginą, kokia buvo kadaise. – Nagi? Privalau žinot, ar jis toks geras lovoj, koks atrodo esąs.

Vien nuo minties apie Alisterį jos kojų piršteliai susiritė.

– Kaip gali taip staiga padaryt išvadą, kad mudu suartėjom? Gal jis elgėsi kaip tobulas džentelmenas.

– Alisteris Kolfildas? Laive, diena po dienos? – Estera nusijuokė tuo savo mielu skambiu juoku. – Bet kuris kitas vyras – galbūt. Bet ne toks nenaudėlis kaip jis. Taigi?..

– Taigi... jis toks nuostabus, koks atrodo.

– Taip ir žinojau! – Estera nusišypsojo per puodelio kraštą. – Aš taip dėl tavęs džiaugiuosi, Džese.

Džesė troško būt tokia pat laiminga dėl sesers, tačiau šito neleido aplinkybės. Estera buvo per daug nusilpusi, ypač kaip moteris nėštumo viduryje.

– Kaip jūsų su Regmontu reikalai?

– Jis lygiai taip pat prityręs lovoje, – atsakė Estera su vos juntamu kartėliu balse. – Tiesą sakant, per daug įgudęs. Joks vyras neturėtų tiek išmanyti apie moters kūną.

– Ar jis neištikimas?

Estera nuleido puodelį ir susimąstė.

– Neturiu supratimo. Jei ir taip, jo apetitas man nė kiek nesumažėjo.

Stojo ilga tylą – Džesė bandė suvokti, kas seseriai kelia šitiek skausmo.

– Estera... – galiausiai tarė ji. – Pasakyk man, kas negerai. Tu per daug sublogai. Kaipgi kūdikis ir maistas, kurio jam reikia, kad augtų sveikas ir putlus?

– Dabar, kai tu čia, valgysiu daugiau.

– O kai manęs nebus? – Džesė pakilo. Nenustygdama vietoje ėmė žingsniuoti; jaunystėje tėvas buvo išmušęs šį blogą įprotį.

– Tu pasikeitei, – tarstelėjo Estera.

– Tu irgi, – rodydama į nepaliestus pyragaičius su citrininiu kremu ant arbatai skirto padėklo, ji tarė: – Tu dievini šiuos pyragėlius. Jie tavo mėgstamiausi. Visada jų persivalgai; kai atsikandi, tiršto kremo gumulėliai drimba tau nuo pirštų. Bet tu nepalietei nė vieno. Net nepažiūrėjai į juos.

– Aš nealkana.

– Esu tikra, kad tavo vaikas alkanas.

Estera susigūžė ir Džesė pasijuto siaubingai, tačiau reikėjo ką nors daryti.

Grįžusi prie sesers Džesės atsiklaupė ir suėmė Esteros rankas; pajutus, kokios jos kaulėtos, dar labiau sugėlė širdį.

– Pasipasakok man. Ar tu sergi? Ar kvietei gydytoją? O gal čia kas nors kita? Regmontas? Ar bijai man pasakyt todėl, kad aš pasiūliau jį tau į porą? Pasakyk man, Estera. *Prašau.*

Kvapas, kurį Estera buvo sulaikiusi, ūmai išsiveržė.

– Mano santuoka nebėra laiminga.

– Oi, Estera, – Džesei plyšo širdis. – Kas nutiko? Ar judu susibarėt? Ar tai pataisoma?

– Kadaisė vyliausi, kad taip. Gal tai būtų įmanoma, jei būčiau stipresnė, tokia kaip tu. Mano silpnumas jį pykdo.

– Tu *nesi* silpna.

– Taip, esu. Kai tėvo rūstybė nukrypėdavo į mane, o tu užsistodavai, aš *leisdavau* tau įsikišt. Jaučiausi *dėkinga*, kad prisiimdavai man skirtas rykštes. – Jos lūpų kampučiai nusviro. – Taip prakeiktai dėkinga.

– Tu buvai v-vaikas, – Džesės balsas užlūžo nuo neišverktų ašarų. – Elgeisi protingai, leisdama man tave užstot. Būtų buvę kvaila daryt kitaip.

– Gal, bet tai būtų buvę ir drąsu, – Esteros akys išblyškusiame veide atrodė lyg didžiuliai žali ežerai. Skaistalai, kuriais buvo pasirausvinusi, kad atrodytų sveikai švytinti, nederėjo prie bekraujės odos ir darė ją panašią į perukuotos ir pudruotos senų laikų aukštuomenės damos karikatūrą. – Dabar man reikia tos drąsos, o aš nežinau, kur jos rasti.

– Aš padėsiu, – prisiekė Džesė, švelniai suspaudusi sesers pirštus. – Surasim jos drauge. O dėl Regmonto – esu tikra, kad jis lygiai kaip ir aš siaubingai dėl tavęs nerimauja. Kai pamatys tave atgaujant jėgas, judviejų santykiai pasitaisys. Normalu, kad besilaukiančiai moteriai užaina bloga nuotaika ir melancholija, bet vyrams gali būt sunku tai suprasti. Mes tiesiog turėsime jį paauklėt.

Estera nusišypsojo ir delnu palietė seseriai skruostą.

– Man taip gaila, kad tu negali turėt vaikų, Džese. Tau taip gerai su jais sektųsi. Daug geriau nei man.

– Nesąmonė. Tu būsi beprotiškai mylinti motina, o aš – labai išdidi teta.

– Tavo sužadėtinis labai tave myli.

– Manau, kad taip, – sutiko Džesė ir skruostu prigludo prie sesers kelio. – Atrodo, kad jis negali prisiverst šito pasakyti garsiai, bet jaučiu tai, kai mane liečia. Girdžiu tai jo balse, kai su manim kalbasi.

– Žinoma, jis tave dievina ir neabejotinai jaučia tau aistrą, – vėsus Esteros pirštai paglostė Džesės kaktą. – Tau pavydės kiekviena Anglijos moteris. Alisteris Kolfildas turtingas, toks gražus, kad kvapą gniaužia, ir pakvaišęs dėl tavęs. Pridėk hercogo titulą, ir pasaulyje neatsiras moters, kuri netrokštų bet kokia kaina pasikeist su tavimi vietomis.

Džesė juokdamasi pakėlė galvą.

– Tavo svajonės labai jau išpūstos. Jis niekad nepaveldės titulo.

Estera sumirksėjo. Tada išplėstose jos akyse šmėkstelėjo kažkas panašaus į siaubą.

– Viešpatie mieliausias... Tu dar nežinai, tiesa?

Alisteris žingsniavo pirmyn ir atgal priešais šeimos svetainės židinį Mastersonų miesto rezidencijoje, nublizgintais botfortais tyliai mindamas rytietišką kilimą. Pirštus laikė sunėręs už nugaros taip stipriai, kad krumpliai baltavo, o rankas gelė nuo įstangos.

– Raupai.

– Taip, – širdgėlos kupinas motinos balsas buvo vos girdimas.

Luiza, hercogienė Masterson, skausmingai tiesia nugara sėdėjo raižytame mediniame krėslė. Plaukai tebebuvo tamsūs kaip Alisterio, žvilgančių sruogų nedarkė jokia žilė, tačiau dailiame veide atsispindėjo ir amžius, ir siaubinga kančia, kurią patyrė pergyvenusi tris iš keturių savo sūnų. Jos portretas virš židinio atbrailos aukščiau ir pločiu pranoko Alisterio ūgį ir buvo pats svarbiausias kambario akcentas. Jauna jo motina šypsodamasi žvelgė žemyn į visus, kurie atsidurdavo šioje erdvioje svetainėje, naiviomis mėlynomis akimis, dar nenutuokdama apie daugybę tragiškų ateities įvykių.

Alisteris neišmanė, ką pasakyti. Visi trys jo broliai buvo mirę, ir sielvartas slėgė jo širdį tartum didžiulis sunkus akmuo. Tokia pat našta tapo ir titulas, dabar priklausęs jam, – šitos garbės jis niekuomet netroško.

– Aš šito nenoriu, – kimiai tarė jis. – Pasakyk, kaip man ištrūkti.

– Nėra jokio būdo.

Jis pažvelgė į ją. Mastersonas buvo namie, tačiau motina su šia nepakenčiama situacija tvarkėsi viena, mat jos mylimas vyras negalėjo žiūrėti į pavainikį, nuo šiol turėsiantį jo didingąjį titulą.

– Jis galėtų paskelbt, kad manęs atsisako, – pasiūlė Alisteris. – Taip paveldėtoju galėtų tapt koks giminaitis.

– Alisteri... – ji pakėlė prie lūpų nosinaitę ir sukūkčiojo; siaubingas garsas vėrė jam širdį tarsi peilis.

– Jis negali manęs pakęst. Turėtų lygiai taip pat norėti rasti išeitį.

– Jei turėtų koki pasirinkimą, po kurio ramiai gyventų, tada taip. Bet jis neapsiskelbs raguotu vyru ir nedarys gėdos man, o kitas artimiausias paveldėtojas yra tolimas pusbrolis, kurio tinkamumas šiai padėčiai abejotinas.

– Aš to nenoriu, – pakartojo Alisteris; skrandį jam tampė šleikštulys. Jis troško gyvenimo, kupino kelionių ir nuotykių su Džesika. Svajoto suteikti jai džiaugsmo, iššūkių ir laisvės, kad nevaržomas jos suaugusios gyvenimas išdildytų jaunystėje patirtą prievartą.

– Tu dabar būsi vienas turtingiausių vyrų Anglijoje...

– Prisiekiu Dievu, nepaliesiu nė vieno Mastersono turtų šilingo, – išspjovė jis, kraujui užvirus vien nuo tos užuominos. – Tu neturi supratimo, kokių dalykų aš ėmiausi, kad tik išsiversčiau. Jis menkai tepagelbėjo, kai man to labiausiai reikėjo. Velnią aš dabar iš jo imsiu!

Gniaužydama rankomis nosinaitę Luiza pakilo. Ašaros nevaldomai pasipylė įdubusiais skruostais.

– Ką siūlai man daryti? Negaliu gailėtis, kad gimei. Nesutikčiau atsukti laiko ir tavęs atsisakyti. Kad mano gyvenime atsirastum tu, turėjau rizikuoti, o Mastersonas prisiėmė tą riziką už mane. Su manim. Mudu kartu priėmėm sprendimą ir tvirtai jo laikysimės.

– Tačiau tu stovi čia viena.

Ji kilstelėjo smakrą.

– Pasirinkau aš. Ir turiu atsakyt už pasekmes.

Palikęs židinį Alisteris priėjo prie motinos. Iki lubų virš jų buvo trisdešimt pėdų, artimiausia siena – už dvidešimties. Visos Mastersonų valdos pasižymėjo panašiomis didžiulėmis erdvėmis su ištisus šimtmečius kauptais baldais ir meno kūriniais.

Tolimos sienos priartėjo ir tarsi didžiulės žnyplės suspaudė Alisteriui krūtinę.

Jis niekuomet nesijautė su visu tuo susijęs, niekad nejuto pasididžiavimo savo šeima, nesijuto jos dalimi. Turėti titulą būtų tas pat, kas dėvėti kaukę. Sykį jau buvo prisiėmęs ne savo vaidmenį, kad išgyventų, tačiau dabar buvo patenkintas tikruoju savimi. Patenkintas esąs vyras, besąlygiškai mylimas Džesikos.

– Pasirinkai tu, – švelniai tarė jis, jausdamasis beveik kaip apsisaukėlis, kokiui jam buvo liepiama tapti. – Bet sumokėt už tai turiu aš.

Apsistojusi Regmontų namuose kaip viešnia, Džesė ištisą naktį nesudėjo nė bluosto. Mintys nepaliaujamai plūdo viena paskui kitą, ir kaskart joms mainantis plyšo širdis.

Alisteris dabar buvo markizas Beiberis. Vieną dieną jis taps hercogu Mastersonu. Toji padėtis suteikė milžiniškos galios ir prestižo, tačiau kartu ir svarbių pareigų.

Jis negalės imti už žmoną bergždžios moters.

Ir „Acheronte“, ir saloje jiedu miegodavo iki vidurdienio. Tačiau antrąjį jų rytą Londone Alisteris apsilankė siaubingai anksti – aštuntą valandą. Džesė buvo apsirengusi ir pasiruošusi jį priimti, mat žinojo jį atvyksiant, kai tik tai atrodys tinkama. Žinojo, kad jos stiprybės privalo užtekti jiems abiem.

Ji lipo laiptais taip oriai, kaip tik įstengė – jautėsi, tartum žengtu į kartuves. Įveikusi posūkį, nuo kurio laiptai leidosi tiesiai į prieškambarį, išvydo laukiantį Alisterį: viena ranka jis rėmėsi suktinių laiptų kolonos, o koją buvo užkėlęs ant pirmosios pakopos. Laikė skrybėlę ir nuo galvos iki kojų vilkėjo juodai. Veido bruožai atrodė tokie pat niūrūs, kaip jos savijauta.

Jis išskėtė rankas, ir Džesė pasileido žemyn, įveikusi likusias pakopas metėsi jam į glėbį. Jis lengvai ją pagavo ir stipriai apkabino.

– Man taip gaila dėl to, ką praradai, – iškvėpė ji, pirštais nepaliaujamai masažuodama jo įsitempusį sprandą.

– Man gaila, kad tiek įgijau, – Alisterio balsas skambėjo ramiai ir abejingai, bet glėbys toks nebuvo. Jis prispaudė smilkinį prie josios ir laikė apkabinęs taip, lyg ketintų niekuomet nebepaleisti.

Po kurio laiko leidosi nuvedamas į svetainę. Abu liko stovėti vienas priešais kitą. Jis atrodė pavargęs ir vyresnis, nei buvo iš tiesų.

Ranka persibraukęs plaukus sudejavo iš nevilties.

– Regis, mudu pakliuvom į spąstus.

Ji linktelėjo ir klupdama žengė prie artimiausio krėslo. Galva svai-go, mat širdis daužėsi pernelyg stipriai ir nelygiai. *Mudu*, ištarė jis, kaip ji ir žinojo jį pasakysiant. Ji susmuko į geltonu damastu apmuštą krėslą aukštu atlošu ir giliai įkvėpė.

– Tu būsi užsiėmęs.

– Taip, tetraukia visa tai velniai. Tai jau prasidėjo. Vos tik Master-sonas sužinojo, kad parvykau, tą pat akimirką ėmėsi sudarinėt man dienvartę. Kitas tris dienas nebūsiu laisvas nė ketvirčio valandos. Vienas Dievas nežino, ar man bus leista bent nusilengvint.

Jai suspaudė širdį. Alisteriui nepatiko kelias, kuriuo teks eiti, bet jis puikiausiai sugebės. Turėjo įstabių verslo gabumų, buvo valdin-gas ir šitaip pelnė iškilų vyrų pagarbą.

– Labai greitai viską tvarkysi taip sklandžiai, kad kiti išsižios iš nuostabos.

– Man nė velnio nerūpi, ką jis mano.

– Turėjau galvoj ne Mastersoną, bet, šiaip ar taip, tau rūpi, ką mano tavo motina, o jai rūpi, ką galvoja jis. Ji tave myli ir kovojo dėl tavęs...

– Nepakankamai.

– O kiek tas „pakankamai“?

Jis sviedė į ją karingą žvilgsnį. Džesė jį atrėmė.

Jis suurzgė.

– Dievulėliau, aš tavęs pasiilgau. Neapkenčiu šito žaidimo, kai tu-riu laukt tam tikros valandos, kad galėčiau tave pamatyti, ir naktį gulėt lovoj be tavęs pašonėje. Ilgiuosi tų akimirkų, kai mane išklau-sai, o aš dėkingai priimu tavo patarimus.

Džesei sugėlė akis. Jis atrodė toks vienišas, prislėgtas ir netekęs drąsos. Vėl pasiėmęs skrybėlę be atvangos sukiojo ją ir glamžė kraštus.

– Aš visad būsiu tau pasiekiamas.

– Žinau, ko tu norėjai, – kimiai tarė jis, – bet aš negaliu laukti. Išnarpliot šitai painiava, kuria virto mano gyvenimas, gali prireikt ištisų mėnesių, o aš negaliu į ją susitelkt alkdamas tavęs. Atvykau paprašyt tavęs pabėgt ir tekėt už manęs.

Ji skreite sunėrė rankas. Kankinamas skausmas krūtinėje tiesiog sekino.

– Tai nebūtų išmintinga.

Jis sustingo ir primerkė degančias akis.

– Nesielk taip su manim.

– Žinojai, kad taip pasakysiu. Todėl ir esi toks sunerimęs, todėl atvykai pas mane vos saulei patekėjus, – ji sunkiai atsiduso. – Tau reikia, kad aš tai padaryčiau, nes turi judėti pirmyn.

– Ką padarytum, Džese? – švelniai, bet grėsmingai paklausė jis. – Pasakyk tai.

– Suteikčiau tau laiko ir erdvės priprasti prie padėties, kurią nuo šiol užimsi gyvenime.

– Aš žinau, ko noriu.

– Žinai, ko *norėjai*, – pataisė ji. – Tačiau dabar turi daug ką apsvarstyti. Kur kiekvienos detalės vieta? Gal kai kurios sutampa? Gal kitos jau nebetinkamos? Nežinosi šito tol, kol kaip reikiant neįsijausi į prisiimtą vaidmenį.

– Baik, – rėžė jis virpančiu nuo įtūžio balsu. – Nedrįsk šitaip santūriai sėdėt ir apie mūsų santykių nutraukimą kalbėt tokiu bejausmiu balsu, lyg klaustum, ar aš norėčiau dar arbatos, o ne plėstum man širdį iš krūtinės!

– Alisteri... – apatinė Džesės lūputė suvirpėjo, ji prikando ją ir pajuto kraujo skonį.

– Tu bijai, – apkaltino jis.

– O tu ne? Tai pati netinkamiausia būseną priimt gyvenimo sprendimams.

Jo šnervės išsiplėtė.

– Tu irgi negali be manęs gyvent, Džese.

Ji negalėjo ir žinojo tai. Tikėjosi, kad šito patirti neteks. Tačiau jie abu turi būti tuo tikri.

– Esterai dabar manęs reikia. Negaliu jos palikti.

– Bet gali palikti mane.

– Tu daug stipresnis už ją.

– Man vis tiek tavęs reikia! – kirto jis, aiškiai tardamas kiekvieną žodį. – Ji turi Regmontą, Maiklą ir tave. Aš turiu tik tave. Tu vienintelė, kuri manim rūpiniesi; vienintelė, kuri pirmiausia, paskiausia ir visada galvoja apie mano laimę. Jei mane paliksi, Džese, nebeturėsiu ničnieko.

– Aš niekuomet tavęs nepaliksiu, – sukuždėjo ji. – Bet tai nereiškia, kad turėčiau būt su tavim.

Džesė žinojo, jog iš jos veido matyti, ką jam jaučia, kaip alsuoja vien dėl jo. Tačiau meilė privalėjo būti nesavanaudiška, kad ir kiek jis būtų tvirtinęs atvirksčiai. Jų santuoka galėtų nepataisomai sugadinti jo santykius su motina, kuri, neskaitant Džesės, vienintelė iš tikrųjų jį myli. Jei jis norės šitaip rizikuoti, ji rizikuos drauge, tačiau dabar jis šito nesuvokė. Veržėsi pirmyn nemąstydamas, ignoruodamas nenorimą ateitį.

– Džese, – jo žvilgsnis buvo kietas lyg deimantas. – Vos tave išvydęs žinojau, kad esi mano. Kad ir koks buvau jaunas, neabejojau tuo. Niekad nevedžiau, niekad nė akimirkos nesvarsčiau imti kurios nors iš visų tų pirklių ir žemvaldžių dukterų, kurias man taikėsi pakišti, turinčių didelius kraičius ir naudingų giminystės ryšių. Atstūmiau jas visas, būdamas tikras, jog vieną dieną tu priklausysi man. Kitoks variantas man buvo nesuvokiamas. Būčiau laukęs tavęs keturias dešimtis metų. Dukart tiek. Negali dabar prašyt manęs gyventi toliau be jokios galimybės tave turėti. Tai man prilygtų mirčiai.

– Nesuprask manęs neteisingai, – jos balsas skambėjo tvirčiau, mat buvo įsitikinusi savo teisumu. – Aš niekur nedingsiu. Nieko neieškosiu. Būsiu čia su Estera.

– Lauksi?

– Ne. Negaliu. Tai tave sulaikys, – ji trūktelėjo sau nuo piršto rubiną, jausdamasi taip, tarsi atšipusia geležte rėžtų lauk savo pačios širdį.

– Gana, – Alisteris nušveitęs skrybėlę metėsi prie Džesės ir su laikė ją, aukso žiedui dar nespėjus nuslysti nuo piršto. Įrėmęs kaktą į josios, užmovė jį atgal. Alsavo tankiai ir negiliai, iškvepiamas oras tvilkė jai nosies galiuką. – Paaiškink taip, kad suprasčiau.

– Visų pirma privalai žinot, kad aš suprantu, – suspaudė jo ranką trokšdama, kad jis sugertų visą jos turimą stiprybę ir meilę. – Mąščiau, kaip jausčiausi, jei būčiau priversta tavęs atsisakyti tam, kad patausočiau mylimą žmogų, ir kad būtų siaubingai neteisinga, jei tokia auka taptų kuo nors naudinga Hedliui.

– Aš tavęs *neatsisakau*, Džese. Nepasielgsiu taip. Negaliu.

– Ššš... Aš numanau, ką tu nutylėjai apie savo motiną ir Mastersoną. Dabar suprantu, kaip viskas turėjo būti – pripažinimo ir supratimo iliuziją veikiausiai išsklaidė rūpestingai apgalvotos kandžios pastabos ir įžeidimai. Jis niekad neleido tavo motinai pamiršti tos nuodėmės nei to, kiek ji jam kainavo, tiesa? Ir visą tavo gyvenimą ją slėgė kaltė ir atgaila. Ji leidosi žeidžiama daugybe subtilių būdų ir priėmė tai kaip bausmę. O tu stebėjai, kaip visa tai vyksta, ir kamavaisi pats jausdamas kaltę ir gailestį.

– Ak, tu visa tai numanai? – jis su širdį draskančiu švelnumu palietė jos įsitempusį skruostą.

– Tu labai ją saugai, ir tai kenkia tau pačiam. Nereikia stengtis saugoti to, kam nėra pavojaus sudužti.

Alisteris nykščiu perbraukė jai skruostikaulį.

– Mano motina išties atkakli ir stiprios valios, bet tik ne tada, kai kalba pasisuka apie šitai. Apie mane.

Ji palinko artyn.

– Tai ne dėl tavęs, mylimasis. Tu nekaltas. Gerai apie tai pamąstyk... Ir vyrai, ir moterys turi priemonių išvengti nėštumo. Jei ji būtų tiesiog tenkinusi savo kūniškus poreikius, argi nebūtų buvusi apdairi? O ir jos meilužis?

– Ką nori pasakyti?

– Gal tai buvo didžioji tavo motinos aistra. Audringas romanas. Beprotiškas geismas, nustelbęs visas mintis ir sveiką protą. Galbūt todėl jai taip gėda.

– Ji myli Mastersoną. Dievas žino kodėl.

– O aš myliu tave, visiškai nesivaržydama, taip, kaip niekad nesijaučiau su niekuo kitu. Tačiau atsitikdavo taip, kad su Tarliu netekdavau nuovokos; kartais jausdavausi išprotėsianti, jei jis manęs nepalies.

Jis prispaudė pirštus jai prie lūpų.

– Daugiau nieko nesakyk, – tarė kimiai, tačiau akys spindėjo švelnumu.

– Tu taip pat žinai, kad neapsakomas kūniškas malonumas įmanomas ir be meilės. Jei aš teisi, tai galėtų paaiškinti tavo motinos poreikį atgailauti, – Džesė suėmė ją glostančios rankos riešą ir švelniai suspaudė, taip tyliai siūlydama savo paramą. – Galėjo būti ir taip, kad ji slapčia troško daryk pastoti. Galbūt iki to laiko, kai Mastersonas nusprendė ignoruoti neprotingą jos poelgį, jinai ilgai veltui stengėsi jį sujaudinti ir todėl jautėsi nebe tokia moteriška. Gal svarstė, kad dėl Mastersono nesugebėjimo susijaudinti kuo nors kalta ji pati. Tavo stebėta įtampa galėjo turėti begalę priežasčių. Nė viena iš jų neturi nieko bendra su tavim.

Alisteris stebeilijo į ją, suvokdamas, kaip ir kodėl ji atjaučia jo motiną. Ji pati buvo perkentusi nevirtį ir nevisavertiškumo jausmą.

– Tai ne dėl tavęs, – pakartojo ji. – Bet tu jautiesi už tai atsakingas ir visą gyvenimą stengeisi nesipainioti po kojomis ir būti kuo mažesnė našta. Dabar būsi pats svarbiausias narys šeimos, kurios

dalimi nesijauti, ir iš tavęs bus tikimasi tos šeimos tęstinumo. Aš tuo atžvilgiu negalėsiu būt tau naudinga.

– Baik, – Alisteris pabučiavo jai į kaktą. – Niekad šitaip apie save nekalbėk.

– Dėl savo bergždumo kentėjau ir anksčiau. Tačiau mudu su Tariu turėjome Maiklą, kuris būtų susilaukęs vaikų. Už tave šito niekas nepadarys, kitaip nebūtum čia.

– Aš nesu prakeiktas kankinys, Džese. Paaukojau dėl šito farso viską, ką buvau pasiryžęs. Tavęs niekada neatsisakysiu. Ne dėl šito. Nė už ką.

– O aš neleisiu, kad tave iš manęs atimtų kaltė ir sąžinės graužatis. Verčiau prarasiu tave dabar, kai mudu mylim vienas kitą, nei po daugelio metų, kai tarp mudviejų įsiterps tavo pareigos jausmo ir motinos liūdesio pleištas.

– Ką, tavo manymu, turėčiau daryt? – jo akys tapo panašios į tamšius safyrus. – Jei negaliu turėt tavęs, neturėsiu nieko. Tada niekas negaus to, ko nori.

– Sutvarkyk savo reikalus, o tada nusiramink pats. Gyvenk šitą prisiimtą gyvenimą. Priprask prie jo. Susiorientuok. Jei tai padaręs vis dar manęs norėsi, o tavo motina be išlygų galės mudu palaimint, žinai, kur mane rasti.

Jis meiliai pabučiavo ją į lūpas. Atsitraukęs pažvelgė miglotomis geismo kupinomis akimis; veidas atrodė kaip stulbinanti vyriško grožio ir skausmingos kančios kaukė.

– Pasirūpinsiu visu tuo, o tu rūpinkis seseria. Nedelsk. Ilgai netruks, kol grįšiu tavęs pasiimti, ir tu verčiau būk pasirengus, Džese, o mano žiedas tegu tebepuošia tavo ranką. Tuomet manęs nebesulikiysi. Išsitempsiu tave į Škotiją sukaustęs grandinėm, jei to prireiks.

Jis išskubėjo. Ir kaip visuomet išsinešė su savimi jos širdį.

Kai atėjo Estera, Džesė tebebuvo svetainėje – prasėdėjo čia tris valandas ir išgėrė tris taures raudonojo.

– Man sakė, kad širyt lankėsi Beiberis, – sumurmėjo sesuo.
Džesė viduje susiraukė, išgirdusi Alisterio titulą, tada linktelėjo ir įsipylė dar vieną taurę.

Estera stabtelėjo prie stalo ir nepritariamai pasižiūrėjo į seserį.

– Vynas pusryčiams?

Džesė gūžtelėjo pečiais. Ji įjunko siurbčioti dar mergaitė – virėja jai į arbatą įpildavo brendžio, kai taip skaudėdavo kūną, kad neįstengdavo užmigti. Labai greitai paaiškėjo, kad alkoholis atbukina ir emocinį skausmą. Ankstyvaisiais santuokos metais neįjautė poreikio išgerti. Tačiau kai džiova suleido savo godžius nagus į Benedikto plaučius, ji grįžo prie butelio teikiamos paguodos ir kol kas nuo jos dar nenusigrėžė.

Estera įsitaisė ant minkštasuolio priešais.

– Niekad nemačiau tavęs liūdnesnės, ir niekas negeria nuo pat ryto iš gero gyvenimo.

– Nenervink manęs.

– Ar jis tave metė, Džese? – švelniai paklausė sesuo.

Be abejo, Estera kaipmat pagalvojo apie akivaizdžiausią ir praktiškiausią galimybę. Šiaip ar taip, ją išaugino tie patys tėvai. Aukštuomenės moterys buvo skirtos vieninteliame gyvybiškai svarbiam tikslui – įpėdiniams gimdyti, ir kuo daugiau, tuo geriau.

Džesė ištiesė ranką ir suspaudė kaulėtą sesers plaštaką.

– Ne. Ir nemes. Jis per daug mane myli.

– Tai kodėl tu atrodai kaip tada, kai nugaišo Kuklutė? Ar jis nori atidėt vedybas?

– Atvirkščiai, jis tikėjosi, kad pabėgsiu drauge ir mudu slapčia susituoksime.

– Tu atsisakei? Kodėl? – Esteros akys sužvilgo. – Viešpatie miliausias... Prašau tavęs, nesakyk, kad pasilikai dėl manęs! Negalėčiau to pakelti. Tu ir taip pernelyg daug visko dėl manęs atsisakei.

– Padariau tai dėl jo, nes taip jam bus geriausia. Jam reikia laiko, net jei atsisako tą poreikį pripažinti. Vyro, už kurio ketinau tekėti,

nebėra. Vyras, kuriuo jam nuo šiol teks būti, turės kitokių poreikių ir tikslų, kuriems aš kliudysiu. Tai tas ankstesnysis taip atkakliai laikosi manęs įsikibęs. Todėl paprašiau jo kurį laiką pagyventi antrojo gyvenimą. Jei tas vyras manęs nori ir gali visa širdimi, nesigailėdamas ir nekaltindamas, mane mylėt, tai mudu galėsime būti laimingi ir aš su mielu noru už jo ištekėsiu. Bet dabar jis dar negali to žinoti. Jis vis dar mano galįs būti Alisteris Kolfildas.

– Jis grįš tavęs, tiesa?

Džesei sugėlė širdį.

– Tikrų tikriausiai. Jis taip ilgai manęs norėjo. Nuo tada, kai dar nebuvo ištekėjusi už Benedikto.

– Rimtai? – Estera nusibraukė ant ilgų blakstienų pakibusius drėgmės lašelius. – Man tai atrodo nuostabiai romantiška.

– Jis man – visas pasaulis. Negaliu tau pasakyti, ką dėl manęs padarė... kaip mane pakeitė. Jis pažįsta mane taip pat gerai, kaip tu. Žino visas paslaptis, baimes ir viltis. Nėra nieko, ką turėčiau nuo jo slėpti, o net jei ir būtų, nebandyčiau to daryti. Jis laikosi nuomonės, kad visi mano trūkumai ir ydos tik padeda mums labiau suartėti.

– O kaip jo paties nuodėmės?

Džesei sesers klausimas pasirodė išties iškaltinas.

– Visi žino, kad jų būta daugybės, ir jis skausmingai stengiasi man apie jas papasakoti.

– Tikrai? Kodėl?

– Viską, kas vėliau galėtų mane atstumti, jis norėjo atskleisti man iš pat pradžių, kol mudviejų ryšys dar nebuvo toks stiprus, o išsiskyrimo galimybė dar neatrodė per daug skausminga.

Ir visi geriausi jo ketinimai nuėjo perniek.

Esteros veidas įgavo melancholišką išraišką.

– Niekad nebūčiau pamaniusi, kad Alisteris Kolfildas toks...

– Subrendęs? – Džesė liūdnamai šyptelėjo. – Jam teko gyventi sunkesnėmis aplinkybėmis nei kas nors galėtų įsivaizduoti. Jo branda – iš cinizmo ir nusivylimo. Jis daug vyresnis, nei yra iš tiesų.

– Ką dabar darysi?

– Sutelksiu dėmesį į tave ir pasirūpinsiu, kad taptum tvirta ir žvali. Vėl įsiliesiu į aukštuomenę, – neįstengdama ramiai nusėdėti, ji pakilo. – Man reikia naujų suknelių.

– Tavo gedulas baigėsi.

Tikrai? Gal ji vis dar turėtų gedėt, tik jau nebe velionio vyro.

– Taip. Jau laikas.

– Jau, – sutiko Estera.

Džesė dirstelėjo į vyną ant stalo ir sugniaužė kumščius, grumdamasi su troškimu įsipilti dar. Šitos priklausomybės irgi reikės atsikratyti. Ji neturi teisės prašyti Alisterio įveikti savo demonus, kol pati laikosi įsikibusi savųjų.

– Privalom sočiai papusryčiaut, kad turėtume jėgų – šiandien ketinu kaip reikiant pasivaikščioti po krautuves.

Estera pakilo tarsi grakštus vaiduoklis.

– Man patiktų pamatyti tave su aviečių spalvos suknele.

– Raudonos. Ir aukso spalvos.

– Nuostabu, – tarė Estera. – Tėvą ištikty apopleksija.

Džesė kone prajuko nuo tokio vaizduotėje išnirusio reginio, tačiau Estera aiktelėjusi susmuko jai į glėbį. Džesė vos spėjo sugauti apalpusią seserį, kad toji neparkristų ant grindų.

– Ji nusibadavusi, – pasakė daktaras Lajensas; blyškiai mėlynos jo akys niūriai žvelgė pro akinių stiklus. – Kaip moteris pernelyg liesa, o turint omeny subtilią jos padėtį – pavojingai liesa.

– Nuo tada, kai grįžau, ji valgo daugiau, bet tai įvyko vos prieš porą dienų, – Džesei krūtinę gniaužė baimė ir rūpestis. Kur, velniai griebtų, Regmontas? Ji dar jo nematė. Jis arba gula ir kelia keistu laiku, arba išvis negrįžta namo... jau beveik tris dienas.

– Šito toli gražu negana, – jis įsiremė rankomis į siaurus klubus. Kad ir kaip buvo susirūpinęs dėl Esteros svorio, pats irgi atrodė neįprastai liesas. – Ji turi nedelsdama pradėti rūpintis kūdikiu: nesikelti iš lovos ir valgyti dažnai ir po truputį – kasdien. Ir esant tokios būklės jai jokia būdu negalima jaudintis – jos širdis nusilpusi nuo išsekimo.

– Nesuprantu. Kas jai yra? Jau daug mėnesių ji vis smarkiau negaluoja.

– Aš retai tegaunu progą nuodugniai apžiūrėti ledi Regmont. Ji itin užsisklendusi; būčiau linkęs teigti, kad tiesiog perdėtai. Šiaip ar taip, galiu pasakyti, kad ji, regis, linkusi į melancholiją. Nuotaika kūną paveikia labiau, nei mes tai suvokiame.

Apatinė Džesės lūpa suvirpėjo, tačiau ji sulaukė beprasiveržiantį ašarų pliūpsnį ir linktelėjo.

Gyvenimas. Per trapus. Per brangus. Gerokai per trumpas.

Gydytojas pasiėmė atlygį ir pasišalino.

Džesė įėjo į sesers miegamąjį, atsisėdo ant lovos krašto ir įsižiūrėjo į liguistai blyškia Esteros odą, kadaise taip švytėjusią.

Estera šiaip taip nusišypsojo.

– Atrodai tokia rimta. Nėra jau taip baisu. Aš tiesiog išvargusi ir mane rytais taip žiauriai pykindavo, bet dabar jau praėjo.

– Paklausk manęs, – žemu piktu balsu tarė Džesė. – Aš jau gana prisibudėjau prie mirštančiojo lovos.

– Tik sykį, – sausai atrėmė Estera.

– Ir to per daug. Jei manai, kad vėl tai darysiu, smarkiai klysti, – Džesė paėmė sesers ranką, kad sušvelnintų skaudžius savo žodžius. – Mano sūnėnas ar dukterėčia narsiai mėgina augt tavyje, ir tu jam padėsi, kad tave kur.

– Džese... – Esteros akys priplūdo ašarų. – Aš ne tokia stipri kaip tu.

– Stipri? Aš nesu stipri. Aš per daug geriu, nes man tai būdas pasislėpti. Aš išveju vyrą, kurį myliu, nes siaubingai bijau, kad jei to nepadarysiu, ilgainiui *jis* mane išvarys, o aš negalėčiau to pakelti. Alisterio laive buvo vyras, kuris skriaudė vaiką, ir kai aš jam pasipriešinau, maniau, kad nualpsiu, apsivemsiu arba pridarysiu kelnaites. Aš silpna, turiu trūkumų ir tikrai niekaip nepajėgsiu stebėt, kaip tu alini save. Todėl daugiau nesiklausysiu jokių pasiteisinimų. Tu valgysi tai, ką atnešiu tau valgyti, ir gersi tai, ką atnešiu tau gerti, ir po kelių trumpų kaipmat prabėgsiančių mėnesių tu mums abiem atsilyginsi pagimdydama sveiką vaiką, kurį mudvi mylėsime ir lepinsime.

Žaliose Esteros akyse šmėstelėjo susierzinimas.

– Kaip liepsi, – atžariai tarė ji.

Džesė pykčio apraišką palaikė geru ženklų. Ji taip pat rimtai priėmė dienos pamoką: gyvenimas ir laimė – per brangūs dalykai, kad galėtum jų tiesiog atsisakyti. Ji duos Alisteriui laiko vėl atsistoti ant kojų, tačiau neleis išslyst jam iš rankų be kovos. Jei turės užrakint jį,

jo motiną ir Mastersoną viename kambaryje, kad jie viską tarpusavyje išsiaiškintų, tebūnie.

Ji išspaudė Esterai į kaktą bučinį ir nuėjo pasikalbėti su virėja.

Maiklas įžengė į Alisterio kabinetą ir rado draugą įnikusį į architektūrinius būsimos naujos drėkinimo sistemos brėžinius. Akimirką įsispoksojo į jį, dėmėdamasis pokyčius, kuriuos laikas, praleistas toli nuo namų, įrėžė jaunam vyrui, su kuriuo tiek laiko praleista jaunystėje.

– Atrodai siaubingai, – tarė Maiklas, žiūrėdamas į tamsuojančius neskustos barzdos šerius ant Alisterio smakro ir suglamžytus marškinių rankogalius. – Ir kodėl tu čia, o ne Mastersonų namuose?

Alisteris pakėlė galvą.

– Niekas pasaulyje manęs nesugundytų gyvent po tuo pačiu stogu su Mastersonu.

– Žinojau, kad taip atsakysi.

– Tai kam klausai?

– Kad tave paerzinčiau.

Sudejavęs žemu balsu, – garsas įtartinau priminė urzgimą, – Alisteris atsitiesė ir ranka persibraukė plaukus. Maiklas per daug gerai žinojo, kokie varginantys draugui bus keli artimiausi mėnesiai. Nuo Benedikto mirties praėjo pusantrų metų, o jis tik dabar buvo bepradedęs stotis į vėžes.

– Esu ganėtinai susierzinęs ir be tavo pagalbos.

– O kam reikalingi draugai? – Maiklas pakėlė ranką, kol Alisteris nespėjo atsikirsti. – Turėsi didesnių bėdų, kai liausies slėptis ir pasirodysi viešai. Anot bulvarinių laikraštukų, perėmei iš manęs geidžiamiausio viengungio titulą, ir už tai liksiu tau amžinai dėkingas.

Alisteris susmuko į oda apmuštą krėslą už stalo. Erdvė neakivaizdžiai, tačiau vis vien juntamai atsidavė jūra. Ja dvelkė mėlyna ir balta spalvos, aptakios raižytų riešutmedžio baldų formos ir po visą

kambarį išsibarstę žalvario akcentai. Kabinetas tiko jame dirbančiam džentelmenui, vyrui, pagarsėjusiam kaip klajūnas ir nuotykių ieško-
tojas, tad kitas Alisterio ištartas sakinyas atrodė suvis ne vietoje.

– Aš ne viengungis.

– Tu nevedęs, – sausiai pažymėjo Maiklas. – Tad esi viengungis.

– Aš taip nemanau.

– Tu vis dar pasiryžęs gauti Džesiką?

– Jinai jau mano, – Alisteris akiplėšiškai truktelėjo petimi. – Visa
kita – tik formalumas.

– Tikiuosi, nenori tuo pasakyti, kad leidai sau elgtis familiariai.

Ši mintis atrodė nederama. Džesika buvo jo brolio našlė. Jo šei-
mos narė ir draugė. Jinai mylėjo jo brolių ir suteikė jam neapsako-
mą laimę, o kai Benediktas susirgo džiova, pasiliko su juo iki pat
galo. Nebesirodė aukštuomenėje, vengė draugijos, kad galėtų rūpin-
tis vyru ir linksminti jį tomis dienomis, kai jis jausdavosi geriau.
Atsidėkodamas už slaugą ir dėmesį Maiklas brolienės gerove ir sau-
gumu ketino rūpintis iki pat jos dienų galo.

Alisteris barbeno pirštais į ranktūrius ir primerkęs akis įdėmiai
spoksojo į draugą.

– Mano santykiai su Džese – ne tavo rūpestis.

– Jei tavo ketinimai garbingi, kodėl nepaskelbi apie sužadėtuves?

– Jei spręščiau aš vienas, mudu jau būtume susituokę ir gyven-
tume po vienu stogu. Džesika delsia dėl nevysiškai man suprantamų
priežasčių. Ji elgiasi taip, tarsi kas nors galėtų susilpninti mano jaus-
mus jai.

– Pavyzdžiui?

– Pavyzdžiui, Mastersono poreikis turėti įpėdinį ir jauna debiu-
tantė, kuri galėtų tokį pagimdyti. Ar tai, kad motina bus nelaiminga
dėl mano pasirinkimo. Arba ateityje mane galbūt apimsiantis troš-
kimas susilaukti palikuonių.

– Visi šie argumentai protingi.

– Aš neprotingai ją įsimylėjęs taip seniai, kiek įstengiu prisimint. Iki šiol šis faktas visad buvo svarbiau už viską, tad nemanau, kad kas galėtų pasikeist.

– Už viską, išskyrus daugiau moterų, nei galėčiau suskaičiuot.

– Tada tau reikėtų pasisamdyt mokytoją, kad pagelbėtų pramokt matematikos pagrindų.

– Man nereikėjo jų matyt. Retai pasitaikydavo vakaras, kai neatsiduodavai seksu ir moteriškais kvėpalais.

Maiklo nuostabai, pasileidėlio draugo skruostikauliai nusidažė vos pastebimu raudoniu.

– O tos, kurias matei? – kimiai paklausė Alisteris. – Ką apie jas prisimeni?

– Atleisk, bičiuli. Tavo plaštakės nedomino manęs taip, kaip domino tave. Ir, kiek pamenu, retai kurią išvysdavau daugiau nei sykį.

– Hm... Ar nepastebėjai, kad visos buvo šviesiaplaukės? Ir blyškios odos bei šviesių akių. Niekad neradau turinčios pilkas tarytum besitelkianti audra raineles, bet man buvo vis tiek. Niekuomet nebuvau tas, kuris pasitenkina neįkainojamų daiktų kopijom. Tikram dalykui niekas neprilygsta, – sumurmėjo Alisteris, o jo mintys aiškiai klaidžiojo kažkur kitur. – Ir jei jau vyrui pasiseka gaut tokį turtingą, jam malonu saugot ją, lepiant ir padaryt svarbiausiu dalyku savo gyvenime ir namuose.

Maiklas susiraukė ir viską permąstė. Ūmai iškvėpė orą suvokęs, koks stiprus ir rimtas draugo susižavėjimas Džesika. Gal toks pat stiprus ir rimtas, kaip jo jausmas Esterai.

– Prakeikimas.

Pasigirdo beldimas į duris.

Alisteris pasuko galvą ir klausiamai kilstelėjo antakį.

Per jo petį atsklido liokajaus balsas:

– Atleiskite, mano ponai, – tarė tarnas. – Atvyko jos šviesybė hercogienė Masterson.

Alisteris atsiduso tartum daug iškentėjęs žmogus ir linktelėjo.

– Palydėk ją čionai.

Maiklas sugniaužė ranktūrius ir jau ketino stotis.

– Pasilik, – pasakė Alisteris.

– Atsiprašau? – abu Maiklo antakiai pakilo.

– Būk geras.

Maiklas liko sėdėti, tačiau po akimirkos įėjus draugo motinai pakilo. Jis nusišypsojo – kaip ir visi vyrai, jautė malonumą regėdamas gražią moterį. Alisteris, skirtingai nei jo broliai, buvo labai į ją panašus. Abu turėjo rašalo juodumo plaukus ir veriančias mėlynas akis. Abiejų eisena ir kūno sudėjimas dvelkė grakštumu ir juslingumu, abu pasižymėjo aštriu sąmoju, lygiai stipriai žavinčiu ir žeidžiančiu.

– Mano lorde Tarli, – uždususi pasisveikino ji melodingu balsu. Ištiesė jam ranką. – Atrodot puikiai ir pernelyg patraukliai, kad šalia jūsų moteris jaustųsi rami.

Jis pabučiavo jos apnuogintą ranką.

– Jūsų šviesybe, pamatyti jus – visuomet pats didžiausias malonumas.

– Ar dalyvausit maskarade pas Tredmorą?

– Nė už ką jo nepraleisčiau.

– Nuostabu. Gal būsit toks malonus ir pagelbėsit mano sūnui surast kelią į jį?

Maiklas pašnairavo į draugą ir nusišypsojo – Alisteris, delnais atsirėmęs į savo apšnerkštą stalą, piktai dėbsojo į juos.

– Mano dienotvarkėj nėra laiko tokiom nesąmonėm, – pareiškė jis.

– Surask laiko, – ramiai atšovė ji. – Žmonės ima kalbėt.

– Ir tegu kalba.

– Tavęs nebuvo metų metus. Žmonės nori tave pamatyt.

– Na, tuomet, – nutęsė jis, – maskaradas tam pati netinkamiausia vieta.

– Alisteri Liucijau Kolfildai...

– Dievulėliau. Kada tas prakeiktas sambūris?
– Trečiadienį, tad turi penkias dienas pataisyt savo dienotvarkę taip, kad tas vakaras būtų laisvas.

– Pirmas iš daugelio, – suniurnėjo jis, – jei viskas vyks, kaip nori tu.

– Aš tavim didžiuojuosi. Argi tai nusikaltimas, jei noriu tave visiems parodyt?

Maiklas išsišiepė ir sukryžiuo rankas. Matyti Alisterį kam nors nusileidžiantį – retas malonumas.

– Vyksiu, – Alisteris kilstelėjo ranką, kai motina triumfuodama nusišypsojo, – tik tada, jei dalyvaus mano sužadėtinė. Tuomet kaip nors tai ištversiu.

– Tavo sužadėtinė... – hercogienė lėtai susmuko į gretimą krėslą šalia Maiklo. Dailius veido bruožus persmelkė nuostaba. – O, Alisteri. Kas ji tokia?

– Džesika Sinkler, ledi Tarli.

– Tarli, – pakartojo ji ir žvilgtelėjo į Maiklą.

Šis apgniauzė savo krėslą ranktūrius. Viduje ėmė rusenti pyktis.

– Mano brolienė.

– Taip, žinoma, – ji atsikrenkštė. – Argi ji ne... vyresnė už tave?

– Labai nedaug. Dveji metai neturi jokios reikšmės.

– Ji kurį laiką buvo ištekėjusi už Tarlio, ar ne?

– Kelerius metus. Visais atžvilgiais maloni sąjunga.

Motina linktelėjo, tačiau atrodė priblokšta. O Maiklo įsiūtis augo. Hercogienei mažiausiai rūpėjo, maloni buvo toji santuoka ar ne, ir Alisteris velniškai puikiai tai žinojo.

– Ji miela mergina.

– Pati gražiausia moteris pasauly, – pasakė Alisteris, stebėdamas motiną plėšriu sakalo žvilgsniu. – Laukiu nesulaukiu, kol judvi artimiau susipažinsit, bet Džesika delsia. Ji bijo, kad vertinsi ją pagal kriterijus, kurie neturi nieko bendra su jos man teikiama laime. Aš ją patikinau, kad nerimauja be reikalo.

Hercogienė sunkiai nurijo seiles.

– Be abejo.

– Gal galėtum nusiųst jai laiškėlį ir išvaikyt jos nuogąstavimus? Esu tikras, kad jai gerokai palengvėtų.

Ji linktelėjo ir pakilo.

– Pasisitengsiu sugalvoti ką nors tinkamo.

Vyrai atsistojo. Kol Alisteris lydėjo išeinančią jos šviesybę, Maiklas įsipylė stiklą brendžio. Dar labiau tūžo, kad buvo privers-tas griebtis gėrimo tokiu ankstyvu metu. Jaunystėje Alisteris amži-nai įtraukdavo jį į vieną beprotišką nuotykių po kito, ir dabar atrodė, kad vis dar tebeturi jam įtakos.

Draugui grįžus, Maiklas jį užsipuolė:

– Kaip Dievą myliu, tu tikras niekšas, Beiberi. Šunsnukis kaip reikiant.

– Tau aiškiai verda kraujas. Mojuoji mano titulu kaip ginklu – tiesa, jis toks ir yra, – Alisteris žingsniavo ramiai ir išdidžiai. – Jei tavo apstulbino tai, kaip susitvarkiau su situacija, išties ilgus metus nepastebėjai mano ydų.

– Nebuvo deramos priežasties prašyt manęs pasilikti dėl šito! Ir aš, ir jos šviesybė pasijutom nepaprastai kebliai.

– Tam buvo velniškai gera priežastis, – Alisteris nuėjo prie spintelės ir įsipylė sau gėrimo. – Kadangi tu buvai čia, ji prisivertė sutvardyt bet kokią jausmingą savo reakciją. Dabar, prieš pasakydama ką nors, ko mudu abu pasigailėtume, turės progą naujieną apsvastyti. Galima tikėtis, kad viską suvokusi iš tikrųjų suteiks pirmenybę mano laimei, o ne kitoms aplinkybėms.

– Visad buvai nerūpestingas, bet šitai... šitai turi įtakos kitiems.

Alisteris išmaukė savo gėrimą ir atsirėmė klubu į spintelę.

– Nori pasakyt, kad yra kas nors, ko *nepadarytum*, kad gautum ledi Regmont?

Maiklas sustingo, gniauždamas ranka stiklą. Kadangi Regmonto atžvilgiu juto tokį kraugerišką įsiūtį, į šį klausimą atsakyti negalėjo.

Alisteris kreivai nusišiepė ir pastatė stiklą.

– Būtent. Dabar turiu pasirūpint keletu pavedimų. Nori kartu?

– Kodėl ne? – bambtelėjo Maiklas ir baigė gerti savo brendį. – Gal baigsim dieną Bedlame* arba sukaustyti grandinėmis. Su tavim niekad nenuobodu, Beiberi.

– Ech... ir vėl tas titulas. Tu turbūt žvėriškai įsiutęs.

– O tu verčiau priprask prie to titulo, kurį taip niekini. Vien per maskaradą išgirsi jį šimtą kartų.

Alisteris apkabino draugą per pečius ir niuktelėjo durų link.

– Kai išgirsiu jį skambant sykiu su Džesikos vardu, man jis patiks. Iki tol tiesiog stengsiuos palaikyt gerą tavo ūpą.

– Viešpatie, man reikia dar išgert.

– Tas raudonas atspalvis tiesiog nuostabus, – tarė Estera, sėdėdama lovoje. Apkamšyta kalnais priegalvių atrodė mažutė ir labai jauna, nors jos kambariai buvo dekoruoti išties brandžiai. Tiesą sakant, Džesė asmeninė sesers erdvė stulbino gerokai labiau nei audeklo rietimas, kurį toji apžiūrinėjo. Visus namus išvien puošė džiugios spalvos, o Esteros miegamąjį ir buduarą – pilkšvai melsvi, anglies ir labai šviesūs, kone balti atspalviai. Bendras įspūdis buvo pribloškiantis, tačiau gana niūrus. Visai ne tai, ko Džesė būtų tikėjusi.

– Gan drąsus, – sutiko ledi Penington, siurbčiodama arbatą.

Džesė vėl pažvelgė į kraujo raudonumo šilką – šis nevaldomai ją traukė, mat būtų galėjęs Alisteriui byloti, kaip jis ją pakeitė, padarė drąsesnę, padėjo rasti vidinę ramybę, apie kurią ji niekad nė nesvajėjo.

– Neturiu supratimo, kada pasitaikys proga apsilvikt iš tokios medžiagos pasiūtą suknelę.

– Vilkėk prie keturių akių, – pasiūlė Estera.

* Garsus to meto Londono beprotnamis.

Džesė dirstelėjo į Elizabetę, prikando apatinę lūpą ir paklausė savęs, ką apie šį pokalbį mano moteris, kelerius pastaruosius metus atstojusi jai motiną. Gal Džesės pastangos judėti toliau ją įžeis?

– Mano mieloji mergaite, – tarė grafienė, žvelgdama jai į akis. – Nėra reikalo dėl manęs nerimaut. Benediktas tave mylėjo. Jis būtų norėjęs matyt tave laimingą, kiek tik tai įmanoma. Aš irgi trokštu tau lygiai to paties.

Džesei sugėlė akis ir ji greit nususuko.

– Ačiū.

– Tai aš turiu tau dėkot, – pasakė Elizabetė. – Kad ir koks trumpas buvo Benedikto gyvenimas, tu paskutinius kelerius metus teikė jam begalinį džiaugsmą. Amžinai būsiu tau už tai skolinga.

Džesės akį patraukė lovoje sujudėjusi sesuo. Estera pasilenkė į priekį paglostyti prabangaus audeklo. Modistė gerąsias jo savybes liaupsino tyliu, bet entuziazmo kupinu balsu, tobulai atitinkančiu mintis, kurias sukeltų šitaip lengvabūdiškai apsvilkusios moters pasirodymas.

– Gal panaudotum jį tik korsažui? – pasiūlė Estera. – O prie jo priderintum kreminės spalvos satiną arba net sunkesnę damastą? Arba tik rankovėms? Arba apvadams?

– Ne, – sukryžiuvo rankas sumurmėjo Džesė. – Visa suknia turi būt iš jo, su laisvai krintančiu korsažu ir gilia nugaros iškirpte.

– *C'est magnifique!* – švytėdama šuktelėjo modistė ir spragtelėjo pirštais dviem savo pagalbininkėms, kad tos imtųsi matuoti. Įėjo kambarinė baltu kyku ir tūptelėjo.

– Ledi Tarli, jums kai ką atsiuntė. Ar pageidautumėt, kad atneščiau čia?

Džesė susiraukė.

* Nuostabu! (Pranc.)

– Ar būtina pamatyti tai dabar? Gal gali nunešti į mano kambarį?

– Buvo nurodyta pristatyt jums tai nedelsiant.

– Įdomu. Taip, atnešk čia.

– Kas gi tai galėtų būti? – paklausė Estera. – Ar bent kiek nučiuoki, Džese?

– Nė trupučio.

Tačiau ji meldėsi: kad ir kas tai būtų, tegu būna nuo Alisterio. Vos kelios atskirai praleistos dienos sutrikdė jos dvasinę ramybę. Jei ne sesers sveikatai gresiantis pavojus ir būtinybė bemaž nuolat raginti ją valgyti, Džesė jau būtų pati nuvykusi pas jį.

Po kelių akimirų kambarinė grįžo nešina krepšiu. Pastatė jį ant grindų, ir krepšys ėmė siūbuoti į šalis. Tylus iš vidaus sklindantis unksėjimas priviliojo Džesę artyn.

– Kas gi tai? – paklausė ledi Penington, dėdama šalin puodelį su lėkštute.

Džesė pasilenkė, pakėlė dangtį ir aiktelėjo išvydusi mažytį mopsiuką, šleivojantį šen ir ten audeklu trauktame krepšio viduje.

– Tik pažvelkit, – iškvėpė ji, akimirksniu įsimylėjusi. Ištiesusi rankas atsargiai paėmė mažytį padarėlį ir sužavėta nusijuokė, pajutusi minkštą šiltą besimuistantį kūnelį.

– Viešpatie mieliausias, – šūktelėjo Estera. – Čia šuo!

Šitai išgirdusi Džesė tik dar garsiau prajuko. Atsiklaupusi įkurdino energingąjį mopsiuką sau ant kelių ir pasižiūrėjo į medaliuką, kabantį ant raudono odinio antkaklio.

Acherontas, skelbė užrašas vienoje pusėje, ir staigus skausmas nuvėrė jai krūtinę. Kitoje buvo išraižyta tiesiog *Su meile, A. L. K.*

– Kas atsiuntė tą padarėlį? – pasidomėjo grafienė.

– Spėju, kad Beiberis, – ilgesingai pratarė Estera.

Džesė paėmė užantspaudotą laišką, kuris kybojo juodu kaspinu pririštas prie krepšio rankenos. Vaške įspaustas herbas skaudžiai

priminė, kas toks dabar yra Alisteris, tačiau ji nuvijo tą mintį šalin ir liko ištikima savo ryžtui kovoti dėl jo.

Mano brangiausioji užsispyrusi Džese,

tegu šis siunčiamas mažasis draugas suteikia tau džiaugsmo. Viliuosi, jis nuolat primins tą, kuris tau jį dovanoja. Įpareigojau jį tave saugoti ir prižiūrėti, nes žinau, kad jis pamils tave taip pat beprotiškai, kaip myliu aš.

Jos šviesybė pageidauja, kad dalyvaučiau po penkių dienų vykšančiame Tredmoro maskarade. Pasakiau jai apsilankysiąs ten tik tuomet, jei atvyks ir mano sužadėtinė. Kad tave pamatyčiau, drąsiai žengsiu į bet kurį ar net į visus tuos pragarus.

Meldžiu perduoti seseriai nuoširdžiausius mano linkėjimus kuo greičiau pasitaisyti. Puikiai suprantu, kodėl tau nesant suprastėjo jos sveikata. Aš taip pat kenčiu pražūtingas šito pasekmes.

Visada tavo

Alisteris

Prie laiško buvo pridėtas piešinys – atvaizdas jos, gulinčios ant pakylės pavėsinėje, kurią jis pastatė saloje. Svajingos ilgesingos akys žvelgė į niekur, lūpos buvo patinusios nuo įnirtingų bučinių, sutaršyti plaukai netvarkingai krito ant nuogų pečių. Ranka laikė pasirėmusi galvą, krūtinę dengė kone perregimi batistiniai marškiniai. Tądien Alisteris nebuvo pasiėmęs su savimi piešimo reikmenų, vadinasi, šitą intymų jos užsimiršusios atvaizdą išsaugojo atminty ir pasigardžiavo juo vėliau.

– Neverk, Džese! – sunerimo Estera, pamačiusi nuo sesers blakstienų krintančias ašaras.

– Ar viskas gerai, mieloji? – paklausė grafienė ir grakščiai atsistojusi žengė artyn. – Ar gedi savosios Kuklutės?

Džesė apkabino Acherontą ir priglaudė drauge su juo atkeliavusį laišką prie širdies.

– Ne. Nors mintis apie ją primena, koks permainingas tas gyvenimas. Benediktas buvo pats sveikiausias ir tvirčiausias iš visų mano pažintų vyrų. Alisteris neteko trijų brolių. Mudvi su Estera praradom motiną. Negalim sau leist atsisakyt laimės. Turim dėl jos kovot, pareikšt savo teises į ją.

Elizabetė pritūpė greta ir ištiesė rankas į Acherontą.

– Koks tu žavingas, – suulbėjo ji, kai Džesė padavė mopsiuką.

Džesė atsistojo ir darsyk permetė akimis raudoną šilką.

– Štai ir turiu progą vilkėt raudonai.

– Dieve, padėk vyrukui, – pasakė Estera, tačiau žaliose jos akyse žėrėjo kibirkštėlė.

– Dabar jau per vėlu, – Džesė pakėlė rankas ir leidosi pamatuo-jama. – Jis kaip reikiant įkliuvo.

Neįmanoma paneigti fakto, kad dėvėdami kaukes žmonės pamiršta savo varžymąsi.

Alisteriui, stovinčiam prie dorėninės kolonos Tredmoro pokylių salėje, šitai vis iš naujo priminė svečių minia, atkakliai besigrūdanti jo pasveikinti. Jam vis norėjosi ranka paliesti kišenėn įsibruktą laišką, tačiau jis valdėsi. Ten išvedžioti Džesikos žodžiai teikė jėgų ir kantrybės atlaikyti tą srautą pernelyg malonių šmaikštujančių svečių, kurie būsimajam hercogui Mastersonui nekantravo padaryti gerą įspūdį. Jie aiškiai nenučiuokė, kokią puikią atmintį turi Alisteris. Jis prisiminė tuos, kurie laikė jį per nieką, kai tebuvo vos ketvirtasis sūnus. Prisiminė tas, kurios mokėjo jam pinigų, kad jas dulkintų, ir vertė jaustis purviną to veiksmo metu. Prisiminė tuos, kurie sukėlė jam skausmo ir įžeidė jo garbę.

Mano mylimas ryžtingasis Alisteri,

tavo dovana ir ją lydintys žodžiai sudaužė man širdį ir sykiu pripildė ją džiaugsmo. Kai kitąsyk tave išvysiu, išreiškiu savo neapsakomą dėkingumą.

O dėl maskarado – niekas neprivers manęs laikytis atokiai nuo tavęs. Nei ten, nei bet kada ir bet kur kitur ateityje. Esi deramai perspėtas.

*Neatšaukiamai tavo
Džesika*

Jam iš kairės stovėjo Mastersonas, toks stojiškas ir rimtas. Dešinėje motina kerėjo savo žavesiu visus prieinančiuosius. Džesikai ji visgi neparašė. Iš tikrųjų jis ir nesitikėjo, kad parašys.

– Heimoro duktė labai miela, – sumurmėjo Luiza, vėduokle mostelėjusi į nueinančią jauną moterį.

– Neprisimenu.

– Tu susipažinai su ja vos prieš akimirką. Ji tyčia nuleido savo kaukę, kad ją pamatytum.

Alisteris atsainiai gūžtelėjo vienu petimi.

– Pasikliauju tavo žodžiu.

Balkone virš jų įsitaisęs orkestras sugrojo kelias įžangines natas, duodamas ženklą pradėti šokius. Svečių minia išsisklaidė į salės pakraščius ir atlaisvino šokių aikštelę.

– Pirmiausia – kadrilis, – sausai tarė motina. – Norėčiau, kad būtum pakvietęs šokti bent vieną iš tų jaunų damų, su kuriomis susipažinai. Tai būtų buvę mandagu.

– Aš elgiausi itin mandagiai su kiekviena iš jų.

– Tu puikus šokėjas. Man taip patinka tave stebėt. O šįvakar ir visi kiti galėtų pasimėgaut tuo vaizdu.

– Motin, – užgrojus orkestrui jis pasigrėžė į ją. – Neketinu leist kiekvienam paskalų laikraštपालाikiui spėliot, kodėl pasirinkau tą ar kitą šokių partnerę. Aš nesu laisvas ir atsisakau sudaryt bet koki įspūdį, kad yra kitaip.

– Tu net neapžiūrėjai pasiūlos! – paprieštaravo ji; tylų kuždesį nustelbė energinga muzikos banga. – Tu susižavėjęs gražia vyresne patyrusia moterim. Suprantu tavo potraukį, ypač turėdama galvoj aplinkybes. Be abejo, jos sugebėjimas puikiai elgtis aukštuomenėj dabar tau atrodo ypač vertingas. Bet prašau tavęs apsvarstyt pasekmes, kurias ilgainiui turės tavo priimti sprendimai. Ji našlė, Alisteri. Turinti gerokai daugiau laisvės nei debutantė ir galinti būt tau nudinga už santuokos ribų.

Alisteris ūmai giliai įtraukė oro. Tada įkvėpė darsyk, bandydamas sutramdyti įtūžį, gresiantį išsilieti tokioje viešojoje vietoje.

– Mūsų abiejų labai ketinu pamiršt tai, ką dabar pasakei.

Pašnairavo į Mastersoną ir sukando dantis išvydęs, jog tasai atrodo nė neįtariaš apie stačiai jam panosėje vykstantį pokalbį.

– Kiek dar reikės šitaip veidmainiaut, kol atleisi mano motinai jos nuodėmes? Ar ji dar negana atgailavo?

Hercogas tebežiūrėjo tiesiai priešais save. Tik veide trūktelėjęs raumuo išdavė, kad apskritai klausėsi.

Alisteris pažvelgė į motiną ir nusiėmė kaukę.

– Aš sumokėjau pakankamai, velniai griebtu. Visą gyvenimą troškau, kad būtum laiminga, motin. Visaip stengiausi palengvinti tavo dalį, bet šiuo atveju liksiu nepalenkiamas.

Luizos akys sužvilgėjo nuo ašarų. Jos žeidė jį, tačiau numalšinti tos kančios nebuvo kaip. Bent jau jis šito padaryti tikrai negalėjo.

Tą pat akimirką, kai aplink pasigirdo garsėjantis murmesys, jo nugara nuvilnijo šiurpuliukas, kaipmat suvokus, kas vyksta. Gyslomis paplūdo itin maloni, galinga nuojauta. Pažvelgęs motinai į veidą pamatė, kad ji išpūtusi iš nuostabos akis spokso jam per petį. Įbruko savo kaukę į suglebusius jos pirštus ir ėmė gręžtis. Lėtai. Gardžiuodamasis ta įstabia įtampa, kurią jusdavo tik tuomet, kai netoliese būdavo Džesika.

Reginys trenkė lyg perkūnas ir visiškai užgniaužė kvapą. Raudona. Ji vilkėjo raudonai. Įvyniota į šilką tartum dovana. Apnuoginti pečiai, aksominė oda, putlios iš iškirptės besiveržiančios krūtys. Dalis vešlių garbanų buvo sukelta į viršų, kitos driekėsi žemyn ilgomis žavingomis sruogomis. Kažkodėl atrodė kiek susitaršiusi, ir tai sustiprino bendrą nuodėmės, vilionės ir sekso įspūdį. Baltutėlės pirštinės iki alkūnių nė trupučio nesušvelnino pribloškiančio jos išvaizdos geidulingumo.

Šokiai tęsėsi, tad Alisteris suvokė vis dar skambant muziką, tačiau negirdėjo nė gaidos – viską gožė jo užvirusio kraujo šniokštimas. Kone visų žvilgsniai buvo įsmeigti į Džesiką, nekliudomai žengiančią šokių aikštelės pakraščiu lėtai ir geismingai. Erotiškai. Gundomai.

Pajutęs perštint plaučius, giliai įtraukė oro. Krūtinę veržė ilgesys; žvilgsniu rijo kiekvieną smulkmeną, bergždziai stengdamasis apmalšinti žvėrišką alkį, įsisiautėjusį per daugybę be jos praleistų dienų.

Džesės akis dengė paprasta raudono satino kaukė; eidama artyn ji kilstelėjo ranką ir ją nusirišo. Leido jai už kaspino kyburiuoti ant pirštų. Leido visiems kaip reikiant pasižiūrėti į save, kol pati žvelgė į Alisterį. Leido jiems – visiems tiems lordams, kurių pasmerkimo, jis bijojo, ji neištvers, – išvysti be galo intymų jam skirtą žvilgsnį. Pilkos akys žėrėjo, iš vidaus nutviekstos jausmų antplūdžio, kurio ji nė nebandė nuslėpti. Iš tų, kurie ją matė, nebūtų atsiradę nė vieno abejojančio, ką jis jai reiškia.

Dievaži, ji buvo drąši. Sumušta iki kurtumo, suluošinta, kad paklustų aplink juos besisukiojančių žmonių įnoriams, vis vien atėjo pas jį nė trupučio nedvejodama ir nesivaržydama. Be baimės.

Salėje daugiau nebuvo nieko. Ne jam. Tik ne tada, kai ji žiūrėjo į jį tuo savo žvilgsniu, aiškiau nei žodžiai bylojančiu, jog myli jį visa savo siela. Absoliučiai, neabejotinai, besąlygiškai.

– Ar matai, motin? – neatitraukdamas akių švelniai paklausė jis. – Tarp tų visų melų nėra nuostabesnės tiesos nei ta, kuri tau dabar atsiskleidžia.

Nė nesuvokęs, ką daro, žengė prie Džesikos, jUSDamas nenumaldomą trauką. Kai priėjo taip arti, kad užuodė ją, sustojo. Tarp jų buvo likę vos keli coliai, ir Alisterį kamavo troškimas ištiesti rankas ir prisitraukti ją artyn.

– Džese, – jo pirštai susigniauzė ir vėl atsileido, grumdamiesi su noru paliesti jos švelnią lygią odą.

Žiopsantys šokėjai pasitraukė nuo jų kiek atokiau, tačiau jis nekreipė į juos nė mažiausio dėmesio.

Jos suknelė daug ką liudijo, ir jis niekuomet neįstengs žodžiais išreikšti viso savo dėkingumo. Ji nebebuvo ta moteris, kuri įlipo į jo laivą. Daugiau nebemanė, kad jis „ne jos jėgoms“ ar kad yra jo neverta. Ir jis dabar mylėjo ją labiau nei tada. Rytoj neabejotinai mylės

ją dar labiau nei šiandien, o kai išauš dar kita diena, jo meilė bus tik dar stipresnė.

– Mano pone, – iškvėpė ji, akimis tyrinėdama jo veidą, lyg būtų išalkusi to reginio, kaip jis buvo ištroškęs bent akies krašteliu ją išvysti. – Jūs taip į mane žiūrit...

Jis skubriai linktelėjo, žinodamas, jog veide atsispindi visa jo siekla. Visiems be išimties turėjo būti akivaizdu, kad jis dėl jos pamišęs.

– Siaubingai tavęs pasiilgau, – kimiai tarė jis. – Baisiausia kada nors išgalvota kančia – laikyt tave atskirtą nuo manęs.

Pasigirdo pirmosios valso natos. Jis pasinaudojo proga – sučiupo Džesiką už liemens ir nusinešė į šokių aikštelę.

Žmonių pilnoje salėje Alisteris buvo pati nuostabiausia būtybė.

Žvelgiant į jį, vilkintį vakarine apranga, Džesei gniaužė kvapą, vyriškas grožis tiesiog stulbino. Mūvėjo juodas kelnes, vilkėjo tos pat spalvos švarką, ir toks išvaizdos griežtumas tik pabrėžė tobulą figūrą ir bruožus. Masinantis, žvilgsnį kaustantis vyras žvilgančiais anglies juodumo plaukais ir skaisčiomis akvamarino akimis. Jo grožiui pabrėžti puošmenų nereikėjo. Veriamas žvilgsnis ir nežymi šypsena ir taip viliojo moteris artyn. Net vyrai prislinkdavo arčiau – juos traukė valdinga ir pasitikėjimo savimi kupina Alisterio laikysena.

Suvokimas, kad šis pribloškiantis, neginčijamai seksualus vyras priklauso jai, atėmė Džesei žadą. Ir jo žvilgsnis, kupinas tokio skausmingo švelnumo ir aistringo ilgesio...

Viešpatie mieliausias. Ji buvo netekusi proto, kai manė – tegu tik vieną akimirką, – kad galėtų jį paleisti.

– Ar kvieti mane šokti? – sumurkė, kai jis pastatė ją ant grindų šokių aikštelės vidury.

– Tu vienintelė partnerė, su kuria šoksiu; privalai suteikt man šitą malonumą.

Jo ranka sugriebė jos liemenį, kita suėmė delną. Jis žingtelėjo arčiau. Pernelyg arti. Begėdiškai arti. Iki šiol jiedu dar nešoko drau-

ge, tačiau ji daugybę kartų tai įsivaizdavo. Jis judėjo taip grakščiai ir elegantiškai. O dar tas įgimtas jo geidulingumas... Visa tai kerėte kerėjo *stebint* jį judantį, o ji žinojo, ką reiškia *justi* jo kūną, judantį prie pat savojo. Būti laikomai taip arti jo galingo lankstaus kūno ir sykiu tvardyti verčiamai padorumo ir sulaikomai daugybės drabužių sluoksnių bus saldžiausia kančios atmaina.

– Myliu tave, – ištarė Džesė, atlošusi galvą, kad pasižiūrėtų į jį. – Nepaleisiu tavęs. Aš per daug savanaudiška ir man pernelyg tavęs reikia.

– Šitą suknelę tau nuo kūno ketinu nuplėšt dantimis.

– O aš turėjau vilties, kad ji tau patiks.

Jo akys šelmiškai sublizgėjo.

– Jei ji patiktų man dar labiau, jau būtų pakelta tau iki juosmens.

Jos ranka tvirčiau suspaudė jo delną. Jis taip gardžiai kvepėjo. Stipriu vyru ir santalu, ir vos juntamai – citrusu. Ji nekentė juodu skiriančių pirštinių ir šimtų žmonių aplink. Visas likusias dienas būtų galėjusi nugyventi su juo dviese. Darbuotis greta tvyrant jaukiai tylai, klausytis, kaip jis išgauna atmintin stringančias smuiko natas, kalbėtis su juo apie savo mintis ir jausmus, kol niekas jųdviejų nebeskirs...

Muzika užgrojo kaip reikiant. Jis tingiai nusišypsojo ir energingai ją apsuko. Ji uždususi nusijuokė, apstulbinta, kad dera prie jo rankų taip, tarsi tos būtų sukurtos jai laikyti. Jis šoko taip, kaip mylėjosi – intymiai, galingai, su rafinuota savitvarda, veržliai judėdamas. Jo šlaunys kas žingsnis brūkščiojo jai per šlaunis, rankos spaudė vis tvirčiau, kol tarp jųdviejų bemaž nebeliko tarpo. Jis plaukė drauge su muzika, susiliejo su ja, pretendavo į ją. Taip, kaip pretendavo į Džesę žvilgsniu, dėmesingu ir kupinu jėgos, nors sykiu akys buvo švelnios ir šiltos.

Iki šiol nebuvo suvokusi, kaip stipriai troško išvysti tokį mylintį žvilgsnį.

– Jie mato, ką tu man jauti.

– Man nerūpi, jei tik tu matai.

– Matau.

Jiedu vingiavo tarp kitų šokėjų šiek tiek greitesniu tempu, jos tamsiai raudoni padurkai sūkuriavo apie kelnėtas jo kojas. Džesė susijaudino ir išraudo. Troško oda pajusti jo burną, kuždančią aistringus erotiškus grasinimus ir pažadus, nuo kurių ji įkaisdavo, sudrėkdavo ir labai labai jo užsigeisdavo.

– Kaip laikosi tavo sesuo? – paklausė Alisteris; gergždžiantis balsas išdavė lygiai tokią pat jo aistrą.

– Kasdien taisosi. Poilsis lovoje ir priežiūra – būtent tai, ko jai reikėjo.

– Būtent šito reikia ir man. Su tavim.

– Bet mudu lovoje nesiilsim, mano pone.

– Ar ji jaučiasi pakankamai gerai, kad be tavęs ištvirtų artimiausias keturias savaites?

Ji nusišypsojo.

– Iki tol, kol bus paskelbti užsakai, ji turėtų sustiprėti tiek, kad manęs jai prireiks tik retkarčiais.

– Gerai. Man tavęs irgi reikia.

Džesė nieko neklausė apie jo motiną nei Mastersoną. Ji matė hercogienės veido išraišką ir stebėjo, kaip Alisteris kažką jai pasakė. Kad ir kas tai buvo, jo žvilgsnis nesuvirpėjo ir buvo matyti, kad jis įsitikinęs savo teisumu. Būtent šia veido išraiška buvo liūdnai pagarsėjęs – beatodairiškai ryžtinga ir įžūliai provokuojančia; išraiška vyro, be baimės priimančio bet kokį iššūkį. Kai ją nutaisydavo, visi žinojo – perkalbėti jo neįstengs. Kad ir kaip motina reagavo į sūnaus pasirinkimą, jis buvo įsipareigojęs ir savo nuomonės keisti neketino.

– Šįvakar negaliu ilgai užsibūti, – pasakė ji. – Neturiu supratimo, kuo taip baisiai užsiėmęs Regmontas, bet jis grįžta namo gerokai vėliau, nei mes gulamės, ir išeina prieš mums susitinkant pusryčių. Jei nieko nežinočiau, manyčiau, kad vengia manęs. Šiaip ar taip, kas nors pernakt turi būti su Estera, o Acherontui irgi manęs reikia.

Alisteris kiek nuleido galvą, ir jų lūpos pernelę suartėjo.

– Kol kas šito pakaks. Man reikėjo tave pamatyt, palaikyt glėbyje. Jei nebeprisitarauji, imsiu tau asistuoti viešai.

– Būk toks malonus, – Džesė nuo jo artumo ir meilės pajuto tokį svaigulį, kokio niekuomet nesukeldavo vynas. Išstisęs dienas negėrė nė lašo, ir nors iš pradžių ją kamavo bjauri abstinencija, palengva ėmė jaustis geriau. Tapo stipresnė. – Antraip aš pražūsiu. Gausiu begėdės pasileidėlės etiketę. Privalot padaryt mane padorią, mano pone.

– Po to, kai šitaip nežmoniškai stengiausi įvilioti į nuodėmę?

– Tau aš visuomet būsiu nuodėminga.

Muzika nutilo, ir jis sulėtino žingsnį, tačiau jos širdis tebesidaužė. Jis kiek atsitraukė ir pakėlė prie lūpų pirštinėtą jos ranką.

– Eime. Leisk pristatyt tave motinai ir Mastersonui, kol neišėjai. Ji linktelėjo ir kaip visuomet leidosi jo vedama.

Alisteris pasiėmė iš liokajaus skrybėlę, paltą bei lazdelę ir nužingsniavo durų link laukti savo karietos. Kai Džesika prieš pusvalandį išvyko, visa salės šviesa jam išblėso ir nebebuvo jokio reikalo čia gaišti.

– *Liucijau.*

Jis susvyravo. Nugara išsitiesė, įsitempė kiekvienas raumuo. Ap-sigrėžė.

– Ledi Trent.

Ji prisiartino, lengvai siūbuodama klubais, liežuvio galiuku perbraukė apatinę lūpą.

– Vilhelmina, – pataisė. – Mes per daug artimi, kad laikytumės formalumų.

Alisteris pažinojo tą gašlų žvilgsnį. Ji išlaikė savo grožį ir apvalius kūno išlinkius. Jie ėjo perniek, mat vyras buvo gerokai už ją vyresnis.

Gėda sugniaužė jam krūtinę. Sienų, kurios kadaise jį saugojo, nebeturėjo. Džesika visas jas vieną po kitos sugriovė ir atvėrė jam brangų savosios vertės suvokimą. Tai, ką jis pasirinkdavo... tai, ką

veikdavo su tokiomis moterimis kaip ledi Trent... Dabar jį nuo viso to pykino.

– Mes niekuomet nebuvo artimi, – pasakė jis. – Gero vakaro, ledi Trent.

Alisteris paskubomis paliko Tredmoro namus ir kai išėjęs pro duris pamatė laukiančią savo karietą, pajuto palengvėjimą. Įlipo vidun, kur spingsėjo neryški lempų šviesa, ir atsišliejo į odinės sėdynės atlošą. Pliaukštelėjo botagas ir ekipažas trūktelėjo žiediniu keliuku pirmyn. Kai pasiekė kaldintos geležies vartus, turėjo pristabdyti, nes kelią pastojo gatvės spūstis. Jis žinojo, kad tai tęsis visą kelią iki namų, mat gatves tvenkė aukštuomenės karios, vežančios savo keleivius iš vieno pokylio į kitą.

Jis iškvėpė, atsipalaidavo ir mintimis grįžo prie akimirkos, kai pristatė Džesiką motinai ir Mastersonui. Visi trys buvo tokie prietyrę ir puikiai išmanantys draugijoje būtinas manieras, kad jis nė nenutuokė, ką kuris iš jų galvoja apie kitus. Bendravo sklandžiai ir mandagiai, persimetė keliomis banalybėmis ir bereikšmėmis pasabomis ir išsiskyrė kaip tik reikiamą akimirką, kad išvengtų net ir sekundės nejuokios tylos. Viskas ėjosi pernelyg lengvai.

Karieta stabtelėjo greta vieno mūrinio vartų stulpo, kurio viršų puošė liūto skulptūra. Iš už jo išniro tamsi figūra ir atvėrė karios dureles. Ją pasitiko lazdelėje slėptos rapyros smaigalys.

Pirštinėta ranka nusmaukė apsiausto gobtuvą, ir pasirodė kreiva Džesikos šypsena.

– Tikėjaisi, kad smeigsi man kai kuo malonesniu.

Apnuogintas ginklas nusirito ant grindų, ir Alisteris įsitraukė ją vidun. Durelės už jų buvo užtrenktos – liokajus už tai kaipmat pelnė didesnę algą.

– Ką, po velnių, darai, Džese?

Ji metėsi ant jo ir stumtelėjo atgal į sėdynę.

– Gal tau šokio ir pakako, bet man tai ne. Toli gražu.

Atsirēmusi į jo krūtinę pasilenkė ir užtraukė užuolaidėles. Palinko virš jo ir pasiutusiai nekantriai trūktelėjo aukštyn kraujo raudonumo padurkus. Jis vos spėjo akies krašteliu pamatyti nėrinuotus ilgų kelnaičių apvadus, o ji jau užsiropštė ant jo ir apsižergė.

– Džese, – iškvėpė jos vardą. Oda buvo pernelyg įkaitusi, krūtinę veržė taip, kad trūko oro. Jausmai jai plūdo vienas per kitą taip sparčiai, kad nebetilpo viduje. Jinai jį užvaldė. Apstulbino. Suviliojo juokingai lengvai.

– Turiu tau pasakyt... privalai žinot... aš at-atsiprašau, – užlūžęs jos balsas palaužė ir jį. – Atsiprašau, kad bijojau. Atsiprašau, kad sukėliau tau bent akimirką skausmo ar abejonių. Myliu tave. Tu nusi-pelnai geresnės.

– Aš turiu pačią geriausią – tave, – kimiai tarė jis. – Geresnių nėra.

Pirštinėtos Džesės rankos grabinėjo jo kelnių prarėžą. Sužavėtas tokios nekantrios, Alisteris tyliai nusijuokė. Pridengęs delnu sulaikė jos pirštus ir pasakė:

– Neskubėk.

– Mirštu, kaip tavęs noriu. Tu šoki taip... – jos akys karštligiškai žėrėjo prislopintoje karietos lempų šviesoje. – Maniau, palengvės, kai išsiskirsim, bet sulig kiekviena akimirka vis aštrėja.

– Kas aštrėja? – paklausė jis, trokšdamas išgirsti, kaip ji pasako tai balsu.

– Mano geismas tau.

Kraujas sutirštėjo, kotas pritvinko.

– Tuomet privalau vežtis tave namo.

– Negaliu. Negaliu taip ilgai palikt Esteros, ir negaliu taip ilgai *laukt*.

Mintis apie tai, kaip Džesika suplanavo išprievartauti jį karietoje, užvaldė kone visas sveiko proto kerteles. Alisteris baudėsi pasibruk-ti ją po savimi ir pašėlusiai smarkiai ištvatint, kaip kad ji beprotiškai

troško, tačiau aplinkybės nebuvo idealios. Kitapus užuolaidėlių vienas kitam šūkavo vežikai. Gatvėje juokėsi ir šnekėjosi pėstieji. Jis buvo taip arti pro juos važiuojančių ekipažų, kad būtų galėjęs su jų keleiviais susiliesti pirštais, jei jie vienu metu būtų ištiesę rankas.

– Ššš... – maldė jis, rankomis glostydamas jai nugarą. – Priversiu tave baigt, bet privalai laikytis tyliai.

Ji smarkiai papurtė galvą.

– Noriu pajust tave savyje...

– Kristau, – Alisteris suspaudė jai liemenį. – Mes judam sraigės greičiu, Džese. Per lėtai, kad nesimatytų kariatos siūbavimo. Ir mes iš visų pusių apsupti.

Džesika prisispaudė arčiau ir grakščiomis rankomis apšivijo jo pečius.

– Gali ką nors sugalvot. Būk išradingas, – lūpomis prigludo jam prie ausies ir apvedė liežuviu kriauklelę. – Aš šlapia, įkaitusi ir geidžiu tavęs, mano meile, ir tai tu privertei mane taip jaustis. Negali palikt manęs šitokios.

Jo kūną supurtė smarkus drebulys. Ji nebūtų galėjusi aiškiau nei šitaip parodyti pasitikėjimo juo, tačiau skuba ir nepaprastas jaudulys bylojo, kad ant kortos pastatyta šis tas daugiau nei vien kūniškas jos malonumas. Gal tai dėl to, kad susipažino su jo motina ir Mastersonu, kuris nepajėgė priimti jo, o ką jau kalbėti apie jo mylimą moterį. Alisteris žinojo, kad jo šeimos atvejis labai skiriasi nuo to, ką ji įgijo ištekėjusi už Tarlio. Maiklo globėjiškumas buvo pakankamas įrodymas.

Jį įsiutino Džesės nerimas ir galima jo priežastis. Ji – įstabus visuomenės brangakmenis, kurio kiekviena briaunelė visais atžvilgiais tobula, išskyrus tik tą vieną, – bet ji dėl to nekalta. Po viso to, ką iškentėjo, kad taptų nepriekaištinga bet kurio pero žmona, nenusipelno būti niekieno žeminama.

Alisteris suėmė rankomis jos veidą ir atlošė galvutę, kad ji pažiūrėtų tiesiai jam į akis.

– Džese.

Ji sustingo, pajutusi jo balse niūrią gaidelę.

Jis pakreipė galvą, švelniai prigludo lūpomis prie jos lūpų ir iškvėpė:

– Aš myliu tave.

Išgirdusi aistringą Alisterio prisipažinimą Džesė kurį laiką nejudėjo; tuomet įtampa ūmai atslūgo, ir beprotiškas geismas su juo susilieti pavirto švelnesniu, lipšnesniu jausmu.

– *Alisteri.*

– Aš irgi bijojau. Taigi, kaip matai, mudu vienodi.

Jai sugėlė akis. Gerklėje įstrigęs gumulas neleido prabilti.

– Tu, be abejo, tai žinojai, – sumurmėjo jis ir pakėlė ranką prie burnos. Lygiais baltais dantimis sukando pirštinę ties didžiojo piršto galiuku ir trūktelėjo.

– Taip, žinojau, – sukuždėjo ji. – Bet išgirst tuos žodžius, tariamus balsu, man vis vien labai daug reiškia.

– Tada sakysiu juos dažnai.

Pirštinė nuslydo nuo rankos, ir jis paleido ją iš dantų. Toji nukrito jam ant kelių tarp jų.

Džesės nuostabai, tas rankos apnuoginimas jai pasirodė neapsakomai erotiškas. Jis ėmėsi kitos pirštinės – primerkęs geidulingų kėslų kupinas akis, timpčiojo pirštų galiukus vieną po kito, kol ji nuslydo. Regėdama, kaip jis sukanda trumpą baltą pirštinę, pajuto savyje bundant kažkokį primityvų instinktą. Apnuoginimas dantimis dvelkė kažkuo pirmykščiu ir priminė Alisterio pažadą padaryti tą patį su jos suknele.

Antroji pirštinė nukrito jam ant kelių. Karieta lėtai įveikė posūkį.

Ji pakėlė ranką ir ištiesė jam. Pliki jo pirštai vikriai ėmėsi sagučių ties riešu. Apnuoginęs odą pakėlė jos ranką prie lūpų. Palaižė

vietelę, kur tvinkčiojo pulsas, ir jai ištrūko aimana. Lytis atliepdama suvirpėjo.

Alisterio nutraukiama pirštinė švelniai perbraukė jai ranką. Kai numovė ir kitą, Džesė kone duso nuo laukimo. Jis pabučiavo krumplį virš žiedo su rubinu, o tada lyžtelėjo tarp pirštų. Nebūtų labiau susijaudinusi, net jei būtų brūkštelėjęs liežuviu jai tarp kojų.

Ji įžūliai ištiesė ranką prie jo tarpkojo ir paglostė ilgą stangrią varpą. Jis suniurnėjo – garsas buvo labai panašus į murkimą. Tai, kad jis šitai nesimaivydamas delsia, ją žavėjo – gašlus kiekviena savo kūno dalele ir visiškai pasiryžęs leisti jai elgtis kaip pagal savo norą.

– Nepakaks viso gyvenimo, – tarė ji, – kad tavim pasisotinčiau.

Jo rankos įslydo po suknele ir sugriebė šlaunis. Ją žavėjo ir šitai. Kiekvienąsyk prisiliesdamas Alisteris iš pradžių stipriai, savininkiškaai suspausdavo, tarsi tos trumpos aistringos akimirkos jam būtų reikėję vėliau demonstruojamai savitvardai sutelkti. Stebėdamas ją įbruko rankas giliau ir suėmė sėdmenis, o tada įsiskverbė pro kelnaičių prarėžą ir pajuto, kokia ji slidi ir įkaitusi.

– Tu iš tikrųjų šlapia ir karšta, – sumurmėjo praskleisdamas lytį ir piršto galiuku glostydamas klitorį. – Ir tavo dėka aš velniškai kietas.

Ji juto tą kietumą. Nuo minties, kad taip nepaprastai sužadino tokį nuostabų seksualų žvėrį, ją supurtė smarkus jaudulys. Nebevaržoma pirštinių, vikriai ir jau įgudusiai jį išlaisvino. Kotas sunkiai nusviro į laukiančius jos delnus, toks ilgas ir storas. Gyvuliškas malonumo instrumentas. Stambi galvutė įsibraudavo iki pat dugno, o svarų ilgį išvagojusios storos venos dirgino kiekvieną jautrų nervą jos viduje.

Džesė sugniaužė jį abiem rankom ir ėmė pumpuoti, trokšdama įjau drinti tiek, kad jis prarastų visą santūrumą ir apnuogintų savo sielą.

Jis sudejavo ir vėl atrėmė galvą į aukštą sėdynės atlošą. Du ilgi pirštai įslydo į ją ir ėmė judėti, kad paruoštų lytį giliai įsiskverbsiančiam kotui.

Ji buvo pasirengusi. Nuo pat tos akimirkos, kai jis atsigręžė pokylių salėje ir pažvelgė į ją taip, tartum ji būtų buvusi oazė vidury dykumos, o jis – dienų dienas klaidžiojęs tarp kopų. Džesė lygiai taip pat troško jį išvysti, mat džiūte džiūvo sulig kiekviena diena be jo.

Atsiklaupusi ištraukė besidarbuojančius jo pirštus ir nukreipė į save kotą. Tą akimirka, kai įkaitusi galvutė įsirėmė į pulsuojančią lyties angą, ėmė virpėti. Jis sugriebė rankomis jos klubus, kad nulaikytų ramiai, tačiau leido pačiai pasirinkti trokštamą skverbimosi tempą.

Geisdama pajusti kiekvieną colį Džesė leidosi lėtai; atsargų, bet nepaliaujaną judesį lydėjo tylus aistringas jos unktimas.

Ji pakėlė rankas, įsikibo siauros atbrailos toje vietoje, kur baigėsi oda apmuštas sėdynės atlošas ir prasidėjo lakuotas medis, ir ėmė ne- skubriai ritmingai judėti. Jo gniaužtai ėmė kone skausmingai veržti.

– Džese. Palauk! – jo šlaunys tarp jos kojų įsitempė. – Duok man truputį laiko. Spaudi mane kaip kumštis. Ne. Dėl Dievo meilės, *nejudėk*... A, Kristau!

Baigė riau modamas tartum žvėris, garsiai grieždamas dantimis; kotas trūkčiojo joje, sėkla tryško tirštomis čiurkšlėmis. Buvo viduje tik iki pusės, tačiau pasiliejus skysčiui nebeliko trinties ir jai nebebuvo ko delsti. Priėmė jį visą iki pat pašaknių.

Jos kojų piršteliai susirietė; nagai smigo į odą ir medį. Baigdamas Alisteris ilgai, smarkiai po ja drebėjo. Džesė stebėjo jį, sužavėta nuožmaus malonumo ir to, koks erotiškas šis jai atrodė. Šis vyras apie seksą išmanė viską iki pat kraštutinumų, o ji sukėlė jam siautulingą orgazmą vien savo meile ir entuziazmu.

– Jėzau, – jis apsvijęs ją rankomis, prisitraukė artyn ir įkniaubė drėgną veidą tarp krūtų. Staiga nelinksmi ir kažkaip nevykusiai nusijuokė. – Šitai stengeisi... dėl šito.

Ji panardino pirštus į šilkinis jo plaukus; suvokė, kad jis išmoko tikrąją vertybę laikyti savo suteikiamą malonumą ir kad sunkiai seksis įtikinti jį priešingai.

– Apeičiau basa visą pasaulį – dėl šito.

Jis pažvelgė į ją išraudęs, žėrinčiomis akimis. Karieta siūbavo lėtai judėdama grindinio akmenimis, į tylų, šiltą ir drėgną vidų smelkėsi prislopinti miesto garsai. Jis sukando dantis ir įsiskverbė giliau.

– Tavo malonumas yra ir mano malonumas, Alisteri, meile mano. Be taviškio nenoriu ir savojo. Būčiau tuščia, jei manęs nepripildytum, – ji pabučiavo jo nosies galiuką ir nusišypsojo. – O tu manyje vis dar kietas ir tebeturi ištvermės. Niekad nepalikai manęs nepasotintos.

Alisteris ūmai grakščiai ir vikriai pakilo ir pakėlęs ją paguldė ant sėdynės priešais. Viskas staiga persimainė, ji susivokė atsidūrusi po juo, prispausta, perverta kieto ir nesuglembančio, ilgo ir storo koto. Jos nugarą gaubė pamuštas aksominis apsiaustas, o iš priekio užgulė didelis galingas jo kūnas. Vienu delnu jis atsirėmė atlošo, kitu – ranktūrio greta durelių. Pražergė ją, vieną kelį įspraudęs ant sėdynės ir pakėlęs vieną jos koją. Kita sviro nuo krašto, jos pėda rėmėsi į grindis šalia Alisterio pėdos.

Ji buvo tokia pažeidžiama; pečiais atsišliejusi į kampą suteikė Alisteriui atspirties tašką, kuriuo tas ir pasinaudojo. Įgudusiai siūbuodamas klubais, masažavo ją kotu. Nuo lyties po kūną pasklido kaitrus malonumas, ir Džesė sudejavo.

– Netriukšmauk, – sušnabždėjo jis, tačiau tai buvo neįmanoma, tik ne po dar vieno triuškinančio smūgio.

Džesė sugriebė jo klubus; maudė suvokus, jog jiedu visiškai apsirėngę, išskyrus tą vietą, kur buvo susilieję. Kilstelėjo dubenį, virpančiais raumenimis gviešdamasi koto galvutės. Jis stabtelėjo, įsiskverbęs tik pačia viršūnėle, ir stebėjo, kaip ji rangosi; akys patamsėjo, kai ji suleido nagus jam į odą. Tada paniro į ją stipriu giliu stūmiu. Ji priekando lūpą, bet nepajėgė suturėti gailaus inkštimo.

– Ššš, – priminė jis; akys šelmiškai blizgėjo. Velniškai gerai žinojo, kaip ją veikia šitas kankinamai lėtas ritmas. Kilstelėjo ir vėl nuleido klubus. Šįkart bakstelėjo smarkiai, tačiau trumpai ir negiliai.

– Alisteri... – ji tvirtai sugniaužė varpą mažyčiais godžiai drebančiais raumenėliais.

– Dieve mano, tu nuostabi, – iškvėpė jis. Trynėsi į ją, trumpai spusčiodamas erzino klitorį, giliai įsmigęs kotas visiškai ją užvaldė. – Jaučiu vavyje savo sėklą. Tu ja permirkusi. Bet tau jos turiu ir daugiau.

Ji šniokštavo netekusi nuovokos, išrasojusi prakaitu. Troško veržlių gilių stūmių, nepaliaujamo galingo tvatinimo, kuris suteiktų taip geidžiamos trinties. O jis lėtai ir kruopščiai ištraukdavo ir atsargiai vėl įstumdavo varpą. Nepavargdamas tartum puikiai sutepta mašina grakščiai siūbavo klubais, plieniniu kotu verdamas jautrią lytį. Judėjo pirmyn ir atgal tokiu sklandžiu ir tiksliu ritmu, kad būtų galėjęs varžytis su Melcelio metronomu*.

Džesė išsiritė, mėgindama pagreitinti jo tempą, kūnas įsitempė tarsi styga. Jis ranka užčiaupė jai burną, kad nuslopintų malonumo dejones, kurių sulaikyti ji nepajėgė.

Prikišęs lūpas prie dešinėsios jos ausies sumurmėjo:

– Mus supa dešimtys žmonių, o aš tave dulkinu.

Ji sudrebėjo, įsisiautėjusios aistros atėmė sveiką nuovoką. Kažkur tolimoje proto kertelėje girdėjo čia pat greta kariatės skambant pėsčiųjų balsus. Girdėjo bildant pravažiuojančių ekipažų ratus ir jų keleivių juoką. Labai reali grėsmė būti aptiktiems veikė kaip žibalas, šliūkšteltas į ir taip jau išsiėlusią ugnį. Buvo pakvaišusi nuo geismo, apimta pirmykštės būsenos, užvaldyta vienintelio tikslo – pasiekti orgazmą.

– Jei tik jie matytų tave, kaip matau aš, – sumurkė jis, – išpleiktą ant kariatės sėdynės, iki juosmens užverstais padurkais ir saldžia, slidžia pute, permirkusia mano sėkla ir prigrūsta mano koto.

Džesė per ranką, dengiančią jos burną, pažvelgė jam į akis ir akvamarino spalvos gelmėse išvydo aistringą meilę ir skausmingą švel-

* Johann Nepomuk Maelzel (1772–1838) – vokiečių inžinierius, išradėjas, sukūręs metronomą – įtaisą muzikos kūrinių atlikimo tempui nustatyti.

numą, kuriuos Alisteris taip stengėsi užmaskuoti kalbos šiurkštumu. Jos mylimas vyras turėjo tiek pusių – ir glotnių kaip upės akmenys, ir šiurkščių tarsi žvirgždas; vienos buvo tyros ir pažeidžiamos, kitos nuodėmingos ir nedoros. Ji negalėjo įsivaizduoti, kaip gyventų be kurios nors iš jų. Drauge jiedu sudarė vieną visumą, ir jai nieko nebe-trūko.

Jis siūbavo klubais, lytėdamas patį jos dugną.

– Tavo gašlumas man tikra dovana, Džese. *Tu esi dovana* – žinau tai. Žinau, kiek meilės ir pasitikėjimo tau reikia, kad šitaip man atsiduotum.

Įgudusiu svaiginančiu smūgiu stumtelėjo ją prie orgazmo slenkščio. Ji sustingo išsiritusi, įsitempusi, pritrūkusi kvapo.

– Ir už tai myliu tave, – suurgė jis; karietos ratui kaip tik pataikius į provėžą kelyje, pasinaudojo proga ir stipriu taranuojančiu stūmiu sviedė ją į pat viršūnę. – Pernelyg tave myliu. Labiau nei galiu pakelti.

Džesė pašėlusiai po juo sudrebėjo; lytis gniaužė ir melžė virpančią varpą. Jis baigė įsikniaubęs į slidų nuo prakaito jos kaklo linkį, kad nuslopintų trūkčiojamą dejonę. Jiedu įsitvėrė vienas kito, susikibo rangydamiesi, siekdami taip trokštamo artumo, kuriam kliudė drabužiai.

Užsimiršę vienas kitame, apsupti bruzdančio miesto.

Reiškiu užuojautą debutantėms, kurios vylėsi nusičiupti žavųjų markizą. Kadaisė tokia šalta ledi T., tapusi našle ir suspindėjusi raudonai, privilegio užkerėtą lordą B. tartum liepsna drugelį. Brangūs skaitytojai, tvyrojo tiesiog apčiuopiamas karštis.

Toks skandalingas. Dabar liūdnai pagarsėjęs. Neabejotinai žavingas...

Maiklas baigė skaityti balsu, nuleido laikraštį ir pakėlęs antakius įsispoksojo į Alisterį.

– Ką? – paklausė tas prieš pasigardžiuodamas geroku alaus gurkšniu.

– Neapsimetinėk. Vakar vakare mačiau Džesiką. Ta suknelė... Ką tu padarei mano brolienei?

– Kodėl neklausi, ką ji padarė man? Patikėk, tas atsakymas būtų daug išsamesnis.

Alisteris permetė akimis didįjį Remingtono džentelmenų klubo kambarį. Atsainus jo žvilgsnis buvo sutiktas daugybe šypsenu ir linktelėjimų. Dabar suprato, kodėl prieš savaitę buvo apgautas tokiu trikdančiu dėmesiu. Visi anksčiau už jį žinojo apie pasikeitusias aplinkybes. Jis vis dar stengėsi įsivažiuoti. Galva vis dar svaigo.

Kiek anksčiau tądien aplankė Alberto našlę, mėgindamas išsiaiškinti, kokia jos padėtis, ir pasiūlė padėti kaip galėdamas. Ji paveldėjo didžiulį turtą, tačiau mylėjo jo brolių ir artimiausioje ateityje jai prireiks daugiau nei vien pinigų ir nekilnojamojo turto. Jai reikės stipraus peties, į kurį galėtų atsiremti, ir Alisteris pasiūlė savąjį, nes žinojo, koks gyvybiškai svarbus gali būt mylimas žmogus, kad pajėgtum alsuoti ir keltis rytais. Mainais ji suteikė jam kai ką, kas galėtų pakeisti daugybę dalykų. Jis svarstė, ką daryti su ta be galo brangia dovana.

– Viskas, ką girdžiu šiandien, tai drauge skambantys tavo ir Džesikos vardai, – subambėjo Maiklas.

– Žinia apie mudviejų sužadėtuves pasirodys rytojaus laikraščiuose ir garbingai bei deramai užgniauš šitą nešvankų susidomėjimą. Skelbimai būtų buvę išspausdinti jau šiandien, bet aš... vakar vakare mane kai kas užlaikė.

Alisteris nusprendė visam gyvenimui pasilaikyt sau tą karietą. Jiedu su Džese savo aistra pakrikštys ir kitas, tačiau toji amžiams liks jo ratinėje ir lauks jo, ištvatinsiančio joje Džesiką, dar ilgai po to, kai liausis būt naudojama pagal tikrąją savo paskirtį.

– O kaip tavo tėvai? – paklausė Maiklas. – Jie, švelniai tariant, neatrodė apimti ekstazės.

Alisteris gūžtelėjo pečiais; nors pajuto aštrų gailėsčio dūrį, nesijautė už jį atsakingas.

– Jie susitvarkys.

Išgirdęs glamžomo laikraščio skleidžiamą garsą Alisteris atkreipė dėmesį į susigniaūžusius draugo kumščius. Pasvarstė, ką tokio pasakė, kad susilaukė tokios reakcijos. Tuomet pastebėjo, kad Maiklo akys įsmeigtos kažkur už jo. Sekdamas tą žvilgsnį dirstelėjo sau per petį ir pamatė į kambarį įeinant grafą Regmontą, kuriam iš paskos suvirto triukšmingų bičiulių gauja.

– Gal turėtume pasikviest jį išgert? – paklausė Alisteris, atsukęs vyrui nugarą.

– Ar pakvaišai? – tamsios Maiklo akys grėsmingai prisimerkė. – Aš vos galiu pakęst faktą, kad jis kvėpuoja.

Alisterio antakiai pakilo. Išties nebuvo ką į tai atsakyti. Nors jų dviejų aplinkybės buvo panašios, jis tikrai negalėjo laikytis tokios pat nuomonės – juk jo atveju tas, kuris pareiškė savo teises į Alisterio geidžiamą moterį, buvo Maiklo brolis.

– Kas, velniai griebtų, jam užėjo? – išspjovė Maiklas. – Jo žmona namie serga ir laukiasi jo vaiko, o jis užauja, tarsi būtų viengungis.

– Dauguma aukštuomenės vyrų taip daro.

– Dauguma jų nėra vedę Esteros.

– Pasiūlyčiau išvykt iš šalies ir taip išspręst reikalą, bet tu negali to padaryt.

Maiklas pažvelgė į jį.

– Ar tai dėl to tavęs taip ilgai nebuvo Anglijoj? Todėl, kad Džesika buvo ištekėjus už Benedikto?

– Iš esmės taip.

– Neturėjau supratimo. Tu puikiai tai slėpei.

Atsainiai numojęs ranka Alisteris tarė:

– Buvau įgudęs tai slėpt ir nuo savęs paties. Įtikinau save, kad tai tik žema aistra ir kad mėgavimasis ja su kitomis viską puikiauusiai išspręs. Kai pagalvoju apie tai dabar, manau, kad taip save

apgaukinėdamas tikriausiai elgiausi išmintingai. Jei tuomet būčiau žinojęs, kad ji šitaip mane pakeis ir kone išvers išvirkščią, gal būčiau pabėgęs apimtas siaubo.

– Iš tikrųjų atrodai kitoks, – mažliai pasakė Maiklas, įdėmiai tyrinėdamas draugą. – Ne toks jaudrus. Ramesnis. Gal prijaukintas?

– Po velnių, nuleisk balsą, kai kalbi tokius dalykus.

Išgirdęs griausmingą juoką Maiklas vėl dėbelėjo Alisteriui per petį.

– Minutėlei atsiprašysiu.

Alisteris atsiduso, papurtė galvą ir darsyk gurkštelėjo. Tiesą sakant, jis irgi nesuprato Regmonto. Pats Remingtono klube sėdėjo tik dėl vienui vienos priežasties – neturėjo Džesikos, pas kurią galėtų grįžti namo.

– *Lorde Beiberi.*

Jis pakėlė akis į Liusjeną Remingtoną ir nusišypsojo.

– Remingtonai. Kaip laikotės?

– Per gerai. Ar galiu trumpam prisėst?

– Be abejo.

– Daug jūsų laiko neatimsiu. Jei po valandos dar nebūsiu grįžęs namo, žmona pati atvyks manęs parsivežt, – savininkas šyptelėjo ir įsitaisė laisvame krėsele greta to, kurį ką tik paliko Maiklas. – Iš anksto meldžiu atleisti už savo įžūlumą. Kaip jūs tikriausiai nutuokiat, aš labai daug ką žinau apie kiekvieną džentelmeną, kuriam buvo leista tapti klubo nariu.

– Ir turėtumėt žinoti.

– Taip, – Remingtono akys, pagarsėjusios reta ametisto spalva, linksmai sužėrėjo. – Pavyzdžiui, žinau, kad jūs ir aš esam panašūs kai kuo, apie ką kiti nė neįtartų, ir remdamasis tuo bendrumu galiu atspėti, kokia nelengva dabartinė jūsų padėtis.

Alisteris sustingo. Remingtonas buvo pavainikis hercogo sūnus. Nors buvo jo šviesybės pirmagimis, titulą ir turtą paveldės jaunesnis teisėtas jo brolis.

– Prakeikimas, – sumurmėjo Alisteris, suvokęs, kad Remingtonas žino jo kilmę – paslaptį, kuria dalijosi tik jis pats, motina, Mastersonas ir Džesika. Buvo girdėjęs gandų, kad kiekvieno klubo nario byloje esama daugybė įvairios informacijos, tačiau tokio žinių lygio neįsivaizdavo. Tad ėmė svarstyti, ar Remingtonas žino, kas jo tėvas...

– Jei jums kada prireiktų pagalbos ar tiesiog supratingo klausytojo, – ramiai tarė Remingtonas, tarsi nebūtų ką tik supurtęs Alisterio iki pat šerdies, – man bus didelė garbė jums pasitarnauti.

– Mes, pavainikiai, turim laikytis išvien? – paklausė Alisteris, tvardydamasis, kad neužduotų klausimų, į kuriuos nežinia, ar nori sužinoti atsakymą.

– Kažkas tokio.

– Dėkui.

Kai kuriuos vyrus verta turėti savo pusėje; Liusjenas Remingtonas buvo vienas iš tokių.

Nuo baro atsklido šūkavimas. Savininkas žvitriai pakilo.

– Prašau man atleisti, mano pone. Turiu išspręsti vieną problemą, kuri ėmė kelti pernelyg daug rūpesčių.

Alisteris dirstelėjo per petį į triukšmingus Regmonto bičiulius.

– Luktelkit minutėlę, Remingtonai, prašau jūsų. Dėl tos jūsų problemos... Jo žmona greitai taps mano svaine; ar turėčiau manyti, kad jis kels rūpesčių ir man?

– Taip, – Remingtonas oriai linktelėjo ir pasišalino.

Alisteris atsistojo, apsidairė Maiklo ir pamatė jį atsainiai rymančią prie baro netoli, tačiau kiek atokiau Regmonto būrelio. Nuėjo prie jo.

– Eime.

– Dar ne, – Maiklas įkišo ranką į vidinę švarko kišenę, kur laikė savo sidabrinį manilinių cigarų dėklą. Šalimais stovintis Regmontas nusikvatojo ir ėmė ginčytis su Remingtonu, pasiūliusiu jam apsiraminti arba pasišalinti.

– Tai neprotinga, – Alisteris juto, kaip aplink juos tarsi besitvenkianti audra telkiasi grėsmė. Regmontas buvo įkaušęs iki kvailumo ir beatodairiškos drąsos, o Maiklas aiškiai troško susimušti.

Lordas Teiloras, vienas iš grafo draugų, nevikriai žingtelėjo atgal. Atsitrenkė į Maiklą ir išmušė jam iš rankų portsigarą bei nosinaitę. Šie nukrito ant grindų, ir brangūs cigarai pabiro iš atsidariusio dėklo.

– Žiūrėk, ką darai! – pyktelėjo Maiklas ir pasilenkė susirinkti daiktų.

Regmontas mestelėjo Teilorui kandžią pastabą ir svyruodamas pritūpė padėti Maiklui. Pakėlė cigarą, o tada nosinaitę. Apžiūrėjęs sulankstyta audeklo skiautelę, sustingo ir prasiblaivė.

Maiklas ištiesė ranką.

– Dėkui.

Grafas nykščiu perbraukė kamputyje išsiuvinėtas raides.

– Įdomi monograma.

Alisteris pasilenkė pasižiūrėti iš arčiau ir tyliai nusikeikė, pamatęs akivaizdžią raudonais siūlais išdygsniuotą E.

– Jei malonėtum, Regmontai, – pareikalavo Maiklas.

– Vargu, – grafas pažvelgė į akis jam, tada dėbtelėjo į Alisterį ir įsibruko nosinaitę sau į kišenę. – Sakyčiau, šitai priklauso man.

Maiklą apėmusi įtampa buvo kone apčiuopiama. Alisteris padėjo ranką draugui ant peties ir perspėdamas spustelėjo. Nuo grafo gerokai trenkė alkoholiu, ir Alisteris atpažino jo krauju pasrūvusiose akyse žioruojantį itūžį – Regmontą apsėdęs velnias stumte stūmė jį į pavojų.

Maiklas pakilo.

– Noriu, kad ją gražintum, Regmontai.

– Prieik ir pasiimk.

Maiklas sugniaužė kumščius. Remingtonas atsistojo tarp jų. Savininkas buvo aukštas, gerai sudėtas ir puikiausiai galėjo fiziškai įsikišti, tačiau jį supo dar ir trys livrėjomis vilkintys klubo darbuotojai.

– Šitai galit daryt žemutiniam aukšte, džentelmenai, – įspėjo jis, turėdamas galvoje apačioje esančius bokso ringus, – arba kur nors kitur, bet čia muštynių nebus.

– Arba galim padaryt tai dvikovos lauke, – metė iššūkį Maiklas. – Pasirink sekundantus, Regmontai.

– Velniava, – suniurnėjo Alisteris.

– Teiloras ir Blektornas.

Maiklas linktelėjo.

– Beiberis ir Merikas ryt aptars su jais detales.

– Laukiu nesulaukiu, – iškošė Regmontas, apnuoginęs dantis į šypseną panašia grimasa.

– Nė perpus tiek, kiek aš.

Mano brangiausiasis,

prisipažįstu – visą dieną apie tave galvojau ir esu tikra, kad tos mintys būtų tau labai patikusios. Viliuosi, kad rūpiniesi savimi.

Acherontas, drybsšas ant savo pagalvėlės Džesei prie kojų, suurzgė. Ji stabtelėjo, laikydama plunksną virš popieriaus, o tada pasilenkė ir susiraukusi pasižiūrėjo į mažąjį mopsiuką.

– Kas tau neduoda ramybės?

Jis darsyk nepatenkintas suniurzgė ir metėsi prie durų, vedančių į galeriją. Ten ėmė šokinėti ir suktis ratu. Kai Džesė pasiėmė šalį, kentindama išvesti jį laukan nusilengvinti, šuniukas suskliaudė ausis ir vėl suurzgė. Tuomet graudžiai suunkštė ir jai nė nespėjus prieiti ant kietmedžio grindų padarė balutę.

– Acherontai, – jos balsas skambėjo švelniai ir nuolankiai. Mop-sas atsakydamas suinzgė.

Džesė nuo prausyklės kampe paėmė rankšluostį ir nuėjo prie durų. Priartėjusi išgirdo garsų pykčio kupiną vyrišką balsą. Numetė rankšluostį ant balutės ir pasuko rankeną. Riksmi, nebeslopinami masyvių medinių durų, girdėjosi aiškiau – dabar tapo aišku, kad jie sklinda iš Esteros kambarių.

– Nenuostabu, kad tu nusimineš, – sumurmėjo ji Acherontui ir švystelėjo šalį ant artimiausio kėdės. – Pasilik čia.

Spèriai patraukè koridoriumi. Regmonto balsas sulig kiekvienu žingsniu skambėjo vis garsiau. Jai pykino širdį, delnai sudrèko. Įsi-smelkè pažįstama baimè, ir ji labai stengèsi kvèpuoti tolygiai.

– *Tu mane pažeminai! Visos tos savaitès... kova su Tarliu... tu man ragų nestatysi!*

Estera kalbėjo tyliai ir jos atsakymų suprasti nepavyko, tačiau žodžius bėrè greit, tarsi apimta pykèio... arba panikos. Nuaidėjus trenksmui Džesè metèsi pirmyn ir atplėšè duris.

Viešpatie mieliausias...

Sesuo stovėjo vienais naktiniais marškiniais, perblyškusiu veidu ir pabalusiomis lūpomis. Didžiulės akys buvo kupinos siaubo, kuri Džesè pernelyg gerai pažinojo. Smilkinyje jau tamsavo šviežia mėlynė.

Regmontas stovėjo nugara į duris, nuleidęs rankas ir sugniaužęs kumščius. Drabužiai bylojo, kad buvo susirengęs praleisti vakarą mieste; nuo jo trenkè alkoholiu ir tabaku. Stalelis prie sienos gulėjo apverstas, o jį puošusios vazos šukės buvo pabirusios ant grindų. Jis žengė į priekį. Džesè išrèkè jo vardą.

Jis sustingo, nugara įsitempė.

– Dinkit iš čia, ledi Tarli. Tai ne jūsų rūpestis.

– Manau, kad tai jūs turėtumėt išeit, mano pone, – virpèdama atkirto ji. – Jūsų žmona nèšcia ir gydytojas liepè jai vengti bet kokio jau-dinimosi.

– Ar jis išvis mano? – sulojo jis Esterai. – Kiek vyrų turėjai?

– Eik, Džese, – maldavo sesuo. – Bèk.

Ji papurtè galvą.

– Ne.

– Negali visad būt mano gelbètoja!

– Regmontai, – Džesès balsas skambėjo čaižiai tartum botago kirtis. – Prašau išeiti.

Tuomet jis atsigręžė, ir jai sustojo širdis. Grafo akys buvo pasruvusios krauju ir kupinos vien įtūžio – lygiai taip visuomet žiūrėdavo Hedlis, pasiryžęs smogti kam nors, kas negalėjo jam pasipriešinti.

– Čia mano namai! – subliovė jis. – O *tu...* tu čia atsigrūdai su savo pasileidėliškais įpročiais ir skandalu suteršei mano gerą vardą. Dabar tavo sesuo bando padaryt tą patį. Aš šito nepakęsiu!

Džesei ausyse suūžė kraujas, pagiežingi Regmonto žodžiai prišlopo, tačiau ji suvokė grasinimą pamokyti ją elgtis deramai. Kambarys ėmė suktis. Šitą akimirką ji išgyveno ir anksčiau. Girdėjo tuos pačius žodžius. Tiek daug kartų...

Baimė pranyko taip pat greitai, kaip ir užliejo, ir į jos vietą stojo neįprasta ramybė. Ji nebebuvo ta vieniša įbauginta mergaitė. Alisteris parodė jai, kad yra stipresnė, nei manėsi esanti. Ir kai jis atvyks, – o padarys tai kaipmat, vos tik ji pasiūs jo pakviesti, – Regmontas sumokės už tai, ką padarė ar padarys šįvakar.

– Trenkti man, – pasakė ji, – būtų pati didžiausia tavo gyvenimo klaida.

Jis nusijuokė ir užsimojo.

Maiklas užsoko ant savo žirgo ir žiūrėjo, kaip tą patį daro Alisteris. Baisus bejėgiškumo jausmas kurstė vidinę sumaištį. Norėjo susigrąžint savo nosinaitę, velniai griebtų. Norėjo Esteros. Ir taip karštai troško Regmonto mirties, kad tai baugino jį patį.

– Pasakyk ką nors! – amtelėjo Alisteriui, kuris nepratarė nė žodžio nuo tada, kai draugas iškvietė grafą į dvikovą.

– Tu idiotas.

– Kristau.

– Taigi, užmuši jį dvikovoj. Ir kas toliau? – Alisteris paragino pentiniais žirgą ir pasileido tolyn nuo Remingtono klubo. – Pabėgsi iš šalies, kad išvengtum persekiojimo. Šeima be tavęs kentės. Estera nekęs už tai, kad atėmei iš jos vyrą. Džesika įsius ant manęs, kad turėjau kažką bendro su visa šita velniava. Ar tada jausies geriau?

– Tu neturi supratimo, ką tai reiškia! Kaip aš jaučiuosi žinodamas, kad reikia ja pasirūpinti, ir negalėdamas to padaryti!

– Neturiu? – šnairuodamas į draugą ramiai paklausė Alisteris.

– Ne. Neturi. Jei ir pavydėjai mano broliui laimės, bent jau žinėjai, kad jis rūpinasi Džesika ir jos gerove. Daro ją laimingą. Tau nereikėjo kasdien, kiekvieną minutę, klausit savęs, ar tik jis nekelia prieš ją rankos. Ar ji nepersigandusi, nesužalota arba...

Alisteris taip stipriai trūktelėjo pavadį, kad žirgas šoko piestu ir protestuodamas suprunkštė. Tamsoje kanopų bildesys į grindinio akmenis nuaidėjo lyg perkūno trenksmas. Žirgas darsyk atsistojo piestu ir apsisuko.

– Ką tu pasakei?

– Jis ją muša. Žinau, kad muša. Iš to, ką pastebėjau pats, iš to, ką pastebėjo mano motina.

– Kad tave velniai, – Alisterio balse aiškiai skambėjo įtūžis. – Ir tu leidai jam išjot? O jei jis dabar namie?

Maiklas pats užvirė pykčiu.

– Ką aš galiu padaryti? Jinai jo žmona. Neturiu išeities.

– Džesika tenai! Ir pats didžiausias siaubas jai – vyro pyktis.

– Ką, po velnių?..

– Hedlis smurtavo, – išspjovė Alisteris ir apgręžė žirgą. – Baudė mergaites kaip įmanydamas dažniau ir skausmingiau.

Maiklui supyko skrandis.

– Jėzau.

Alisteris paragino žirgą ir pasileido šuoliais, žemai pasilenkęs prie išriesto gyvulio sprando, be jokios atodairos laviruodamas judriomis gatvėmis. Maiklas neatsilikdamas sekė įkandin.

Džesė žiūrėjo, kaip Regmontas pakelia ranką, ir sustingo pasirengusi priimti smūgį, neleisdama sau susigūžti.

Tačiau jam dar nespėjus smogti kambaryje nuaidėjo klaukus dunkstelėjimas. Ji apstulbusi ir sutrikusi spoksojo į akis užverčiantį Regmontą. Jis subliūško į beformį kauburį ant grindų.

Nusigandusi ji nevikriai žingtelėjo atgal. Žvakių šviesoje žvilgėjo pro šviesius jo plaukus besisunkiantis kraujas. Išgirdusi ausį rėžiantį žvangesį pažvelgė į tą pusę ir ant grindų pamatė žarsteklį... iškritusį iš suglebusios Esteros rankos.

– Džese...

Ji pakėlė akis. Sesuo susiritė dvilinka ir veriamai suriko iš skausmo. Esteros kojomis žliaugė kraujas, ant grindų susitelkęs klanas sparčiai plėtėsi. *Ne...*

Artėjo trunkūs žingsniai.

– Džesika!

Ji šuktelėjo jam ir peršokusi Regmontą puolė prie sesers.

Pasirodė Alisteris, jam iš paskos – Maiklas. Abu stabtelėjo išvydę Regmonto kūną. Džesika sugriebė Esterą kaip tik tą akimirką, kai šios keliai nebeatlaikė. Jodvi drauge susmuko ant grindų.

– Ar jis miręs? – paklausė Džesė, žingsniuodama pirmyn ir atgal pirmo aukšto svetainėje. Acherontas, išsipleikęs po stalu tarp minkštasuolių, tyliai inkštė.

– Ne, – Alisteris priėjo prie jos su brendžio taure. – Štai. Išgerk.

Ji ilgesingai pažvelgė į gintarinį skystį, neapsakomai trokšdama tos raminamos gėrimo teikiamos užmaršties. Gerklė buvo išdžiūvusi, rankos virpėjo; ji žinojo, kad viena nedidelė taurė apmalšintų šiuos simptomus, tačiau sutelkė valią ir papurtė galvą. Neketino grįžti atgal. Praeitis liko už nugaros. Po šio vakaro įvykių Džesė dar syk pasiryžo ją ten ir palikti.

Žvilgsniu klaidžiojo po kambarį. Linksma geltona spalva atrodė absurdiškai, turint omeny būklę poros, kuriai priklausė šie namai.

– Jinai vožė jam per galvą žarstekliu, – sumurmėjo ji, vis dar bandydama suvokti visą įvykio baisumą ir galvodama, kokia buvo akla, kad nepastebėjo smurto ženklų.

– Puiku, – karštai pareiškė Maiklas.

Alisteris pastatė brendį ir priėjo prie jos iš už nugaros. Didelėmis rankomis suėmė jai pečius ir pamasažavo skausmingai įsitempusius raumenis.

– Gydytojas pirma pasirūpins tavo seseria, bet sako, kad Regmontui reikės siūti žaizdą.

Džesei plyšo širdis.

– Ji ir pirmiau buvo prislėgta. Dabar, kai prarado kūdikį...

Maiklas pagriebė nuo stalo brendį ir vienu mauku išgėrė. Plaukai buvo siaubingai išsidraikę, mat be perstojo taršė juos pirštais, akys neramiai lakstė.

Galiausiai Džesė išvydo tą meilę, puoselėjamą jos seseriai. Kaltė graužė ją lyg koks kirminas. Ji pastūmėjo Esterą prie Regmonto, nepastebėjusi tiesiai joms po nosimi buvusio jos verto vyro.

Ji per petį žvilgtelėjo į Alisterį.

– Kai mudu susituoksim, norėčiau, kad Estera gyventų su mumis – tiek, kiek jai to reikės. Nemanau, kad ji turėtų likt šiuose namuose ilgiau, nei tai būtina.

– Žinoma, – gražios jo akys spinduliavo švelnumą, užuojautą ir meilę.

Džesė traukė į save jo kvapą, raminantį santalo ir muskuso aromata su ta gaivinančia verbenų nata. Uždėjo rankas ant jo rankų, jausdamasi dėkinga už tiek daug dalykų. Šitame chaose jis teikė jai tvirtybės, jėgų, kurių jai reikėjo, kad galėtų tą patį padaryti dėl sers.

– O kol kas, – tarė Maiklas, – abu turėtumėt apsistot pas mane. Tu gyvenai tuose namuose ilgiau nei aš, Džesika, ir tarnai puikiai įgudę tenkint tavo poreikius. Esterai aplinka bus pažįstama. Ir mano motina dabar ten gyvena. Jinai irgi galės daug kuo pagelbėt.

Tylą perskrodė pistoleto šūvis, o po jo nuaidėjo kraują stingdantis riksmas. Džesės širdis nusirito į kulnus. Dar nesuvokusi, ką daro, jau lėkė laiptų link. Maiklas aplenkė ją pačioje pirmoje laiptų aikštelėje,

o Alisteris kopė drauge ir sugriebė ją už rankos kaip tik prieš jiedviem pasiekiant Esteros kambarį.

Daktaras Lajensas niūrus stovėjo galerijoje. Mostelėjo į Esteros kambario duris priešais.

– Jo šviesybė įėjo ir užstūmė skląstį.

Kitapus durų teberėkė Estera.

Džesei nuo panikos apsilpo keliai, tačiau Alisteris padėjo jai išsilaikyti ant kojų. Maiklas čiupo durų rankeną ir petimi trinktelėjo į medį. Durys sugirgždėjo, tačiau skląstis laikėsi tvirtai.

Gdytojas ėmė spėriai berti žodžius, sulig kiekvienu keldamas balsą:

– Jis buvo be sąmonės savo miegamajam, kai aš pradėjau siūt žaizdą. Tada atsipeikėjo... įsiuto... paklausė, kaip jaučiasi ledi Regmont. Liepiau jam nuleist balsą, nusiramint. Paaiškinau, kad jo žmona prarado kūdikį ir dabar ilsisi. Jis pakvaišo... išlėkė iš kambario... bandžiau sekti iš paskos, bet...

Maiklas darsyk trenkėsi į duris. Stakta subraškėjo, tačiau nepasidavė. Alisteris metėsi jam padėti. Drauge jiedu išlaužė duris, ir šios griausmingai pokštelėjusios atsivėrė. Jie puolė į kambarį, gdytojas sekė paskui. Džesė veržėsi įkandin, tačiau Alisteris vikriai apsisuko, sučiupo ją už liemens ir nešte išnešė atgal į galeriją.

– Neik tenai, – įsakė.

– Estera! – suriko ji muistydamosi, bandydama pažvelgti jam per petį.

Jis apglėbė virpantį jos kūną ir tvirtai laikė.

– Tai buvo Regmontas.

Palengva imdama suvokti visus galimus įvykio variantus, Džesė pajuto šalant rankas ir kojas.

– Dieve mano. *Estera.*

Estera susirangė Džesikai prie šono ir stipriai ją apkabino. Net apsitūlojus Džesei skirto svečių kambario lovos užtiesalu jai tebebuvo baisiai šalta.

Džesė glostė jai galvą ir kuždėjo švelnius paguodos žodžius. Beveik atrodė, kad jos – vėl vaikai, ir Džesė apgaubia ją tuo saugumu ir meile, kuriuos Estera juto tik būdama su ja.

Jai viską sopėjo. Skausmas smelkėsi iki pat kaulų, atėmė rankas ir kojas. Jos vaikelis mirė. Vyras taip pat. Ir ji neįstengė jausti nieko kito – viduje buvo mirusi. Stebėjosi pro savo lūpas sklindančiu alsavimu. Manė, kad tokios gyvybės apraiškos ne jos jėgoms.

– Prieš pat pabaigą Edvardas grįžo, – sušnibždėjo ji.

Sesuo nutilo.

– Jis atėjo į mano kambarį, tas vyras, kurio buvau ėmusi nekęsti ir bijoti. Paklaikusiomis akimis ir mojuodamas tuo pistoletu. Man taip palengvėjo jį pamačius. Pamaniau: „Pagaliau skausmas ir sielvartas baigsis.“ Maniau, jis bus gailestingas ir mane nuo jų išvaduos.

Džesė tvirčiau ją apkabino.

– Privalai apie tai nebegalvoti.

Estera pabandė nuryti seiles, tačiau burna ir gerklė buvo perdžiūvusios.

– Aš maldavau jo. „Prašau. Atimk man gyvybę. Kūdikio manyje nebėra... Prašau. Paleisk mane.“ O tada pamačiau ten stovintį Edvardą. Mačiau tai iš akių. Jos buvo tokios niūrios. Jis pamatė, ką padarė, būdamas tuo kitu.

– Estera. Ššš... Tu turi p-pailsėti.

Išdavikiškas Džesės balso lūžis aidu atsimušė Esteros viduje.

– Bet jis manęs nepasigailėjo ir nenutraukė tos agonijos. Iki pat galo liko savanaudis ir galvojo tik apie save. O aš vis tiek jo ilgiuosi. To vyro, kuriuo jis buvo. Vyro, už kurio ištekėjau. Tu juk prisimeni jį, tiesa, Džese? – ji atlošė galvą ir pažvelgė seseriai į veidą. – Tu pameni, koks jis kadaise buvo?

Džesė linktelėjo; jos akys ir nosis buvo paraudusios nuo ašarų.

– Ką tai reiškia? – paklausė Estera ir vėl nuleido galvą. – Kad aš laiminga, nes jo nebėra, o sykiu lygiai tiek pat liūdna?

Įsitvyrojo ilgoka tylą, o tada Džesė atsakė:

– Manųčiau, kad gal tu ilgiesi to, kas galėjo būti, ir tuo pat metu jautiesi dėkinga, kad baigėsi tai, ką turėjai vietoj to.

– Galbūt, – Estera įsikniausė arčiau, trokšdama daugiau sesers šilumos. – Ką man dabar d-daryti? Kaip man toliau g-gyventi?

– Po vieną dieną. Atsikeli, pavalgai, išsimaudai ir pasikalbi su ke-
liais žmonėmis, kuriuos gali pakęst, jausdamasi taip apgailėtina. Po
kiek laiko skauda truputį mažiau. Vėliau dar mažiau. Ir taip toliau, –
Džesė perbraukė pirštais palaidus sesers plaukus. – Kol vieną rytą
atsibusi ir suprasi, kad skausmas tapo tik prisiminimu. Jis visada liks
su tavim, bet ilgainiui tavęs nebežeis.

Ašaros nutvilkę Esterai akis ir sudrėkino sesers suknios korsažą.
Džesė išsiropštė pas seserį į lovą apsirengusi ir suteikė taip reikalingą
artumą – Estera dar nė nebuvo spėjusi suvokti, kaip jo trokšta.

– Spėju, jog turėčiau būt laiminga, – sukuždėjo Estera, – kad ne-
besilaukiu savo mirusio vyro vaiko, bet aš negaliu dėl to džiaugtis.
Per daug skauda.

Kambaryje stojusią tylą nutraukė kūkčiojimas, nuogas pernelyg
šviežio ir todėl neįveikiamo skausmo garsas. Gėla draskė Esteros
stingulį, skrodė iki širdies gelmių, plėšė ją į gabalus.

– Norėjau to kūdikio, Džese. Norėjau savo kūdikio...

Džesė ėmė ją sūpuoti ir berti žodžius, pašėlusiai stengdamasi se-
serį nuraminti.

– Bus kitų. Vieną dieną būsi laiminga, kaip to ir nusipelnai. Vie-
ną dieną turėsi viską ir suvoksi, kad visa tai, kas iki tol įvyko, turėjo
prasmę.

– Nekalbėk tokių dalykų! – ji negalėjo nė pagalvoti apie kitą nėš-
tumą. Atrodė, kad taip išduotų ką tik prarastą vaikelį. – Lyg kūdikiai
būtų pamainomi. Pakeičiami.

– Kad ir kas nutiktų, aš būsiu su tavim, – Džesė pabučiavo jai kak-
tą. – Mudvi viską įveiksim drauge. Myliu tave.

Estera užmerkė akis; buvo tikra, kad sesuo vienintelė gali šitai pasakyti. Net patsai Viešpats ją apleido.

Alisteris peržengė namų slenkstį nusikamavęs iki gyvo kaulo. Džesikos skausmas buvo ir jo skausmas, ir širdį slėgė siaubas bei liūdesys, nūnai apniaukę jos gyvenimą.

Padavė laukiančiam liokajui skrybėlę ir pirštines.

– Jūsų kabinete laukia jos šviesybė, mano pone, – pranešė Klemonsas.

Alisteris dirstelėjo į aukštą laikrodį su švytuokle ir pamatė, kad jau labai vėlu. Buvo beveik pirma valanda nakties.

– Kiek laiko ji laukia?

– Jau beveik keturias valandas, mano pone.

Akivaizdu, kad naujienos, kurių atvyko pranešti, nebuvo geros. Alisteris susikaupė tikėdamasis blogiausio, įėjo į kabinetą ir rado motiną, skaitančią ant minkštasuolio. Kojas buvo parietusi po savimi, kelius dengė plonas apklotas. Židinyje užė liepsna. Didelė žvakidė ant stalo jai ties petimi apšvietė knygos puslapius ir augsino juodbruvą jos grožį.

Motina pakėlė akis.

– Alisteri.

– Motin, – jis apėjo stalą ir išsirangė iš švarko. – Kas nutiko?

Ji permetė akimis sūnų.

– Gal turėčiau paklaust tavęs to paties.

– Nesibaigianti diena ir dar ilgesnis vakaras, – jis susmuko į krėslą ir išvargęs atsiduso. – Ko tau iš manęs reikia?

– Argi būtinai visad turiu ko nors iš tavęs norėt?

Spoksodamas į motiną Alisteris aplink akis ir burną pastebėjo įtampos žymių; visai neseniai tą pat regėjo žiūrėdamas į ledi Regmont – ženklus, bylojančius apie moters santuokos bėdas. Ženklus, kurių jis niekad neišvys Džesikos veide, nes verčiau numirs, nei sukels jai tiek sielvarto.

Neišgirdusi atsakymo Luiza nusimetė apklotą ir nukorė kojas nuo minkštasuolio. Sunėrė skreite rankas ir atlošė pečius.

– Aš veikiausiai nusipelniau tavo nepatiklumo ir įtarumo. Buvau tokia susitelkusi į savo jausmus, kad nekreipiau dėmesio į tai, ką jauti tu. Siaubingai dėl to gailiuosi. Daugybę metų tave skaudinau.

Alisterio širdis suplakė tankiau, jautėsi ir sutrikęs, ir negalėjo patikėti. Būdamas vaikas nieko taip netroško, kaip išgirsti tokius jos žodžius.

– Atvykau pasakyti, – tęsė ji, – kad linkiu tau laimės. Mano širdžiai labai gera, kai matau tave taip mylimą ir dievinamą. Mačiau tai. Ir pajutau. Ji garbina žemę, kuria tu vaikštai.

– Kaip ir aš, – jis pasitrynė krūtinę ties vieta, kurią maudė galvojant apie Džesiką. – Ir ji nepradės žiūrėti į mane kitaip ar manyti blogiau. Žino apie mane viską, kas blogiausia, ir vis tiek, nepaisydama mano klaidų, mane myli. Ne... Sakyčiau, myli mane būtent dėl jų; dėl to, koks per jas tapau.

– Būt besąlygiškai mylimam – stebuklinga dovana. Mano trūkumas tas, kad aš taip nemylėjau, sūnau, – ji pakilo. – Noriu, kad žinotum, jog palaikysiu tave ir tavo pasirinkimą iki pat galo. Priimsiu ją į savo širdį, kaip ir tu.

Jo pirštų galiukai glostė glotnų lakuotą stalo paviršių. Dievaži, jis buvo išsekęs. Norėjo, kad greta būtų Džesika, kad galėtų prispausti ją prie širdies. Troško ją laikyti apkabinęs, guosti ir šalia jos pats rasti ramybę.

– Man labai daug reiškia tai, kad atvykai pas mane, mama. Kad laukei manęs grįžtančio. Kad gaunu tavo palaiminimą. Ačiū tau.

Luiza linktelėjo.

– Myliu tave, Alisteri. Pasistengsiu parodyti, kaip labai tave myliu, ir melsiuos, kad vieną dieną tarp mudviejų nebeliktų jokių paslapčių ar nepasitikėjimo.

– Man tai patiktų.

Motina apėjo stalą. Pasilenkė ir pabučiavo sūnų į skruostą.

Jai nespėjus atsitiesti, Alisteris sučiupo ją už riešo ir sulaikė, mėgindamas įvertinti jos jausmus. Ar ji iš tikrųjų atvyko atgailaudama, be jokios klastos, kupina šiltų jausmų? O gal jau buvo sužinojusi naujieną, kurią jis kaip tik ketino jai pranešti, ir todėl taip lengvai suteikė savo palaiminimą – nes beveik nebebuvo kuo rizikuoti?

– Tu tapsi močiute, – tyliai tarė jis.

Ji sustingo ir liovėsi alsavusi, o tada apstulbusi išplėtė džiaugsmu nušvitusias akis.

– Alisteri...

Vadinasi, ji nežinojo. Pagalvojus apie motinos pripažinimą ir palaiminimą, jį užliejo šiluma.

– Jis ne mano. Džesika negali turėti vaikų, kaip tu veikiausiai ir įtarei. Bet Emelina... Albertas vis dėlto atliko savo pareigą. Gal tai nebus berniukas, kuris taptų įpėdiniu, bet tu bent jau galėsi džiaugtis vaikaičiu – kad ir kokios lyties jis gimtų.

Virpanti šypsena išskleidė liūdesį, atsispindėjusį mėlynose Luizos akyse – akyse, kurių rainelės buvo tokios panašios į jo.

Alisteris taip pat nusišypsojo.

EPILOGAS

– Tavo sesuo, regis, jaučiasi neblogai, – tarė jos šviesybė hercogienė Masterson.

Džesė per verandos stalą pažvelgė į Alisterio motiną.

– Taip, ji sveika ir stipri. Ir kasdien truputį geriau prisimena, kas yra juokas ir kaip reikia džiaugtis.

Už akmeninės baliustrados, skiriančios verandą nuo nepriekaištingų Mastersonų sodų, tarp dailiai pakirptų kukmedžio gyvatvorių vaikštinėjo tuzinai svečių, susirinkusių į Džesės surengtą užmiesčio pobūvį. Pasidžiaugti puikia diena išėjo net Mastersonas – jis laikė už rankutės mažąjį lordą Beiberį, tapenantį žvyro takeliais.

– Atrodo, lordas Tarlis išties ja žavisi, – pareiškė Luiza.

Džesės akys vėl nukrypo į Esterą ir Maiklą ir pasekė juos, žingsniuojančius drauge; sesuo ėjo nešina skėčiu nuo saulės, Maiklas – sunėręs rankas už nugaros. Jiedu buvo žavinga pora – dailus tamsiaplaukis vyras nuostabiai papildė auksaspalvį sesers grožį.

– Jis ilgai buvo puikus draugas, – pasakė Džesė. – O per pastaruosius dvejus metus įrodė daugybe atžvilgių esąs neįkainojamas. Suteikė jai saugumo jausmą, ir todėl Estera įgavo dvasios ramybės, taip reikalingos pasveikti. Labai panašu į tai, ką jūsų sūnus suteikė man.

– Tu dėl jo padarei nė kiek ne mažiau, – hercogienė pakėlė prie lūpų arbatos puodelį; jos porceliano baltumo odą nuo saulės dengė plačiaakraštė šiaudinė skrybėlė. – Tarp kitko, kur mano sūnus?

– Sprendžia kažkokią drėkinimo problemą.

– Tikiuosi, jis žino, kad Mastersonui daro puikų įspūdį.

Alisteris to jokiū būdu negalėjo žinoti, mat tie du vyrai retai kalbėdavosi, tačiau šnekas apie tą nelaimingą nesantaiką vertėjo atidėti kitai dienai.

– Nėra tokio dalyko, kur jis nepasižymėtų. Atrodo išties neįtikėtina, kad tokia romantiška ir kūrybinga siela puikiai išmano dar ir skaičius, techniką ir nesuskaičiuojamą daugybę kitų metodiškų užsiėmimų.

Ir kūnišką meną, tačiau šitai žinojo ir tuo gardžiavosi vienintelė Džesė.

– *Miledi.*

Jos dėmesį patraukė su laišku rankoje prisiartinusi kambarinė. Džesė nusišypsojo, paėmė jį ir akimirksniu atpažino vyro rašyseną ant voko. Šypsodamasi perlaužė antspaudą.

Surask mane.

– Malonėkit man atleisti, jūsų šviesybe, – tarė ji ir atsistūmusi nuo stalo pakilo.

– Ar viskas gerai?

– Taip. Visados.

Džesė pro atviras stiklines duris įėjo vidun. Interjere vyravo ramios, neryškios spalvos, čia buvo malonu ir jauku, nors dvaras buvo didžiulis ir erdvus. Vasaros mėnesiais jiedu su Alisteriu užimdavo vieną pastato sparną, o hercogas su žmona didžiąją metų dalį gyvendavo kitame. Tai buvo antroji su jo šeima leidžiama vasara, ir kol kas viskas klostėsi geriau nei pirmąją. Visiems labai palengvėjo, kai gimė įpėdinis – Alberto sūnus.

Džesė troško, kad Estera prasidėjus naujam sezonui vėl išlietu į aukštuomenę, tad sugalvojo dingstį ją paraginti ir paprašė pagalbos rengiant užmiesčio pobūvį. Pastarieji dveji metai buvo sunkūs – Regmonto mirtį apgaubė skandalas, kilo daugybė spėlionių. Džesės

vedybos su Alisteriu Kolfildu, pagarsėjusiu palaidūnu, padėjo nukreipti žmonių dėmesį, tačiau paspartinti Esteros gijimo proceso negalėjo niekas. Visgi sesuo lėtai, bet patikimai sveiko, o Maiklas, atsidavęs ir neįkyrus draugas, visuomet buvo greta, jeigu jai jo prireikdavo. Galbūt vieną dieną, kai Estera bus pasirengusi, jis taps ir šiuo tuo daugiau. Alisteris buvo tikras: draugas kantriai lauks, lygiai kaip jis pats laukė Džesės.

Pirmiausia ji nuėjo į vyro kabinetą, tačiau ten buvo tuščia. Perėjo į svetainę, tada į biliardinę, bet ir ten jo neaptiko. Tik ėmusi kopti laiptais ir aikštelėje pasukusi dešinėn išgirdo tylią smuiko melodiją. Širdis suspurdėjo iš džiaugsmo. Klausytis Alisterio grojimo buvo viena mėgstamiausių jos pramogų. Retsykiais, kai jiedu pasimylėdavo, jis išlipdavo iš lovos ir imdavosi instrumento. Ji gulėdavo ir klausydavosi, girdėdama visus jausmus, kurių jis neįstengdavo išreikšti žodžiais. Lygiai tas pat buvo su jo piešiniais. Dailiai pieštuku išbrėžtos linijos perteikdavo akimirkas ir išraiškas, kurias sugauti ir branginti galėjo tik įsimylėjęlis. Jie iškalbingiau nei žodžiai bylojo, kokia ji jam brangi, kaip dažnai jis apie ją galvoja ir kokius stiprius jausmus puoselėja.

Graudi įstringanti melodija atvedė Džesę į jūdviejų kambarius. Dvi antrojo aukšto kambarinės stoviniavo koridoriuje, pakerėtos kaip ir ji, tačiau pamačiusios artinantis šeiminingą skubriai pasišalino. Ji atvėrė svetainės duris, įėjusi uždarė jas ir užsklendė. Sykiu su pagarsėjusia muzika ją užliejo pasitenkinimas. Išvydo vyrą miegamajame, stovintį priešais atdarą langą, be jokių drabužių, išskyrus tamsiai geltonas kelnes. Acherontas gulėjo jam prie kojų ir sužavėtas spoksojo į jį, pakerėtas kaip visi, kurie girdėdavo Alisterį grojant.

Jos vyras vedžiojo stryku per stygas, rankų ir nugaros raumenys lanksčiai judėjo sulig sklandžiais judesiais – šitas vaizdas jai niekuomet nepakyrės. Įsitaisiusi ant suolelio lovos kojūgalyje, Džesė žiūrėjo, klausėsi ir juto, kaip kraujas kaista ir tirštėja nuo laukimo.

Buvo vidurdienis. Juos supo ir jų laukė daugybė svečių. O jis atviliojo ją į miegamąjį, kad sugundytų rafinuotu savo talentu ir pirmakščiu vyrišku geismingumu, taip atliepdamas visiškai skirtingas jos reikmes, kurių nė nenutuokė turinti, kol jis jų neatskleidė.

Muzika palengva nutilo šiltame vasaros vėjyje, ir Džesė tyliai paplojo. Alisteris rūpestingai paguldė instrumentą į dėklą.

– Man patinka klausytis, kaip tu groji, – švelniai tarė ji.

– Žinau.

Ji nusišypsojo.

– Dar man patinka žiūrėti į tavo nuogą nugarą ir gundantį užpakaliuką.

– Žinau ir tai.

Jis atsigręžė, ir Džesei užgniaužė kvapą. Buvo pusiau susijaudinęs ir visas toks gražus.

Ji apsilaižė apatinę lūputę.

– Jaučiuos per daug apsirengusi.

– Ir esi, – jis prisiartinio grakščiai tartum grobuonis, raumeningas pilvas ir pasitikėjimu savimi dvelkianti eisena sužadino visus jos moteriškus instinktus.

– Kas numatyta tavo gašlumo darbotvarkėje?

– Mudu susituokę kiek ilgiau nei metus, o man dar nebuvo suteikta vyro teisė į medaus mėnesį.

Džesės kūnu nuvilnijo kaitrus malonumo virpulys.

– Ak? Mano vargšas brangusis. Ar tau kas draudė naudotis kito mis vyro teisėmis?

– Pati nesugebėtum uždraust.

Alisteris čiupo ją už alkūnių ir pastatė ant kojų. Šiurkštokas skubotas prisilietimas tarsi paneigė tą švelnią ją pakerejusią melodiją. Jos speneliai po korsažu atliepdami sustangrėjo.

Aišku, jis tai žinojo. Rankomis suėmė pabrinkusias krūtis ir pradėjo glamonėti, spausdamas kiek stipriau nei būtina. Jusdama jo pranašumą įkaito, sudrėko ir ėmė nekantrauti. Dievino visokį

mylėjimasi, tačiau tie kartai, kai jis siekdavo jos bemaž nesitvardydamas, būdavo ypatingi. Jai nebereikėdavo vilioti jo prie bedugnės krašto. Jis stovėdavo ant skardžio ir kviesdavo ją, sąmoningai prisileisdavo ją artyn tuomet, kai būdavo pažeidžiamiausias. Tada jie krisdavo žemyn drauge taip, kaip drauge darydavo viską.

Džesė uždėjo rankas jam ant klubų ir prigludo arčiau.

– Kai tai liečia tave, aš pernelyg nuolaidžiauju savo silpnybėms.

– Panuolaidžiauok joms su manim per medaus mėnesį, – pakurstė jis tuo žemu nuodėmingu balsu. – Savaitės laive. Mėnesiai Jamaikoj. Mudu turim ten nebaigtų reikalų. Estera dabar ganėtina stipri, kad kurį laiką išvertų be tavęs, o Maiklas rūpinsis ja taip, kaip rūpintųsi savo paties širdimi.

– Ar gali vykt dabar? Gali sau leist tiek laiko čia nebūt?

– Kalbėjaisi su Mastersonu. Dabar kaip tik laikas vykti, kol jis dar sveikas ir stiprus, – jo rankos slystelėjo aukštyn ir suėmė jos veidą. Pakreipęs galvą švelniai ją pabučiavo. – Noriu maudytis su tavim nuogas. Noriu parodyti tau degančius laukus. Noriu...

– ...dulkintis lietuje, – sukuždėjo ji ir pajuto, kaip Alisteris įsi-tempia. – Tau nereikia manęs sugundyti, kad išgautum sutikimą. Vykčiau su tavim bet kur, nesvarbu kodėl.

– Bet šitoks būdas daug smagesnis, – jis kiek sulenkė kelius ir kryptelėjęs klubais įrėmė storą varpą jai tarp šlaunų. – Kadangi langai atdari, o lauke vaikštinėja mūsų svečiai, malonumu turėsi mėgautis tyliai.

– O tu tuo metu darysi viską, ką gali, kad priverstum mane rėkti?

– Pasistengsiu kaip įmanydamas.

Jos lūpos ties jo burna išlinko į šypsena.

– O gal *tu* būsi tasai triukšmingasis. Gal *aš* priversiu tave dejuoti ir keiktis, ir maldaut pasigailėjimo.

– Ar čia iššūkis, mano ponija? – sumurkė jis. – Jūs gi žinot, kad negaliu jiems atsisipirti.

Džesės rankos nuslydo jam už nugaros ir sugriebė pasigėrėtinai stangrius sėdmenis.

– Žinau. Tiesą sakant, į tai ir dedu viltis.

Acherontas, puikiai išmanantis šeimininkų silpnybes, išpėdino iš kambario ir gretimoje svetainėje susirado prie krėslo patiestą savo kilimėlį. Šleptelėjo ant šono ir paniro į palaimingą šunišką miegą, užliūliuotas iš miegamojo besiliejančių švelnių meilės ir juoko garsų.

Sylvia Day
Septyneri metai iki nuodėmės

Iš anglų kalbos vertė
Gunda Davulytė

Knygos dailininkas
Zigmantas Butautis

Maketavo
Eglė Jurkūnaitė

Tiražas 3 500 egz.

Išleido UAB „Baltų lankų leidyba“
Gedimino pr. 28, LT-01104 Vilnius
leidykla@baltoslankos.lt
www.baltoslankos.lt

Spausdino UAB „Spindulio spaustuvė“
Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184 Kaunas